TỰU MỘ

Công chúa quỷ "tính"

"Đồ đã vào tay ta rồi thì đừng nghĩ tới chuyện đòi về... " Cả nàng cũng thế."

Dịch giả: Anh Hoa Trủng

Làm ebook: Dâu Lê

BẠCH VIỆT
NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Công chúa quý tính

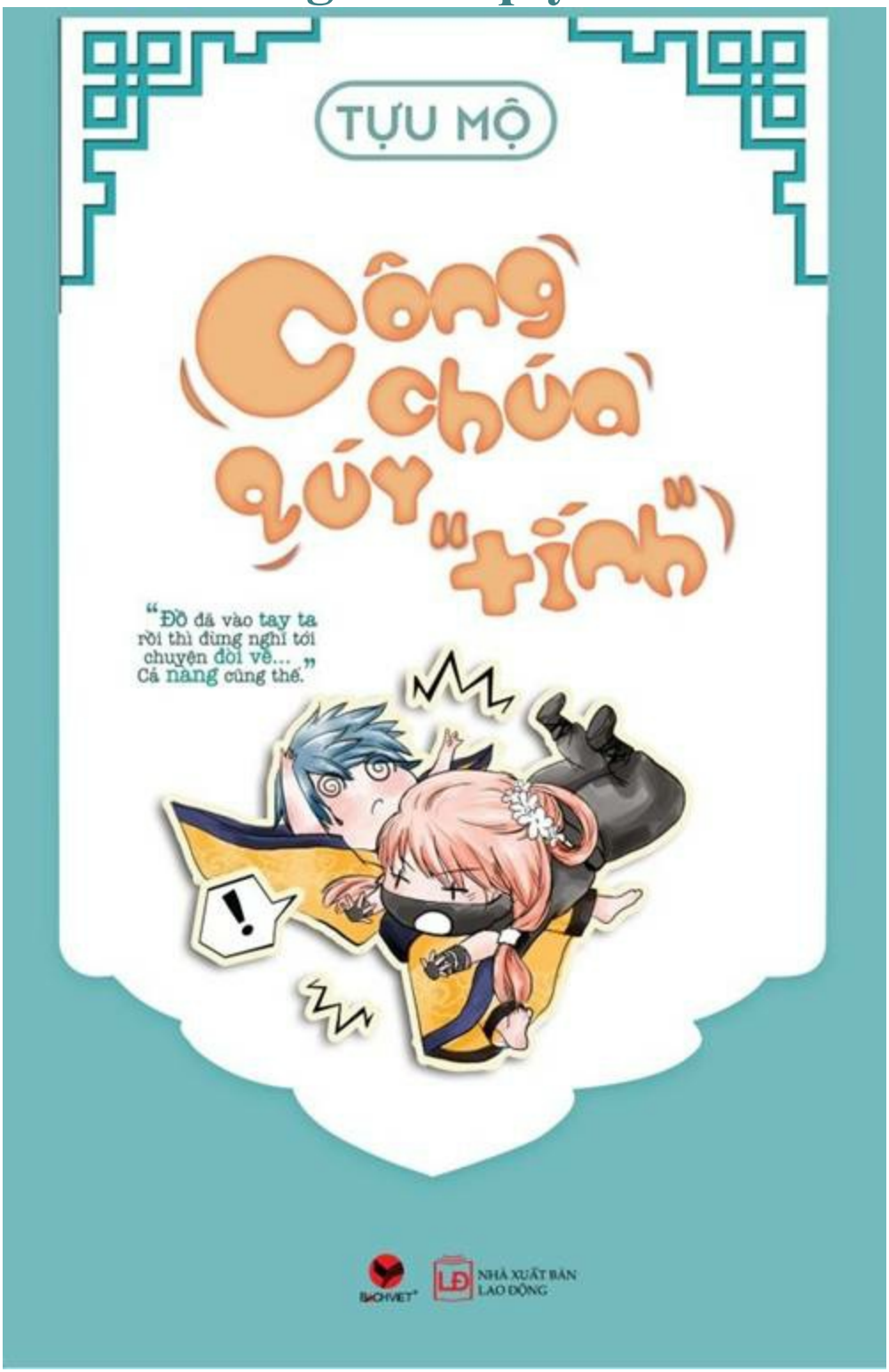

http://tieulun.hopto.org

Công chúa quý tính

Tác giả: Tựu Mộ

Dịch giả: Anh Hoa Trủng

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 530

Ngày xuất bản: 29-03-2013

Giá bìa: 130.000 ₫

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Chụp pic: bombu87

Type

Hoathanh Nguyễn: 1-6
hongtham204: 7-13
Dang Huong: 14-18
Nguyen Thu Phuong: 19-25
supergummy: 26-32
nileduong: 33-39

http://tieulun.hopto.org

Helen: 40-hết

Beta: evangelica (remylittle)

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: http://www.luv-ebook.com

STENT
Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

http://tieulun.hopto.org

Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong hoàn cảnh bốn nước lớn: Tây Ương, Đông Nguyên, Nam Văn, Bắc Xương tranh giành thiên hạ. Tây Ương Quốc có thái tử Vô Mẫn Quân hùng tài thao lược, anh dũng thiện chiến, dẫn quân tấn công vào lãnh thổ Đông Nguyên.

Đông Nguyên Quốc đã sớm mục ruỗng, suy tàn, với một vị vua đắm chìm trong thuật trường sinh, hoàng hậu thao túng triều đình, văn võ bá quan sống xa hoa trụy lạc, hoàn toàn không chống đỡ nổi trước thế tiến công như vũ bão của Tây Ương Quốc. Trong vô số những nàng công chúa xinh đẹp của đất Đông Nguyên, có nàng công chúa Trường Nghi vừa tròn mười bảy tuổi, một thân võ nghệ cao cường, đã ôm theo quyết tâm báo đền nợ nước mà đi ám sát thái tử Vô Mẫn Quân.

Một đêm giao chiến, kết thúc bằng một phen cụng đầu nảy lửa, máu chảy thành sông.

Sáng hôm sau tỉnh lại, mới phát hiện, nàng biến thành hắn, còn hắn lại thành nàng.

Một công chúa Trường Nghi cực kì tầm thường: dung mạo phổ thông vừa thấy liền quên, biết vài ba chữ, thuộc dăm câu thơ, đầu óc ngu ngơ, trí tuệ cỡ vừa....Thế nhưng lại có một tấm lòng nhân hậu, một trái tim biết cảm thông.

Một thái tử Vô Mẫn Quân cực kì hoàn hảo: anh tuấn vô song, tinh thông văn thơ võ nghệ cũng thuộc hàng cao thủ, trên chiến trường anh dũng giết giặc, trong triều đình áp chế bá quan.... Thế nhưng hắn lại chẳng có tình người, hắn - vốn là một kẻ điên.

Hai con người hoàn toàn trái ngược như mặt trăng với mặt trời ấy, bởi một sự cố nho nhỏ mà hoán đổi thân xác cho nhau. Kể từ đây, nàng - cô công chúa ngu ngơ trở thành hoàng đế, quậy tung triều chính ; còn hắn - vị thái tử biến thái trở thành hoàng hậu, náo loạn hậu cung.

http://tieulun.hopto.org

Là một gã đàn ông, Vô Mẫn Quân sẽ phải làm gì trong những ngày "đến tháng", khi bị chàng thị vệ yêu thầm công chúa Trường Nghi lao tới cưỡng hôn, khi phải lôi theo một đám công chúa líu ríu không ngừng đi "giao lưu tình cảm"...

Là một người con gái, Vân Kiểu sẽ phải làm gì khi các đại thần dâng tấu muốn hoàng đế tuyển phi, sẽ phải làm gì khi mỹ nữ cứ thấy nàng là lao vào như ruồi thấy mật, còn mỹ nam thấy nàng lại tránh như tránh tà vì tưởng hoàng đế có tật đoạn tụ long dương....

Biết bao tình huống dở khóc dở cười diễn ra, khiến hắn bớt điên cuồng, khiến nàng bớt ngu ngơ, dần dần thấu hiểu về những góc khuất, những vết thương chưa bao giờ ngừng rỉ máu trong tâm hồn người đối diện, để rồi từ những đứa trẻ vốn có một tuổi thơ quá đỗi đau lòng, thiếu thốn tình yêu của cả cha lẫn mẹ, nàng và hắn cùng tìm được khung trời nhỏ của riêng mình: một vị Thái Sư ưa cằn nhằn nhưng gửi trọn thương yêu trong thầm lặng, một cô công chúa tinh nghịch đáng yêu với chàng phò mã số khổ nhặt được ngoài đường...

Vân Kiểu ta sống trên đời này hơn mười bảy năm, từ nhỏ đã mất mẹ, cha cũng không thương yêu, luyện võ chịu khổ, học văn đau đầu, làm người ngốc nghếch, dung mạo bình thường.

Thế nhưng ta đoán, trong hàng sa số những con người sống trên cõi đời này, ta nhất định là người may mắn nhất.

http://tieulun.hopto.org

Mục lục

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6 Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12

Chương 13 Chương 14 Chương 15 Chương 16

Chương 17 Chương 18 Chương 19 Chương 20

Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24

Chương 25 Chương 26 Chương 27 Chương 28

Chương 29 Chương 30 Chương 31 Chương 32

Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36

Chương 37 Chương 38 Chương 39 Chương 40

Chương 41

Phiên ngoại 1: Trò chơi sinh tử

Phiên ngoại 2: Vô Mẫn Quân

Phiên ngoại 3: Chân Nhi và Hồ Phù

http://tieulun.hopto.org

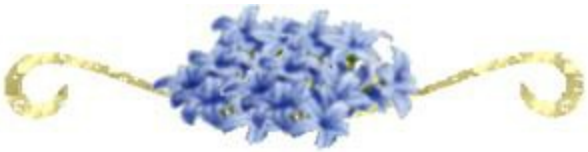

http://tieulun.hopto.org

Chương 1

[1]

Ta lẻn vào hoàng cung của Tây Ương Quốc đúng vào lúc nửa đêm trăng mờ gió nổi, đúng là thời tiết hoàn hảo để làm những việc mờ ám, trái với phép nước lệ làng.

Mà ta, chính là đang đi ám sát vị thái tử tuổi còn rất trẻ của Tây Ương Quốc, Vô Mẫn Quân.

Ngày nhỏ theo các sư phụ học võ, họ có nói với ta rằng, tiểu công chúa, người học những thứ này là để thân thể kiện khang khỏe mạnh, đồng thời cũng để tự bảo vệ mình. Lúc này chiến loạn đã nhiều năm, Tây Ương Quốc vẫn nhăm nhe Đông Nguyên Quốc như hổ đói rình mồi, mà Hoàng thượng lại… Nói chung, nếu tương lai có xảy ra chuyện gì bất trắc, người cũng không đến nỗi rơi vào cảnh chân yếu tay mềm mặc kẻ khác khinh nhục.

Năm xưa ta học Tam tự kinh[1] và Thuyết văn giải tự[2] cực kỳ chậm, từ đó phụ vương liền kết luận nữ nhi này có chút ngốc nghếch, cũng chẳng để tâm nhiều đến chuyện giáo dục hay quản thúc ta. Thế nhưng nào ai ngờ được, tuy rằng ta chẳng phải kẻ sinh ra để học văn, nhưng lại là nhân tài tập võ, quá trình từ lúc liêu xiêu đứng trung bình tấn đến khi có thể sử dụng các loại vũ khí thành thục đến độ nước chảy mây trôi chỉ tốn của ta vẻn vẹn mười năm ngắn ngủi.

[1] Tam tự kinh: Nghĩa là kinh ba chữ, dùng phương thức truyền đạt một câu ngắn gồm ba chữ, khái quát lại những quan niệm đạo đức, hay triết lý của xã hội thời cổ, cũng như những câu chuyện lịch sử được nhiều người biết đến. Bởi rất thông tục, thuận miệng, dễ ghi chép nên nó đã trở thành một quyển sách giáo khoa vỡ lòng sơ cấp trong những trường học thời cổ… Một số câu trong Tam tự kinh cũng không hề xa lạ với bạn đọc Việt Nam, như "Nhân chi sơ, tính bổn thiện" (con người sinh ra, ai cũng vốn hiền lành).

[2] Thuyết văn giải tự, hay gọi tắt là Thuyết văn, là một bộ từ điển chữ Hán do Hứa Thận đời Đông Hán biên tập, cũng là bộ từ điển đầu tiên phân chia chữ Hán theo các bộ thủ.

Trước đây ta từng đọc một cuốn thoại bản[3], vị kiếm khách trong đó có nói một câu thế này: "Ta học kiếm năm bảy tuổi, bảy năm sau đạt được thành tựu, tới nay vẫn chưa gặp được địch thủ xứng tầm". Lúc đó ta thấy chàng ta thật là ngầu, lại chẳng ngờ có ngày mình cũng đạt được cái cảnh giới cao ngất nọ. Sáu tuổi bắt đầu học võ, mười năm sau coi như thành công,

http://tieulun.hopto.org

trong hoàng cung rộng lớn này chưa từng bị ai đánh bại.

[3] Thoại bản chính là tiểu thuyết bạch thoại nổi lên từ đời nhà Tống, dùng những văn tự thông dụng viết thành, phần lớn lấy đề tài là những câu chuyện lịch sử và sinh hoạt xã hội thời đó. Tiểu thuyết bạch thoại phân biệt với tiểu thuyết văn ngôn ở đề tài và những câu chữ nó dùng, rất đời thường và dân dã.

Đối với tài năng võ học của ta, ban đầu phụ hoàng cực kỳ vui vẻ, có điều từ khi cùng đạo sĩ tu luyện thuật trường sinh bất lão thì bắt đầu trở nên mê tín dị đoan, nghi thần nghi quỷ. Gã đạo sĩ nọ lại là người của Hoàng hậu, vốn đã nhìn kẻ do phi tần sinh ra như ta không vừa mắt, giả vờ vô tình bóng gió rằng, ta ham võ mê quyền như thế, không chừng lại chính là sát tinh chuyển thế mà thành. Thậm chí mầm tai họa làm mưa làm gió bao năm qua không thể dẹp bỏ được, chắc hẳn có mối liên hệ cực kỳ mật thiết với ta.

Cũng bởi một câu "sát tinh chuyển thế" này, phụ hoàng lại bắt đầu ngứa mắt với ta. May là ta vốn đã quen với cung cách đối xử lạnh nhạt đó rồi, cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ tận lực che giấu võ công của mình, nhất là trong hoàng cung.

Thế nhưng từ trước tới nay, dã tâm của Tây Ương Quốc vẫn bao trùm thiên hạ, đó vốn là chẳng phải là chuyện ngày một ngày hai, đâu thể chỉ vì "sát tinh chuyển thế" ta đây biết thân biết phận mà thay đổi được. Một Đông Nguyên Quốc với Hoàng đế đắm chìm trong thuật trường sinh, Hoàng hậu một tay đùa giỡn quyền hành, các đại thần sống trụy lạc xa hoa, tiếng oán than của bách tính vang trời dậy đất, hoàn toàn không phải đối thủ của Tây Ương. Đại quân trăm vạn ùn ùn tràn vào lãnh thổ Đông Nguyên Quốc, dễ dàng hệt như cơn gió Tây Bắc lạnh thấu xương năm nào cũng thổi qua vào những ngày đông giá.

Tây Ương không tốn bao nhiêu thời gian đã hạ được Liễu Thành, mảnh đất thuộc biên giới phía tây nam của Đông Nguyên Quốc. Nơi đây non xanh nước biếc, màu mỡ phì nhiêu, loại lương thực tốt nhất chúng ta ăn hàng ngày đều được chuyển tới từ Liễu Thành, ngày đêm không nghỉ; quần áo và trang sức trên người chúng ta, phần lớn cũng bắt nguồn từ vải vóc cùng với bàn tay tài hoa của những người con gái Liễu Thành.

Liễu Thành cách Vân Thành – kinh đô của Đông Nguyên Quốc không quá xa, nhìn khí thế chẻ tre của quân địch hiện nay, lâu thì một tháng, sớm thì nửa tháng là đã có thể tấn công tới nơi này.

Hoàng thượng lạm dụng thuốc nhiều năm, thân thể đã sớm suy kiệt như đèn dầu trước gió. Sau khi nghe tin Tây Ương Quốc đã hạ được Liễu Thành, nhất thời không chịu nổi đả kích, lập tức về chầu trời. Hoàng đệ tuổi còn nhỏ của ta lập tức nối ngôi, Hoàng hậu, lúc này nên gọi là Thái hậu, buông rèm nhiếp chính, thế nhưng vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào khả dĩ có thể ứng phó với quân đội của Tây Ương Quốc.

http://tieulun.hopto.org

Đoàn quân này do thái tử Vô Mẫn Quân thống lĩnh, cái tên ấy đúng là đặt không tốt chút nào, nó khiến hắn hoàn toàn mất đi nhân tính, cũng không hề có chút từ bi nào với đối thủ của mình[4] .

[4] Đây là cách chơi chữ của tác giả: nguyên văn tên thái tử chữ mẫn trong tên chàng có nghĩa là xóa sạch, biến mất, phai mờ, nên mới có chuyện nữ chính nói chàng mất sạch nhân tính. Đồng thời chữ "mẫn" này cũng đồng âm với chữ mẫn có nghĩa là thương xót, đồng cảm với người khác, nên tên Vô Mẫn Quân còn có nghĩa là chẳng có chút từ bi nhân đạo nào cả.

Sau khi Liễu Thành thất thủ, những câu truyện về Vô Mẫn Quân bắt đầu lan truyền rộng rãi. Đám thái giám truyền tai nhau với giọng điệu hoang mang hoảng hốt, nói rằng hắn đứng ở nơi cao, ngông cuồng tự đại, dung mạo chẳng rõ ràng nhưng giọng nói lại cực kỳ trầm ổn: "Dân Đông Nguyên Quốc, đầu hàng thì tha, nếu không hàng, bất kể người già hay trẻ nhỏ, giết tại trận".

Về sau, hắn biết được chuyện phụ vương ta vì trường sinh thuật mà chết sớm, mới cười nhạo mà ngâm một câu thơ: "Chỉ mê trường sinh thuật, chẳng sống được bao lâu".

Có hai câu ngắn ngủi thế thôi, lại khiến toàn bộ hoàng thất Đông Nguyên không ngẩng đầu lên được. Về điểm này, ta có chút bất đắc dĩ, lại chẳng thấy buồn khổ là bao, ta vốn chẳng có chút cảm tình gì với Đông Nguyên Quốc, đối với phụ hoàng cũng không ngoại lệ. Ấn tượng của ta về ông ấy, bất quá cũng chỉ là người đã tùy hứng ban cái chết cho mẫu thân khi ta còn nhỏ xíu, sau đó tùy tiện ném ta cho một phi tần thất sủng chăm nom, đến khi vị phi tần kia mắc bệnh qua đời thì không để tâm gì đến ta nữa.

Có điều bách tính của Đông Nguyên Quốc lại cần cứu giúp, trong số họ có những người dù đã đầu hàng cũng không tránh khỏi họa sát thân. Chuyện là hoàng thất Đông Nguyên Quốc tuy hèn nhát bất tài nhưng dân chúng lại rất kiên cường. Ngày trước khi Tây Ương tiến quân vào đã vài lần bị những đội cảnh vệ do người dân tự thành lập đánh trả, vậy nên binh lính Tây Ương Quốc vẫn ngầm ghi hận những con người tay không tấc sắt ấy, tùy ý hà hiếp, lăng nhục.

Quân Tây Ương đã gần trong gang tấc nhưng hoàng tộc của Đông Nguyên Quốc vẫn còn đây, chưa đầu hàng cũng chưa bị giết, bởi vậy vẫn chưa coi là mất nước. Chỉ có điều, tình huống này e cũng chẳng kéo dài được bao lâu nữa.

Mãi tới mấy ngày trước, Thái hậu vẻ mặt như già đi mấy tuổi kéo ta tới bên người, hỏi: "Trường Nghi công chúa, có phải con rất hận ta, cũng rất hận phụ hoàng con?".

"Phụ hoàng mẫu hậu có ơn sinh dưỡng, con đương nhiên không hận", ta thành thực đáp

lời.

"Chỉ là không có tình cảm gì thôi, đúng không?" Bà ta cười bất đắc dĩ, "Ta thật chẳng ngờ sẽ có ngày này…".

Nói rồi, bà ta quỳ sụp xuống trước mặt ta.

Ta không ngạc nhiên hay hoảng hốt bởi sớm đã biết tại sao bà ta lại quỳ xuống trước mặt mình. So với cái giá đó, một cái quỳ của bà ta có đáng là gì.

Bà ta nói: "Trường Nghi công chúa, trong lãnh thổ Đông Nguyên, người có võ công như con quả thực ít ỏi vô cùng. Chỉ mong con có thể dùng năng lực của mình, giết chết Vô Mẫn Quân, thay phụ hoàng con, thay cả đất nước này báo mối thâm thù…".

Ta đã đồng ý. Tuy không có chút tình cảm nào với bọn họ nhưng dù sao ta vẫn là công chúa của Đông Nguyên Quốc, sống được mười sáu năm nay không phải nhờ ơn dưỡng dục của phụ hoàng, mà là do bách tính của đất nước này nuôi nấng. Cơm trắng ta ăn được ươm mầm bởi những người nông phu chân chất chốn đồng quê, tơ lụa ta mặc thành hình dưới tay những người con gái trong phường dệt, cung điện ta ở cũng được xây trên bao mồ hôi nước mắt của bách tính Đông Nguyên.

Trừ võ công ra thì ta chẳng còn tài năng gì đáng nói, nếu ném vào giữa dân gian, chỉ sợ cuộc sống sẽ cực khổ vô cùng. Hiện tại, dù ta không được sủng ái nhưng cuộc sống vẫn rất đủ đầy, tất cả đều nhờ sưu thuế của hàng nghìn hàng vạn dân chúng ngoài kia.

Thế là ta liền dùng sở trường duy nhất của mình – võ công, đi báo đáp bách tính của Đông Nguyên Quốc.

Ta cũng hiểu, lần này là có đi mà chẳng có về.

Hiện tại, Vô Mẫn Quân đã trở về Tây Ương Quốc, nguyên nhân không phải ở hắn mà do hoàng đế Tây Ương, Tây Thành Đế bệnh tình nguy kịch. Thân là thái tử duy nhất, lại là tướng quân tuổi trẻ tài cao lập công liên tiếp, Vô Mẫn Quân đương nhiên là sự lựa chọn số một cho việc kế vị ngai vàng. Huống gì Đông Nguyên Quốc đã sớm trong cảnh gió mưa vần vũ, hắn cũng chẳng cần tự mình xuất trận.

Đối với Vô Mẫn Quân mà nói, hiện giờ túc trực bên cạnh Tây Thành Đế chờ ông ta tắt thở mới là việc cấp bách nhất cần làm.

Sau bao ngày dò la, ta đã biết Vô Mẫn Quân ở tại Chưởng Càn điện. Chỉ nghe cái tên này thôi đã biết gã ngông cuồng tự đại tới cỡ nào, lại muốn nắm giữ càn khôn vô tận trong lòng

http://tieulun.hopto.org

bàn tay mình cơ đấy.

Ta cẩn thận gỡ một phiến ngói trên nóc nhà, tiếng động rất nhỏ, không ai phát hiện ra. Cả Chưởng Càn điện rộng lớn tối đen, ta nghiêng tai nghe ngóng, chỉ thấy tiếng hô hấp nhỏ xíu mà đều đặn, chắc là Vô Mẫn Quân đang say ngủ, nếu hắn vẫn còn thức thì hơi thở sẽ hỗn loạn hơn một chút.

Ta thả người xuống, đánh ngất mấy gã thị vệ trước khi bọn họ kịp có phản ứng gì, mọi chuyện thuận lợi ngoài mong đợi. Ta vội vàng mở cửa tiến vào trong, bước chân nhẹ nhàng mà thận trọng, không tạo ra bất kỳ tiếng động nào, từ từ tiếp cận giường của Vô Mẫn Quân.

Trong bóng tối tầm nhìn không tốt, ta chỉ có thể mơ hồ cảm thấy có một nam tử thân người cao lớn đang nằm nghiêng trên giường, liền rút dao găm ra, một đao đâm xuống. Chẳng ngờ cái tên đáng lẽ đang say sưa đánh cờ với Chu Công đó, trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc này lại đột ngột lật người sang một bên. Vì ta dùng sức quá lớn, dao găm lại cực kỳ sắc bén, thế nên sau khi hắn thoát đi rồi, cả lưỡi dao găm cắm trọn vào giường, nhất thời không sao rút ra nổi.

Nhân lúc ta còn đang vật lộn để rút dao lên, hắn đã nhẹ nhàng bật dậy, chẳng chút lưu tình lấy tay làm kiếm, đánh thẳng về phía ta. Ta vội khom người tránh, chỉ thấy tiếng gió vun vút bên tai, lực tay của Vô Mẫn Quân không ngờ lại lớn nhường này, đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Cố hết sức rồi mà con dao kia vẫn nhất quyết không chịu rời mặt giường, ta đành mặc kệ, lao vào đánh tay không với Vô Mẫn Quân trong bóng đêm tăm tối. Tuy nói rằng xưa nay ta chưa từng gặp phải đối thủ xứng tầm, nhưng có vẻ gã Vô Mẫn Quân này chính là người đầu tiên.

Thân thủ hắn cực kỳ linh hoạt, không chậm chạp như những kẻ mới tỉnh ngủ, hơn nữa lực xuất ra cũng rất lớn. Trong bóng đêm tăm tối chỉ có thể nghe tiếng đoán vật, vậy mà hắn vẫn có thể ra đòn vô cùng chuẩn xác vào chỗ trí mạng của ta. Ta vốn lẻn vào từ ngoài cung, thể lực sớm đã không chống đỡ nổi nữa, đánh qua đánh lại một hồi, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Thôi cũng được, không thể vì nước báo thù, vậy thì vì nước hy sinh vậy.

Ta thầm nghĩ, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng bản năng sinh tồn vẫn khiến ta dùng toàn bộ sức lực vật lộn với Vô Mẫn Quân. Giằng co một lúc lâu, rốt cuộc hắn cũng lộ sơ hở, ta lập tức duỗi chân đốn ngã hắn. Vô Mẫn Quân không tránh kịp, ngã sấp xuống, song vẫn nhanh tay túm chặt lấy vạt áo ta, thế là cả ta và hắn cùng ngã nhào. Bất hạnh thay, hai cái đầu cũng là thứ đầu tiên chạm đất.

http://tieulun.hopto.org

Khi tỉnh lại thì trời đã sáng, đầu đau như búa bổ, ta nghi hoặc tự hỏi lẽ nào mình còn chưa chết, sao vẫn còn cảm giác "đau" là thế nào?

Đợi đến khi mở mắt ra thì cả người ta cũng hóa đá, bởi lẽ ta nhìn thấy "ta", vẫn đang mặc y phục dạ hành, vẻ mặt vô cùng khó tả trừng mắt nhìn mình. Trên đầu "ta" vẫn còn một vết thương rớm máu, chắc hẳn là do hôm qua đập xuống đất mà ra.

Chuyện này…

Ta hơi cúi đầu, phát hiện bản thân mình đang khoác trên người trang phục của thái tử Tây Ương Quốc, trường bào tay rộng với vạt áo màu đen, viền tay và trên cổ áo đều có thêu hoa văn mây cuộn, khiêm nhường mà sang quý vô song.

Lại liếc mắt nhìn tay chân, thon dài trắng trẻo, có những vết chai do nhiều năm cầm vũ khí mà thành. Vấn đề ở chỗ, đó lại là tay chân của nam nhân.

Ta trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn "chính mình", nhất thời một câu cũng không thốt nổi.

Ta, Trường Nghi công chúa của Đông Nguyên Quốc, lại hoán đổi thân thể với thái tử địch quốc Vô Mẫn Quân…

[2]

Sau cơn kinh ngạc, "ta" phía đối diện lạnh lùng rút con dao găm vốn đang cắm trên giường ra, ngắm nghía mấy chữ khắc trên đó, cất tiếng: "Vân? Là họ của hoàng tộc Đông Nguyên Quốc. Ngươi là người trong hoàng thất Đông Nguyên, lại biết võ công. Ồ, chẳng lẽ là Trường Nghi công chúa?".

Ta ngẩn người, hỏi lại: "Sao ngươi biết?".

Nói thật nhé, nhìn thấy gương mặt rõ ràng là của mình, lại đi dùng cái thứ giọng quái gở mà nói chuyện với chính mình, cảm giác lúc này, hai chữ "phức tạp" còn lâu mới diễn tả nổi. Giống như khi đang soi bóng trong nước thì có một hòn sỏi rơi xuống, mặt nước gợn sóng lăn tăn khiến dáng vẻ bản thân dưới nước trở nên vừa mơ hồ vừa cổ quái.

"Trường Nghi giỏi võ, thân nhi nữ lại dũng cảm can trường…" Đối phương ngắm nghía con dao, vừa cười vừa đọc mấy câu nịnh nọt mà đám quan văn vẫn dùng để tán tụng ta.

Nghe thì có vẻ hay ho đấy nhưng nghìn bài như một. Các hoàng tỷ của ta cũng đều là mấy

http://tieulun.hopto.org

câu đại loại như "XX công chúa, tính tình ôn lương, tinh nữ công/thư họa, thông âm luật…".

Chỉ có mình ta, tính tình thì chẳng được dịu dàng hiền lương, cùng lắm cũng chỉ xem là chất phác hiền lành, không rành nữ công thư họa chứ đừng nói đến âm luật. Bởi vậy, đám quan văn đành vò đầu bứt tóc nặn mấy câu nói về võ công của ta, chứng minh rằng ta cũng không phải thứ vô dụng, cái gì cũng dốt đặc cán mai…

"Ta còn biết ngươi tên là Kiểu. Tên hay đấy, nguyệt xuất kiểu hề[5]…", hắn ung dung nói.

[5] Nguyệt xuất kiểu hề: là câu đầu tiên trong bài Nguyệt Xuất thuộc mục Trần Phong trong Kinh Thi của Khổng Tử, nôm na nghĩa là trăng ló dạng sáng bừng cả bầu trời. Chữ Kiểu vốn có nghĩa là sáng, là trắng.

"Ngươi là Vô Mẫn Quân?", ta cắt ngang lời hắn.

Hắn gật đầu: "Đúng".

Ta chẳng nói một lời, lao tới giật con dao găm, chẳng ngờ hắn không né cũng không tránh, mặc ta đoạt dao về.

Tuy cảm thấy có chút kỳ quái nhưng ta vẫn kề con dao vào cổ hắn… Nói chính xác hơn, là vào cổ ta.

Vô Mẫn Quân cười: "Ngươi muốn tự sát à?".

Ta lạnh lùng đáp trả: "Cùng lắm thì cả hai cùng chết".

"Thế ngươi đã nghĩ tới khả năng này chưa, vạn nhất sau khi thân thể của ngươi chết rồi, linh hồn của ta không có chỗ nào để đi, liền trở về thân thể gốc, đến lúc đó ngươi chết mà ta vẫn sống bình an… Hử?"

"…" Bàn tay đang giữ dao của ta cứng lại: "Chuyện đó có thể sao?".

"Ngươi nói xem?" Vẻ mặt hắn vô cùng bình tĩnh, khoác gương mặt của ta, quăng cho ta một nụ cười cực kỳ đê tiện, "Ngay cả chuyện hoán đổi thể xác còn xảy ra được, ta cũng chẳng nghĩ ra thế gian này còn có chuyện gì không thể xảy ra nữa cả".

Thật ra, ta cũng thấy thế…

Ta từ từ thu dao về, sau đó lại kề lên cổ mình: "Vậy ta cứ tự sát là xong, thân thể ngươi

chết rồi, linh hồn của ngươi cũng đừng hòng về được".

Vô Mẫn Quân nhướng mày: "Quyết tâm quả là không nhỏ. Đông Nguyên Quốc sắp diệt vong kia đáng để ngươi làm thế sao?".

"Nếu không phải vì ngươi dung túng cho binh lính tàn sát bừa bãi bách tính ở những nơi bị chiếm đóng, ta đây cũng không rảnh mà tới giết ngươi."

Vô Mẫn Quân nghĩ ngợi chốc lát, nói: "Nếu ngươi tự sát thì đúng là ta về không được. Có điều ngươi đừng quên, dù đang ở trong thân thể của ngươi đi chăng nữa thì ta vẫn có thể viết ra bút tích giống hệt trước đây. Giả sử ngươi chết, ta lập tức tạo ra một bức huyết thư giả, nói rằng người của Đông Nguyên Quốc đã tới giết ta, nhắn nhủ tất cả binh lính của Tây Ương Quốc thay ta báo mối thù này. Một khi chiếm được kinh đô của Đông Nguyên Quốc, lập tức đồ thành[6], bất kể là kẻ chống đối hay người hàng phục".

[6] Tàn sát toàn bộ dân chúng trong thành.

Đó là giọng nói của ta, là đầu lưỡi của ta, vậy mà lại bị Vô Mẫn Quân điều khiển phun ra những ngôn từ ác độc tới nhường này, ta cực kỳ tức giận: "Ngươi đúng là đồ mặt dày!!!".

"Nói cho cùng là mặt ngươi chứ có phải mặt ta đâu", hắn cười với ta.

"…"

Lúc này trong lòng ta thật chỉ muốn bất chấp tất cả, lôi theo hắn xuống mồ…

Chỉ một khắc sau Vô Mẫn Quân đã thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Trường Nghi công chúa, bất kể thế nào, hiện giờ chúng ta cũng không nên đối đầu mà nên hợp tác mới phải. Phụ hoàng ta bệnh tình nguy kịch, thúc phụ Hưu Ấp Vương lại rình rập ngai vàng như hổ đói. Tuy ta không thiếu tự tin, nhưng giờ lại đột nhiên xảy ra chuyện này, giả sử ngai vàng bị ông ta đoạt được thì bách tính của Đông Nguyên Quốc thực sự hết đường sống rồi".

"Vậy phải xử lí thế nào?"

"Ta lấy ngươi."

Vô Mẫn Quân nhìn ta, cười khẽ: "Hoặc cũng có thể nói là, ngươi lấy ta".

"…" Từ lúc chui khỏi bụng mẹ tới tận bây giờ ta mới biết cảm giác bị sét đánh là thế nào, bắt đầu từ đỉnh đầu, cảm giác tê dại lan tới tận cổ, vừa ghê tởm vừa đau đớn…

http://tieulun.hopto.org

“Trường Nghi công chúa tới Tây Ương Quốc, vô tình tương ngộ với Tây Ương thái tử Vô Mẫn Quân, hai người nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm, tới lần thứ ba thì cả đời hẹn ước. Vô Mẫn Quân chỉ cần mỹ nhân chứ chẳng màng tới giang sơn vạn dặm, cam nguyện vì nàng từ bỏ đất Đông Nguyên gần như đã nắm được trong tay.” Vô Mẫn Quân thao thao bất tuyệt mấy câu dài dằng dặc, tựa như trả bài học thuộc lòng vậy, “Trường Nghi công chúa, ngươi thấy câu chuyện này có đủ làm người ta tin không?”.

Ta chậm rãi thốt từng từ: “Cái này còn phụ thuộc vào dung mạo của ‘Trường Nghi công chúa’…”.

Vô Mẫn Quân gật đầu tán thành, sau đó đứng dậy, dáng người có chút cứng ngắc không quen đi đến cầm gương đồng lên, soi trái soi phải.

Sau đó, gương đồng rớt xuống đất.

Hắn quay người lại, đau đớn nhìn ta: “Trường Nghi công chúa, dung mạo của ngươi cũng quá tầm thường đi… Nào có tư sắc gì mà hại nước hại dân!”.

Ta nhặt gương đồng lên, đáp lời vẻ ray rứt: “Ta trông xấu như vậy, đúng là ngại quá, ngại quá…”.

Thật ra từ trước tới nay, ta cũng không có khái niệm gì đặc biệt về dung mạo của mình cả, chẳng qua nếu so với mấy hoàng tỷ giống hoa tươi trăng sáng mà nói, ít nhất ta cũng biết mình kém cạnh rất nhiều. Mà ta cũng chưa từng mất công phấn son váy áo, mặt không trang điểm, quần áo cũng đơn giản gọn gàng, chỉ cần hơi bó người, mặc thấy thoải mái, tiện cho việc luyện võ là tốt rồi. Trang sức thì khỏi cần bàn, một thứ cũng chưa từng đeo, bởi vì nó cứ kêu leng ka leng keng, lộ hết hành tung.

Ta cầm lấy gương đồng, soi trên soi dưới một vòng, vừa nhìn đã giật nảy người. Chàng trai trong gương da trắng như ngọc, mắt phượng mày kiếm, tuy nơi thái dương có vài vệt bẩn và máu khô, lại chẳng hề ảnh hưởng đến dung mạo tổng thể, bộ y phục màu đen lại càng khiến hắn trông như thiên tiên giáng trần. Ta không kìm được mà buột miệng cảm thán: “Vô Mẫn Quân, ngươi lại rất có tư sắc hại nước hại dân đấy…”.

Mặt Vô Mẫn Quân tối sầm lại, cướp gương đồng từ trong tay ta: “Ngươi nói thêm một câu nữa thì hai chúng ta cùng chết luôn cho nhanh”.

“…”

“Thôi vậy, ba phần nhan sắc, bảy phần phấn son, dù ngươi trông có tầm thường một tí

http://tieulun.hopto.org

nhưng cũng chưa đến nỗi quá xấu, trang điểm lên thì vẫn có thể ra ngoài gặp người.” Vô Mẫn Quân thở dài một tiếng, “Nói chung hai ta cứ như vậy cũng không ổn, lát nữa còn phải tới gặp phụ hoàng. Trước tiên cứ gọi người tới giúp chúng ta rửa mặt chải đầu cái đã”.

Ta gật đầu: “Được thì được, nhưng trước mắt còn vấn đề quan trọng hơn…”.

Sắc mặt của Vô Mẫn Quân cũng không dễ coi cho lắm: “Ta biết ngươi muốn nói gì, ta cũng thế đây”.

Bình minh ló dạng, đương nhiên sẽ có một đám cặn bã lắng đọng tích cả đêm trong cơ thể chờ được thải ra ngoài. Khụ, trước mắt, hai chúng ta phải đối diện với vấn đề này đã.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Ta thì không sao, ta cam đoan sẽ không nhìn đâu”.

Ta nói: “Ta cũng cam đoan”.

Vô Mẫn Quân lắc đầu: “Ngươi muốn… đi nhẹ hay nặng?”.

Ta có chút xấu hổ: “Đi nhẹ”.

“Nam tử đi vệ sinh thì phải đứng.” Hắn giải thích, “Hơn nữa phải nhắm cho chuẩn, cần dùng tay đỡ…”.

Ta hóa đá cả nửa ngày, sau đó mới liều mạng lắc đầu quầy quậy: “Ta không đỡ! Ta, ta ngồi là được…”.

Vô Mẫn Quân nói, có vẻ khó xử: “Nhưng nếu thế thì sẽ ra ngoài mất”.

Ta tức điên người: “Sao đám nam nhân các ngươi lại dung tục như thế chứ!”.

Sắc mặt Vô Mẫn Quân lúc xanh lúc trắng: “Cái gì mà dung tục… Thôi thế này đi, ngươi nhắm mắt vào, ta đỡ giùm ngươi…”.

Khóe miệng ta hơi co giật: “Thế thì tay của ta sẽ bẩn mất…”.

Vô Mẫn Quân bực mình: “Thế ngươi bảo phải làm sao?”.

Ta lưỡng lự một lúc lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách. Đó là ta cầm một sợi dây, nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị tốt phía dưới xong, mỗi tay cầm một đầu dây, thế cũng coi như đỡ rồi còn gì…

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng cả hai chúng ta đều đồng ý với phương án này, chỉ là chẳng hiểu làm sao, ta cứ cảm thấy trên người Vô Mẫn Quân tỏa ra một luồng sát khí mơ hồ…

Chương 2

[3]

Sau khi đi vệ sinh xong, chúng ta liền đi tắm. Vô Mẫn Quân dạy ta khẩu khí cũng như điệu bộ thường ngày của hắn. Ta học sơ qua một chút rồi bảo hắn nấp ở phía sau, gọi cung nữ tới phòng tắm chuẩn bị nước.

Cái gọi là phòng tắm ấy, đương nhiên là nơi dùng để tắm rửa, cần phải chuẩn bị trước nước nóng, cánh hoa, rồi nhiều thứ linh tinh khác. Tuy rằng đối với ta mà nói thì có chút xa hoa, thế nhưng Vô Mẫn Quân hình như chẳng thấy gì không thích hợp cả, có lẽ đã sớm quen rồi.

Những cung nữ hầu hạ bên người Vô Mẫn Quân đều rất có tố chất, thấy ta mặt thì có máu, áo quần thì xộc xệch, ấy thế mà cũng chẳng ai dám liếc ngang liếc dọc. Có lẽ từ trước tới nay Vô Mẫn Quân vốn đã quái gở, dù hắn làm chuyện gì bất thường thì người khác cũng chẳng dám nhiều lời.

Đợi đến khi mọi chuyện đều đã đâu vào đấy, ta mới phát hiện ra một vấn đề chí mạng: Tắm thế nào bây giờ?

Chắc không phải muốn chúng ta tắm cho nhau đấy chứ…

Ta đuổi hết đám cung nữ khỏi phòng, sau đó gọi Vô Mẫn Quân ra, hắn nghi hoặc hỏi: “Ngươi làm sao thế?”.

Ta lộ vẻ khó xử, cất giọng: “Chúng ta… tắm kiểu gì bây giờ?”.

“A… Ngươi muốn nói…” Hắn cúi đầu xuống, liếc mắt nhìn thân thể của “ta”, “Yên tâm đi, ta sẽ không làm chuyện gì xấu xa với thân thể của ngươi đâu. Nói thật chứ, Trường Nghi công chúa, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Sao ta cứ cảm thấy nửa thân trên của ngươi và ta chẳng có chỗ nào khác nhau thế…”.

http://tieulun.hopto.org

Ta nghiến răng nghiến lợi: “Háo sắc!”.

Nghĩ ngợi một lúc, ta cũng cúi đầu săm soi thân thể hắn: “Vô Mẫn Quân, thật ra ta cũng cảm thấy nửa thân dưới của chúng ta không khác gì nhau…”.

Vô Mẫn Quân không hề nổi giận, trái lại còn nở nụ cười: “Khác nhau ấy hả, rồi ngươi sẽ có cơ hội biết thôi”.

“…”

Đùa kiểu này cũng cần có miệng mồm nhanh nhẹn cùng kỹ năng nhất định. Rất rõ ràng, ta không đọ được với hắn…

Ta nói: “Nhiều, nhiều chỗ riêng tư như thế, làm sao tùy tiện động chạm được? Ta không muốn chạm vào ngươi, còn ngươi mà sờ vào người ta thì sau này trinh tiết của ta làm gì còn nữa…”.

Vô Mẫn Quân nhíu mày: “Sau này ngươi phải gả cho ta, còn cần trinh với tiết làm gì nữa?”.

“…”

“Nếu không thì thế này đi”, Vô Mẫn Quân nêu ý kiến, “Ta giúp ngươi tắm, sau đó ngươi lại tắm giúp ta”.

“… Ngươi, ngươi đúng là đồ mặt dày!”

“Ngươi lại làm sao nữa?!”

“Như thế chẳng phải là ta chạm vào ngươi, ngươi cũng chạm vào ta sao?”

“… Ngươi phiền quá đấy, nghĩ ngợi gì mà nhiều thế!”

Vô Mẫn Quân đang khoác vẻ ngoài của ta, lúc này bắt đầu nổi giận, gương mặt vẫn còn hơi sưng. Hắn lại dám dùng gương mặt của ta mà làm ra vẻ dễ thương đáng yêu, đúng là khiến ta muốn cho hắn một cái bạt tai cũng không sao ra tay được.

Ta vẫn kiên trì tới cùng: “Nói gì thì nói, ta không muốn…”.

Vô Mẫn Quân thở dài một hơi: “Nếu đã thế thì ngươi có thể để cung nữ vào giúp một tay.

http://tieulun.hopto.org

Có điều trước tiên phải bịa ra cho ta một thân phận đã. Được rồi, cứ nói là một cung nữ hôm qua ta vô tình gặp phải đi".

Ta quẳng cho hắn cái nhìn ghét bỏ: "Bộ dạng tự nhiên như thế, xem ra chuyện này ngươi cũng làm không ít lần".

Vô Mẫn Quân nhìn ta, cười cực kỳ ti tiện, không nói tiếng nào.

Quyết định xong, ta liền bảo Vô Mẫn Quân cởi quần áo rồi bước vào bể tắm trước, không quên dặn hắn nhất định phải nhắm mắt lại. Vô Mẫn Quân cũng rất biết điều, đáp: "Ta đã nói rồi, nửa người trên của chúng ta có khác gì nhau đâu. Thay vì nhìn của ngươi, chẳng bằng đợi đến lúc khôi phục lại như cũ, ta soi gương tự nhìn mình còn hơn".

"…"

Ta rất muốn túm lấy đầu hắn, sau đó dìm xuống nước cho xong chuyện…

Sau đó ta cũng cởi quần áo ra, gọi cung nữ tiến vào. Trong suốt quá trình đó ta gần như nhắm chặt mắt, mà không nhắm thì cũng kiên quyết không để tầm mắt trượt xuống phía dưới.

Vài cung nữ tiến vào phòng, thấy Vô Mẫn Quân thì dường như cũng có chút sửng sốt, bất quá do phải sống dưới ách độc đoán chuyên quyền của hắn đã lâu, chẳng ai dám nói câu nào. Ta thản nhiên ra lệnh: "Giúp ta và nàng ấy tắm rửa qua một lượt".

Ta và Vô Mẫn Quân chia nhau chiếm cứ hai góc Đông Nam và Tây Bắc của bể tắm rộng mênh mông, hơn nữa lại còn lưng đối lưng. Tình trạng này đại khái cũng có chút kỳ quái, vẻ mặt của mấy cung nữ trông rất buồn cười, dù vậy các nàng vẫn lẳng lặng cúi đầu giúp chúng ta tắm rửa.

Ta vốn không quen được người khác hầu hạ, cảm giác cứ là lạ. Trong lòng lại lo lắng cái tên háo sắc kia mở mắt nhìn trộm cơ thể mình. Đúng là ta chẳng có gì đẹp đẽ để nhìn cả nhưng vẫn không yên tâm nổi…

Ai mà ngờ, một vấn đề còn to hơn nữa đã lù lù xuất hiện.

Mấy cung nữ kia dùng khăn giúp ta lau người, hơn nữa lau rất điêu luyện, rất thành thục, đến cả chỗ ấy cũng lau sạch sẽ. Tuy ta cảm thấy rất không thoải mái, có điều thấy các nàng hành động tự nhiên như thế, đoán là trước đây chắc chắn Vô Mẫn Quân vẫn được hầu hạ thế này, ta cũng đành nhẫn nhịn để mặc các nàng. Vấn đề là chẳng bao lâu sau, cái nơi chỉ đàn ông mới có đó đột nhiên dần dần có phản ứng…

http://tieulun.hopto.org

Ta vốn đang thư giãn trong bể tắm, xung quanh hơi nước và hương liệu vấn vít lượn lờ, người cũng có chút mơ màng. Đợi đến lúc cảm thấy chỗ kia có phản ứng, ta chỉ cảm thấy như máu từ khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể đều dồn hết lên mặt. Ta hét ầm lên, lập tức vớ lấy một miếng vải ở bên cạnh, thẳng tay quật vào chỗ đó… Trời đất trên cao làm chứng, đấy là hành vi xuất phát từ tiềm thức, lúc đó ta chỉ cảm thấy cái chỗ chết tiệt ấy đại diện cho gã Vô Mẫn Quân háo sắc kia, thế là thẳng tay quật xuống mà không suy nghĩ…

Ai mà ngờ được chỗ đó lại… yếu ớt thế chứ…

Đánh xong mới biết được người chịu khổ là mình, cơn đau dữ dội chầm chậm lan ra, ngay cả kêu đau ta cũng không kêu ra tiếng, chỉ có thể khốn khổ cuộn mình lại. Mấy cung nữ há hốc miệng nhìn, chẳng biết xử lí thế nào, lùi cả về phía sau. Xui xẻo hơn chính là, Vô Mẫn Quân cạnh đó với kho kinh nghiệm phong phú vô biên lập tức lao về phía ta, đi trong nước không khác gì trên đất bằng. Hắn dùng chất giọng thuộc về "ta" mà kêu lên: "Vân Kiều, ngươi làm cái gì thế???".

Thôi, muốn kêu thì cứ kêu, nhưng hắn lại còn túm lấy cổ tay ta, ép ta đứng thẳng người lên, cúi đầu kiểm tra tình trạng vết thương…

Ta còn cảm giác được hắn dùng tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ ấy một chút…

Trời ơi, tay của ta…

Ta muốn đá bay hắn ra ngay lập tức, khổ nỗi chỗ kia đau đến độ ta chẳng còn hơi sức làm gì, hơn nữa cơ thể kia là của ta, làm sao mà xuống "chân" được chứ.

Mấy cung nữ đứng cạnh đã sớm bị dọa cho mặt mày không còn hột máu. Ta bị kẹp giữa cơn đau thể xác và nhức nhối tinh thần dữ dội, ấy vậy mà vẫn còn có thể thều thào ra lệnh: "Các ngươi cút hết ra cho ta…", đúng là chẳng dễ dàng gì.

Mấy cung nữ kia vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

Cơn đau mãi mới dịu đi một chút, ta lại nhìn Vô Mẫn Quân đang chống nạnh đứng ngay trước mặt: "Cái đồ điên kia, ngươi ra tay cũng tàn độc lắm! Ngươi hận ta quá nên muốn ta tuyệt tử tuyệt tôn chứ gì?".

Ta đúng là khóc không ra nước mắt: "Ngươi mặc quần áo vào trước đã…".

Vô Mẫn Quân ngẩn người, theo phản xạ cúi đầu định nhìn, ta lúc này cũng chẳng hơi sức đâu mà suy trước tính sau, một cái tát lập tức vung ra: "Đồ háo sắc, không được cúi đầu!".

http://tieulun.hopto.org

Sau đó ta giương mắt nhìn gương mặt mình dần dần sưng vù lên…

Vô Mẫn Quân đau đến độ xuýt xoa một tiếng, chẳng qua cuối cùng vẫn không cúi đầu, chỉ nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi đúng là điên quá rồi, bất kể với bản thân hay với địch thủ cũng xuống tay không kiêng nể gì là sao?".

Ta đánh xong rồi mới thấy xót, nghĩ đó là gương mặt mình, không kìm được mà thốt lên đầy đau khổ: "Ngươi còn dám nói, ai bảo mắt ngươi nhìn ngó lung tung…".

Lần tắm rửa đầu tiên của hai chúng ta, đúng là chỉ có thể dùng cụm từ "lưỡng bại câu thương" để mà hình dung… Hắn đau phần trên, ta đau phần dưới…

Tình huống "lưỡng bại câu thương" như thế, đời sau vẫn gọi bằng một cụm từ, ấy là: Rảnh rỗi sinh nông nổi[1].

[1] Vốn là một từ lưu hành trên mạng của giới trẻ Trung Quốc do những người chơi game "Thế giới ma thú" sáng tạo ra, vốn có hàm ý là vì quá buồn chán nên làm ra những chuyện bất thường, thiếu suy nghĩ.

[4]

Sau đó ta lại gọi đám cung nữ đang thấp thỏm lo sợ vào giúp chỉnh trang y phục, còn làm theo lời dặn của Vô Mẫn Quân, dùng giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo uy hiếp: "Ban nãy mới xảy ra chuyện gì?".

Đám cung nữ nghe thế sợ đến nhũn cả chân: "Không xảy ra chuyện gì hết ạ…".

Ta vừa lòng gật đầu: "Lui xuống đi. Đúng rồi, tới chỗ của Bình Dương công chúa lấy về một bộ y phục cho ta, càng lộng lẫy càng tốt, chọn bộ nào rộng rộng một chút. Xin thêm một ít trang sức với phấn son nữa".

Chuyện này đương nhiên cũng là do Vô Mẫn Quân dạy. Hắn nói, người đẹp vì lụa, bây giờ nhất thời không cách nào làm ra một bộ y phục cùng trang sức đẹp mắt ngay được, đành đi mượn thôi.

Ta thắc mắc: "Ta nhớ ngươi có đến mấy tỷ muội cơ mà, sao lại nhất quyết phải đến chỗ Bình Dương công chúa thế?".

Vô Mẫn Quân đáp: "Trong số các tỷ muội của ta, Bình Dương xem như đơn thuần nhất, sẽ không gặng hỏi lung tung".

http://tieulun.hopto.org

“Vậy sao lại cần quần áo rộng một chút làm gì?”

“Vóc người của muội ấy rất tốt, nếu lấy bộ nào ôm quá thì khoác lên thân thể của ngươi trông chẳng ra gì đâu.” Trong ánh mắt Vô Mẫn Quân hàm chứa ý chế nhạo.

Nói thật lòng, ta cũng rất khâm phục điểm này của Vô Mẫn Quân. Bất kể xảy ra chuyện động trời gì, chỉ một khắc sau hắn đã có thể bình tĩnh thong dong như chuyện chẳng có liên quan gì tới mình. Tuy ta không biết có phải hắn không để ý thật không, thế nhưng nếu chỉ xét biểu hiện trên gương mặt hắn thôi, thực sự khiến người ta khó mà hiểu được.

Ta gật đầu: “Ngực to thì não bé, quy luật từ xưa rồi”.

Vô Mẫn Quân bật cười ha hả: “Giọng điệu chua quá”.

Ta trừng mắt nhìn hắn.

Vô Mẫn Quân lại nói, vẻ mặt dương dương tự đắc: “Ngốc nghếch mà ngực lớn còn hơn ngực lép nhưng vẫn khờ…”.

Ta lại tiếp tục trừng mắt.

Vô Mẫn Quân vẻ mặt cực kỳ vô tội: “Ta có nói ngươi đâu”.

Ta chẳng thèm để ý tới hắn nữa, ngồi một chỗ chờ cung nữ đem y phục của Bình Dương công chúa về. Hiện tại, Vô Mẫn Quân chỉ khoác trên người một chiếc áo đơn kiểu nam màu trắng, vốn là đồ của hắn, nhưng tiết trời lúc này đã mang cái rét se se, hắn ngồi nãy giờ chắc cảm thấy hơi lạnh, ngẫm nghĩ một hồi liền rúc vào trong chăn.

Nói cho cùng là hắn đang lo nghĩ cho thân thể của ta nên ta cũng chẳng có ý kiến gì. Hai người cứ thế lẳng lặng ngồi một lúc, Vô Mẫn Quân mới cất lời: “Đúng rồi, ta còn phải dạy ngươi lát nữa gặp phụ hoàng thì phải làm những gì. Đầu tiên, lúc lại gần long sàng trong cung của phụ hoàng, bước chân của ngươi phải chậm lại, người phải run lên, khóc được thì cứ khóc, sau đó quỳ trước mặt phụ hoàng, nói ‘Nhìn phụ hoàng bị bệnh tật dày vò thế này, nhi thần chỉ hận không thể lấy thân mình chịu khổ thay người’. Nhớ kỹ, khi nói phải nghẹn ngào, phải nức nở, phải thống thiết chân thành, phải khiến người ta đau lòng, nghe mà rơi lệ…”.

Ta cắt ngang lời hắn: “… Giả dối quá”.

Vô Mẫn Quân nhún vai tỏ vẻ chuyện chẳng có gì quan trọng: “Đó là vì phụ hoàng ngươi

http://tieulun.hopto.org

chết quá nhanh, nếu ông ta mà thoi thóp cái kiểu sống dở chết dở thế này thì ngươi cũng phải thế thôi".

Ta lắc đầu: "Khi phụ hoàng ta chết, một giọt lệ ta cũng không rơi. Ta không có tình cảm gì với ông ta, ông ta cũng chẳng cần ta giả sầu giả khổ".

Vô Mẫn Quân gật đầu: "Đó chính là điểm khác nhau đấy. Ta cũng chẳng có cảm tình gì với cha mình đâu, vấn đề là hắn cần ta làm bộ làm tịch, chính bản thân ta cũng cần. Ta và thúc phụ còn thi xem nước mắt ai rơi nhiều hơn ấy chứ".

Ta hơi ngần ngừ: "Nhưng có phải muốn là khóc được đâu".

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lôi trong túi vải dưới gối đầu ra vài cây kim: "Nếu không khóc được thật thì dùng nó tự đâm mình đi".

"…"

Ta chậm rãi nhận lấy: "Ta chọc chết ngươi có được không?".

"…"

Chẳng ai ngờ, còn chưa đợi được quần áo cũng như trang sức của Bình Dương công chúa thì đã nghe thấy bên ngoài hô lên cái gì mà Thịnh An quận chúa. Sắc mặt Vô Mẫn Quân trầm xuống, giải thích với ta: "Đó là con gái của thúc phụ ta, Hưu Ấp Vương. Nàng từ trước tới giờ vẫn rất thích ta…".

Ta vừa nghe thế thì giật mình. Chuyện này sao có thể?

Cứ nghĩ tốt xấu gì nàng cũng sẽ chờ bên ngoài một lát, ai ngờ vị quận chúa này quả thực rất điêu ngoa, chưa thông báo gì đã một đường nghênh ngang xông thẳng vào phòng. Lúc đó ta và Vô Mẫn Quân đang hai mắt nhìn nhau, chỉ cách nhau mấy cây kim ở giữa, nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, ta vội vàng nhét kim lại dưới gối, vừa lúc cửa bị đẩy văng ra.

Thế là vị quận chúa kia, có lẽ đã thấy được cảnh ta và Vô Mẫn Quân dính sát lại nhau…

Nàng hét lên một tiếng chói tai, vội vàng sải bước chạy lại, túm lấy ta: "Khanh ca ca, sao ca có thể để người đàn bà này nằm trên giường mình chứ?!".

Thân ca ca? Khụ, không phải hắn và nàng là anh em họ sao…

http://tieulun.hopto.org

Hay nàng gọi hắn là tình ca ca[2]? Trời ơi, đáng sợ quá…

[2] Chữ "Khanh" đầu tiên là trong tên của Vô Mẫn Quân, âm đọc là [qīng], Vân Kiểu nghe ra chữ "Thân" âm đọc là [qīn] (nghĩa ở đây là anh ruột), hoặc là chữ "Tình" âm đọc là [qíng] (nghĩa ở đây là tình lang).

Vô Mẫn Quân trừng mắt nhìn ta một cái, chẳng dám làm gì, đành vội vã nhắm nghiền mắt lại giả bộ liễu yếu đào tơ.

Còn Thịnh An quận chúa thì vẫn túm lấy vạt áo ta giật lấy giật để, làm ầm làm ĩ: "Khanh ca ca, sao lại có chuyện này?!".

Ta nói: "Thịnh An, muội cứ buông vạt áo ta ra đã…".

Thuận An quận chúa nghe thế thì cực kỳ bất mãn, kêu lên: "Khanh ca ca, trước đây ca đều gọi muội là Du nhi cơ mà, sao giờ lại gọi Thịnh An là thế nào?!".

Làm sao ta biết được, Vô Mẫn Quân có nói với ta đâu?!

Đầu ta dường như ướt đẫm mồ hôi: "Muội cứ buông ta ra đã…".

"Muội không buông!" Sự bất mãn của Thịnh An quận chúa thật chẳng thể xem thường, nàng hung hăng trừng mắt nhìn ta, sau đó vẫn không buông vạt áo ta, quay đầu lườm Vô Mẫn Quân một cái sắc lẻm. Ai ngờ lại đúng lúc hắn đang lén mở mắt nhìn trộm, đối diện với ánh nhìn muốn giết người của Thịnh An, liền ra vẻ hoảng sợ nhắm nghiền mắt lại…

Ta thật muốn tát cho hắn một cái nhớ đời, đổi vai cũng nhanh lắm…

"Ngươi là cái thứ gì, nhìn thấy ta mà dám không hành lễ sao?" Thịnh An quận chúa kênh kiệu quát: "Đừng tưởng được Khanh ca ca sủng ái một đêm là giỏi lắm. Nói cho ngươi biết, ngươi chẳng là cái thá gì cả!".

Vô Mẫn Quân không nói gì.

Ta cũng im thin thít.

Thịnh An quận chúa nói xong chẳng thấy ai đáp lời, có lẽ cũng cảm thấy xấu hổ, thế là nàng ta lại bắt đầu làm mình làm mẩy: "Này, ngươi bị làm sao thế? Ta đang kêu ngươi hành lễ đấy! Ngươi còn dám ngồi lỳ trên giường của Khanh ca ca?".

http://tieulun.hopto.org

Nói dứt lời, một cái tát vung ra.

Trời ơi, đó là mặt của ta đấy!

Ta vội vàng giữ tay nàng lại: “Du nhi, có gì từ từ nói…”.

“Du nhi cái gì mà Du nhi, vừa nãy không phải ca mới gọi muội là Thịnh An sao?!” Thịnh An quận chúa quay đầu trút giận lên ta.

“À, thì Thịnh An”, ta rất ngoan ngoãn đổi ngay cách xưng hô, “Có gì từ từ nói…”.

Vô Mẫn Quân đột nhiên bật cười một tiếng, ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì giương mắt nhìn hắn, không hiểu sao tâm lý của hắn lại vững như núi thế chứ. Ngay sau đó Thịnh An quận chúa liền hung hăng đẩy ta một cái: “Phong Khanh Ngôn, ca thật quá đáng!”.

Phong là họ của hoàng tộc Tây Ương Quốc, thì ra Vô Mẫn Quân tên là Phong Khanh Ngôn, thảo nào Thịnh An quận chúa cứ luôn mồm gọi hắn là Khanh ca ca…

Ta ngơ ngác, giương mắt nhìn Thịnh An quận chúa mưa nắng thất thường, không hiểu bản thân mình lại vừa làm chuyện gì quá đáng.

Vô Mẫn Quân đã ngừng cười, có điều thân thể vẫn cứ rung lên bần bật, hiển nhiên đang nhẫn nhịn rất khó khăn. Thịnh An quận chúa thấy thế lại càng bực mình hơn, tiến lên phía trước định đẩy hắn.

Ta còn chưa kịp lao tới cản, Thịnh An quận chúa đã dẫm phải một chỗ, đó là nơi in dấu máu của ta và Vô Mẫn Quân, lúc sáng sớm vừa mới rửa, hiện giờ vẫn còn ướt đẫm. Chỉ kịp thấy chân nàng trượt một cái, cả thân người lao về phía trước. Vô Mẫn Quân vội vàng né qua một bên, vạt áo vô tình kéo theo chiếc gối… Thế là, ta chứng kiến cảnh cả người Thịnh An quận chúa lao thẳng xuống nơi ta giấu mấy cây kim ban nãy…

Đợi đến lúc ta và Vô Mẫn Quân lật cơ thể Thịnh An quận chúa lúc này đã nằm im không nhúc nhích lại, chỉ thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, trên trán cắm mấy cây kim vẫn còn lấp lóe ánh kim loại sáng ngời…

Thực đáng sợ, thực dọa người, thực… nghệ thuật…

Chương 3

http://tieulun.hopto.org

[5]

Ta run rẩy vươn tay kề dưới mũi nàng… Không thấy thở nữa!

Ta cứng đơ người, nhìn về hướng Vô Mẫn Quân: "Làm thế nào bây giờ, nàng ấy tắt thở rồi…".

Vô Mẫn Quân không hề hoảng hốt, giơ tay bắt mạch cho nàng ta, nói: "Yên tâm đi, chưa chết. Có lẽ nàng ta bị đâm trúng huyệt nào đó nên rơi vào tình trạng hôn mê sâu thôi".

Ta thở phào một hơi: "Thế thì tốt quá".

Vô Mẫn Quân nhíu mày: "Tốt cái gì mà tốt. Chuyện nàng ta tới đây chắc ai ai cũng biết cả rồi, ta bắt buộc phải ra ngoài càng sớm càng tốt. Mà giờ nàng ta lại thành ra thế này, tuy còn chưa chết nhưng cũng chẳng phải lành lặn bình an gì, ông thúc phụ đó của ta lại yêu con như mạng sống, đúng là…".

Nghe hắn nói thế, ta không nhịn được chen vào: "Ngươi đúng là nhẫn nhịn nàng ta đủ đường".

Vô Mẫn Quân đáp: "Nàng thích ta, đó cũng là một nhân tố cực lớn để kìm hãm thúc phụ ta".

Ta hỏi: "Thế sau này ngươi định phong nàng làm hoàng hậu à?".

Vô Mẫn Quân nhìn ta, ánh mắt mang theo một tia trào phúng: "Ngươi nghĩ sau khi đăng cơ rồi, ta có thể để thúc phụ ung dung đứng cạnh, giống như quả pháo có thể nổ bất cứ lúc nào ư?".

"… Không."

"Thế ngươi nghĩ rằng sau khi ta xử lý xong ông ta rồi, lại có thể cho phép con gái ông ta bình yên ở bên cạnh mình, giống như một quả pháo có thể nổ bất cứ lúc nào chắc?"

"… Không."

"Thế thì đúng rồi", hắn thản nhiên nói tiếp, "Hiện giờ ta giả bộ tình sâu nghĩa nặng, chính là để thúc phụ nghĩ rằng ta sẽ nể mặt Thịnh An quận chúa mà cho cả nhà họ một con đường

http://tieulun.hopto.org

sống sau này".

Bộ dạng độc ác nham hiểm của hắn hiện giờ, lại khiến ta mơ hồ tưởng tượng đến một ngày không xa, hắn sẽ đứng trên đài cao, lạnh lùng phán câu "Lập tức chém đầu!".

Vài giờ ngắn ngủi ở chung, gà bay chó sủa, ồn ào náo loạn, ta gần như đã quên mất Vô Mẫn Quân là loại người nào. Bây giờ đột nhiên nhớ ra, lại thấy hoảng hốt.

Ta e dè hỏi hắn: "Bên cạnh ngươi sao cứ toàn pháo nổ thế…?".

"…" Vô Mẫn Quân nhìn ta, vẻ mặt rất phức tạp: "Điểm mấu chốt ngươi để ý đến hình như có chút vấn đề…".

Ta vội giải thích: "Không phải đâu, ta chỉ đang nghĩ rằng, trong đầu ngươi, chắc ta cũng là một quả pháo không nhỏ".

Vô Mẫn Quân bật cười: "Yên tâm đi, cứ cho là phải thì ngươi vẫn bị dính với ta. Xem tình huống trước mắt, hai chúng ta chính là một quả pháo kép…".

"…"

Sau khi cẩn thận rút kim ra khỏi trán Thịnh An quận chúa, Vô Mẫn Quân bảo ta gọi người vào, nói rằng quận chúa không cẩn thận ngã đập đầu xuống đất hôn mê, sai người đưa nàng hồi phủ.

Vừa lúc đồ của Bình Dương công chúa được đưa đến, ta liếc mắt nhìn một lượt, viền cánh sen với nền vàng lộng lẫy, trên nền vải cũng lấp lánh ánh vàng, quả nhiên rất hoa lệ mà lại không thô tục. Tay nghề thủ công tinh xảo, trên y phục đính đầy đá quý, trân châu, nhìn qua cũng không dưới nghìn viên, từng viên từng viên đều thêu vô cùng cân đối, không lệch một li, hơn nữa đường chỉ cũng cực chìm, hoàn toàn không nhìn thấy, đủ để biết độ xa hoa tỉ mỉ trong việc chế tác.

Lại nhìn sang đống đồ trang sức, đều là mấy thứ như bộ diêu[1], kim sai[2], lưu tô[3] linh tinh các loại. Nếu cắm hết chỗ này lên đầu chắc chắn sẽ che được cả nửa khuôn mặt, nhất là có một chiếc lưu tô cực lớn, ta hết sức nhiệt tình khuyên Vô Mẫn Quân đeo nó ở chính giữa:

"Nhìn không thấy mặt thì khỏi cần bàn đến chuyện xấu hay đẹp nữa!".

[1]Bộ diêu: Là một loại trang sức của phụ nữ thời xưa. Tên này bắt nguồn từ ý khi người con gái bước đi sẽ làm trang sức lay động. Được chế tác chủ yếu từ vàng, uốn thành

những hình thái như rồng, phượng, mẫu đơn… có những dải ngọc trai, đá quý buông xuống.

[2] Kim sai: Trâm cài đầu.

[3] Lưu tô: Là một dải tua rua rủ xuống, ghép từ những sợi tơ, lông chim nhiều màu sắc, thường đính ở vạt áo, vạt váy của trang phục trên sân khấu. Thêm vào đó, chuỗi ngọc trên mũ miện, dùng ngọc trai xâu thành cũng gọi là Lưu tô.

Vô Mẫn Quân chẳng nói câu nào, chỉ lẳng lặng nhận lấy, sau đó gài ở sau đầu.

"…"

Cả Vô Mẫn Quân và ta đều không rành chuyện trang điểm lắm, cuối cùng vẫn phải kêu cung nữ vào giúp hắn chỉnh trang. Đám cung nữ có vẻ như hôm nay đã gặp đủ sóng lớn gió to, sắc mặt không trắng như giấy thì cũng xanh như tàu lá chuối, cũng may chân tay đã không còn run rẩy nữa, trang điểm cho "ta" cũng chẳng đến nỗi nào.

Sau một hồi bận rộn, cung nữ đều lui cả ra ngoài, ta săm soi Vô Mẫn Quân một vòng: "Đúng là ba phần nhan sắc, bảy phần phấn son. Thái tử điện hạ à, trông ngươi thế này cũng thật là xinh đẹp".

Vô Mẫn Quân cười nhạo: "Vân Kiều, ngươi mèo khen mèo dài đuôi như thế, không tự thấy xấu mặt à?".

Ta cười: "Dù sao cũng có phải mặt của ta đâu".

"…"

Cuối cùng cũng chuẩn bị xong, hai chúng ta bắt đầu ôn lại lần nữa xem lát nữa gặp mặt Tây hoàng phải nói gì, làm gì: Lát nữa ta phải bẩm báo với hoàng đế của Tây Ương Quốc rằng, Vô Mẫn Quân, cũng chính là thân thể của ta, là Trường Nghi công chúa của Đông Nguyên Quốc, ngàn dặm xa xôi tới Tây Ương cầu hòa. Mà Vô Mẫn Quân, cũng chính là ta hiện tại, nhận được tin mật báo rằng Bắc Xương Quốc nhân cơ hội Tây Ương Quốc đem quân đi đánh Đông Nguyên Quốc, binh lực trấn thủ trong nước chẳng còn được bao nhiêu đã bày mưu tính kế, định thừa dịp xông vào xâm chiếm đất Tây Ương. Hiện tại Tây Ương Quốc đã chiến đấu lâu ngày vẫn chưa thu phục được Đông Nguyên, quân lính sớm đã chán ngán cảnh binh đao khói lửa. Dù sao cũng là đem quân đi xâm lược, đương nhiên sĩ binh sao có thể hăng hái như khi chiến đấu bảo vệ nước nhà được, hơn nữa cuộc chiến cũng đã kéo dài quá lâu rồi. Giờ Bắc Xương Quốc lại có mưu đồ như thế, Vô Mẫn Quân liền quyết định muốn hòa giải với Đông Nguyên, dành tinh lực chống lại Bắc Xương Quốc trước.

http://tieulun.hopto.org

Đã nói đến giảng hòa thì phải có một sợi dây gắn kết hai bên, mà cái sợi dây này, chính là Trường Nghi công chúa vừa mới tới.

Đương nhiên, Tây Ương Quốc đã tốn biết bao sức người sức của vào cuộc chiến với Đông Nguyên, đâu thể dễ dàng thu binh như thế, cứ cho là Hoàng đế đồng ý thì binh sĩ cũng sẽ bất mãn không thôi. Thế nên Đông Nguyên Quốc đồng ý nhượng cho Tây Ương Quốc một nửa số thuế hàng năm của những mảnh đất Tây Ương đã chiếm được, đồng thời còn dâng tặng vàng bạc châu báu, chó lợn dê cừu, gấm vóc tơ lụa cùng nhiều vật phẩm quý giá khác.

Sau này hai nước xem như đồng minh, hai bên tương trợ, tuyệt đối không xâm lấn lãnh thổ của nhau.

Những điều trên ta hoàn toàn đồng ý, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với cảnh Đông Nguyên bị diệt vong. Nếu ngay cả điều kiện này cũng không đồng ý, chỉ sợ hoàng đế Tây Ương sẽ kiên quyết chối từ, rồi Hưu Ấp Vương có thể nói thêm vài câu châm ngòi thổi gió, đến lúc đó vạn nhất ngôi thái tử của Vô Mẫn Quân nghiêng ngả thì ta cũng chuẩn bị theo hắn đi gặp Diêm vương là vừa…

Ta cũng từng hỏi Vô Mẫn Quân vấn đề này, hắn nói rằng đúng là Bắc Xương Quốc vẫn lăm le Tây Ương Quốc như hổ rình mồi, nhưng cũng chưa đến mức ăn gan báo mà trực tiếp đem quân xâm lược. Dù sao bản thân Bắc Xương Quốc và Nam Văn Quốc cũng đang kèn cựa lẫn nhau, làm gì có thời gian đi lo chuyện khác.

Mà hiện giờ chúng ta cũng không lo được nhiều như thế, phải kiếm ra một cái cớ nghe có lý một chút. Huống hồ Bắc Xương Quốc cũng chẳng tốt đẹp gì, tương lai nhất định cũng phải tiêu diệt thôi.

Đối với thái độ hung hăng ngạo mạn của Vô Mẫn Quân, ta hoàn toàn chẳng có ý kiến gì cả.

Sau khi đã chắc chắn không còn sai sót gì nữa, chúng ta sánh bước rời khỏi Chưởng Càn điện. Trước khi đi ta rất nghiêm túc nói với hắn rằng, cấm ngươi gọi ta là Vân Kiểu!

Từ nhỏ tới lớn, người khác vẫn gọi ta là công chúa, không thì là Trường Nghi. Cái tên Vân Kiểu này, trừ ngày còn rất nhỏ, được mẫu thân mà hình bóng đã sớm nhạt nhòa trong ký ức gọi mấy lần, thêm cả lúc ta học Kinh Thi, thái phó lúc ngâm nga: "Nguyệt xuất kiểu hề" có nhắc đến tên ta ra, ta cũng gần như quên mất tên mình là Vân Kiểu. Thấy Vô Mẫn Quân biết tên mình, ta cũng không lấy làm ngạc nhiên, chẳng qua việc hắn cứ gọi liên tục như thế lại khiến ta cảm thấy là lạ.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi nghe ta nói thế, Vô Mẫn Quân liền nhoẻn miệng cười: "Vậy thì… Kiểu Nhi?".

"… Thôi, ngươi cứ gọi ta là Vân Kiểu đi."

[6]

Ta thân là thái tử, tới nơi hoàng đế tĩnh dưỡng đương nhiên có thể ngồi kiệu mà đi, Vô Mẫn Quân lại không phải, bởi vậy hắn đành cắn răng đi bộ sát bên cỗ kiệu mà thôi.

Nói đến Vô Mẫn Quân, hắn trang điểm quá mức lộng lẫy, trên đầu gần như không nhìn được mảng tóc đen nào, chỉ thấy đống đồ trang sức vàng lóa mắt. Ta đây mới liếc mắt nhìn một cái đã giật hết cả mình, huống gì người phải đeo như hắn.

Ta cảm thấy khả năng thích nghi với hoàn cảnh mới của hắn rất mạnh. Như ta đây, ngay cả mặc quần áo nam nhân cũng đã thấy không quen, thế mà hắn phải mặc đồ của nữ nhân, đeo trang sức của nữ nhân, còn phải điểm phấn tô son, lại chẳng tỏ chút thái độ nào cả. Ta chỉ có thể nói, hoặc là hắn là người rất thức thời, hoặc là… trước đây hắn vẫn thường nhân lúc vắng người, lén lút trang điểm như con gái…

Lúc còn ở Đông Nguyên Quốc ta rất ít khi ngồi kiệu. Lý do thứ nhất là lúc nào ta cũng phải tranh thủ thời gian luyện võ, không rảnh rỗi ngồi kiệu, lý do thứ hai là cũng chẳng có ma nào để ý săm soi xem ta có ngồi hay không. Hiện giờ ngồi trên kiệu, bởi vì trong hoàng cung không thể đi quá nhanh nên tốc độ còn chậm hơn đi bộ. Ta ngồi trên cỗ kiệu lắc la lắc lư, nhìn cái gáy loang loáng ánh vàng của Vô Mẫn Quân, chỉ cảm thấy vô cùng nhàm chán, đầu óc cứ lơ lửng lên tít chín tầng mây…

Rốt cuộc cũng tới được Thanh Thân điện nơi Tây hoàng tĩnh dưỡng, ta đang định thở phào một hơi thì nghe thấy Vô Mẫn Quân nhỏ giọng nói: "Thúc phụ của ta cũng tới rồi".

Ta có chút căng thẳng ngồi ngay dậy, nhìn người đàn ông trung niên bụng phệ đang bước xuống khỏi cỗ kiệu kế bên. Tuy ông ta hơi mập một chút nhưng vầng trán lại có vài phần hao hao Vô Mẫn Quân, có lẽ khi còn trẻ cũng là một mỹ nam tử. Ta xuống kiệu, thấy ta, ông ta hơi khom người hành lễ:

"Thái tử".

"Hưu Ấp Vương", ta cũng đáp lại một tiếng, "Ngài cũng đến thăm phụ vương sao?".

"Đúng vậy."

http://tieulun.hopto.org

Ông ta gật đầu, ánh mắt liếc về phía Vô Mẫn Quân. Có lẽ vì ta mang theo một nữ tử nên thấy kỳ lạ.

Ta giả bộ như không thấy, nói: "Vậy chúng ta cùng vào thôi".

"Vâng." Hưu Ấp Vương hơi nheo mắt lại, vẻ mặt sắc bén, một nỗi sợ hãi không biết từ đâu xuất hiện vây bủa lấy ta. Đúng lúc này bỗng nhiên nghe thấy vô số âm thanh kêu khóc truyền ra từ bên trong, sau đó một tiếng hét chói tai vang lên: "Hoàng thượng đã băng hà rồi!".

Cái gì?! Chúng ta còn chưa bước vào mà hoàng đế Tây Ương đã chết rồi sao?

Ta ngơ ngác quay đầu muốn nhìn Vô Mẫn Quân một chút, ai dè lại bị hắn xô một cái, lảo đảo vài bước hướng vào trong phòng. Đoán có lẽ hắn muốn mình quỳ lạy, ta liền vội vàng bước thấp bước cao tiến vào. Cả đường cứ nghe có người hô "Thái tử!" không ngừng, nhưng ta không quan tâm, xác định chuẩn vị trí của long sàng xong, lập tức quỳ sụp xuống.

Trừ đám hạ nhân, bên cạnh ta lúc này còn hai người nữa đang quỳ, một ông già tóc trắng bạc phơ mặc quan phục, còn một người hình như là thái giám. Ngay lập tức, Hưu Ấp Vương cũng lao tới quỳ xuống, gia nhập vào hàng ngũ của bọn ta.

Quỳ xuống rồi, ta lại chẳng biết phải làm gì tiếp, hơi quay đầu lại phía sau, thấy Vô Mẫn Quân cũng đã bước vào. Hắn quỳ phía sau ta, hai mắt đẫm lệ, khóc đến độ phấn son trên mặt cũng nhòe nhoẹt hết cả. Tuy gương mặt đó đúng là của ta thật đấy, nhưng nhìn hình ảnh trước mắt, ta vẫn cảm thấy có chút đáng sợ…

Mà ngẫm lại thì thấy đây cũng là chuyện bình thường thôi. Dù Vô Mẫn Quân lúc nào cũng ra vẻ mình là con người vô tình vô nghĩa đầu óc bất thường, song nói thế nào thì đây cũng là Hoàng đế, mà vị hoàng đế vừa mới chết này lại là cha ruột của hắn… Sao hắn có thể không đau buồn được cơ chứ?

Mới nghĩ tới đây thì đột nhiên cảm thấy một cơn đau dữ dội nơi bắp đùi, ta đau đến độ nước mắt lập tức trào ra như suối, sau đó há mồm khóc nức nở.

… Đê tiện, dám lấy kim đâm ta…

Lúc này ta mới hoàn hồn, nhận ra là chuyện tốt do Vô Mẫn Quân làm. Ắt hẳn là do hắn thấy ta ngây người quên cả khóc nên đã thẳng tay đâm một kim giúp ta nhớ nhiệm vụ đây mà. Nhưng hắn ra tay nào có nhẹ nhàng gì, đâm trúng huyệt đạo khiến ta đau đến độ nước mắt cứ thế trào ra, ngồi oa oa khóc lớn trong đại điện.

Hưu Ấp Vương bên cạnh vốn đang nhoài người bên giường, nhỏ giọng nức nở khóc than,

http://tieulun.hopto.org

ai dè thấy ta đột nhiên khóc rống lên, ông ta mới giật mình liếc mắt nhìn ta, sau đó cắn răng, cũng theo chân ta mà gào lên thống thiết: "Hoàng huynh!!!".

…

Không hổ là chú cháu máu thịt liền kề, dối trá như nhau…

Ta vừa khóc nức nở vừa gào lên mấy tiếng "Phụ hoàng", trong đầu lại nghĩ, mới nãy ta còn nghĩ Vô Mẫn Quân vì quá đau lòng nên mới không nhịn được mà rơi nước mắt, nhưng nếu một người thật sự đau khổ, sao còn có tâm tư mà chú ý xem ta có khóc hay không, thậm chí rút kim ra đâm chứ? Cũng giống như một người đang thật sự đau lòng than khóc, cũng sẽ không khóc đến một nửa rồi, lại chú ý tới hành động của người bên cạnh, còn lộ ra cái vẻ mặt chẳng hiểu ra sao thế được…

Vô Mẫn Quân, chẳng lẽ hắn không đau lòng sao?

Khi phụ hoàng chết, quả thực ta cũng chẳng mấy xót xa, nhưng mà… hoàn cảnh của ta và Vô Mẫn Quân căn bản không giống nhau.

Hắn là thái tử độc nhất của hoàng triều, ta nghĩ chắc hẳn hoàng đế Tây Ương phải nâng niu chiều chuộng hắn lắm nên mới nuôi ra được cái thứ tính nết quái gở như này chứ. Nếu vậy thì vì sao hắn lại chẳng có chút tình cảm nào với phụ thân mình thế?

Khó hiểu thì khó hiểu nhưng ta vẫn tập trung gào khóc nhiệt tình. Ông lão tóc bạc phơ cùng gã thái giám bên cạnh đều quay sang an ủi, ta tùy tiện ứng phó mấy câu, lại nghe thấy Vô Mẫn Quân nói nhỏ:

"Bảo bọn họ ra ngoài hết đi, nói ngươi muốn cùng Hưu Ấp Vương yên tĩnh bình tâm trong chốc lát".

Ta vội vàng nói: "Các ngươi ra ngoài hết đi, để ta cùng thúc phụ ngồi bên phụ hoàng một lát…".

Ông lão tóc bạc đáp lời: "Vâng…", dừng lại một chút, lại nói thêm: "Nhưng trước lúc để đau thương che lấp, Thái tử vẫn cần phải nghe di chỉ Tiên hoàng để lại trước đã. Tào công công, ông đọc đi".

Vị Tào công công kia gật đầu, đưa tay lau nước mắt, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt. Ta cũng không phải người văn chương giỏi giang gì cho cam, nghe cũng chẳng hiểu lắm, chỉ mơ hồ bắt được mấy câu:

http://tieulun.hopto.org

“Các vị Tiên hoàng đều có đức tính của vua Nghiêu vua Thuấn, trẫm đây chẳng thể sánh bằng… Vô Mẫn Quân nhân phẩm thiện lương, văn võ song toàn, nay giao lại Tây Ương Quốc cho Thái tử, mong Thái tử có thể lấy đức hạnh của bậc hiếu liêm[4] che chở bách tính trong thiên hạ, lấy tài trí của bậc anh hùng dẹp chiến loạn bốn phương…”.

[4] Hiếu liêm: Hiếu trong hiếu thuận, liêm trong thanh liêm.

Nói tóm lại, ngôi hoàng đế này chắc chắn đã thuộc về Vô Mẫn Quân rồi. Ta len lén liếc ra sau, quả nhiên thấy vẻ mặt hắn thả lỏng không ít, trái lại với Hưu Ấp Vương ở bên kia, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Ta vừa khóc vừa tiếp chỉ, hai người kia liền dẫn theo đám hạ nhân ra ngoài, tiện thể còn phải báo tin Hoàng đế băng hà cho những người khác nữa.

Thế là, trong phòng ngủ rộng thênh thang chỉ còn lại ba người: ta, Vô Mẫn Quân và Hưu Ấp Vương.

Hưu Ấp Vương vẫn nức nở không ngừng, lại dần dần xoay người về phía ta: “Vô Mẫn Quân… Thôi, lúc này để ta gọi cháu là Vô Mẫn Quân thêm lần nữa, về sau phải gọi là Hoàng thượng rồi”.

Ta không đáp lời, nói cho cùng thì chắc ông ta cũng không muốn thừa nhận cái sự thực này đâu.

Ông ta tiếp tục: “Chỉ là… nữ tử đứng bên cạnh cháu là ai? Vừa nãy đám người Thái sư và Tào công công vì đau thương quá mức nên không để ý thấy nàng ta, nhưng ta thì có… Rốt cuộc nàng ta là ai, hả?”.

Vị Hưu Ấp Vương này quả đúng là to gan, Vô Mẫn Quân vừa mới tiếp chỉ nhận ngôi hoàng đế, ông ta đã dám tới chất vấn rồi, nhìn qua là biết có ý gì. Ta há miệng, đang chuẩn bị đáp lời thì Vô Mẫn Quân đứng cạnh ta lại đột nhiên móc thứ gì đó ra khỏi tay áo, trong lúc cả ta và Hưu Ấp Vương vẫn còn đang ngơ ngác, hắn đã hung hăng cắm thứ đó vào lồng ngực của thúc phụ mình.

Ta chỉ cảm thấy có trận gió lướt qua trước mặt, tập trung nhìn kỹ thì thấy Hưu Ấp Vương đã ngã xuống đất, quan phục màu xanh dần dần thấm đẫm thứ chất lỏng đỏ tươi, tạo ra một sắc màu quỷ dị…

Ta run rẩy vươn tay đặt lên cổ Hưu Ấp Vương, chẳng ngờ… ông ta đã chết rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 4

[7]

Hóa đá cả nửa ngày trời ta mới hoàn hồn lại, nhìn Vô Mẫn Quân đứng bên mặt mày bình thản, kêu lớn: "Vô Mẫn Quân! Ngươi, sao ngươi…"

Không phải ta chưa từng nhìn thấy người chết, càng không phải chưa từng giết ai, chỉ là việc Vô Mẫn Quân không duyên không cớ đâm chết người thân của mình, đúng là chuyện lần đầu được thấy.

Vô Mẫn Quân dùng tay ra hiệu với ta, ý bảo ta yên lặng: "Phụ vương đã không còn, ta là hoàng đế, thế nhưng việc kết đồng minh với Đông Nguyên Quốc không phải chuyện đùa, không phải vị hoàng đế mới lên ngôi như ta cứ phán là thành, vị thái sư ban nãy chính là nguyên lão tam triều, chuyện này muốn tiến hành ít nhất cũng phải khiến lão ta gật đầu mới được, thế nhưng lão lại là một con hồ ly già chính hiệu, đâu dễ dàng đáp ứng được? Nếu như thúc phụ ta không chết, vậy thì ít nhất cũng phải được ông ta đồng ý, nhưng giờ thì không cần phiền phức thế nữa rồi. Hưu Ấp Vương ham muốn ngôi hoàng đế, mưu toan ám sát tân đế, tân đế bởi vì quá đau lòng nên không kịp thời phát hiện âm mưu, may mắn có công chúa Trường Nghi đứng bên kịp thời hộ giá…"

Nói xong, Vô Mẫn Quân đột nhiên cúi người xuống, lục lọi trên người Hưu Ấp Vương một hồi, quả thật lôi ra được một con dao găm, rút bỏ vỏ dao, lưỡi dao bên trong dường như cũng có chút sắc bén. Vô Mẫn Quân lạnh lùng cười một tiếng, sau đó dùng con dao găm đó cắt một vết nhỏ trước ngực mình, đâm một vết lớn chính giữa lòng bàn tay: "Nhưng nàng cũng vì thế mà bị thương. Nếu nói thế, thái sư có lẽ sẽ đồng ý không chừng."

Ta nhìn hắn, mắt trợn tròn ra, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, ví dụ như sao chỉ trong một thời gian ngắn như thế mà cái đầu của hắn có thể nghĩ ra bao nhiêu là chuyện, ví dụ như sao hiện giờ hắn còn có thể cười đến ung dung như thế, rõ ràng máu của Hưu Ấp Vương vẫn còn dính đầy trên mặt kia kìa… Thế nhưng trăm ý ngàn lời, cuối cùng chỉ hợp lại thành một câu ngắn ngủi: "Ngươi đừng làm bừa có được không, đấy là tay ta cơ mà… Ngươi mà còn cắt tay ta nữa, ta sẽ cắt cái chỗ ấy của ngươi…".

Vô Mẫn Quân lẳng lặng nhìn ta, nói: "Ngươi nghĩ chỉ mình ngươi có đấy à, ta cũng có thể cắt của ngươi đấy… Ngươi còn có tận hai cái liền cơ…".

Nói xong, hắn lại dừng một chút: "Xin lỗi ta nhầm, ngươi không có…"

http://tieulun.hopto.org

…

Hai ngươi chúng ta theo quán tính dùng ngôn ngữ tiến hành một hồi chém giết đánh đập đối phương xong, liền nhanh chóng tập trung tinh thần vào chuyện trước mắt, ta nói: "Vừa nãy ngươi làm vậy là sao, nếu như không thành công thì…"

Vô Mẫn Quân lạnh lùng cười một tiếng, nhét dao găm của Hưu Ấp Vương về lại tay ông ta, chỉnh thành bộ dạng như con dao đó bị chính ông ta rút ra, nói: "Không thành công thì cũng thành nhân. Cùng lắm thì cả hai đều chết."

"…"

Ta không tài nào hiểu được, giả như hôm nay ta có làm ra hành động như Vô Mẫn Quân, tin chắc rằng sẽ không ai kinh ngạc, dù sao người xưa đã nói rồi, thuở nhỏ thiếu tình thương, lớn lên chẳng bình thường. Thế nhưng thời thơ ấu của Vô Mẫn Quân hẳn là không thiếu thốn tình thương, hắn là thái tử độc nhất của hoàng triều, ba ngàn sủng ái[1] , chỉ sợ hưởng cũng hưởng không hết, ấy thế mà giờ đây hắn lại thành ra kẻ lòng dạ hiểm ác thế này, cũng chỉ có thể nói là vật cực tất phản[2] mà thôi.

[1] Ba ngàn sủng ái: Lấy ý từ hai câu:

Hậu cung giai lệ tam thiên nhân

Tam thiên sủng ái tại nhất thân

(Ba nghìn người đẹp hậu cung

Ba nghìn ân sủng dành riêng một người!)

(Bản dịch của Ngô Linh Ngọc)

Đây là nói về Dương Quý Phi. Trong hậu cung của Đường Huyền Tông có cả ngàn cung tần mỹ nữ, ấy vậy mà phần sủng ái đáng ra phải chia cho biết bao con người ấy đều được dồn cả lên người bà.

[2] Vật cực tất phản: Ý nói là vật gì đi đến tột đỉnh thì cũng bật trở lại. Cái gì quá mức thì sẽ phản tác dụng.

Sau khi ngụy tạo xong hiện trường, Vô Mẫn Quân nói với ta: "Bây giờ hai chúng ta phải

cùng kêu lên đầy hoảng sợ.”

Ta gật đầu: “Aaa!”

Vô Mẫn Quân cũng lập tức dùng thanh âm yếu ớt mà rên lên một tiếng, sau đó tiếp tục yếu ớt ngã lăn ra, ta nhìn thấy thân thể mình như thế, tâm tình quả thực không chỉ đơn giản là “muốn chết quách cho rồi” đâu…

Những người khác, kể cả lão thái sư cùng Tào công công đều xông cả vào phòng, vừa nhìn thấy khung cảnh lộn xộn ngổn ngang bên trong, cả đám người đều sững lại: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?!”

Ta nói: “Mau, mau gọi thái y tới. Công chúa Trường Nghi vì bảo vệ ta, đã bị thúc phụ… không, Hưu Ấp Vương đâm bị thương rồi.”

Về sau, mỗi lần nhớ lại đoạn hồi ức này, ta đều cảm thấy thỏa mãn vạn phần. Quả thực ta diễn quá xuất thần, nhất là cái đoạn thay đổi xưng hô với Hưu Ấp Vương, nó đã thể hiện trọn vẹn được cái tâm trạng bàng hoàng cùng nỗi lòng dằn vặt rất bản năng của một vị thái tử bị chính thúc phụ của mình phản bội.

Có điều sau khi ta nói chuyện này cho Vô Mẫn Quân nghe, lại chỉ nhận được từ hắn một tràng cười khinh bỉ.

Ngay lập tức có người hầu lui xuống, chạy đi gọi thái y. Thái sư đứng ở một bên chạy tới, nhìn ta cùng với Vô Mẫn Quân đang nằm trong lòng ta, lại liếc mắt nhìn Hưu Ấp Vương đã tắt thở ngay đơ gần đó, run rẩy hỏi: “Hoàng thượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…?”.

Ta đáp: “Khi nãy ta quá đỗi đau lòng, chỉ lo khóc lóc, không ngờ Hưu Ấp Vương lại mang theo dao găm, mưu toan hành thích ta! Ông, ông ta dường như muốn đoạt ngôi hoàng đế… Ta không nhìn thấy con dao, may mà Trường Nghi công chúa đứng cạnh phát hiện ra, đỡ cho ta một dao, lại dùng dao găm của chính nàng, đâm Hưu Ấp Vương…”

Thái Sư đờ đẫn cả người, sau đó thở dài một hơi đầy sầu não: “Thần vẫn biết Hưu Ấp Vương có dã tâm nhăm nhe hoàng vị, chỉ không ngờ ông ta chẳng đếm xỉa gì đến Tiên hoàng đang nằm đó, lại dám…”

Dứt lời, thái sư đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt ta và tiên hoàng đã chết, khóc than: “Đây quả là nỗi bất hạnh của Tây Ương…”

Tuy rằng hơi oan uổng cho Hưu Ấp Vương một chút, thế nhưng câu cuối cùng của Thái sư nói cũng không sai. Có gã hoàng đế biến thái quái đản như Vô Mẫn Quân, Tây Ương quả thật

http://tieulun.hopto.org

bất hạnh vô cùng…

Thái Sư khóc xong, lại nhìn Vô Mẫn Quân đang nằm trong lòng ta, hỏi:

"Trường Nghi công chúa? Chính là vị Trường Nghi công chúa của Đông Nguyên Quốc đó sao?"

"Đúng thế."

Ta gật đầu, "Nàng vừa mới tới hôm qua, mang theo tin tức Bắc Xương Quốc muốn nhân lúc binh lực trấn thủ trong nước của ta đang không đủ, đánh chiếm đô thành của Tây Ương Quốc. Ta định ra lệnh cho binh sĩ đang đóng trên đất Đông Nguyên trở về, thứ nhất, quân ta cũng đã chán cảnh chiến tranh loạn lạc, ở lại lâu cũng không phải kế hay; thứ hai, cũng là để chuẩn bị sẵn sàng, đối phó với Bắc Xương."

"Chuyện này…" Thái sư không sao tin được, "Thế nhưng chúng ta đã chiếm được bao nhiêu đất của Đông Nguyên Quốc, cũng tốn biết bao sức người sức của…"

"Thái sư cứ yên tâm, Đông Nguyên Quốc đã chấp nhận rằng, những mảnh đất Tây Ương đánh chiếm, tuy vẫn coi là lãnh thổ của Đông Nguyên, nhưng hàng năm những nơi đó phải chia một nửa số thuế nộp cho Tây Ương ta, đồng thời Đông Nguyên cũng phải dâng tặng một lượng lớn vàng bạc châu báu, chó lợn dê cừu, lụa là gấm vóc cùng nhiều vật khác, sau này hai nước sẽ xem nhau như đồng minh, tương trợ giúp đỡ, tuyệt đối không xâm phạm lẫn nhau."

Nói xong, ta còn cố ra vẻ thần bí mà thêm một câu: "Dù sao thì trước mắt chúng ta cứ đồng ý đã, sau này lật mặt cũng không muộn."

Thái sư vuốt vuốt chòm râu, híp mắt nói: "Vậy… biểu hiện của việc kết đồng minh này là…?"

Ta liếc mắt nhìn Vô Mẫn Quân đang giả vờ bất tỉnh trong lòng, thấy hắn đúng là dạng trí thông minh có hạn. Vết thương trước ngực của hắn không nặng, chỉ là miệng vết thương trên tay hơi sâu một tí mà thôi, có thế mà cũng bất tỉnh… giả tạo quá…

May mà Thái sư không để ý tới bờ mi vẫn khẽ rung lên của hắn, ta ôm lấy đầu của hắn, cũng chính là đầu của ta, ép vào ngực: "Trường Nghi công chúa sẽ gả cho ta."

"Chuyện này…" Thái sư lại vuốt râu, hình như mỗi lần lão suy nghĩ chuyện gì, đều sẽ làm động tác này thì phải.

http://tieulun.hopto.org

Suy nghĩ một lát, Thái sư gật đầu: "Vậy, cứ làm như thế đi…"

Thấy thái sư đồng ý, ta vui mừng khó nén, gật đầu một cái thật mạnh, tay đột nhiên lại bị người ta véo một cái rõ đau, mới giật mình nhận ra, ta ấn đầu của Vô Mẫn Quân, cũng chính là đầu của ta, quá mạnh, nhìn hắn trông như sắp tắt thở đến nơi rồi ấy… Thế là ta vội vàng nới lỏng tay, để hắn thở vài hơi, rồi lại nói với Thái sư:

"Phụ hoàng tạ thế, cả đất nước cùng buồn đau thương xót, ta vốn dĩ nên mặc đồ tang ba tháng, thế nhưng trước mắt có quá nhiều chuyện dồn lại. Thế này vậy, trước hết ta cứ mặc đồ tang bảy ngày, sau đó sẽ cùng Trường Nghi công chúa trở về Đông Nguyên Quốc, thứ nhất là để cổ vũ tinh thần cho binh sĩ Tây Ương, thứ hai là để tới gặp mặt vương thất của Đông Nguyên Quốc."

Thái sư đáp: "Vậy cũng tốt."

Đoạn nói trên thực ra là do ta tự nghĩ, trước đó chưa hề thương lượng với Vô Mẫn Quân, thế nên lúc nói cứ cảm thấy thấp thỏm không yên, thế nhưng thái sư lại đồng ý ngay như thế, khiến ta hớn hở vô cùng, chỉ là hình như cái người còn đang nằm trong lòng ta kia không được vui mừng cho lắm, hung hăng véo eo ta một cái rõ đau, sau đó tiếp tục giả bộ ngất xỉu.

Sau đó thái y tới, những người còn lại trong vương thất cũng tới, ta mới phát hiện ra một chuyện khiến người ta kinh ngạc, ấy là, Vô Mẫn Quân không có một huynh đệ nào cả, chỉ có gần mười tỷ muội. Đưa mắt nhìn một lượt, cả một đám ai nấy cũng xinh đẹp như hoa, mỗi người một vẻ, lại có những nét hao hao giống nhau, tựa như những đóa hoa trên một cái cây, có đóa đã bung nở lộng lẫy muôn phần, có đóa vẫn đang còn thẹn thùng e ấp, thế nhưng bất kể là hình dáng ra sao, cũng đều khiến người ta nhìn mà ngây ngất.

Chỉ là, dù có so sánh thế nào, Vô Mẫn Quân cũng là chiếc lá xanh xinh đẹp nhất trên cái cây này. Nhà người ta thì đều là lá xanh tôn hoa thắm, đằng này chiếc lá xanh lại được hoa thắm làm nền mà khoe sắc với đời, có thể không đẹp sao?

[8]

Mười mấy nàng công chúa, ta chẳng nhận ra lấy một người, không còn cách nào khác, đành khóc lớn mấy tiếng, sau đó giả vờ ngất xỉu.

Nhắm chặt mắt lại, ta cảm giác mình được nâng lên giường, sau khi xoa bóp cho ta một lúc, vị thái y đó liền rời đi nhưng xung quanh vẫn còn vài người khác ở lại chăm sóc. Ta nhắm mắt nằm nghỉ một lúc, trong lòng không yên tâm về thân thể của mình nên lại ngồi dậy. Những nhân vật quan trọng đều đã chạy đi xử lí các việc liên quan đến tang lễ của Tiên hoàng, chỉ còn vài kẻ hầu vẫn ở ngay bên cạnh. Ta hỏi bọn họ mới biết thì ra Vô Mẫn Quân đang ở một

http://tieulun.hopto.org

căn phòng nhỏ ngay bên sườn của Chưởng Càn điện, thế là ta rời giường đi thăm hắn.

Tới căn phòng nhỏ kia, vẫn thấy ba bốn vị thái y đang bận rộn làm gì đó, vừa thấy ta, họ vội vàng hành lễ.

Trước đây, tuy là công chúa, thế nhưng chẳng ai coi ta ra gì, ta cũng không quá quan tâm tới mấy thứ như thứ bậc lễ nghĩa, thế nên đến cuối cùng, tình huống lại thành ra là rất nhiều người nhìn thấy ta cũng không thèm hành lễ. Sau khi trở thành Vô Mẫn Quân, lại gặp cảnh người người nhìn thấy đều lập tức lộ ra vẻ mặt hoảng sợ vô cùng, vội vàng quỳ sụp xuống. Trước sự việc này, ta chỉ có thể nói, cùng một loại gạo, có thể nuôi ra cả trăm loại người khác biệt…

"Tình hình của Trường Nghi công chúa sao rồi?" Ta nghiêm mặt nói.

Một vị thái y trong số đó vội vàng đáp lời ta, người run lẩy bẩy: "Bẩm Hoàng thượng, thân thể của Trường Nghi công chúa không có gì đáng ngại, hiện giờ nàng vẫn còn hôn mê có lẽ là do mất máu quá nhiều và bị hoảng sợ mà ra. Lát nữa chúng thần kê một đơn thuốc dưỡng thân bổ máu là sẽ ổn thôi."

Ta gật đầu: "Đã xử lý xong chưa? Nếu xong rồi thì lui xuống hết đi."

Mấy vị thái y cùng đám người hầu đều hành lễ lùi xuống. Ta ngồi bên giường, đợi một lúc lâu, đến khi chắc chắn trong phòng không còn ai nữa mới đẩy hắn một cái: "Đừng giả chết nữa, mau ngồi dậy xem nào."

Vô Mẫn Quân từ từ mở mắt, nói với ta: "Ngươi đẩy tiếp đi xem nào!".

"Không nỡ", ta lập tức ăn ngay nói thật.

Vô Mẫn Quân bật cười, sau đó chậm rãi ngồi dậy, bộ dạng cũng có chút mệt mỏi, nói: "Ngươi đừng có chết dí ở chỗ này nữa, mau tới tẩm cung của phụ hoàng đi. Bây giờ là thời cơ tốt để ngươi thể hiện lòng hiếu thảo cho thiên hạ thấy đấy."

Ta cực kì khó xử, đáp lời: "Thế nhưng ta có quen ai ở đấy đâu."

Vô Mẫn Quân thở dài: "Vậy để ta đi cùng ngươi."

"Giờ mà ngươi đi đứng linh tinh, miệng vết thương sẽ nứt ra mất. Ta là con gái, sao có thể để vết thương thành sẹo được." Ta lập tức phản đối.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân chẳng để tâm: "Trên người ngươi lắm vết thương như thế, còn sợ thêm một hai vết chắc…"

Câu chưa nói hết hắn đã vội vã ngậm miệng, hiển nhiên, thái tử điện hạ cũng đã nhận ra bản thân vừa nói ra một câu ngu xuẩn cỡ nào…

Ta điên tiết: "Ngươi lén nhìn cơ thể ta à?"

Vô Mẫn Quân lặng lẽ co người lùi ra sau: "Không, khụ, ta chỉ vô tình liếc thấy thôi… Ban nãy thái y vừa mới bôi thuốc lên vết thương…"

Ta ngồi bên mép giường, uất ức nói: "Ngươi đừng có trốn, ta cũng có đánh ngươi đâu."

"Cũng đúng…" Vô Mẫn Quân cười một tiếng, sau đó lại bắt đầu giở giọng vô lại ra: "Thế này đi, nếu ngươi đã thấy không vui, vậy thì nhìn lại cơ thể ta là được rồi? Trên, dưới, trái, phải, ngươi thích nhìn chỗ nào thì nhìn chỗ ấy."

Ta thong thả nói: "Nếu như quả thật có một ngày ta muốn trả thù ngươi, cũng không cần làm chuyện đó."

"Thế sao?" Hắn có vẻ thích thú, nhướng cao đôi lông mày, "Thế ngươi định làm thế nào?"

Ta nhìn hắn một chốc rồi mới nhẹ giọng đáp: "Ta sẽ tìm một gã đàn ông tới cùng ta, sau đó làm một số chuyện khó mà mở miệng nói ra…"

"…"

Theo lời dặn dò của ta, Vô Mẫn Quân tiếp tục lê theo tấm thân của ta đi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, còn ta thì về lại Chưởng Càn điện. Lúc này trên người vừa có bùn vừa có máu, đúng là rất khó chịu.

Ta gọi cung nữ tới chuẩn bị nước nóng cùng mấy thứ linh tinh khác, cũng dốc hết sức trưng ra bộ dạng đau lòng xót xa không thiết sống. Mấy cung nữ nhanh chân nhanh tay chuẩn bị tốt mọi thứ. Lần này ta không gọi ai vào hầu hạ nữa, lẳng lặng ngâm mình trong bể tắm, chẳng làm bất cứ động tác gì, chỉ đơn giản là thả lỏng cơ thể mà thôi.

Thế nhưng càng ngâm mình ta lại càng muốn nhìn thử xem, rốt cuộc thân thể Vô Mẫn Quân tròn méo ra sao?

Khụ, ta không có thô tục như Vô Mẫn Quân đâu nhé, đối với bộ dạng phía dưới của hắn ta

http://tieulun.hopto.org

không có tí hứng thú nào hết, bất quá… chỉ nhìn sau lưng một chút thôi, chắc không sao đâu nhỉ?

Trong phòng Vô Mẫn Quân có một tấm gương đồng cực lớn, hình ảnh phản chiếu vô cùng rõ nét, ta hạ quyết tâm, liền vội vội vàng vàng lau qua thân thể. Đương nhiên, suốt quá trình đó ta đều nhắm chặt mắt lại, có vài chỗ chỉ tùy ý lướt khăn qua là xong, sau đó mặc một cái áo khoác rộng thùng thình vào, lôi tấm thân còn hơi ướt tới trước gương đồng, từ từ cởi áo ra, ngoái đầu lại nhìn.

Vừa liếc một cái đã dọa ta một trận nhớ đời. Lưng của Vô Mẫn Quân đúng là rất đẹp, có lẽ vì là người tập võ nên không có chút thịt thừa nào cả, tuy vậy cũng không quá cơ bắp, hình thể cân xứng, chỉ có điều…

Vì sao trên gờ lưng tuyệt mỹ kia, lại chồng chéo những vết thương cực kì đáng sợ?

Mấy vết kia không phải là mới, song vẫn vô cùng rõ ràng, chỉ nhìn cũng khiến người ta hoảng hốt, đủ để thấy năm xưa lúc mới bị thương, dấu vết để lại sâu đến mức nào.

Khi còn nhỏ, vì tò mò nên ta cũng từng lén chạy tới phòng giam xem người ta tra tấn phạm nhân, nhờ vậy mà biết được có một loại hình phạt bằng roi cũng giống thế này. Đánh một lần, tuy rằng đối phương sẽ đau, nhưng sẽ không quá khốn khổ, vết thương cũng không quá sâu. Có điều, nếu lần đầu tiên đánh bằng gậy gỗ, sau đó dùng dây thừng nhỏ tẩm nước muối, bện thật chặt lại đánh vào cùng vị trí, lần thứ ba lại dùng dây kim loại đã nung đỏ lên đánh thêm một roi, lần thứ tư… Nói chung cứ thế, cứ thế, thay phiên quất xuống, mãi tới khi thấy xương trắng hiện ra thì mới đổi sang vị trí khác.

Hình phạt đó, gọi là "Kiến Cốt Tiên"[3]

[3] Kiến cốt tiên: Roi đánh đến mức nhìn thấy cả xương.

Cứ như vậy, dù là nam nhân cứng rắn thế nào, khí phách ra sao, đều sẽ không thể chịu đựng được mà khuất phục.

Thứ hình phạt quái ác như thế, nghe đồn là do một người con gái tên là Lưu Thiện nghĩ ra khi mới mười mấy tuổi. Không chỉ thế, nàng ta còn nghĩ ra rất nhiều hình phạt rồi tự mình thực hiện, sau đó truyền bá rộng rãi, bởi vậy trong khoảng thời gian ấy, những gã quan tàn độc hoành hành khắp các quốc gia cũng được một phen nở mày nở mặt. Sau này, Lưu Thiện mai danh ẩn tích tại Nam Văn Quốc, nhờ vậy mà cái tập tục tàn ác đó mơi dần dần bị đàn áp.

Đối với việc này, ta quả thật không biết nói gì. Một người đàn bà lòng dạ ác độc đến nhường ấy mà lại tên là Lưu Thiện…

http://tieulun.hopto.org

Đấy không phải điểm mấu chốt, cái quan trọng là… Vô Mẫn Quân là thái tử cơ mà? Sao trên người hắn lại có vết thương như thế được?

Ta sợ đến độ tay cũng run lên, đầu óc rối tung, vội vàng mặc thêm trung y[4] và mấy thứ linh tinh khác, cuối cùng khoác áo ngoài lên.

[4] Trung y: là lớp áo mặc giữa áo lót và áo khoác ngoài, thường có trong trang phục cổ của các nước phương đông như Trng Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc…

Cũng bởi vì chuyện đó, trong lòng ta cứ bồn chồn thấp thỏm, rồi lại không nhịn được nhìn vào gương soi trái soi phải, mới phát hiện ra phía dưới tai trái của Vô Mẫn Quân cũng có một vết sẹo cực kì sâu. Theo như kiến thức ít ỏi mà ta biết, đó có lẽ cũng là một loại hình phạt do Lưu Thiện nghĩ ra, gọi là "Cắt Tai" hay gì đó…

Chẳng qua vẫn có gì đó khang khác, dù sao "Cắt Tai" cũng là thứ hình phạt cực kì tàn khốc, cả một cái tai đều không còn, vạy mà Vô Mẫn Quân chỉ có một vết sẹo chứng minh vành tai trái của hắn từng bị người khác làm bị thương. Trừ phi có người muốn dùng hình phạt đó đối phó với hắn, nhưng lại ngừng giữa chừng…

Vô Mẫn Quân, rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì?

Ruột gan ta cứ nhộn nhạo hết cả lên, hoảng hốt bất an, bước chân lảo đảo, lao khỏi phòng muốn tìm Vô Mẫn Quân hỏi cho ra lẽ, thế nhưng lại có chút lo lắng, nhỡ ta lôi ra một cái quá khứ khủng khiếp nào đó khiến hắn phát điên lên thì nguy to…

Cứ như thế, bộ dạng "ta đây đang cực kì khó chịu" không cần giả vờ cũng hiện rõ rành rành, đám hạ nhân cứ nhìn thấy ta thì đều trưng ra ánh mắt vô cùng lo lắng pha lẫn kinh ngạc.

Ta run rẩy đi tới chỗ Vô Mẫn Quân, lệnh cho những kẻ khác lui ra, từ từ bước tới gần hắn, lại thấy hắn đang nhắm nghiền hai mắt, thật sự chìm vào giấc ngủ, hơn nữa khóe miệng còn khẽ cong lên, dường như tâm trạng rất vui vẻ…

Cái, cái gã này…phụ thân hắn vừa mới qua đời có mấy khắc[5] trước thôi cơ mà…

[5] Một khắc bằng mười lăm phút.

Từ giờ, bất kể có chuyện gì xảy ra, ta cũng không dám nói hắn tính tình quái đản nữa. Quá khứ của hắn tuyệt đối không dễ dàng bình yên như ta vẫn tưởng, hiện giờ tính tình hắn ra như thế này, cũng là chuyện dễ hiểu. Khi nhỏ dù ta không được sủng ái thế nào đi chăng nữa, thì

ngoài luyện võ mà bị thương ra, thân thể không phải chịu bất cứ đau đớn nào, chứ đừng nói là bị cực hình tra tấn.

Chương 5

[9]

Ta thở dài, không định quấy rầy Vô Mẫn Quân nghỉ ngơi, xoay người bước khỏi phòng, ra tới cửa thì vừa khéo gặp phải Thái sư đang đi tới. Thấy ta bước ra từ phòng Vô Mẫn Quân, ông có vẻ sửng sốt, hỏi: "Không biết tình hình Trường Nghi công chúa sao rồi?"

"Nàng ấy đang nghỉ ngơi, không có gì đáng ngại." Ta đáp.

Thái sư gật đầu: "Hoàng thượng, hiện giờ ngài phải đi chuẩn bị tang lễ của Tiên hoàng, còn cả việc đăng cơ nữa."

"Ta biết…"

Vừa nghĩ tới đám công chúa ríu ra ríu rít kia là đã thấy đau cả đầu nên sau khi theo Thái sư tới đó, ta vẫn cứ trưng bộ mặt âm u, giả bộ âu sầu. Nói cho cùng Vô Mẫn Quân tính tình vốn kì quái, các nàng thấy sắc mặt ta không tốt, cũng chẳng dám bước tới làm phiền.

Đương nhiên, cuộc đời không thể thiếu chuyện ngoài ý muốn.

Ta còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy một bóng người lao tới trước mặt, túm lấy hai vai ta mà lắc lấy lắc để: "Khanh ca ca! Tại sao huynh lại làm thế?! Vì sao lại muốn giết phụ thân muội, vì sao?!"

Ta bị nàng lắc đến độ đầu váng mắt hoa, dù vậy vẫn đoán được người đang gào khóc đến khản cổ trước mặt mình chính là Thịnh An quận chúa. Mặt nàng cau lại, giống như cái bánh màn thầu bị người ta chà đạp không biết bao nhiêu lần, sau đó bị ném vào nước ngâm một lúc lâu, lực tay rất mạnh, túm lấy ta sống chết cũng không buông.

Giọng ta run lên: "Thịnh An, muội bình tĩnh, bình tĩnh lại nào…"

Nàng càng túm chặt hơn, vừa khóc vừa rống lên: "Huynh bảo muội bình tĩnh thế nào đây?! Vì sao huynh lại để nàng ta giết phụ thân muội?!"

http://tieulun.hopto.org

Đầu ta càng lúc càng đau, tuy rằng thấy nàng cũng thật đáng thương nhưng vẫn gạt tay nàng ra: "Thịnh An, muội đừng làm càn nữa, là do bản thân Hưu Ấp Vương trong lòng có ý nghĩ xấu xa, Trường Nghi công chúa mới ra tay giúp đỡ…"

Thịnh An quận chúa khóc đến độ cả người run lên, tay lại từ từ buông ra, lùi về phía sau vài bước, nói: "Không thể như thế được, rõ ràng phụ thân muội đã từng nói rằng, vì muội, người sẽ không làm chuyện gì bất lợi với huynh, sẽ phò tá huynh mà…"

"Khụ" Nhất thời ta không biết dùng từ gì cho phải, cuối cùng chỉ đành an ủi nàng, "Điều này chứng minh, lời nói của nam nhân không thể nào tin được, dù có là phụ thân muội đi chăng nữa…"

Lời vừa nói ra, ta cảm thấy bầu không khí xung quanh đột nhiên lạnh toát. Thịnh An mở to mắt nhìn ta, sau đó vừa khóc nức nở vừa chạy đi mất.

Ta thầm thở phào nhẹ nhõm, ho khan một tiếng, nói: "Trước tiên chúng ta cứ vào thăm phụ hoàng cái đã…"

Mấy vị công chúa sau khi chứng kiến một màn ban nãy, ai cũng im bặt như ve sầu khi đông đến, nghe ta nói thế liền vội vàng gật đầu đáp một tiếng "vâng", cũng nhờ thế mà chuyến đi này diễn ra suôn sẻ ngoài mong đợi.

Tuy nói là suôn sẻ đấy, thế nhưng lễ tiết trong hoàng thất vốn rắc rối rườm rà, phải tiến hành từng việc từng việc một. Đợi đến lúc Tiên hoàng yên vị được trong cỗ quan tài tạm thời thì đêm cũng đã khuya. Ấy vậy mà ta còn chưa được về, phải ngồi tĩnh tâm trong lễ đường thênh thang này tròn một đêm để cầu chúc cho Tiên hoàng an nghỉ. Sát ngay bên cạnh đương nhiên là cái quan tài chứa xác Tây hoàng rồi.

Nói thật, ta cũng có chút sợ hãi mấy thứ như thần thánh quỷ ma, sau khi biết mình phải làm việc đó thì cực kì kinh hãi. Khi phụ hoàng tạ thế, đất nước đang trong cảnh thù trong giặc ngoài nên lễ nghi đều được cắt giảm hết mức có thể, thái tử cũng chỉ canh giữ trong lễ đường vài tiếng là rời đi. Ta thật trăm ngàn lần cũng không ngờ tới việc phải ở qua đêm!

Thế là tranh thủ lúc dùng cơm tối, ta nói chuyện này với Vô Mẫn Quân, bóng gió xa gần về mong ước có người canh chung với mình.

Vô Mẫn Quân nghe xong, thản nhiên nói: "Phụ hoàng ta ở cùng ngươi còn gì."

"…Xì!" Ta trừng mắt nhìn hắn, "Nói tóm lại ngươi phải đi cùng ta! Nếu như ngươi không chịu, ta sẽ tìm một tên nam nhân…"

http://tieulun.hopto.org

"…"

Cuối cùng, Vô Mẫn Quân thỏa hiệp, ta vào lễ đường được một lúc thì hắn cũng lén lút lẻn vào, hai chúng ta khoanh chân, ngồi đối diện nhau. Đúng theo quy củ thì phải quỳ đấy, có điều cả ta và hắn đều không muốn làm vậy.

Chúng ta cứ như thế câu được câu không đối đáp với nhau. Lúc nghe ta nhắc tới Thịnh An quận chúa, hắn thờ ơ nói: "Không sao, nói cho cùng thì sau này nàng ta cũng sẽ trở thành dân thường, sẽ không gặp nữa đâu."

"Ngươi muốn biếm nàng làm dân thường sao?" Ta có chút kinh ngạc.

Vô Mẫn Quân dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ta: "Nếu không thì làm thế nào? Cứ để nàng lại bên người, giờ giờ khắc khắc khóc lóc kêu la cho ngươi nghe, thậm chí là động tay động chân nữa à?"

"Cũng phải", ta đáp, có chút bất đắc dĩ.

Vô Mẫn Quân lại nói: "Lúc trước ta còn định…"

Còn chưa nói hết câu, miệng hắn đã tự động đóng lại rồi.

Có điều ta cũng thừa sức đoán ra: "Ngươi dự định giết nàng, đúng không?"

Vô Mẫn Quân nở nụ cười, ngọn lửa từ cây nến trắng bên cạnh lung lay không ngớt, hắt lên gương mặt hắn tạo thành những mảng sáng tối kì dị. Mặc dù đó vốn là gương mặt của ta, thế nhưng khoảnh khắc này ta vẫn cứ thấy hung ác đến đáng sợ.

"Không, ta vốn định tru di cửu tộc của Hưu Ấp Vương cơ."

"…"

"Bất quá hiện tại Bắc Xương Quốc vẫn đang rình rập, lại còn phải tới Đông Nguyên Quốc một chuyến, chưa biết chừng còn phải tự mình đi cổ vũ sĩ khí một phen…" Hắn bấm bấm ngón tay suy đi tính lại, "Nếu lúc này lại bị chụp lên đầu cái danh là bạo quân thì không tốt lắm."

Ta quả thực không biết nói gì, cả người đột nhiên thấy lạnh toát: "Này, Vô Mẫn Quân, ta muốn nói với ngươi một chuyện."

http://tieulun.hopto.org

“Gì?” Vẻ mặt cổ quái ban nãy của hắn biến mất, nhìn ta bằng ánh mắt không tính toán gì.

Ta nói: “Từ nay về sau, mấy chuyện như thế này ngươi cứ để trong lòng là được, đừng nói cho ta biết làm gì…”

Hắn nhướng mày: “Vì sao?”

“Ta biết càng nhiều thì tương lai càng nguy hiểm…” Ta thành thực nói, “Ta tình nguyện không biết gì hết…”

Vô Mẫn Quân bật cười: “Ngươi vốn đã biết đủ nhiều rồi. Nợ nhiều thì không lo, rận nhiều thì không ngứa, ngươi sợ cái gì?”

“…”

Ta rất sợ, thật đấy.

Thấy tâm trạng hiện giờ của hắn cũng coi như tốt (rõ ràng quan tài của phụ hoàng hắn còn lù lù bên cạnh…), ta không nhịn được mà hỏi: “Nếu đã thế thì ta lại hỏi ngươi một chuyện vậy.”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Cái gì?”

Ta nói: “Thật ra ta, khụ, cũng nhìn cơ thể ngươi một lượt.”

Vỗ Mẫn Quân nở nụ cười quái đản: “Biết ngay là ngươi không chống lại được cám dỗ mà. Không sao, ta không trách ngươi.”

“…” Ta toát mồ hôi, “Không phải thế, không phải … Ta chỉ nhìn lưng ngươi thôi, vết thương trên người ngươi là sao thế?”

Vô Mẫn Quân cũng không quá để tâm, đáp: “À, khi còn nhỏ nghịch ngợm thôi.”

“Sao có thể thế được?” Hắn rõ ràng là đang sỉ nhục năng lực tư duy của ta! “Vết thương trên lưng ngươi là do ‘Kiến Cốt Tiên’ gây ra, còn trên tai là do ‘Cắt Tai’, mấy thứ đó ta biết đấy! Hơn nữa, ai biết được những chỗ khác trên người ngươi còn có những gì…”

Vô Mẫn Quân nheo mắt lại: “Ngươi đường đường là công chúa, sao lại biết mấy thứ này?”

http://tieulun.hopto.org

“Lúc nhỏ nghịch ngợm ấy mà…” Ta co người lại, đáp lời.

“…”

Ta và Vô Mẫn Quân cứ ngồi như thế, hắn không mở miệng, ta cũng không dám cất lời, cả nửa ngày sau hắn mới chậm rãi lên tiếng: “Tốt nhất ngươi đừng hỏi nữa, nếu ngươi biết rồi, vậy thì sau này chắc chắn phải chết thật đấy.”

Ta vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ ngẩng đầu: “Thì ra hiện tại ngươi không muốn giết ta?”

Vô Mẫn Quân cười rất mực dịu dàng: “Đúng vậy, ta chỉ muốn làm thịt ngươi thôi.”

“…Có khác gì nhau không?”

“Từ ngữ khác nhau đấy thôi.” Hắn biếng nhác nói xong liền dựa người vào cây cột phía sau lưng.

“…”

Ta đúng là khóc không ra nước mắt: “Ngươi đừng có tưởng mình giỏi, giờ ta lập tức đi kiếm một tên nam nhân…”

Vô Mẫn Quân mở mắt: “Ta còn chả cần tìm cơ, trước mắt có luôn một tên rồi đấy thôi.”

“…”

Sao ta lại quên mất chuyện này chứ, phái nữ mới là bên yếu đuối, chỉ cần Vô Mẫn Quân trong thân thể ta nhào qua bên này, ta liền…

Thấy vẻ mặt uất ức của ta, Vô Mẫn Quân bật cười: “Yên tâm đi, ta không có hứng thú mây mưa với chính bản thân mình đâu…”

[10]

Chống đỡ tới nửa đêm, cuối cùng ta cũng không kiên trì nổi nữa, liền dựa vào cây cột bắt đầu ngủ. Vô Mẫn Quân thì có lẽ bởi vì đã ngủ cả buổi rồi nên không thấy mệt mỏi gì cả, chỉ dặn dò ta mấy câu: “Ngươi cứ ngủ trước đi, đợi sắp đến giờ ta sẽ gọi ngươi dậy. Mà ngươi cũng nên quỳ một chút, nếu không chỉ sợ lát nữa không giả bộ cho giống được.”

Ta gật đầu: “Ta biết rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Giấc ngủ này cũng thật an ổn, có lẽ bởi trong đầu đã xác định gã Vô Mẫn Quân ngồi cạnh kia có tác dụng trừ ma xua quỷ, thế nên ta cực kì yên tâm. Thẳng đến khi hắn đánh thức ta dậy, ta mới hơi hé mắt nhìn ra phía cửa, dường như trời ngoài kia vẫn còn tối đen.

"Ta ngủ bao lâu rồi?" Ta dụi dụi mắt, có chút bất mãn.

"Chưa đầy hai canh giờ[1]," Vô Mẫn Quân nói, "Giờ ta phải đi rồi, ngươi quỳ đi."

[1] Một canh giờ bằng hai tiếng.

Ta gật đầu: "Được."

Hắn lén lút lách mình qua cửa sổ rồi đi mất, không gây ra một tiếng động nhỏ nào. Cảnh tượng đó khiến ta nhớ lại hôm trước, lúc ta lén lút đột nhập vào hoàng cung Tây Ương Quốc…

Ta quỳ trên đất hơn nửa buổi tối, chân đã tê rần lên, cứ quỳ như thế cho đến lúc đám người Thái sư tới đón, ta cũng thực sự không dậy nổi. Bọn họ thấy thế, có lẽ tưởng ta quỳ cả một đêm thật, đều rơi lệ mà cảm khái, nói ta quả thực là con người trung hiếu.

Quan tài của Tiên đế tuy đã được chế tác gấp rút nhưng vẫn chưa hoàn chỉnh, nhờ vậy mà đám người kia để ta trở về nghỉ ngơi một lát, cũng vừa đúng ý ta.

Ta quay về Chưởng Càn điện, sau khi ngâm mình trong bể tắm một lúc, liền gọi cung nữ vào xoa bóp, bấy giờ cơn đau mỏi quấn lấy chân ta mới chậm rãi tan mất. Vô Mẫn Quân cũng đã tới, ngồi một bên lẳng lặng nhìn, không nói một câu.

Đợi đến lúc người hầu đi ra hết, ta còn chưa kịp nói với Vô Mẫn Quân câu nào thì đám người Thái sư đã lại kéo tới, nói muốn đưa ta đi xem những vật chôn theo Tiên hoàng. Ta dẫn Vô Mẫn Quân theo, quay cuồng đến tận chạng vạng, mọi chuyện mới tạm coi như ổn thỏa. Quan tài cũng đã làm xong, thế là ta lại phải thay bộ đồ tang đặc biệt dành riêng cho hoàng đế, ngồi lên kiệu đưa Tiên hoàng cùng một đống đồ bồi táng, khuyến mãi thêm một đám người gồm tới Hoàng lăng.

Mọi chuyện cứ ào ào kéo tới, rồi tung hết cả lên, ta cảm giác đầu mình sắp nứt ra đến nơi rồi. Thế nhưng Vô Mẫn Quân trái lại có vẻ ung dung ra trò. Lúc ta quay về Chưởng Càn điện, thì thấy hắn không ở trong căn phòng nhỏ kia, trái lại nhân lúc không người, đường hoàng chễm chệ chiếc giường lớn trong đại điện, thoải mái cắn hạt dưa.

http://tieulun.hopto.org

Ta tức điên người, mặc kệ chuyện hắn cũng đang ngồi trên giường, cứ thế nhào lên, làu bàu: "Trông ngươi thoải mái quá nhỉ?"

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười: "Đúng là rất thoải mái."

Ta trừng mắt: "Đừng tưởng ta không đánh con gái."

Vô Mẫn Quân chìa mặt ra: "Ngươi đánh đi."

Ta nhìn gương mặt của chính mình, cuối cùng vẫn không tài nào xuống tay nổi, trong lòng lại tích thêm một cơn bực tức chỉ có thể vùi đầu vào gối mong cơn tức xẹp đi.

Vô Mẫn Quân buồn cười, nói: "Đường đường là vua một nước mà lại làm ra tư thế trẻ con như thế, ngươi không sợ người khác nhìn thấy sẽ cười đến rụng răng à?"

Nói xong, hắn vươn tay nhặt một hạt dưa đã bóc vỏ đưa đến tận miệng ta: "Ăn đi."

Ta nghi ngờ nhìn hắn: "Ngươi không hạ độc trong đó đấy chứ?"

Hắn nở một nụ cười quái gở, sau đó ném hạt dưa kia vào miệng mình, vừa nhai vừa nói: "Ta không nỡ hạ độc chết thân xác của mình, giống như ngươi không nỡ đánh mặt chính mình ấy."

Ta nói: "Cái này thì không nói trước được, nhỡ ngươi đột ngột lên cơn thì biết làm thế nào."

Vô Mẫn Quân ngáp một cái: "Tất cả đã sắp xếp ổn rồi chứ?"

"Ừ", ta gật đầu: "Hôm nay là ngày đầu tiên, mai là chính thức đăng cơ rồi."

Vô Mẫn Quân nói: "Sau khi đăng cơ, chuyện đầu tiên phải làm là biếm cả nhà Hưu Ấp Vương xuống làm thứ dân."

"Đã biết." Tạo uy tín chứ gì, ta hiểu mà.

Vô Mẫn Quân liếc ta một cái: "Chúng ta ngủ đi."

"…Hả?" Nhất thời ta vẫn chưa định hình được vấn đề, "Cùng ngủ sao?"

Vô Mẫn Quân lại ngáp thêm cái nữa: "Nói cho cùng chúng ta cũng chẳng có ý gì với đối

http://tieulun.hopto.org

phương.”

“Cũng đúng, thế nhưng chuyện này đồn ra thì không được tốt lắm đâu.”

Vô Mẫn Quân mệt mỏi nói: “Cũng chẳng liên quan đến ta. Ta ngủ không quen cái giường trong phòng nhỏ ngoài kia, cứng quá.”

Ta thể hiện rằng mình rất thấu hiểu vấn đề này: “Vậy để ta sai người giúp người trải thêm chăn.”

“Thế thì sẽ quá nóng.”

“…”

“Hơn nữa cái giường đó còn nhỏ, còn chật, còn thấp…” Hắn thao thao bất tuyệt mà cằn nhằn, mà xoi mói, mãi tới lúc ta đầu hàng, lật chăn ra: “Ngủ đi, ngươi đừng nói nữa…”

Vô Mẫn Quân nở nụ cười thỏa mãn, lập tức nằm xuống. Ta nhìn gương mặt của chính bản thân mình, phát hiện đã không còn thấy khó chịu như lúc trước nữa… Thói quen của con người đúng là đáng sợ.

Bởi vì mấy ngày nay đều rất mệt mỏi, ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm ngày thứ hai, bởi vì không có chuyện gì nên chẳng ai đánh thức, ta cũng ung dung thanh thản mà ngủ thẳng giấc, đợi đến lúc tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao lắm rồi. Ta đang định ngồi dậy, bỗng phát hiện có cái gì đó không ổn…

Vô Mẫn Quân đã dậy rồi, đang ngồi bên giường không biết ngắm nghía cái gì, thấy ta mở mắt, hắn mới nói: “Dậy rồi à?”

Ta trừng mắt nhìn hắn: “Đồ lưu manh…”

Vô Mẫn Quân ngơ ngác: “Đang yên đang lành sao tự dưng mắng ta lưu manh? Hiện giờ có lưu manh cũng phải là ngươi giở trò với ta chứ…”

Ta cắn môi, nói: “Thân thể của ngươi…”

Thấy mặt ta cứng đơ như thế, Vô Mẫn Quân mới hiểu ra, ho khan một tiếng: “Khụ, chuyện đó, bất cứ nam nhân khỏe mạnh nào đều có phản ứng khi thức dậy vào buổi sáng mà, khụ, ngươi…”

http://tieulun.hopto.org

Ta nhìn hắn bằng ánh mắt cực kỳ u oán: “Có cách nào không, ta khó chịu quá…”

Vô Mẫn Quân do dự đáp: “Thông thường ta đều gọi cung nữ vào…”

“Ta không muốn!!!” Ta liều mạng lắc đầu.

“Hoặc là, dùng tay phải…”

Ta quả thực sắp khóc đến nơi rồi: “Còn cách thứ ba không? Nhất định ta sẽ làm!”

“Vậy thì, dùng tay trái đi…” Hắn có chút chần chờ.

“…”

Vô Mẫn Quân bất đắc dĩ nói: “Vậy thì chỉ còn cách để kệ nó thôi, một lúc nữa sẽ ổn. Nếu vẫn không được thì đi tắm nước lạnh.”

“Trời đang rét căm căm thế này, thôi bỏ đi…” Ta lại nằm vật ra giường, “Kệ nó vậy…”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Giờ ngươi đã biết làm nam nhân khổ cực thế nào chưa?”

Cơn tức trong lòng ta lại bắt đầu trỗi lên: “Đám nam nhân các ngươi đều khó coi như thế…”

Vô Mẫn Quân “xì” một tiếng, nói: “Ngươi nói vậy rõ là thiên vị. Đàn bà con gái các ngươi khi động tình làm gì có dấu hiệu gì.”

“…” Ta kéo chăn lên trùm kín đầu: “Không nói chuyện với ngươi nữa.”

Vô Mẫn Quân cười nhẹ, không nói thêm câu nào.

Một lát sao, thấy cảm giác bức bối ở nơi đó đã giảm đi nhiều, ta mới ló đầu ra, nhìn Vô Mẫn Quân: “Vô Mẫn Quân, ta mới nghĩ ra một cách, đảm bảo làm một mẻ, khỏe suốt đời.”

Khóe miệng Vô Mẫn Quân hơi giật giật: “Ngươi không cần nói cho ta biết đâu, trực giác mách bảo rằng ta sẽ không đồng ý…”

“Cứ làm thẳng tay cho nó không động đậy được nữa, sau này đổi thân xác lại, lại…” Ta không để ý tới hắn, cứ nói ra ý tưởng của mình.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân lạnh lùng cười một tiếng, chỉ về phía hắn, cũng chính là vị phần ngực trên thân thể ta, sau đó lại chỉ ta, hướng về nơi "đó" trên cơ thể hắn, nói: "Trên dưới ba bộ phận, ngươi hai ta một, sống cùng sống, chết cùng chết, ngươi tự quyết định đi!"

Ta hóa đá cả nửa ngày, chỉ cảm thấy khí nóng tụ tập ở phần thân dưới toàn bộ xông thẳng lên trên mặt. Ta hét lên một tiếng, gắng sức đẩy hắn: "Đồ lưu manh, cút xuống dưới cho ta!!!"

Vô Mẫn Quân bật cười ha hả, nói, hàm ý sâu xa: "Chúng ta vẫn cứ nên chung sống hòa bình đi, ha ha ha ha…"

"…"

Ta nhất định phải đi kiếm một tên nam nhân về đây!!!

Chương 6

[11]

Mấy ngày sau, ta bận đến sứt đầu mẻ trán.

Từ trước tới nay ta và những việc liên quan đến quốc gia xã tắc cách xa nhau như mặt trăng với mặt trời vậy, thế nhưng giờ chúng nó cứ như dòng nước lũ ùn ùn lao tới. Cũng may ta có thể lén lút mang Vô Mẫn Quân theo, hắn cũng được việc lắm, đáng tiếc là những vấn đề liên quan đến nghi lễ, nghi thức vẫn cần ta tự mình lên đài chịu trận, việc này thật đau đầu vô cùng. Mòn mỏi mãi mới đợi được nghi thức đăng cơ kết thúc, ngày chúng ta tới Đông Nguyên Quốc cũng đến gần.

Ba ngày trước khi ta và Vô Mẫn Quân lên đường chính là ngày cả nhà Hưu Ấp Vương bị biếm làm thứ dân. Mưa thu lất phất, cả hoàng cung Tây Ương rộng lớn chìm trong một màn sương mờ dày đặc. Ta giương ô, đứng ngẫm nghĩ hàng đống vấn đề lớn nhỏ có thể sẽ xảy ra sau khi về Đông Nguyên Quốc. Thịnh An quận chúa không biết dùng cách nào, ngồi trên kiệu tới, bước lại gần ta lặng lẽ hành lễ: "Hoàng thượng."

Bàn tay giương ô của ta khẽ run. Nàng không mang theo ô, đứng dưới màn mưa lất phất, gương mặt chẳng son phấn điểm trang, tóc xõa tung xuống bờ vai, tà váy bằng lụa mỏng trắng đến tinh gần như hòa làm một với những đóa hoa cự sương[1] trắng ngần điểm chút đỏ nhạt đang kiên cường bung cánh giữa làn mưa phía sau lưng.

http://tieulun.hopto.org

[1] Hoa cự sương: Còn có rất nhiều tên khác, như hoa phù dung, mộc phù dung, địa phù dung, hoa mộc, là loại thực vật có hoa thuộc họ Cẩm Quỳ.

Nàng trông có vẻ khác so với lần gặp trước, trên gương mặt là vẻ thờ ơ mà trang nghiêm ta chưa từng thấy. Ta đoán, có lẽ tâm ý của nàng với Vô mẫn Quân đã sớm tan thành tro bụi. Cùng là phận nữ nhi, thấy nàng bị người yêu phản bội, lại phải chịu tang cha, hơn nữa còn bị biếm từ quận chúa thành thứ dân, ta không khỏi có chút chẳng đành lòng, liền nói: "Đứng lên đi."

Thịnh An quận chúa từ từ ngẩng đầu lên, lúc này ta mới phát hiện ra bên tai nàng có gài một nụ hoa màu trắng nhạt. Việc này hơi kì lạ, người ta thường chỉ cài bông hoa đã bung nở, nào thấy ai cài nụ hoa còn khép cánh thế kia đâu.

Thịnh An quận chúa thấy ánh mắt của ta dừng trên nụ hoa bên tai mình thì khẽ cười nhạt, sau đó nói:

"Hoàng thượng, hiện đương độ cuối thu, nụ hoa này không nhìn được thế thời, không phân rõ được thật giả đúng sai, ngu dại mà một mình kết nụ, lại mang trong lòng tham vọng ngông cuồng, muốn nở thành một đóa hoa rực rỡ. Thế nhưng trong thời tiết này, nó làm sao đương đầu nổi? Tiện thiếp không đành lòng, mới hái nó xuống."

Nàng nói là nói nụ hoa kia đấy, có điều sao ta lại nghe ra kỳ thực nàng đang nói về chính bản thân mình? Chẳng qua tình hình trước mắt như thế, ta cũng không có cách nào an ủi động viên nàng, mà giọng nói cũng như sắc mặt của Thịnh An lúc này đều vô cùng cổ quái khiến ta cực kì hoài nghi, không biết có phải nàng đã trúng tà rồi hay không…

Bởi vậy ta chỉ có thể miễn cưỡng đáp một câu: "Thịnh An, do muội suy nghĩ nhiều quá mà thôi…"

Thịnh An quận chúa dừng một chút, sau đó nói: "Giờ tiện thiếp đã không còn được dùng cái tên Thịnh An nữa rồi, đó là phong hào mà Tiên hoàng đã ban cho, nhưng hiện tại tiện thiếp chỉ là một người dân bình thường… Nếu Hoàng thượng nguyện ý, vậy xin hãy gọi thiếp thêm một tiếng Du nhi đi."

"…" Đây là nguyện vọng cuối cùng của Thịnh An, thỏa mãn nàng cũng không phải chuyện khó khăn, ta ho khan một tiếng, cất tiếng gọi, "Du nhi…".

Thịnh An quận chúa nở nụ cười: "Đa tạ hoàng thượng."

"…"

http://tieulun.hopto.org

Sau khi hành lễ, liền móc ra một gói vải, chậm rãi mở ra, bên trong có cắm mấy cây kim, đều là mấy cây mà ngày đó ta và Vô Mẫn Quân vô tình "để lại" trên trán nàng…

Khụ, chẳng lẽ Thịnh An quận chúa định tính toán nợ nần rồi thanh toán luôn một lượt?

Ta nhìn nàng bằng ánh mắt cực kì cảnh giác, nàng lại chỉ cười một tiếng, từ từ nâng gói vải ấy lên, đưa cho ta: "Hoàng thượng, kim khâu dứt tình, thì ra tâm tư của ngài đã rõ ràng từ ngày đó…".

"…" Đã bảo nàng nghĩ nhiều quá mà…

Nàng tiếp tục nói: "Bây giờ tiện thiếp xin trả những cây kim này lại cho Hoàng thượng, chỉ mong Hoàng thượng đừng trách cứ những lần vô lễ của tiện thiếp khi xưa…"

Ta ngẫm nghĩ một lúc, một tay nhận lấy gói vải, một tay đem chiếc ô giấy dầu tặng cho nàng: "Muội nhận đi."

Kiệu của nàng còn ở bên ngoài, từ đây ra ngoài kia vẫn cần phải đi một đoạn đường. Giờ cả người nàng đã ướt rồi, cái ô này có lẽ chẳng có tác dụng gì nhưng ta tặng cho nàng, cũng xem như một cách an ủi vậy.

Thịnh An quận chúa ngẩn người, sau đó mỉm cười, nhận lấy chiếc ô giấy dầu nọ: "Đa tạ Hoàng thượng."

Ta gật đầu.

"Tiện thiếp… xin cáo lui."

Ta lại gật đầu.

Thịnh An quận chúa nâng chiếc ô giấy dầu màu xanh kia lên, chậm rãi bước ra phía ngoài, bóng dáng càng lúc càng mờ ảo trong màn mưa bụi. Tay ta nắm chặt gói vải kia, ánh vàng lấp lóe trên kim khâu khiến mắt ta khó chịu vô cùng, không nhịn được mới cao giọng nói với theo bóng lưng nàng:

"Này, vàng dát trên mấy cái kim này đều là thật đó, muội có thể giữ lại, sau này nếu thiếu tiền còn có thể mang đi cầm cố…"

Thịnh An quận chúa nhất thời lảo đảo, sau đó mới xoay người lại, thân hình cứng đơ:

http://tieulun.hopto.org

“Cảm ơn ý tốt của Hoàng thượng, nhưng không cần đâu…”

Ta xấu hổ đáp lại: “Vậy được rồi, muội đi đi.”

Thịnh An quận chúa một lần nữa dùng tư thế lả lướt yêu kiều mà chậm rãi rời đi. Ta thở dài một tiếng, sau đó ngẩn người nhìn gói vải trên tay.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nữ thản nhiên: “Sao thế, ngươi hận ta đến nỗi vác thân thể ta chạy ra ngoài trời dầm mưa à?”

Ta quay đầu lại, thấy Vô Mẫn Quân đã tới, hắn giương một chiếc ô màu xanh đen, cánh tay cố sức nâng cao để che luôn cho cả ta.

Ta vội vàng đỡ lấy ô, nói: “Không phải, ta vừa gặp Thịnh An quận chúa. Ngươi biết không, ban nãy nàng mặc một thân áo trắng, bên tai cài một nụ hoa cũng trắng nốt, mượn hoa nói bản thân, cái gì mà…”

Ta còn chưa kịp nói cho hắn biết cái sự giật mình chấn động của ta trước sự thay đổi quá lớn của Thịnh An quận chúa, Vô Mẫn Quân đã nheo mắt lại, giật lấy gói vải trong tay ta, ném xuống đất.

“Ngươi làm cái gì thế?”, ta sửng sốt.

“Thịnh An đưa cho ngươi cái đó à?” Hắn nhìn mấy cây kim cắm trong bọc vải, “Hẳn là có tẩm độc.”

Ta kinh ngạc: “Không phải vậy chứ…”

Vô Mẫn Quân thờ ơ liếc ta một cái, sau đó cúi người xuống, cách một tầng vải tay áo nắm lấy một cây kim, đâm một mũi vào thân hoa cự sương đang nở rộ ngay bên cạnh. Cây hoa cự sương kia liền khô héo với tốc độ chóng mặt, sau đó đổ rạp xuống mặt đất lấm bùn bên dưới. Khắc trước còn đang lộng lẫy khoe sắc tỏa hương, khắc sau đã lá một nơi hoa một chỗ, càng so sánh lại càng thấy thê thảm vô cùng.

“…”

Nhất thời ta cũng chẳng biết phải nói gì, Vô Mẫn Quân nhặt gói vải kia lên, thở dài, “Độc tẩm trên này chính là ‘Thiện cực’. Haizz, giờ thì đúng là không biết nên xử lý thế nào cho phải, nếu ném đi sẽ làm hại người khác, chôn vào trong đất thì khoảnh đất đó coi như bỏ đi, nếu đốt thì người nào ngửi phải khói sẽ trúng độc mà chết…”

http://tieulun.hopto.org

Ta nghe mà líu cả lưỡi: "Độc tính mạnh đến thế ư?"

Vô Mẫn Quân nói: "Đúng thế, độc này do một vị thầy thuốc rất nổi danh nghiên cứu ra, không có thuốc giải."

"Cái thứ tàn ác như thế, lại còn đặt tên là 'Thiện cực'…" Ta lắc đầu, không kìm được lại nghĩ đến vị ác quan tên Lưu Thiện kia.

Vô Mẫn Quân mím môi, nói: "Vị thầy thuốc đó tên là Thường Ngữ Cực, cùng với ác quan Lưu Thiện có một đoạn quá khứ mờ ám. Loại độc này là kỷ vật của hai người đó. Bởi vậy mới lấy trong tên mỗi người một chữ."

…Đúng là có liên quan tới Lưu Thiện thật!

Ta lẳng lặng nói: "Thật ra ta có ý này, biết nên ném cái thứ ấy vào đâu rồi."

"Hả? Ném vào đâu?"

"Hố phân."

"…"

"Cách hay." Bờ vai Vô Mẫn Quân khẽ run lên, đưa gói vải cho ta, "Ngươi sai người ném nó vào hố phân đi, cẩn thận đừng chạm phải."

Ta gật đầu, lại không nhịn được mà hỏi: "Ngươi… cứ thế mà tha cho Thịnh An à?"

Vô Mẫn Quân thờ ơ nói: "Thịnh An tuy tính tình lỗ mãng nhưng không đến nỗi quá ngu ngốc. Nếu muội ấy đã làm cái chuyện rõ rành rành thế này, chắc hẳn còn có ý tứ sâu xa gì đó. Giờ muội ấy vẫn chưa đi xa đâu, ngươi sai thị vệ đi gọi muội ấy quay lại đi."

Ta do dự hỏi lại: "Cái gì cơ?"

Vô Mẫn Quân nhỏ giọng nói mấy câu. Hiểu được nội dung cũng như ý vị sâu xa trong mấy câu nói đó, quả thật khiến ta giật mình không thôi. Chẳng qua thấy Vô Mẫn Quân bày ra dáng vẻ bình tĩnh như thường thế kia, ta cũng chỉ có thể phái người đi tìm Thịnh An. Vô Mẫn Quân cười mấy tiếng, giật lấy cái ô, từ từ đi về phía chỗ rẽ, sau vài cái chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

Quả đúng như Vô Mẫn Quân đoán, chỉ một lát sau đã thấy Thịnh An trở lại, coi bộ đúng là cứ chậm rãi mà đi, chờ ta gọi nàng lại đây mà.

Nàng giương ô tiến lại, bước chân không còn ung dung bình thản như ban nãy, trên gương mặt kia ngập tràn đau khổ. Dường như không phải nàng đang tới gặp ta mà là lê bước lên pháp trường xử chém thì đúng hơn.

Mà theo ý ta, Vô Mẫn Quân, đúng là pháp trường của Thịnh An quận chúa thật.

Thịnh An quận chúa bước đến trước mặt ta, dịu dàng cúi đầu: "Hoàng thượng."

Ta gật đầu: "Gọi muội tới, là vì ta đột nhiên nghĩ tới một việc."

"Dạ."

Nàng đáp lời cho có lệ, phỏng chừng là đang chờ ta phán cho nàng một cái tội danh nào đó không thể tha thứ được. Nhưng rốt cuộc ta chỉ mím môi, hái một đóa hoa cự sương trắng ngần phớt thêm sắc hồng mong manh mọc sau lưng, tiếp đó vươn tay gỡ nụ hoa bên tai Thịnh An quận chúa xuống, đổi lại bằng đóa cự sương đang nở rộ trên tay.

[12]

Lúc ta làm động tác ấy, thân thể Thịnh An hơi co rúm lại một chút, nhưng nàng vẫn cứ đứng yên tại chỗ, mặc ta ném nụ hoa kia sang một bên.

Nàng trông thấy gói vải đã mở ra trên bàn đá, lại liếc nụ hoa đang buông mình trên mặt đất, nhìn ta, ánh mắt khó hiểu: "Hoàng thượng, thế này là…"

"Tuy rằng vẫn đang trong thời gian túc trực bên linh cữu, nhưng cũng không cần phải cài nụ hoa làm gì. Muội cũng như nó vậy, tuổi còn nhỏ, vẫn còn một tương lai vô hạn phía trước. Ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn về chuyện của phụ thân muội, có điều quả thật ta cũng rất bất đắc dĩ. Lúc đó ông ấy uy hiếp tính mệnh của ta, ta chẳng thể làm khác được… Về muội, ta cũng từng lo lắng, từng cân nhắc, nhưng không tài nào bảo đảm được… Sau này lưu lạc nhân gian, mong muội hãy giữ gìn bản thân, ngàn vạn lần đừng coi rẻ tính mạng của mình."

Nói xong, ta liếc nhìn gói vải trên bàn đá bằng ánh mắt đầy thâm ý, sau đó thở dài thườn thượt: "Muội đi đi."

Thịnh An đứng yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn ta, sau đó đột nhiên buông chiếc ô giấy dầu trong tay xuống đất, khiến vài giọt nước bé xíu bắn tung lên, cứ thế, nàng nhào tới, cùng với

http://tieulun.hopto.org

đóa hoa cự sương gài bên tai, lao vào lòng ta. Nàng vùi đầu vào cổ ta, nước mắt rơi lã chã, bởi tiết trời giá rét nên lệ càng nóng bỏng, bởi tiếng nức nở của nàng mà tình cảnh lại thêm phần tuyệt vọng.

"Khanh ca ca, Khanh ca ca…" Nàng gọi tên ta không dứt, giọng nghẹn ngào: "Khanh ca ca, sao huynh còn đối xử tốt với muội như thế làm gì, rõ ràng huynh biết muội tới hại chết huynh cơ mà!"

"Haizz…" Tiểu cô nương à, không phải ta đối xử tốt với cô, là Vô Mẫn Quân muốn ta diễn kịch thôi…

Hai tay ta cứng đờ, cuối cùng chỉ có thể đặt trên lưng Thịnh An quận chúa vỗ về vài cái, chẳng biết nên nói gì mới tốt.

Vô Mẫn Quân chỉ dạy ta đến câu "Muội đi đi" thôi. Thế nên diễn biến tiếp theo của vở kịch này hoàn toàn vượt ngoài khả năng khống chế, ta chỉ có thể để nàng đứng đó, khóc đến rứt ruột rứt gan.

Cũng không biết qua bao lâu, mưa dần dần nặng hạt, từng giọt từng giọt nước to như hạt đậu tương đập tới tấp lên mặt ta. Tâm tình của ta từ lúc ban đầu là đồng cảm với Thịnh An quận chúa, dần biến thành bất đắc dĩ, trong lòng bắt đầu hận Vô Mẫn Quân. Sao không nhắc nhở ta nên vào trong hành lang rồi nói, ít nhất cũng có được cái mái hiên che mưa chắn gió…

Cuối cùng, có lẽ Thịnh An quận chúa cũng không chịu nổi cảnh mưa tuôn xối xả như thế, nàng mới từ từ lùi lại, nói bằng thứ giọng đã khản đặc: "Hoàng thượng, xin lỗi, ban nãy tiện thiếp đã mạo phạm người rồi."

Ta cứng đờ người, mở miệng: "Không sao…"

Ai ngờ Thịnh An lại đột nhiên quỳ xuống,

Ánh nhìn của ta di chuyển theo thân hình đột nhiên sụp xuống của Thịnh An, liếc thấy đôi giày thêu hoa trắng ngần như tuyết của nàng đã bị nhuộm thành màu xám, áo váy cũng bởi bước bùn mà vấy bẩn, ướt nhẹp.

Ta kinh ngạc nói: "Muội làm thế này là…"

"Bẩm hoàng thượng, tiện thiếp đang muốn thỉnh tội với người!" Nàng cao giọng nói, "Tiện thiếp lại muốn tới ám sát hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần!"

http://tieulun.hopto.org

Ta nói: “Không sao, muội cứ đứng lên đi…”

Thịnh An lắc đầu, tiếp tục nói: “Không chỉ thế, thật ra đêm nay, những người trong gia tộc thần thiếp còn định tới ám sát Hoàng thượng… Lần này mang kim khâu tẩm độc tới, thật ra không hề có ý định ra tay, vì quả thực quá lộ liễu. Chúng thần dự định dùng số kim châm này để đánh lạc hướng, khiến Hoàng thượng nghĩ chúng thần chỉ ám sát một lần thôi, khi đêm xuống sẽ thừa dịp Hoàng thượng nghỉ ngơi không cảnh giác để quay lại…”

Ta thầm kinh ngạc trong lòng, chẳng ngờ Thịnh An lại dốc ruột dốc gan nói hết ra như thế. Có điều chính vào lúc này, ta không cần ai chỉ bảo cũng biết mình phải nói gì, thế là ta ho khan một tiếng, sau đó nói: “Ta không trách muội, đứng lên đi…”, giọng nói dịu dàng đến độ sắp tan ra thành nước.

Thịnh An vẫn nức nở không thôi: “Muội không thể đứng dậy. Hoàng thượng, muội cứ nghĩ rằng huynh thật sự vì hoàng vị mà giết phụ thân muội… Sao muội lại có thể ngốc như thế chứ, thánh chỉ đã viết rõ ràng là ngôi hoàng đế sẽ truyền lại cho huynh, liên quan gì đến gia phụ đâu chứ? Dù không giết ông ấy, huynh vẫn cứ là hoàng đế cơ mà. Muội ngốc quá, vì sao lại tin lời những kẻ đó? Còn thật sự đến đây ám sát huynh…”

Ta im lặng trong chốc lát, đang định mở miệng nói mấy lời, thì đột nhiên sau lưng truyền tới một giọng nói ẩn chứa âu sầu: “Tỷ tỷ, tỷ thật là ngốc quá.”

“…”

Nếu ta nghe không nhầm, thì cái giọng này không phải là của ta sao? Cũng chính là, Vô Mẫn Quân… Hắn gọi Thịnh An là cái gì? Tỷ tỷ á…?!

Ta lẳng lặng quay đầu lại, quả nhiên là Vô Mẫn Quân. Hắn - có lẽ nên gọi là nàng - giờ này phút này đang nhìn Thịnh An, gương mặt thấm đẫm xúc động và đau xót, trong đôi con ngươi kia dường như còn đong thêm nước mắt. Thấy hắn đột nhiên xuất hiện, Thịnh An sững người lại, đang định nói gì thì Vô Mẫn Quân đã chậm rãi bước tới, ngồi xuống bên cạnh, giương ô chắn mưa giúp nàng: “Du nhi tỷ tỷ, muội là Trường Nghi công chúa, có lẽ tỷ đã biết rồi.”

Gương mặt Thịnh An trở nên lạnh lùng, khôi phục lại dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn ngày trước: “Hừ, thì sao? Ngươi tới để chế nhạo ta à?”

Vô Mẫn Quân lắc đầu: “Không phải vậy, không phải vậy, không phải vậy…”

Vì sao gã Vô Mẫn Quân lại cứ nói lặp đi lặp lại như thế, ta buồn nôn quá…

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân chậm rãi đưa mắt nhìn ta, sau đó nói: “Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

“A… Được rồi…”

Vô Mẫn Quân gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Thịnh An quận chúa: “Du nhi tỷ tỷ, từ lúc muội và Hoàng thượng gặp mặt tới nay, cộng lại cũng chỉ trên dưới mười ngày, nào có cái gọi là yêu hay không yêu đây? Thật ra tuy muội ở ngay cạnh bên Hoàng thượng, thế nhưng lúc nào cũng cảm thấy ngài rất ưu sầu, muội biết trong trái tim ngài còn có một người con gái khác, cũng biết người đó là ai…”

Vô Mẫn Quân dừng lại ở đó, sau đó lại nhìn Thịnh An đầy ẩn ý. Thịnh An không tài nào tin được, đưa mắt nhìn ta, cắn môi, gục đầu xuống.

…Mệt quá! Rốt cuộc Vô Mẫn Quân muốn làm cái gì, để ta biểu diễn một màn “ói bữa sáng” ngay tại chỗ sao? Hay là màn “đập đá lên ngực” đây…?!

“Có điều vì dân chúng của hai nước, vì bách tính trong thiên hạ, vì xã tắc giang sơn, hai người bọn muội nhất định phải ở bên nhau. Trước quốc gia thiên hạ, nhi nữ thường tình có đáng gì đây? Muội biết, Hoàng thượng đã phải từ bỏ rất nhiều thứ, muội cũng vậy…”

Vô Mẫn Quân hít một thơi thật sâu để ngăn cho nước mắt không trào khỏi bờ mi, tiếp tục nói, “Chuyện đã đến nước này, muội tuy hiểu được tình cảm giữa hai người, nhưng Du nhi tỷ tỷ, tỷ đã nghĩ tới chuyện này chưa, bây giờ tỷ bẩm báo với Hoàng thượng về kế hoạch của gia tộc tỷ thì Hoàng thượng nhất định sẽ có đề phòng, những người trong gia tộc tỷ đương nhiên sẽ biết là do tỷ báo với người, đến lúc đó, trở thành kẻ phản bội của gia tộc, chỉ sợ… Bọn họ sẽ không nương tay với tỷ đâu, dù sao bọn họ cũng đẩy tỷ lên làm kẻ đánh trận đầu tiên rồi. Tỷ phải biết rằng, nếu không phải trong lòng Hoàng thượng còn có tỷ, chắc chắn tỷ đã chết lâu rồi!”

Lời này của Vô Mẫn Quân vừa phân tích được lợi hại thiệt hơn, vừa gây xích mích quan hệ giữa Thịnh An và những người còn lại trong gia tộc, thực sự rất ti tiện. Nói xong, Vô Mẫn Quân còn ung dung liếc ta một cái, ta lập tức hiểu ý mà tiếp lời: “Không sao, không sao, ta không đề phòng là được…”

“Sao có thể thế được!”

Thịnh An quận chúa hét to một tiếng, “Khanh ca ca, huynh nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng mới được! Muội, muội không sao đâu, muội vốn cũng không có ý định đi cùng bọn họ. Sau khi phụ thân qua đời, kì thực vẫn còn một lượng tài sản chưa bị tịch thu, muội biết nó ở đâu nhưng bọn họ thì không biết, cứ truy hỏi muội mãi, còn lừa gạt để muội tới ám sát huynh… Lần này trở về, muội lập tức sẽ đem theo tài sản, một mình tới Nam Văn Quốc…

http://tieulun.hopto.org

Muội làm quận chúa lâu như thế, cứ nghĩ mình cái gì cũng biết cái gì cũng hiểu, rốt cuộc vẫn chỉ như dã tràng xe cát mà thôi.. Muội, muội cứ ẩn cư quách cho xong…"

Sau khi đón được một đống ám chỉ của Vô Mẫn Quân, ta cũng ngồi xuống, do dự mà nói với Thịnh An: "Du nhi, nếu thế thì thiệt thòi cho muội quá…"

"Không, muội không thiệt thòi!" Thịnh An quận chúa cao giọng nói, hai mắt dạt dào tình cảm nhìn ta, "Hoàng thượng, Du nhi cam tâm tình nguyện!"

Nói xong còn thở dài thườn thượt: "Chỉ đáng tiếc một điều, hiện giờ muội đã chẳng còn cơ hội được ở bên Hoàng thượng rồi…"

Thật ra nàng nói những lời này, ít nhiều gì cũng muốn bóng gió xa xôi. Nếu "ta" thật sự yêu thương nàng như thế, chẳng lẽ lại không nghĩ được cách nào giải quyết? Thế nhưng ta chỉ đành giả bộ hồ đồ, an ủi mấy câu: "Kiếp sau nếu có duyên…"

Vô Mẫn Quân chắp tay lại mà cười: "Đừng nói gì đến kiếp sau, sau này sẽ có cơ hội cũng không chừng."

Thịnh An liếc mắt nhìn ta, gật đầu nói: "Chỉ mong như thế…"

Trong ánh mắt nàng ngập tràn vẻ không đành lòng và nỗi âu sầu phiền muộn, lại thấp thoáng kỳ vọng về một tương lai không biết trước. Ta không dám nhìn ánh mắt đó quá lâu, chỉ cười với nàng vài tiếng, sau đó nhìn ra chỗ khác.

Vô Mẫn Quân lại chen miệng vào: "Chi bằng Du nhi tỷ tỷ tới thư phòng gần đây viết gì đó cho Hoàng thượng đi.. Thôi thì, cứ viết mong Hoàng thượng bình an đi."

Ta không biết Vô Mẫn Quân có ý gì, chỉ nói: "Đừng ép Du nhi."

Thịnh An nghe ta nói thế, nở nụ cười: "Không đâu, muội cũng định làm thế mà."

Sau đó Thịnh An quận chúa để lại ba chữ:

Nguyện quân an

(Mong chàng được bình an)

Bên dưới còn đề tên của chính mình, Phong Du.

http://tieulun.hopto.org

Không lâu sau, mọi chuyện đều ổn thỏa, Thịnh An ngồi trên một cỗ xe ngựa hết sức bình thường ra khỏi cổng hoàng cung. Trong suốt đường đi, vẫn cứ ngoái đầu ra khỏi màn xe nhìn ta không dứt… Ta thật sự chẳng biết làm thế nào cho phải.

Sau khi Thịnh An đi rồi, mưa cũng dần ngớt, từng đóa từng đóa cự sương nở rộ khiến người ta lóa mắt, thế nhưng chẳng có đóa nào được lộng lẫy bằng đóa cài bên tai của Thịnh An. Mọi thứ đều y nguyên như cũ, trừ chiếc ô giấy dầu lăn lóc trên mặt đất cùng nụ hoa e ấp dính đầy bùn.

Chương 7

[13]

Ta đứng yên tại chỗ, cảm xúc trong lòng chẳng biết diễn tả thế nào cho phải, chỉ nói: “Vô Mẫn Quân, ngươi cũng thật là...”.

Thật là làm sao, lại chẳng biết dùng từ gì cho chính xác.

Hắn bảo ta gọi Thịnh An quay lại, sau đó đối đãi với nàng kỳ thỏa đáng. Chỉ bởi vì ta mở miệng nói một câu: “Ngươi biết không, nàng vừa nãy mặc một thân áo trắng, bên tai cài nụ hoa màu trắng...”, hắn ta liền bảo ta đổi hoa cho nàng, cũng nhờ hành động đó mà lấy được món quà đáp lại vô cùng quý giá của Thịnh An: Tin mật báo trí mạng.

Vô Mẫn Quân còn thấu hiểu nữ nhân hơn cả nữ nhân, thật là không thể hiểu rốt cuộc hắn có một trái tim nhạy cảm ra sao, lại méo mó thế nào nữa...

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta, hỏi: “Làm sao?”.

Ta lắc đầu: “Cũng chẳng có gì, chỉ cảm thấy Thịnh An thực sự rất đáng thương”.

“Ngươi cũng góp tay vào màn kịch lừa nàng ban nãy đấy”, Vô Mẫn Quân nhếch môi, “Giờ lại bày đặt mấy câu đạo đức”.

Ta thở dài: “Chính vì thế nên ta mới thấy nàng đáng thương. Bị người ta lừa, quả thực không phải là chuyện vẻ vang gì...”.

“...”

http://tieulun.hopto.org

“Haizz, làm sao ngươi biết Thịnh An sẽ nói với ngươi những chuyện đó?”

“Rất rõ ràng mà, nếu bọn họ đã muốn hành thích, vậy thì không thể chỉ làm một lần, lại còn theo cái cách gần như chắc chắn thất bại thế được. Có điều ta cũng không đoán được thời gian chính xác nên ban nãy mới xoáy vào lời nói của Thịnh An quận chúa”, hắn thản nhiên nói.

Ta lắc đầu: “Tài trí tới mức này, thông minh tới mức này. Vô Mẫn Quân, ta thực sự lo lắng trời cao đố kỵ với bậc anh tài, mạng của ngươi chỉ sợ không được dài đâu”.

Vô Mẫn Quân nói bằng giọng cực kỳ âm hiểm: “Yên tâm đi, ngươi là Hoàng hậu của ta, kiểu gì chả phải tuẫn táng theo”.

“...”

Ta lườm hắn một cái sắc lẻm, hỏi: “Vậy ngươi định cứ để mọi chuyện như thế sao? Để nàng tới Nam Văn Quốc? Thế còn những người trong họ tộc của nàng thì sao?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Thì giết”.

Ta trố mắt nhìn hắn: “Hả? Không phải ngươi nói mình mới đăng cơ, không thể để lại hình tượng bạo quân trong mắt nhân dân trăm họ, không thể giết người bừa bãi sao?”.

Vô Mẫn Quân cười nhạt, nói: “Ai nói ta giết người bừa bãi? Thịnh An quận chúa không phải đã nói cho chúng ta rồi sao, hơn nữa … hơn nữa còn để lại cả chứng cớ nữa”.

Ta ngẩn người: “Ba chữ kia sao?”.

Vô Mẫn Quân vừa cười vừa gật đầu, sau đó nhấc tờ giấc Tuyên Thành có ghi ba chữ “Nguyệt quân ân” kia lên: “Truyền chỉ, tịch biên gia sản nhà Hưu Ấp Vương. Bất kể già trẻ lớn bé, giết hết không tha.

“…” Ta ngơ ngác nhìn Vô Mẫn Quân, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Ta không hạ lệnh”.

Vô Mẫn Quân lạnh lùng hỏi: “Lại làm sao nữa?”.

Ta nói: “Người lừa Thịnh An quận chúa cũng coi như xong, hiện giờ chuẩn bị đề phòng thích khách là được rồi, sao phải giết cả nhà nàng?”.

http://tieulun.hopto.org

“Bây giờ phòng được một lần, vậy còn lần sau? Làm sao đoán trước được? Trường Nghi công chúa, ngươi có trái tim Bồ Tát kệ ngươi, đừng làm liên lụy tới ta”. Vô Mẫn Quân áp sát ta, “Ta vẫn nghĩ tuy có đôi khi ngươi hơi ngu ngốc một chút nhưng cũng là người biết thời biết thế, ngươi đừng có tại thời khắc quan trọng này mà đồng cảm vớ vẩn lung tung. Nhân từ với đối phương cũng tức là đặt tính mệnh của bản thân lên mũi đao sắc nhọn. Ngươi dám đặt cược nhưng xin lỗi, ta không có gan”.

“…”

Đột nhiên ta thấy phẫn nộ vô cùng, lại chẳng nghĩ ra cách nào phản bác. Nhìn vẻ lạnh lùng tàn nhẫn hoàn toàn không hợp với gương mặt chính mình kia, cảm giác trong lòng quả thật phức tạp không bút nào tả xiết.

Phản bác không được, ta cũng không chịu mở miệng, dùng im lặng thể hiện sự chống đối của bản thân. Nói gì thì nói, giờ ta mới là hoàng đế, hắn muốn cũng chẳng thể làm gì được.

Vô Mẫn Quân trừng mắt nhìn ta cả nữa ngày, cuối cùng chỉ có thể thở dài thườn thượt: “Được được được, không giết thì không giết… Ta sẽ viết một bức mật thư cho gia tộc Hưu Ấp Vương, bảo rằng ta đã biết kế hoạch ám sát này rồi nhưng không muốn ra tay với bọn họ, khuyên bọn họ ngoan ngoãn ngồi yên, nếu có lần sau thì chắc chắn không thoát khỏi cảnh tru di cửu tộc. Đồng thời cho bọn họ biết ta cũng không làm gì Thịnh An quận chúa, chỉ đưa nàng tới Bắc Xương Quốc thôi, nếu bọn họ còn muốn đống tài sản kia của Hưu Ấp Vương thì nhanh chóng đuổi đến Bắc Xương Quốc đi”.

Ta đồng ý ngay lập tức, cũng vì Vô Mẫn Quân chịu thay đổi ý định mà vui vẻ từ tận đáy lòng. Vô Mẫn Quân thấy thế chỉ cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải thân thể bị hoán đổi…”.

Ta âm thầm rùng mình một cái.

***

Đêm đó, hoàng cung rộng lớn quả nhiên bình an vô sự, ngày hôm sau cũng truyền tới tin cả nhà Hưu Ấp Vương bị biếm làm thứ dân, tự động chuyển tới Bắc Xương Quốc. Ta thở phào nhẹ nhõm, còn Vô Mẫn Quân lại không được vui vẻ gì cho lắm. Có điều hắn vui vẻ hay không, từ trước đến nay vốn không nằm trong phạm vi những điều ta cần suy nghĩ.

Bảy ngày để tang qua đi, ta và hắn liền dẫn theo đoàn người hùng hậu lên đường tới Đông Nguyên Quốc. Trước đó ta đã lấy danh nghĩa Trường Nghi công chúa viết một phong thư gửi về Đông Nguyên Quốc, giải thích đơn giản một lượt những chuyện xảy ra giữa ta và hắn, bức thư này, hoàn toàn khác với lý do chúng ta nói với Thái sư.

http://tieulun.hopto.org

Trong thư viết rằng ta tới giết hắn, hai người đánh nhau, bốn mắt chạm nhau dưới ánh nến lờ mờ tăm tối, hắn hào hoa tiêu sái, ta lại cá lặn chim sa. Hai người chúng ta nam chưa vợ nữ chưa chồng, trong thời khắc mang tính lịch sử đó lại đột nhiên trúng tiếng sét ái tình với đối phương. Hắn buông kiếm cam tâm chịu chết, ta lại không nỡ xuống tay, hai con người, trong bóng tối u ám lúc nữa đêm, cứ thể giằng co nhau mãi. Cuối cùng hắn quyết định chỉ cần mỹ nhân chẳng màng đến giang sơn vạn dặm, ta quyết định buông bỏ nợ nước thù nhà. Chúng ta vốn định cùng nhau quy ẩn, lại đúng lúc phát sinh chuyện của Bắc Xương Quốc, nhờ vậy hai ta mới có thể quang minh chính đại chung sống cùng nhau, từ giờ cử án tề mi[1], kề vai kết tóc.

[1] Chỉ việc vợ chồng tôn trọng, yêu quý lẫn nhau.

Cuối thư còn viết: Trường Nghi tuy không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cũng không hổ thẹn với trách nhiệm được giao phó.

Vô Mẫn Quân đọc xong cười đến độ ngã lăn ra giường không bò dậy nổi, còn nói sau này nếu ta có tan cửa nát nhà thật thì cũng có thể dựa vào cái trò kể chuyện này mà sống. Sau đó hắn còn dùng bút đỏ khoanh mấy cụm từ: "chim sa cá lặn", "mỹ nhân" trong "cần mỹ nhân chẳng màng đến giang sơn", rồi còn mấy mỹ từ dùng để tả nhan sắc xinh đẹp của ta nữa. Ta phẫn uất vô cùng, cuối cùng phải chép lại một bức khác gửi đi.

Tuy rằng người ta phái đi gần như không ngơi không nghỉ mà đưa thư về Đông Nguyên Quốc, nhưng thời gian cũng đã lâu, cả ta và Vô Mẫn Quân đều không chờ mong nhận được hồi âm. Ta cũng có thể đoán được đại khái hoàng đệ tuổi còn nhỏ cùng bà Thái hậu kia sau khi nhận thư sẽ có phản ứng thế nào, tuy nhiên, hiện giờ ta cũng quyết định không thèm để ý tới bọn họ nữa rồi.

Từ Tây Ương Quốc tới Đông Nguyên Quốc cũng chẳng xa xôi cách trở gì, chỉ vì ta và Vô Mẫn Quân muốn làm cho đủ lễ tiết, thế nên số lượng người hầu cùng sính lễ mang theo phải lên đến hàng vạn. Ta ngồi trong kiệu, lơ đãng ngoái đầu, chỉ có thể nhìn thấy những người đi gần, ra xa một chút thì chỉ thấy cát bụi mù mịt mà thôi.

Đương nhiên, trên đường đi cũng không thiếu được mấy chuyện như ám sát, hành thích linh tinh. Có điều bởi vì thị vệ quá nhiều, ta và Vô Mẫn Quân còn chẳng kịp nhìn thấy thích khách mặt mũi ra sao thì bọn chúng đã chết hết rồi. Thích khách phái đến đều là để giết gã cựu thái tử bạo lực ngạo ngược Vô Mẫn Quân, cũng chính là ta hiện giờ. Ta vốn còn hí hửng muốn tỷ thí xem sao, kết quả lại chẳng lần nào có cơ hội ra tay, thật sự đáng tiếc vô cùng.

Những vất vả mệt nhọc khi lên xe rồi xuống thuyền không cần nói nữa, cuối cùng ta và Vô Mẫn Quân cũng tới được Đông Nguyên Quốc. Tại cửa khẩu biên giới, ta nhìn thấy rất nhiều thứ được trang trí đỏ vàng đan xen, có kiệu, vải vóc, đồ trang sức, cái gì cần đó đều có đủ cả,

http://tieulun.hopto.org

hoàng đệ còn tự mình đến tận nơi này, đứng ở đại môn nghênh ngang đón chúng ta. Vô Mẫn Quân lúc đầu còn định ra vẻ kênh kiệu, sau lại nhớ ra hiện tại hắn đang ở trong thân thể ta, đành hậm hực xuống xe, cùng ta giả bộ nói chuyện thuận hòa với hoàng đệ.

Tiếp đó, chúng ta trở về hoàng cung của Đông Nguyên Quốc. Ta ra đi chưa đầy một tháng, vậy mà giờ trở về chốn cũ lại thấy giống như tất cả đều đã là chuyện của kiếp trước rồi.

Nói cho cùng, cũng đúng là như được sinh ra lần nữa thật.

Tất cả dân chúng Đông Nguyên Quốc nhìn thấy ta đều lập tức trưng ra bộ dạng lo lắng hãi hùng kèm theo căm ghét. Thế nhưng quay sang phía Vô Mẫn Quân thì lại hiền lành đến không thể hiền lành hơn được nữa, còn thêm cả chút cảm thông, giống như đang nói: "Vì quốc gia dân tộc mà phải gả cho cái tên cặn bã này, công chúa chịu khổ rồi", khiến ta thật muốn ngửa mặt lên trời mà gào một tiếng, nôn ra ba đấu máu.

Thế mà gã Vô Mẫn Quân kia lại không biết tốt xấu, cứ lén lút phàn nàn với ta không dứt: "Đám người Đông Nguyên Quốc kia bị làm sao thế? Sao lại nhìn ta bằng ánh mắt quái đản thế kia?".

Ta lười, chẳng thèm để ý tới hắn…

Hai người chúng ta vào hoàng cung, trong cung sớm đã bày sẵn tiệc, chỉ chờ hai chúng ta ngồi xuống nữa thôi. Ta và hoàng đệ ngồi ở vị trí trên cùng, Vô Mẫn Quân bên dưới, ngay cạnh ta, Thái hậu thì ngồi ngay bên dưới hoàng đệ, Vô Mẫn Quân coi như mặt đối mặt với Thái hậu. Tiếp theo là một đám quan viên quyền cao chức trọng, trong thời khắc lịch sử này, toàn bộ đều không dám ho he gì, đúng là rặt một lũ hèn nhát.

Mọi người cứ liên tục liếc nhìn gã bạo quân là ta, bị ta phát hiện, liền vội vàng gục đầu khúm núm, cắm mặt vào ăn. Ta lại nhìn Thái hậu và Vô Mẫn Quân, Thái hậu thì trưng ra vẻ mặt cực kỳ phức tạp, nhìn Vô Mẫn Quân đăm đăm, trong mắt là vẻ xót thương trước nay chưa từng có. Nhưng Vô Mẫn Quân hoàn toàn không thèm để ý tới bà ta, cắm cúi thưởng thức những món ăn ít gặp ở Tây Ương Quốc, bộ dáng hệt như quỷ đói đầu thai, mất hết cả thể diện của Trường Nghi công chúa…

Thấy hắn như thế, Thái hậu không những không quở trách, ngược lại còn khẽ thở dài, lắc đầu ngao ngán giống như đang nói "Hài tử đáng thương, chỉ có thể dùng ăn để trút giận đây mà…" hoặc là "Haizz, chẳng lẽ Tây Ương Quốc không cho nó cơm ăn?".

Ta im tiếng một lúc lâu, cuối cùng thực sự vùi đầu vào ăn để trút giận…

***

http://tieulun.hopto.org

Buổi tiệc này kéo dài rất lâu, trong suốt thời gian đó, mọi người cứ đối đáp với nhau bằng đủ thứ lời khách sáo. Thái độ của mọi người đều quá khúm núm, nịnh bợ. Ta không đành lòng nhìn người dân đất nước mình như thế, bèn nói rằng bản thân đã mệt, muốn về nghỉ ngơi.

Vô Mẫn Quân dẩu môi, nhỏ giọng nói: "Ta chưa ăn đủ mà…".

Từ trước tới nay, Vô Mẫn Quân vẫn ăn rất khỏe, ta cảm thấy có lẽ tương lai béo tốt phì nộn cách mình không còn bao xa nữa, liền trừng mắt lườm hắn theo thói quen: "Ăn cái gì mà ăn? Đi về!".

Kết quả, đương nhiên là cả màn đó đều bị các vị quan lại ngồi đây thấy hết. Bọn họ lập tức lộ ra vẻ mặt đau đớn vô cùng, chắc chắn ai cũng cho rằng từ trước tới nay ta vẫn đối xử với Trường Nghi công chúa cực kỳ tệ bạc…

Ta bất lực, mềm giọng nói: "Kiều nhi, chúng ta về đi… Nàng không mệt sao?".

Vô Mẫn Quân đang uống canh, nghe thế lập tức phun ra, cực kỳ bất nhã, vẻ mặt mọi người lúc xanh lúc trắng. Sau đó Vô Mẫn Quân lau miệng, bình tĩnh đáp: "Được, chúng ta về thôi…".

Rõ ràng hắn đang cố nhịn cười, bởi vậy mà giọng nói cũng mơ hồ không rõ, nghe vào tai mọi người lại giống như tiếng nức nở. Tất cả có lẽ đều cho rằng chúng ta đang diễn kịch, mà Vô Mẫn Quân, cũng tức là Trường Nghi công chúa, chỉ sợ uất ức đến sắp khóc rồi.

Ta hạ giọng: "Mau cút về cho ta!".

Đợi khi về đến tẩm cung mà bọn họ đã chuẩn bị sẵn, ta mới nhớ ra một chuyện.

Vừa nãy có người cứ nhìn ta và Vô Mẫn Quân chằm chằm, người đó là đồ đệ của một trong số những vị sư phụ của ta, tên là Nguyên Úc, cũng coi như đồng môn cùng ta luyện võ từ nhỏ tới lớn, hiện tại đang giữ chức Ngự tiền đới đao thị vệ. Quan hệ giữa chúng ta không tốt cũng chẳng xấu, hắn săm soi Trường Nghi công chúa thôi thì không sao, thế nhưng ban nãy chẳng biết hắn lên cơn gì, cứ dùng ánh mắt giết người mà chằm chằm nhìn ta, cũng tức là Vô Mẫn Quân…

[14]

Đối với ta, Nguyên Úc vừa là sư huynh, vừa là bằng hữu. Tuy rằng tình cảm không sâu đậm gì nhưng chắc chắn cũng cảm thấy thương xót khi ta phải gả cho một tên bạo chúa. Chẳng

http://tieulun.hopto.org

qua ánh mắt của hắn so với người khác vẫn có gì đó là lạ, còn lạ ở chỗ nào thì ta chịu không sao nói rõ được…

Tẩm cung của ta và Vô Mẫn Quân nằm riêng biệt, dù sao vẫn chưa chính thức thành thân mà, có điều hai gian lại liền kề. Trước đây ta ở Cực Thiên điện, hiện giờ ở chỗ này, cảm thấy cũng chẳng có gì khác biệt. Hai chúng ta ai về phòng nấy, sau đó ta lén lút chạy sang chỗ hắn, ta và hắn cứ thế ngồi trong cung điện thênh thang, nhìn nhau chẳng nói câu nào.

"Ta nói này, về sau ngươi chú ý một chút được không? Cố gắng tỏ vẻ thật hạnh phúc, thật vui vẻ vào, nếu không ai cũng nghĩ ngươi đang uất ức lắm". Phải nửa ngày sau, ta mới nói với hắn như thế.

Vô Mẫn Quân thản nhiên liếc mắt nhìn ta: "Phải gả cho ta, chẳng lẽ ngươi không thấy thiệt thòi à?".

"Hả?" Ta sửng sốt, nhất thời không biết phải đáp lại ra sao.

Nói gì thì nói, ta cũng là một thiếu nữ, cũng từng mơ mộng không biết phu quân tương lai của mình là người như thế nào. Có thể hắn là tân khoa trạng nguyên, hai chúng ta gặp nhau trong Quỳnh lâm yến[2], nhất kiến chung tình; hắn có thể là một hiệp khách võ lâm, ta xuất cung lang bạt, hắn ra tay cứu giúp, hai chúng ta lâu ngày sinh tình; cũng có thể hắn là một tên đạo tặc nào đó, gan lớn tày trời, lén vào cung trộm đồ, lại vào nhầm tẩm cung của ta, hai chúng ta liền trở thành một đôi oan gia vui vẻ…

[2] Quỳnh lâm yến là buổi tiệc được tổ chức cho những tiến sĩ thi đậu sau kỳ thi đình, bắt nguồn từ đời nhà Tống. Sở dĩ gọi là Quỳnh lâm yến, vì tất cả các buổi tiệc này đều được tổ chức tại vườn Quỳnh lâm nổi tiếng (chính là hoa viên của hoàng tộc, nằm tại phía tây Đông Kinh – nay là Khai Phong – đời Bắc Tống).

Đúng rồi, hình mẫu nam nhân ta thích nhất chính là dạng này. Một công tử áo trắng như tuyết, mặt mày tuấn tú, dáng vẻ dịu dàng, tóc đen thả dài như thác nước.

Thế nhưng, đó cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi. Ta biết, một công chúa không được sủng ái như ta, chỉ có một con đường là đi hòa thân, hoặc gả cho một người mà phụ hoàng chỉ định. Thật không may, ta sinh ra lại không đủ khuynh quốc khuynh thành, đem tặng cho hoàng đế nước khác người ta chưa chắc đã chịu nhận. Vậy thì có thể gả cho một gã vô tích sự, thuộc danh gia vọng tộc của Đông Nguyên Quốc mà phụ hoàng muốn giam chân gia tộc hắn, ví dụ như nhị công tử mắc chứng bại liệt[3] của nhà họ Vương, hay là đại công tử mắc bệnh đậu mùa mà mặt mày chi chít sẹo lồi lõm của Trương gia, hoặc là…

[3] Nguyên văn là: chứng bại liệt trẻ em, hay còn gọi là bệnh viêm tủy xám, là một

chứng bệnh nhiễm trùng do siêu virus polio gây ra.

"Không thiệt thòi." Cuối cùng, ta lắc đầu, "So với đám nam nhân ta có thể phải gả cho thì ngươi tuấn tú hơn, lại là đế vương của Tây Ương Quốc, địa vị cao hơn bọn họ, võ công giỏi hơn bọn họ, văn chương hay hơn bọn họ, cái gì cũng hơn bọn họ cả… Có thể gả cho ngươi, về lý mà nói, ta còn nên giơ tay lên trời tung hô vạn tuế nữa kìa…".

Vô Mẫn Quân nhìn ta một lúc lâu rồi nở nụ cười nhạo báng: "Nói thế cũng đúng".

Hắn thừa nhận cũng thẳng thắn quá đi.

Ta mặc kệ hắn, đang định nói thêm mấy chuyện nữa thì đột nhiên người hầu đứng ngoài lại thông báo Thái hậu tới thăm. Chúng ta đưa mắt nhìn nhau, sau khi dặn dò Vô Mẫn Quân phải tỏ thái độ nhã nhặn một chút, ta liền trốn vào sau bức bình phong làm bằng gỗ tử đàn bên cạnh, lén nhìn ra ngoài thông qua kẻ hở nhỏ xíu bên trên.

Vô Mẫn Quân trưng ra vẻ mặt khó chịu hành lễ với Thái hậu. Về phần Thái hậu thì lại cho rằng "Trường Nghi công chúa" không tình nguyện hành lễ là bởi vì ngày trước bản thân đã bảo nàng đi chịu chết. Vì vậy bà thở dài, nói: "Trường Nghi, ta biết con hận ta, thế nhưng…".

Vô Mẫn Quân xưa nay vốn tính tình khó chịu, rất ít khi chú ý tới lễ tiết, lại càng không thích nghe mấy thứ chuyện quanh co lằng nhằng này. Ta đang lo lắng không yên, đã thấy hắn đảo mắt một cái, nói với Thái hậu bằng thái độ chân thành thê thiết không gì so sánh được.

"Thái hậu, sao con có thể hận người cho được? Nếu không phải vì người, làm sao con có thể gặp được một nam nhân vừa vĩ đại vừa hoàn mỹ như Vô Mẫn Quân? Nếu không phải người phái con đi hành thích chàng, con và chàng chỉ sợ sẽ lướt qua nhau giữa thế gian rộng lớn, lúc đó quả thật là có hối cũng không kịp…".

Ta đứng đằng sau bình phong đưa tay ôm ngực, bắt đầu thấy khó thở…

Sắc mặt Thái hậu tái xanh, đoán chừng không hiểu "Trường Nghi công chúa" đang nói thật lòng hay dối trá cho qua chuyện, một lúc lâu sau mới tiếp lời: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt… Thiệt thòi cho con rồi…".

Vô Mẫn Quân vẫn cứ cười: "Có thiệt thòi gì đâu, có thiệt thòi gì đâu".

Hai người nhìn nhau không nói câu nào, Vô Mẫn Quân thì cứ nhìn Thái hậu mà cười ngu ngốc. Có lẽ cuối cùng Thái hậu đã rút ra kết luận "Trường Nghi công chúa" điên rồi, thế nên mới vác bản mặt xanh lè mà đi mất. Ta thở phào một hơi, đang chuẩn bị bước ra thì lại có người phá cửa sổ lao vào, thân hình cường tráng, chân chạm đất không một tiếng vang, chờ

http://tieulun.hopto.org

đến lúc nhìn kỹ lại thì nhận ra là Nguyên Úc.

Bây giờ ta mới có cơ hội đánh giá hắn. Chỉ một thời gian không gặp, hắn đã thay đổi rất nhiều, ánh mắt ngày trước có chút ngả ngớn bông đùa, nay đã trở nên cực kỳ trầm ổn, nghiêm nghị, lúc này đang nheo lại, trông rất nguy hiểm, lóe ra vài phần sát ý. Ngũ quan tuấn tú, tuy chưa sánh được với Vô Mẫn Quân nhưng lại có nét hấp dẫn riêng, bộ trang phục thị vệ màу chàm bó sát tôn lên dáng người cao lớn của hắn, cực kỳ tráng kiện, cực kỳ sung sức.

Thấy một gã tự nhiên không biết từ đâu xông tới, ánh mắt ẩn chứa sát khí, hơn nữa lại mặc trang phục của thị vệ, Vô Mẫn Quân cũng giật mình: "Ngươi…".

Lòng thầm kêu khổ, ta đã kịp nói cho Vô Mẫn Quân biết Nguyên Úc là ai đâu!

Chỉ thấy mặt Nguyên Úc xanh đen, hung hăng nói: "Trường Nghi…".

Vô Mẫn Quân nhếch miệng: "Sao?". Vừa nói vừa đặt tay phải lên eo, nơi có một con dao găm, chính là con dao ngày trước ta dùng ám sát hắn. Không biết vì sao hắn thích nó vô cùng, cứ đòi bằng được, ta cũng lười tranh giành với hắn cho nên cho luôn.

Ta liều mạng dùng thứ giọng bé xíu như muỗi kêu nói với Vô Mẫn Quân: "Hắn không phải người xấu, không phải người xấu…".

Hiển nhiên là Vô Mẫn Quân không nghe thấy.

Lúc này Nguyên Úc đã kìm chế phần nào sát khí, không hề khách sáo mà ngồi xuống ghế, tiếp đó lại rất tự nhiên vắt một chân lên, nói với Vô Mẫn Quân: "Trường Nghi, ban nãy ta ở bên ngoài, những lời nàng nói với Thái hậu ta đều nghe hết rồi".

Vô Mẫn Quân "à" một tiếng, nhìn hắn bằng ánh mắt không hiểu ra sao.

Nguyên Úc nhắm mắt lại: "Trường Nghi, những lời nàng nói đều là thật sao? Nàng thích Vô Mẫn Quân thật… Không phải là vì nước vì dân mà buộc phải thích hắn?".

Giọng điệu lúc này của Nguyên Úc có vài phần kì lạ, không giống bình thường chút nào. Ta đứng sau bình phong, hoàn toàn không hiểu hắn định nói gì, thế nhưng Vô Mẫn Quân thì lại đột nhiên rụt tay về, ung dung bình thản nở nụ cười ồ-ra-là-thế: "À… Ngươi nói chuyện đó?".

"Đúng thế". Nguyên Úc có chút căng thẳng, gật đầu.

Vẻ mặt Vô Mẫn Quân cực kỳ tươi tỉnh: "Đương nhiên là thật rồi! Ngươi cũng thấy rồi đấy,

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân phong thái bất phàm, thế rồng dáng phượng, khí độ hơn người, lại là đế vương của Tây Ương Quốc… Thử hỏi khắp thiên hạ này, bỏ hắn ra rồi ta còn chọn được ai? Không giấu gì ngươi, ta thật sự vô cùng thích hắn".

…Sao càng ngày da mặt hắn lại càng dày thế?!

Ta câm nín nhìn hai người ngoài kia, ta thấy sắc mặt cũng như biểu cảm của Nguyên Úc càng ngày càng cổ quái, cuối cùng hắn đột nhiên thốt ra một câu đứt gan đứt ruột: "Trường nghi, rõ ràng nàng biết tấm lòng của ta đối với nàng mà!".

Nói xong, hắn đột nhiên lao tới, đặt một nụ hôn mạnh bạo lên môi "Trường Nghi công chúa", cũng chính là Vô Mẫn Quân…

Chương 8

[15]

Ta kinh hoàng hét lên một tiếng, xô đổ bình phong lao về phía trước. Vô Mẫn Quân cũng đã hoàn hồn, trợn tròn mắt, liều mạng đẩy Nguyên Úc ra. Có điều, hiện tại hắn đang ở trong thân thể ta, Nguyên Úc thì cường tráng vạm vỡ hơn rất nhiều, cứ đẩy như thế đương nhiên là đẩy không được. Ta vừa chạy tới, định giúp Vô Mẫn Quân một tay thì hắn đã giơ chân chân lên, hung hăng đá một phát chí mạng vào chỗ ấy của Nguyên Úc...

Nguyên Úc huynh văng ra ngoài như diều đứt dây, mà trên cánh diều đó còn thêu một con cú mèo đang kinh hoàng tột độ...

Ta hãm lại bước chân lao tới, thấy Vô Mẫn Quân đứng lên, cực kỳ phẫn hận, vừa cố sống cố chết lau miệng, vừa mắng Nguyên Úc: "Đồ đoạn tụ[1] chết tiệt".

[1] Đoạn tụ (hay còn gọi là mối tình cắt tay áo): là cụm từ dùng để chỉ đồng tính nam, bắt nguồn từ điển cổ của Hán Ai Đế và Đổng Hiền. Hán Ai Đế cũng từng sủng ái và phong chức rất cao trong triều cho Đổng Hiền, một người dịu dàng và có khuôn mặt kiều diễm. Một lần ngủ trưa, Đổng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Ai Đế muốn rời đi nhưng không muốn làm tỉnh giấc Đổng Hiền nên đã cắt ống tay áo của mình.

Khụ, Vô Mẫn Quân quả nhiên đã tức đến hồ đồ rồi. Hiện giờ hắn là nữ nhân chân chính từ đầu đến đuôi, Nguyên Úc hôn "nàng", cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Mà dù cho Vô Mẫn

Quân có đang ở trong thân một trang nam tử, nếu Nguyên Úc tình cảm trào dâng không kịp kiềm chế được mà hôn "hắn", vậy cũng vẫn là chuyện hợp tình hợp lý như thường. Hắn không nên mắng người ta là "đoạn tụ", kể cả người ta có đoạn tụ thật... vậy cũng không nên mắng người ta là "đoạn tụ chết tiệt" chứ...

Nguyên Úc bị đá ngã lăn trên mặt đất, cả người co quắp, mãi một lúc sau mới từ từ hồi phục lại. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy ta, cả người hắn càng run dữ hơn, phỏng chừng gân xanh gân tím gì cũng sắp nổi lên hết cả rồi, thật là...

Nguyên Úc lấy tay che chỗ bị thương, chậm rãi nhả từng từ: "Trường Nghi, nàng ghét ta đến thế hay sao...?".

Ta có ghét ngươi hay không có thể để lát nữa bàn lại, vấn đề là Nguyên Úc... ngươi có nhất thiết phải nằm nghiêng trên mặt đất, tay che hạ thân, vẻ mặt nghiêm túc như thế mà hỏi loại câu hỏi này không?!

Về phần ta có ghét hắn hay không thì...

"Khụ, cũng bình thường..." Ta rất tự nhiên đáp lời hắn, thế nhưng Vô Mẫn Quân lại lập tức cao giọng quát lớn: "Không sai!!!".

"Không lừa dối ngươi làm gì, từ trước tới nay ta chưa hề thích ngươi một chút nào, ngươi nhìn ngươi xem..." Vô Mẫn Quân vén tay áo lên, hai tay chống nạnh, phỏng chừng chuẩn bị khinh bỉ Nguyên Úc một phen ra trò, ta vội lao tới giữ hắn lại, tránh cho hắn làm điều gì quá đáng.

Nguyên Úc nghe những lời Vô Mẫn Quân nói, vẻ mặt hoàn toàn suy sụp. Haizz, cả thể xác lẫn tinh thần cùng chịu đả kích, hắn cũng thật đáng thương.

Ta sợ hắn nghĩ quẩn mà tìm cái chết, vội bước lên mấy bước trưng ra vẻ mặt ôn hòa, muốn dìu hắn đứng lên: "Ngươi đừng thế này, thật ra...".

Nguyên Úc không hề do dự mà hất ta ra, run rẩy đứng lên, trông dáng vẻ rất chật vật nhưng trên trán lại khắc mấy chữ cực kỳ rõ ràng "Thân tàn, chí không tàn", quả thực khiến người ta cảm động đến phát khóc.

Vô Mẫn Quân vẫn còn đang tức giận, khoanh tay trước ngực trừng mắt nhìn Nguyên Úc, dường như chỉ cần Nguyên Úc làm ra hành vi gì không vừa mắt là hắn sẽ lập tức lao lên, thẳng tay đập chết người ta vậy.

Cũng may, có lẽ lúc này Nguyên Úc chẳng còn sức đâu mà làm xằng làm bậy, chỉ dùng ánh

http://tieulun.hopto.org

mắt chất chứa sầu khổ mà nhìn Vô Mẫn Quân, sau đó khập khà khập khiễng lao ra ngoài qua cửa sổ.

Ta lặng lẽ nhìn cảnh đó, từ từ mở miệng: "Vô Mẫn Quân, Nguyên Úc...".

Lời còn chưa nói hết, Vô Mẫn Quân đã ngắt lời ta, vẻ mặt cực kỳ khó coi: "Sao ngươi không nói với ta chuyện ngươi có tình nhân ở Đông Nguyên Quốc? Nói rồi thì ban nãy ta cũng biết đường mà phòng trước".

Ta nhăn mũi: "Ta thực sự không biết hôm nay Nguyên Úc bị làm sao. Trước đây chúng ta từng luyện võ cùng nhau, ta coi hắn như một nửa sư huynh".

Vô Mẫn Quân nhếch khóe miệng, nhìn ta bằng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ: "Nói cũng đúng, với cái bộ óc gà đấy mà ngươi phát hiện được hắn thích mình mới là chuyện lạ".

"Ngươi nói cái gì, Nguyên Úc thích ta á?!".

Vô Mẫn Quân: "...".

Ta: "...".

Ta và Vô Mẫn Quân trừng mắt nhìn nhau cả nữa ngày, cuối cùng hắn mở lời, khóe miệng co giật trông thấy: "Hắn không thích thì hôn ngươi làm gì?!".

Ta nuốt nước bọt: "Không phải hắn định thử ta sao...".

Ta cứ tưởng rằng Nguyên Úc phát hiện thấy ta và Vô Mẫn Quân có điểm bất thường, thế nên mới dùng cách đó để thử... Ai dè sự tình nó lại phức tạp như thế chứ.

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta đầy khinh bỉ: "Có cái loại thử nào như thế không? Huống gì lời nói và ánh mắt sau đó của hắn chả thể hiện rõ rành rành ra đấy".

Ta vẫn cảm thấy chuyện này thật khó tin, hồi tưởng lại một chút. Ta và Nguyên Úc tuy rằng từ bé đã cùng nhau luyện võ, thế nhưng ta là công chúa, hai người chúng ta cũng chẳng nói với nhau được mấy câu. Hơn nữa ta lại là người cực kỳ có thiên phú trong mấy chuyện luyện võ múa quyền, những người luyện cùng ta, đa số đều mang số phận trở thành bao cát, Nguyên Úc cũng là một trong số những bao cát của Trường Nghi công chúa.

Bởi tuổi hắn lớn nhất, sức cũng mạnh nhất, thế nên lúc nào cũng khiêu chiến với ta. Ta đương nhiên cũng không hề khách khí, thường sẽ đánh cho hắn thành bộ dạng người không ra

http://tieulun.hopto.org

người, quỷ không ra quỷ. Ta còn nhớ có một lần, sau ngày ta và hắn đấu võ, sư phụ lúc đến dạy chúng ta đã hỏi: "Nguyên Úc đâu rồi? Sao nó không tới?", rồi nhìn về phía Nguyên Úc mặt mũi bầm dập đứng ở trong góc, lại nghi hoặc hỏi: "Ngươi là ai thế?".

Chuyện cũ thật không nỡ hồi tưởng, ta cũng lười nghĩ lại, thế nhưng... Nguyên Úc thích ta, thật vô lý hết sức.

Chẳng lẽ Nguyên Úc đường đường là một nam tử hán mày rậm mắt to mà lại thích bị người ta ngược đãi?

Trong đầu ta lập tức hiện lên hình ảnh hắn vừa bị người chân đấm tay đá vừa âm thầm vui sướng như điên, quả thật không kìm được mà run lên lẩy bẩy.

Ta lại đưa mắt nhìn về phía Vô Mẫn Quân. Hắn đã ngồi xuống, giờ này đang nhấc cái gương đồng đặt bên cạnh lên, soi trái rồi lại ngắm phải, cuối cùng mới phán một câu: "Mặt mũi thế này, tính tình thế kia, vậy mà cũng có người thích cho được, chậc chậc".

"Ngươi nói rõ ràng tử tế cho ta nghe, 'thế này' là thế nào, mà 'thế kia' là thế nào, hả?". Gân xanh trên trán ta bắt đầu có xu hướng đội da đội thịt mà lên.

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười: "Hai chúng ta tâm ý tương thông, chẳng cần phải nhiều lời".

Tâm ý tương thông cái đầu ngươi!

Ta thở dài một hơi, ngồi xuống cạnh Vô Mẫn Quân, chống cằm nói: "Ta vẫn cứ thấy quái quái sao ấy... Nguyên Úc thích ta thật á? Trời đất, Nguyên Úc thật sự thích ta?".

"Ngươi đừng suy nghĩ nhiều làm gì, giờ cứ cho là ngươi muốn chung sống với hắn cũng không được đâu, mơ tưởng phí công", Vô Mẫn Quân thờ ơ nói.

Đương nhiên ta không nghĩ đến chuyện chung sống với Nguyên Úc rồi. Đừng có nói là chung sống, chỉ sợ tới tận bây giờ, trong ấn tượng của ta, Nguyên Úc vẫn chỉ là một sư huynh đã từng làm bao cát của ta trong quá khứ, là thủ lĩnh thị vệ trong hiện tại, không hơn không kém.

Ta cứ nhắc đi nhắc lại, đơn giản là vì quá kinh ngạc mà thôi.

Có điều nghe nói Vô Mẫn Quân nói thế, ta lại không kìm được mà phản bác: "Cái này còn chưa chắc! Cứ cho bây giờ ta là 'Vô Mẫn Quân' đi chăng nữa thì vẫn có thể nạp một nam thiếp cơ mà".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân cười tủm tỉm nhìn ta: "Nếu thế thì người trong thiên hạ đều sẽ biết Trường Nghi công chúa là một người kiên trinh ra sao, bất khuất thế nào, tuyệt đối không cam nguyện cùng người khác chung một PHU QUÂN".

"...Ví dụ như?"

"Còn ví dụ thế nào nữa, không thể động tới thân thể ngươi, lại không thể tự sát được, vậy chỉ có thể giết Nguyên Úc thôi", Vô Mẫn Quân nói, vẻ mặt đương-nhiên-phải-thế-rồi.

"..."

Nguyên Úc thật vô tội...

Thanh Trúc Xà nhi khẩu, Hoàng Phong vĩ hậu châm, lưỡng giả giai bất độc, độc nhất Vô Mẫn Quân.

(*Răng nanh mồm rắn lục*

Ngòi chích đuôi ong vàng

Hai thứ đều không độc

Độc nhất Vô Mẫn Quân)

[16]

Sự kiện Nguyên Úc chỉ là một khúc nhạc đệm khiến cho người ta có chút bất ngờ mà thôi, chẳng mấy chốc đã bị ta và Vô Mẫn Quân quên bẵng mà bắt đầu lo bàn bạc về "đại sự".

Cái gì mới là "đại sự" đây?

Rất rõ ràng, chính là chuyện làm thế nào thân thể của ta và hắn mới đổi lại cho nhau được.

Hiện nay Đông Nguyên và Tây Ương đã kết thành đồng minh rồi, ngày mai cử hành nghi thức xong, chờ Ti Tài chính giao nộp số thuế của năm sau và năm nay, cộng thêm bò dê tơ lụa linh tinh nữa, liền coi như ổn thỏa.

Sau đó cần phải dẫn binh sĩ quay về Tây Ương.

http://tieulun.hopto.org

Chúng ta dự định ở lại Đông Nguyên Quốc năm ngày, ngày hôm nay đã sắp trôi qua rồi, mai phải tiến hành nghi thức, ngày kia phải kêu gọi hô hào binh sĩ. Hai ngày tiếp theo coi như là do Vô Mẫn Quân miễn cưỡng cho thêm, để ta có thể ở lại Đông Nguyên Quốc lâu một chút, dù sao sau này muốn trở về thăm một chuyến cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trong hai ngày đó, chúng ta còn tranh thủ tích cực suy nghĩ biện pháp thử xem có thể đổi lại thân xác cho nhau hay không.

Sau này nếu thật sự giao chiến cùng Bắc Xương Quốc, Vô Mẫn Quân chắc chắn sẽ phải thân chinh xuất trận. Võ công của ta tuy rằng không kém nhưng lại chẳng có kinh nghiệm, hơn nữa còn dốt đặc về mấy thứ binh pháp gì đó.

Nếu để ta ra trận thật, phỏng chừng chỉ một lát là toàn quân chết sạch...

Nghi thức tiến hành rất thuận lợi. Sang ngày thứ ba, Vô Mẫn Quân viết sẵn diễn văn, sau đó ta đứng trên tường thành của Đông Nguyên Quốc, triệu tập rất nhiều người, cùng với Vô Mẫn Quân (Trường Nghi công chúa) đứng kề vai, tỏ rõ quyết tâm muốn kết đồng minh của hai nước, cũng đem bài này sao thành vài chục vạn bản, dán khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Cứ thế, chuyện cũng coi như tạm ổn. Sáng sớm ngày thứ tư, ta và Vô Mẫn Quân liền nói với Thái hậu rằng thân thể hai chúng ta không được khỏe, muốn ở lại phòng riêng ngủ cả ngày, dặn dò bọn họ đừng ai mò tới làm phiền chúng ta.

Đám người Thái hậu tuy ngoài mặt đồng ý nhưng ánh mắt đều rối rắm vô cùng. Cả hai người cùng bị bệnh... Cái câu thật dễ khiến cho người ta suy nghĩ lung tung.

Bất quá ta cũng đã chẳng còn gì để mất, bọn họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, ta không quan tâm...

Ta và Vô Mẫn Quân thay hai bộ quần áo thường dân đã chuẩn bị từ trước, sau đó hóa trang sơ qua để tránh bị những người tinh mắt nhận ra, tiếp theo lợi dụng khinh công siêu đẳng để tránh đám thị vệ, chạy thẳng một mạch qua tường thành. Ta bất giác nhớ lại tình cảnh ngày trước, lúc ta đi ám sát Vô Mẫn Quân, chỉ có thể cảm thán rằng tình hình canh gác của cả hai nhà chúng ta đều không được nghiêm ngặt cho lắm.

Ngày đó vì phải đi ám sát Vô Mẫn Quân nên ta đã ra khỏi hoàng cung. Lúc đi ngang qua Vân Thành là thời điểm quân Tây Ương đã hạ được Liễu Thành, dân chúng Vân Thành cảm giác được nguy hiểm đang gần ngay trước mắt, không thiếu những hoàng thân quý tộc dẫn đầu chạy nạn, một bộ phận dân chúng có khả năng cũng rời đi, những cửa hàng trên phố gần như đóng chặt cổng nhà, chỉ có cánh cửa tiệm bán lương thực là còn hơi hé. Ta giả bộ đi mua gạo, hỏi thăm giá cả mới biết một đấu gạo giá vài lạng vàng ròng, chủ hàng giải thích bằng vẻ mặt

http://tieulun.hopto.org

cực kỳ khó xử, nói là Liễu Thành đã bị phá rồi, lương thực cũng sắp chẳng còn.

Khi đó cả Vân Thành to lớn nhường ấy, lại hoang vắng hệt như vùng sa mạc sát biên giới Bắc Xương Quốc được ghi chép trong "Tứ quốc đồ chí[2]", không có nước sông róc rách chảy ngang, cũng chẳng còn hoa cỏ hân hoan đón nắng, chỉ thấy cảnh hoang tàn khiến người ta chẳng dám nhìn lâu.

[2] Tứ quốc đồ chí: bản đồ bốn nước.

Mà hôm nay, mới chỉ có nữa tháng trôi qua kể từ khi ta và Vô Mẫn Quân tuyên bố thành thân, người chạy nạn đã lục tục trở về, những cánh cửa đóng chặt trên phố cũng lần lượt mở ra, tiểu thương lại bày hàng, buôn bán đủ thứ đồ vật muôn vẻ muôn màu, người dân vẻ mặt thảnh thơi, ung dung chọn lựa những món đồ mình cần.

Nếu là người không rõ sự tình, có lẽ sẽ tưởng từ xưa đến nay Vân Thành vẫn náo nhiệt như vậy, mà cảnh vắng lặng hoang tàn, lá khô rơi kín đất nữa tháng trước, dường như chỉ là một giấc mơ.

Khoảnh khắc này, cảm xúc cứ hỗn độn trong ta, không biết nên hân hoan hay sầu khổ.

Vô Mẫn Quân biếng nhác đứng bên cạnh ta, hắn mặc một chiếc trường bào dài màu trắng, kiểu dáng thiên về quần áo nam nhân, dùng một chiếc trâm bạch ngọc vấn qua loa tóc lên, hai tay khoanh vào nhau, giấu trong tay áo, trông rất giống một nữ quỷ vô tình ra đường giữa ban ngày ban mặt.

Ban đầu ta cũng chẳng để ý, lúc này mới không nhịn được mà cằn nhằn: "Ngươi... Sao ngươi lại ăn mặc thế kia?".

Vô Mẫn Quân chẳng hiểu ra sao, liếc mắt nhìn ta: "Làm sao, trông không đẹp à?".

Ta còn chưa kịp đáp lại, hắn đã tiếp: "Nếu thế thì cũng chả phải do quần áo".

"..."

Ta nổi giận đùng đùng, giơ tay muốn cốc vào trán hắn một cái. Từ đó tới giờ, ta càng ngày càng quen làm mấy động tác không đến mức thân thể mình có sẹo nhưng đủ để Vô Mẫn Quân lăn lóc kêu đau.

Ai ngờ ngay sau đó, một đôi tay thon dài trắng bóc đã nắm lấy cổ tay ta, đồng thời bên tai vang lên một giọng nói trong trẻo vô cùng: "Giữa ban ngày ban mặt, sao các hạ lại bắt nạt một

http://tieulun.hopto.org

nữ nhân yếu đuối nhường này?”.

Vô Mẫn Quân mà là “nữ nhân yếu đuối” á...

Ta căm tức, quay đầu lại định cãi với đối phương cho ra nhẽ. Ai ngờ vừa quay đầu lại, mọi ngôn từ đều nghẹn cả trong cuống họng, một chữ cũng không nói ra.

Người trước mắt là một chàng trai cực kỳ khôi ngô, vẻ mặt tuấn tú, tóc không vấn lên mà chỉ dùng hai dải lụa màu xanh lam đậm buộc hờ sau gáy, bên tai còn buông lơi hai lọn tóc đen như mực.

...Đây, đây là...

Đây chẳng phải là bạch y công tử vẫn thường xuất hiện trong những quyển thoại bản ta đọc, là bạch y công tử mà ta chờ đợi đã lâu đó sao???

Ta nhất thời sửng sốt, đối phương có lẽ cho rằng ta đuối lý, liền nói tiếp: “Công tử, ngài có biết hay không, nữ tử như ngọc quý, chỉ khi chúng ta cẩn thận nâng niu trong tay mới có thể dần dần khiến nàng tỏa ra thứ ánh sáng tuyệt vời, ngàn vạn lần không thể đối xử thô bạo được”.

“Đúng thế, đúng thế!!!” Ta cực kỳ tán thành quan điểm này, gật đầu liên tục. Dù ta chỉ là một hòn đá bỏ đi thì vẫn hy vọng có người sẽ đặt trên tay mà nâng niu trân trọng.

“Xì.” Cùng lúc đó, Vô Mẫn Quân bật cười chế nhạo, trong tiếng cười lộ rõ vẻ khinh thường.

“...” Bầu không khí nhất thời trở nên xấu hổ.

Chàng trai kia phỏng chừng không tài nào hiểu được vì sao rõ ràng ta đồng ý với quan điểm của hắn, vậy mà lại “ức hiếp” Vô Mẫn Quân. Thế là hắn ôm theo một dấu hỏi khổng lồ, buông tay ta ra, quay về phía Vô Mẫn Quân, thái độ cực kỳ ôn hòa mà lễ độ: “Vị cô nương này... Chẳng lẽ không tán thành với những điều tại hạ nói sao?”.

“Đúng thế, tiện thiếp đây cứ thích bị người ta đánh, bị người ta đá, bị người ta ngược đãi thẳng tay đấy, tốt nhất là phải dùng roi!!! Người khác mà chiều chuộng là thiếp thấy cả người ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Chàng nói có phải không, tướng công?”.

Lúc đầu Vô Mẫn Quân còn giữ vẻ mặt lạnh te mà thao thao bất tuyệt với vị công tử nọ, nhưng đến câu cuối lại đột nhiên cao giọng, nhìn về phía ta bằng ánh mắt ngàn vạn ý tình.

http://tieulun.hopto.org

Ta: "..."

Bạch y công tử nọ: "..."

"Aaa!!!" Ta thực sự phát điên! Vô Mẫn Quân lại dám phá hỏng danh tiết của ta! Ai thích bị người khác ngược đãi, bị roi quất hả? Aaa!!!

Ta không nhịn được, lao vào đấm đá Vô Mẫn Quân như điên, chẳng ngờ hắn lại mở rộng vòng tay mà nói: "Tướng công, quả nhiên chỉ có chàng thương yêu tiện thiếp!".

"..."

Toàn bộ dân chúng trên phố đều tụ tập xung quanh ba người chúng ta, ai nấy đều nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt không tài nào tin được.

...

... Ha hả.

***

Sắc mặt của vị bạch y công tử kia đã trắng ngang với màu áo hắn. Ta có chút bối rối, kéo ống tay hắn: "Công tử, nương tử của ta ban nãy có chút kích động, bình thường nàng không thế đâu... Chẳng hay cao danh quý tính công tử là gì?".

Vị công tử kia miễn cưỡng nở một nụ cười: "A ... Vậy sao? Ta tên là Thiên Duy".

"Thiên Duy". Sao ta thấy tên này cứ kỳ kỳ, dù vậy vẫn cố bắt chước tình tiết trong quyển thoại bản ta đọc trước đây, vừa cười vừa nói: "Tên rất hay, tên rất hay...".

Ta tiếp tục hỏi: "Không biết công tử từ đâu tới?".

Thiên Duy nhìn ta, ánh mắt có chút khó hiểu: "Công tử, ngài hỏi nhiều như thế ... làm gì?".

Ta ngượng ngùng đáp: "Chỉ là ta cảm thấy vừa gặp Thiên Duy công tử mà như đã quen từ lâu".

Thiên Duy: "..."

http://tieulun.hopto.org

“Khụ, ta đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chuyện gấp, xin đi trước...”.

Thiên Duy chẳng hiểu sao lại xoay người đi mất, lực tay của ta khá lớn, cũng vì thế mà xé mất một mảnh vải trên tay áo hắn.

Vô Mẫn Quân vốn chỉ lẳng lặng đứng một bên nhìn, lúc này cuối cùng cũng không nhịn được mà phá lên cười: “Há há há há, giờ thì thành ‘đoạn tụ’ thật rồi...ha ha ha...”.

Ta cũng sớm đoán được hắn bị Nguyên Úc kích động, hiện giờ vẫn chưa trở lại bình thường nên chẳng thèm để ý tới hắn. Chẳng ngờ Thiên Duy cũng dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp mà liếc ta, sau đó vội vội vàng vàng đi mất.

Ta: “...”.

Chẳng lẽ, Thiên Duy ... cũng nghĩ thế sao...

Ta xoay người lại, túm lấy vành tai của Vô Mẫn Quân còn đang cười ầm ĩ, cố sống cố chết lôi hắn về phía con hẻm nhỏ, tinh thần kiệt quệ: “Vô Mẫn Quân, vừa rồi ngươi làm cái trò gì thế! Thanh danh của cả hai chúng ta coi như mất hết rồi!”.

Vô Mẫn Quân vừa chải chuốt lại mái tóc bị ta làm rối, vừa ung dung nói: “Có gì đâu, gã ban nãy là người của Bắc Xương Quốc đấy, phỏng chừng hắn cũng biết ta chính là ngươi rồi”.

Nếu có người ngoài nghe trộm, chắc chắn sẽ không hiểu nổi bốn chữ “ta chính là ngươi” là ý gì, thế nhưng ta biết, ý Vô Mẫn Quân muốn nói rằng, Thiên Duy nhận ra hắn chính là Trường Nghi công chúa.

“Làm sao ngươi biết Thiên Duy chính là người của Bắc Xương Quốc?” Ta nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt nghi ngờ, dù sao bạch y công tử là người mà nhìn trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau thế nào cũng đều rất giống mẫu người khiến người người yêu thích, nhà nhà kính nể trong ấn tượng của ta.

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói: “Cái câu hắn nói ban nãy giống hệt câu mà bảy năm trước hoàng đế của Bắc Xương Quốc nói với phụ hoàng ta. Ngày hôm đó lão già ấy đã nẫng một phi tần của phụ hoàng đi mất, lúc ấy chỉ có ta, phụ hoàng, còn có vị phi tần kia ở đó”.

Vô Mẫn Quân tiếp tục phân tích: “Thiên Duy, hầy, cái tên giả này cũng đặt kém quá. Họ của hoàng tộc Bắc Xương Quốc là Ngô, tam hoàng tử tên là Ung, hai chữ Ngô Ung bỏ đi phần trên chẳng phải sẽ thành Thiên Duy sao[3] ?”.

http://tieulun.hopto.org

[3] Chữ Ngô bỏ đi phần trên sẽ thành chữ Thiên, chữ Ung bỏ đi phần trên cũng sẽ thành chữ Duy.

Cuối cùng hắn còn cười nhạo một câu: "Con nối nghiệp cha, thế mà cũng không tiến bộ được chút nào".

Nhất thời, ta cũng có chút nể phục Vô Mẫn Quân, nhưng sau đó lại hoài nghi hỏi: "Nếu hoàng đế Bắc Xương Quốc đã biết ngươi đang ở đây, sao lại ngu xuẩn đến độ để hài tử... à không, thuộc hạ nói cùng một câu như thế? Nếu hắn đã biết ngươi là ta, thì cũng phải biết ta chính là ngươi chứ".

Vô Mẫn Quân mặt không đổi sắc: "À, ngày đó ta lén trốn trên xà ngang, chuẩn bị bỏ thuốc độc vào trong cốc của hoàng đế Bắc Xương Quốc".

Ta sụp đổ hoàn toàn: "Lúc đó ngươi mới được bao nhiêu tuổi?! Đã phải đi làm mấy chuyện đó sao?? Phụ hoàng ngươi đối xử với ngươi độc ác quá!!!".

Vô Mẫn Quân có chút xấu hổ: "Là tự ta lén lút đi thôi".

"..."

Tốt xấu gì ta cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, nói đơn giản thì là, hoàng đế Bắc Xương Quốc muốn dùng nam nhân kế với ta? Sau đó thì sao, chẳng lẽ là định trong ngoài hợp tác, giết chết Vô Mẫn Quân? Xem ra Bắc Xương Quốc đúng là có ý đồ với Tây Ương Quốc thật.

Nghĩ thế ta lại thấy tiếc nuối không thôi. Sớm biết thì ban nãy ta đã lén ra hiệu với người của Bắc Xương Quốc, hai bên có thể thương lượng xem phải làm thế nào mới tiễn được Vô Mẫn Quân theo phụ hoàng hắn...

[Vài ngày sau, Bắc Xương Quốc]

"Phụ hoàng...Nhi thần vô dụng".

Một bóng người màu trắng phủ phục trên nền cung điện lát bạch ngọc lạnh như băng. Hoàng đế Bắc Xương Quốc vóc người cao lớn, đang đứng ngay cạnh chiếc bàn đặt phía trước.

Hoàng đế tức giận vung tay áo, ống đựng bút và chặn giấy đặt trên bàn đều văng cả xuống đất, những âm thanh chát chúa cũng theo đó vang lên:

http://tieulun.hopto.org

“Vô dụng??? Ngươi đâu chỉ vô dụng! Trẫm đã phải vất vả lắm mới dò xét được Trường Nghi công chúa thích dạng nam nhân nào nhất, thế mà có cái việc cỏn con này ngươi cũng không làm được?!”.

“Không đâu... Phụ hoàng... Trường Nghi công chúa... kỳ quái lắm...”, bóng người màu trắng run rẩy giải thích.

“Muốn nói gì thì nói cho hết! Kỳ quái chỗ nào?”, Hoàng đế nóng nảy hỏi lại.

“Nàng... hình như nàng rất thích bị ngược đãi, dùng roi quất... Hơn nữa, gã Vô Mẫn Quân đứng bên cạnh nàng... dường như thích nam nhân...”

“...”

“Phụ hoàng... nhi thần ...”

“Bỏ đi!” Hoàng đế giơ tay lên, bảo hắn im miệng.

Tiếp đó là một khoảng lặng thật dài, Hoàng đế này dường như đang nghĩ lung lắm.

Một lát sau, ông ta trầm giọng nói: “Nếu đã thế thì, từ hôm nay trở đi, ngươi bắt đầu LUYỆN ROI cho ta!”.

Sau đó, ông ta nói bằng chất giọng cực kỳ u ám: “Nếu luyện không được thì đi mà quyến rũ Vô Mẫn Quân”.

“... Hu hu hu hu, nhi thần nhất định sẽ dốc sức luyện dùng roi ...!”

Chương 9

[17]

Ta và Vô Mẫn Quân rẽ trái rẽ phải, sau khi xác định chắc chắn không có ai theo đuôi mới yên tâm đi từ con hẻm nhỏ ra một phố lớn khác, vừa ra đã nghe thấy những tiếng hò reo không dứt.

Chúng ta liếc mắt nhìn nhau, vội bước về phía đám đông. Sau khi đã dẹp bỏ tầng tầng trở

http://tieulun.hopto.org

ngại tiến vào trong, liền thấy một tiểu cô nương khoảng tám, chín tuổi, gương mặt tròn tròn, tóc cột thành hai bùi tròn trịa như bánh bao, da dẻ trắng hồng, ngũ quan thanh tú, nhìn cực kỳ khả ái. Chỉ có điều tiểu cô nương ấy lại mặc quần áo của nam nhân: một chiếc trường bào màu xanh lục nhạt, vạt áo lê trên mặt đất. Hai tay của nàng quá ngắn, ống tay áo lại quá dài, không thò tay ra được, đành giấu luôn trong tay áo, cách lớp vải mà bế một con thú nhỏ có bộ lông mượt mà trắng muốt, không biết là chuột hay là con gì.

Con thú nhỏ kia đáng yêu hệt như chủ nó, đôi mắt vừa đen lại vừa to, sáng lấp lánh nhìn chung quanh. Thấy mọi người reo hò ủng hộ, nó rướn mình một cái, sau đó nhảy phốc lên bờ vai của chủ nhân.

Tiểu cô nương kia vươn tay trái ra, cách một tầng vải áo quơ tay mấy cái, con thú nhỏ trên vai cũng bắt chước y hệt, giơ chi trái ra quơ quơ. Một tiểu cô nương và một con thú cực kỳ khả ái cùng làm ra một động tác như thế, cảm giác ấy đúng là tuyệt vời đến độ khó hình dung được, chẳng trách mọi người đều không kìm nổi mà dừng chân cổ vũ reo hò.

Sau đó, tiểu cô nương nhấc con thú nhỏ xuống, ném thẳng lên trời, dùng sức rất mạnh, những người đứng xem đều bất giác nín thở nhìn theo. Thế nhưng sau khi bị ném lên trời, con thú nhỏ liền lập túc biến mất, một khắc sau, tiểu cô nương kia mới lôi nó ra từ trong tay áo, chủ tớ cùng cười khúc khích nhìn khách đứng xem.

“Tiểu nữ mang theo Bánh Bao hạ sơn tầm phu, chẳng may lại hết tiền nữa, nay bán nghệ kiếm tiền, hy vọng mọi người có tiền cho tiền, không có tiền… vậy, cho đồ… Xin cảm ơn…”

Tiểu cô nương nói bằng thứ giọng cực kỳ non nớt, vừa nói vừa cúi đầu các hướng, con thú nhỏ vắt vẻo trên lưng nàng cũng bắt chước chủ nhân, khom lưng chào mọi người, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Ngay lập tức có người lấy tiền ra, ném vào trong cái hòm gỗ đặt bên cạnh.

Nhìn cảnh đó ta cứ buồn cười mãi không thôi, lại thấy hơi khó hiểu, tiểu cô nương này cùng lắm cũng chỉ mới tám, chín tuổi, sao đã… xuống núi tìm chồng rồi…

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trông nàng đáng yêu như thế, thật sự khó mà chống cự được, ta vội vàng móc ra một xâu tiền, giật đứt dây, ném hết vào trong hòm gỗ.

Vô Mẫn Quân nhướng mày, lẩm bẩm: “Chậc, đúng là đàn bà con gái…”.

Ta không thèm để ý tới hắn, cứ đổ tiền ào ào vào trong hòm gỗ, phỏng chừng tiếng động hơi lớn một chút nên tiểu cô nương kia cũng giật mình, chớp chớp mắt nhìn về phía ta. Ta cũng nhìn nàng, nở nụ cười vô cùng thân thiện, vậy mà nàng đáp trả ta bằng giọng điệu khó xử ghê

http://tieulun.hopto.org

gớm: “Công tử, tiểu nữ…tiểu nữ sẽ không gả cho ngài đâu”.

“…”

“Há há há há há há há há!” Vô Mẫn Quân phá lên cười.

Nụ cười của ta đông lại: “Tiểu cô nương à, ta…ta không có ý muốn muội… ừm, gả cho ta đâu, muội yên tâm đi”.

Tiểu cô nương có chút ngại ngùng, nói: “Vậy sao… Sư phụ tiểu nữ nói, nếu có gã nam nhân nào nhìn con mà nở nụ cười kỳ quái, đa phần đều muốn con gả cho hắn, phải cẩn thận”.

“Khụ, sư phụ muội nói thế cũng có lý”, ta chẳng biết giải thích thế nào cho rõ, chỉ có thể nói rằng: “Tóm lại, ta…”.

Ta vươn tay lôi Vô Mẫn Quân lại gần: “Ta đã có thê tử rồi”.

“Vậy ạ”. Tiểu cô nương gật đầu, cực kỳ hớn hở.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Có điều nói vậy, tiểu cô nương này hình như muốn nói mình xuống núi tìm sư phụ, chứ không phải tìm chồng[1] ...

[1] Chữ phụ trong sư phụ và phu trong trượng phu phát âm gần giống nhau.

Tiểu cô nương nhìn trái ngó phải, thấy mọi người cũng đã tản đi gần hết, liền nói với ta và Vô Mẫn Quân: “Cảm tạ hai vị, tên tiểu nữ là Tư Đồ Hữu Tình, Tình trong chữ ‘Tình thiên’[2]!”

[2] Tình thiên có nghĩa là ngày nắng đẹp.

“Ồ, ta…” Nhất thời ta cũng không bịa ra nổi cái tên nào tử tế, thuận miệng nói, “Tên ta là Thiên Duy”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Tư Đồ Hữu Tình lại chẳng để ý đến tên của ta, chỉ nhỏ giọng nói: “Tối nay nhị vị sẽ có họa đổ máu, xin hãy đề phòng!”.

Bánh Bao đang vắt vẻo trên vai nàng cũng phụ họa, kêu lên mấy tiếng: “Chi, chi!”, đám

lông mềm mượt còn run rẩy vài cái tượng trưng, ra vẻ cực kỳ sợ hãi.

"…" Ta lúng túng đáp lời, "Ta đã biết, cảm ơn muội…".

Tư Đồ Hữu Tình nhấc hòm gỗ lên, chớp mắt với ta: "Cảm tạ công tử! Lần sau gặp! Nhớ kỹ, tiểu nữ ăn mỳ không cho hành đâu!".

Bánh Bao: "Chi, chi, chi!".

"…" Nói năng gì mà lung tung thế.

Vô Mẫn Quân đứng bên cạnh cười đến độ nghiêng trái ngã phải, lúc này cuối cùng cũng đã bình thường trở lại, xoa xoa bụng nói với ta: "Vân Kiều, ngươi có phát hiện ra chuyện gì không?".

"…"

"Ban nãy các ngươi nói chuyện như thế, nhìn từ ngoài vào thấy Bánh Bao còn có não hơn ngươi, ha ha ha ha ha ha…"

"…"

Hành trình ra ngoài tìm cao nhân hạ màn bằng cảnh ta xách tai Vô Mẫn Quân, lôi thẳng về cung.

***

Sau khi ta và Vô Mẫn Quân trở lại hoàng cung liền tách ra ai về cung nấy, giả bộ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Bên kia hắn có chuyện gì không thì ta không biết, thế nhưng bên ta thì…có chút vấn đề.

Bởi vì nhị tỷ của ta, Trường Hòa công chúa, đột nhiên tới cầu kiến.

Ta tổng cộng có tất cả ba tỷ tỷ, một muội muội, một đệ đệ, Trường Hòa xếp thứ hai.

Từ trước tới nay ta và Trường Hòa công chúa cũng không thân thiết gì. Nói cho cùng thì cũng chả có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ vì nàng rất được sủng ái, thái độ với ta cũng chẳng thân thiện gì cho cam, tuy không đến nỗi châm chọc nhạo báng nhưng nàng gần như không nhớ rõ có một muội muội là ta.

http://tieulun.hopto.org

Có một dạo, ta được Thái hậu bây giờ, cũng chính là Hoàng hậu nương nương hồi đó gọi đi dạo vườn hoa vào độ lập xuân. Năm ấy ta mười ba tuổi, gần như chuyện gì cũng không hiểu, càng không có quần áo đẹp hay trang sức lộng lẫy, cuối cùng đành mặc một bộ y phục hơi cũ tới ngự hoa viên, trên đầu cũng chỉ cài có hai cây trâm xanh biếc.

Đại tỷ, tam tỷ, ngũ muội đều trang điểm cực kỳ xinh đẹp, các phi tần lại cố sức mà ganh đua nhan sắc, muôn tía nghìn hồng, còn lộng lẫy hơn cả vô số đóa hoa bung nở lúc xuân về. Chỉ độc một mình ta, trên cơ bản lá cây còn chẳng bằng, chỉ có thể… ừm, coi như đất đen bên dưới vậy.

Mọi người nhìn thấy thế cũng chẳng nói gì. Đại tỷ mắng đám người hầu lo chuyện quần áo trang sức cho ta một trận tơi bời. Tam tỷ im lặng không nói câu nào, nhị tỷ thì lại đứng trước mặt bao người, rút một cây trâm lấp lánh ánh vàng trên đầu mình xuống, đưa cho ta.

Lần đầu tiên trong đời ta mới biết được cái gì gọi là tình tỷ muội thắm thiết, đang chuẩn bị cảm động một hồi, chẳng dè nàng lại thản nhiên buông một câu:

“Được rồi, thưởng cho ngươi đấy”.

“…”

Ta giận đến độ ném thẳng cây trâm vào giữa trán nàng. May mà lúc đó ta đang quá tức giận, tay run lên bần bật, bằng không, dựa vào lực tay cũng như độ chính xác khi ném của ta, chỉ sợ mạng nàng sớm đã không còn.

Từ đó về sau ta không tham dự bất cứ hoạt động nào trong cung nữa, cả lớn lẫn nhỏ.

Đối với Trường Hòa công chúa, quả thật ta không trưng nổi vẻ mặt tươi cười thân thiện, lại không tiện chối từ, đành để nàng tiến vào.

Sau khi nàng bước vào rồi, ta cũng chỉ có thể nhìn nàng bằng vẻ mặt cứng đờ.

Có lẽ sắc mặt ta trông rất khó coi, thế nên sau khi hành lễ xong, Trường Hòa có chút xấu hổ: “Tây hoàng…”.

Đông tây nam bắc có bốn quốc gia, vua của hai nước Tây Ương Quốc, Bắc Xương Quốc xưng là “Hoàng”, Đông Nguyên Quốc, Nam Văn Quốc xưng là “Đế”, truyền thống này không biết có tự bao giờ, nhưng dân chúng các nước bình thường chỉ thừa nhận hoàng đế của nước mình, nên đều gọi thẳng là “Bệ hạ”, hoặc “Hoàng thượng”, cụm từ “Tây hoàng” này, quả thật

http://tieulun.hopto.org

là lâu lắm rồi ta chưa nghe ai gọi.

"Ừm", ta thờ ơ đáp lại, "Ngươi là…?".

Trường Hòa lại càng lúng túng hơn: "Thần thiếp là tỷ tỷ của Trường Nghi, Trường Hòa công chúa, ngày hôm qua Tây hoàng mới gặp đấy ạ".

"À!" Ta ra vẻ vừa nhớ ra, Trường Hòa cũng gật đầu phụ họa. Ta lại lập tức đổi giọng: "Có chuyện gì?".

Trường Hòa đáp: "Thật ra cũng không có chuyện gì lớn…".

"Thế sao, vậy ngươi đi được rồi", ta gật đầu.

Trường Hòa: "…".

"Thật ra, cũng không thể coi là chuyện nhỏ…", Trường Hòa ấp úng nói.

Ta học theo bộ dạng của Vô Mẫn Quân, cảm giác cũng thật không tồi, có điều thấy Trường Hòa như thế, lại không đành lòng, thuận miệng đáp lời: "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?".

Trường Hòa cúi thấp đầu, một lát sau mới nói bằng vẻ cực kỳ e thẹn: "Trường Hòa muốn hỏi, chẳng biết hậu cung của Tây hoàng, có vắng vẻ quá không…?".

[18]

Nói đến đây, ta cũng lờ mờ hiểu được nàng muốn biểu đạt cái gì, đồng thời cũng nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, một bóng đen dùng tốc độ cực nhanh lướt qua tấm bình phong sau lưng Trường Hòa, vút lên xà ngang.

Là Vô Mẫn Quân.

Phỏng chừng hắn rảnh rỗi không có việc gì làm nên mới tới tìm ta, kết quả thấy Trường Hòa ở đây nên quyết định giấu mình đợi xem kịch vui.

Sao cảnh tượng này quen quá vậy ta?

Ta nhớ trước đây Vô Mẫn Quân từng kể rằng, bảy năm trước hắn từng treo mình trên xà nhà nghe trộm, khụ, vậy chẳng phải giống hệt bây giờ rồi sao?

http://tieulun.hopto.org

Bảy năm rồi, thế mà cái gã này chẳng tiến bộ được chút nào…

Ta giả bộ không nhìn thấy hắn, đáp lời Trường Hòa: "Đương nhiên là không rồi".

Trường Hòa ngẩn người trong chốc lát, sau đó hỏi lại: "Nhưng… ngài là Tây hoàng, hậu cung có ba ngàn giai lệ là chuyện rất bình thường mà…".

Ta cắt ngang lời nàng: "Ngươi chưa nghe qua câu 'Một cười trăm đẹp nở đua. Sáu cung phấn nhạt, son mờ, kém duyên'[3] sao?".

[3] Nguyên văn:

Hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh,

Hậu cung phấn đại vô nhan sắc.

Trích từ Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Hai câu này ca ngợi nhan sắc của người đẹp họ Dương. Nàng ngoảnh đầu nhìn lại, nở một nụ cười cũng đủ làm lòng người say đắm, cả hậu cung giai lệ đứng trước nàng cũng nhợt nhạt không còn sắc màu gì nữa. Bản dịch dùng trong câu trên là của Ngô Linh Ngọc.

Trường Hòa ngơ ngác: "Ngài đang nói đến Trường Nghi sao…?".

… Ánh mắt ấy là sao hả?

Ta nghiêm túc nói: "Đương nhiên".

Khóe môi Trường Hòa méo xệch: "Nhưng muội ấy… nhan sắc… cũng không…".

Ngươi tưởng cứ lắp bắp thế là ta không biết ngươi muốn ám chỉ cái gì đấy hả?!

Ta nói: "Khụ, nét đẹp của Trường Nghi, đám người tầm thường như các ngươi làm sao hiểu được, Trường Nghi ấy à… Đúng rồi, chính là cái người ta gọi là 'nước biếc mọc phù dung, thiên nhiên cùng tô điểm'[4]… Hiểu không?".

[4] Nguyên văn trong bài Ức cựu du thư của Lý Bạch:

Thanh thủy xuất phù dung,

Thiên nhiên khứ điêu sức.

http://tieulun.hopto.org

Nội dung đề cao vẻ đẹp tự nhiên thuần khiết, không tô vẽ.

Trường Hòa xấu hổ đáp: "Thần thiếp không hiểu lắm".

"…" Ta nghe thấy Vô Mẫn Quân khẽ cười chế nhạo.

Trường Hòa không có võ công, thính lực không tốt như ta, chẳng nghe thấy gì cả, khóe miệng nhếch lên: "Vậy sao… Vâng, vâng… Tây hoàng yêu mến Trường Nghi như thế, thân làm tỷ tỷ thiếp cũng… cũng mừng cho muội ấy".

Ta rất biết thời thế, hùa theo: "Ta thay nàng cảm ơn ngươi".

"… Không, không có gì", Trường Hòa xua tay, sau đó xin phép cáo lui.

Trường Hòa vừa đi, Vô Mẫn Quân cũng tung người lao xuống, trên gương mặt là ý cười khó mà che giấu được, ta cũng thấy hơi xấu hổ một chút: "Cười cái gì mà cười!".

Vô Mẫn Quân ngâm nga: "Nước biếc mọc phù dung, thiên nhiên cùng tô điểm…"

Mặt ta lạnh te: "Làm sao?".

"Á, có gì đâu, buồn mồm đọc hai câu thôi mà". Vô Mẫn Quân đưa tay lên xoa bóp gương mặt đã cứng đờ vì cười quá độ.

Ta liếc mắt nhìn xung quanh, hỏi hắn: "Ngươi tới làm gì?".

Vô Mẫn Quân biếng nhác ngả người xuống chiếc ghế thái sư[5]: "Đến ngủ".

[5] Ghế thái sư, hay còn có tên gọi khác là ghế bành, là loại đồ đạc dùng trong nhà thời cổ duy nhất được đặt tên bằng chức quan.

Ta ngơ ngác: "Ngươi đến đây ngủ làm gì?".

Vô Mẫn Quân không đáp lời ta, chỉ nói: "Ngày mai là ngày cuối rồi, sau này ngươi muốn về Đông Nguyên Quốc cũng không phải là chuyện dễ dàng".

Thứ cảm giác muộn phiền mơ hồ xuất hiện trong lòng ta: "Đúng vậy, haizz…".

Vô Mẫn Quân chỉ cười, không nói thêm gì nữa, ta cũng lười đuổi hắn đi, thế là ôm chân

ngồi bệt dưới đất. Hai chúng ta ở cùng một chỗ mà lại không thấy cãi nhau hay hô to gọi nhỏ, quả thật là cảnh tượng hiếm thấy, im lặng tới độ khiến người ta thấp thỏm.

Một lát sau.

"Khò, khò, khò…"

Khóe miệng ta giật giật, ngẩng lên, chỉ thấy Vô Mẫn Quân nằm trên ghế, đầu lệch sang một bên, bắt đầu ngáy.

… Ta biết mà, bầu không khí đa sầu đa cảm giữa hai chúng ta, tất cả chỉ là ảo giác!

***

Ta đắp chăn giúp Vô Mẫn Quân đang ngủ trên ghế thái sư, sau đó cũng lên giường nghỉ ngơi. Sáng nay xuất cung đi lâu như thế, quả thật rất mệt mỏi.

Thế nhưng tới nửa đêm, ta liền bị mấy tiếng "lạch cạch" đánh thức.

Ta nhẹ nhàng nhổm người dậy, quay đầu nhìn bốn phía, liền thấy Vô Mẫn Quân cũng đang mở to mắt thăm dò chung quanh.

Đám người đến cũng không phải ít, nghe ra khoảng bốn người, còn nếu có thêm gã nào nữa mà ta không nghe được tiếng chân, vậy thì càng đáng sợ.

Vô Mẫn Quân đứng dậy, động tác không hề kiêng dè gì cả nhưng hơi thở vẫn đều đặn như thường, hệt như người đang ngủ.

Ta đột nhiên nhớ tới cái đêm mà ta đến hành thích hắn, lúc đó phỏng chừng Vô Mẫn Quân cũng dùng cách này để đánh lừa ta.

Ngày đó ta muốn tới giết hắn, vậy mà giờ cùng hắn trốn tránh một đám thích khách, quả là ý trời khó đoán.

Vô Mẫn Quân vẫy tay ra hiệu, ta liền lẳng lặng cùng hắn trốn vào một góc, nín thở chờ đợi. Chẳng bao lâu sau phía ngoài truyền đến tiếng thị vệ bị đánh ngất, sau đó có người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Chỉ có một gã đi vào, hắn không hề do dự định đi thẳng về hướng giường, mà ta và Vô Mẫn Quân thì đang ở ngay bên cạnh.

http://tieulun.hopto.org

Hắn vừa mới tới bên giường, Vô Mẫn Quân đã phi người ra, điểm trúng huyệt đạo trên gáy hắn.

Gã đó còn chưa kịp phản ứng gì đã nhũn người gục xuống. Vô Mẫn Quân đặt hắn nằm ngửa trên giường, sau đó nhanh chóng trốn lại vào trong góc, bắt đầu nín thở giống ta.

Ta nhìn thán phục không thôi, hắn thế mà lại dùng chiêu hèn hạ như vậy.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, ba người bên ngoài không thấy đồng bọn đi ra, liền kéo vào trong phòng. Vừa vào, bọn chúng liền đi đến cả bên giường, vung đao muốn chém người đang nằm trên đó.

Gã nằm trên giường vừa tỉnh lại, lập tức xoay người chống đỡ, bốn tên ẩu đả một trận, mãi đến khi có ánh trăng từ bên ngoài chiếu váo mới nhìn rõ là người nhà thì cũng đã tốn không ít sức. Lúc này ta và Vô Mẫn Quân mới lao ra, nhanh gọn giải quyết hai gã ngay tại chỗ, sau đó giao đấu với hai gã còn lại vài chiêu, cũng khống chế được bọn chúng một cách dễ dàng.

Nhìn bốn gã hắc y nhân nằm hôn mê bất tỉnh trên sàn nhà, đột nhiên nhớ tới sáng nay Tư Đồ Hữu Tình có nói cái gì mà "họa đổ máu", đột nhiên thấy buồn cười, họa đổ máu chỗ nào chứ?

Vô Mẫn Quân lảo đảo đi về phía cửa, cố tình bóp họng, hét ầm lên: "Có thích khách! Người đâu!".

Hắn có dùng vài phần nội lực nên tiếng hô rất lớn, chỉ một lúc sau trong cung đã nhốn nháo hết lên, còn có một đám binh sĩ kéo về phía này.

Ta thấy rất buồn cười, bước về phía Vô Mẫn Quân, lập tức tái mặt.

Được ánh trăng soi tỏ, ta thấy phần mông của Vô Mẫn Quân có một vết máu rất to!

… Quả nhiên là họa đổ máu mà!

Chương 10

http://tieulun.hopto.org

Ta mở miệng, răng va vào nhau lập cập: “Vô, Vô Mẫn Quân…”.

Vô Mẫn Quân còn đang mải hò hét, nghe tiếng ta gọi mới quay đầu lại: “Sao thế?”.

“Ngươi… ngươi chảy máu rồi…” Ta nuốt nước bọt đánh ực một cái, giọng nói cũng run lên, “Nhiều lắm…”.

Vô Mẫn Quân uể oải nhìn ta: “Ngươi đang nghi ngờ khả năng của trẫm đó hả? Hả? Trẫm mười tuổi đã có thể…”.

Ta hoảng hốt: “Trên mông ngươi toàn máu kia kìa!”.

Vừa đúng lúc hai hàng thị vệ chạy tới.

Mọi người: “…”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Ta sắp khóc tới nơi, vội vàng lao tới bên cạnh hắn, hét to vào mặt mấy gã thị vệ: “Mau truyền thái y! Còn đứng ngơ ra đó làm gì? Để lại vài người dọn dẹp đám thích khách trong phòng!”.

Đám người lao đi như ong vỡ tổ, ai làm việc nấy. Ta lo lắng cuống cuồng, vội vàng kéo Vô Mẫn Quân lại: “Sao lại thế này hả, sao ngươi bị người ta đâm mà cũng không biết?! Ngươi cũng bất cẩn quá đấy, nhìn đi, nhiều máu thế này… Sao ngươi lại thế chứ, không cảm thấy gì sao???”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

“Ngươi còn dám nói võ công mình giỏi lắm, bọn thích khách yếu như sên mà ngươi đã bị thương rồi…”.

“…”

“Oa oa oa, không biết có để lại sẹo không nữa…”

“…”

http://tieulun.hopto.org

“Hu hu hu…”

Vô Mẫn Quân vẫn lặng lẽ không nói tiếng nào.

Ta thấy là lạ, liền đỡ hắn: “Sao thế? Có phải giờ cảm thấy đau rồi không?”.

Vô Mẫn Quân gạt phăng tay ta ra, thản nhiên nói: “Thật ra… Ta nghi là…”.

“?”

“Chắc là ‘đến tháng’ rồi”.

Vô Mẫn Quân chậm rãi nói xong câu đó, gương mặt tối sầm lại như bóng đêm sau lưng hắn vậy.

***

“Đến tháng”, nó là cái gì thế?

Khái niệm của ta cái gọi là “đến tháng” cực kỳ mờ nhạt. Ta chỉ biết phi tần trong hậu cung nếu “đến tháng” thì không thể hầu hạ phụ hoàng được, còn cụ thể cái gì thì cũng không rõ lắm, ta đã trải qua bao giờ đâu. Hóa ra cứ “đến tháng” là sẽ chảy máu? Sao quái vậy?

Hiện giờ nghe Vô Mẫn Quân nói thế, nhất thời ta có chút nghi hoặc: “Ta, ta không được học hành nhiều lắm…ngươi đừng có lừa ta”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Cứ giằng co thế mãi, đám thái y đã chạy tới, Thái hậu, các phi tần, kể cả hoàng đệ cũng tới luôn.

Thích khách đã bị lôi đi cả, ta còn phải đi tra hỏi xem là ai phái tới. Thật ra không cần hỏi ta cũng đoán được sơ sơ, không phải hoàng thất Bắc Xương Quốc thì cũng là dân chúng Đông Nguyên Quốc đến ám sát gã bạo quân là ta đây.

Có điều nếu người đã đến cả, vậy thì cũng phải làm cái gì đó. Chờ thái y bắt mạch cho Vô Mẫn Quân xong, xác nhận hắn không có việc gì, chỉ là “đến tháng” thôi, đám ma ma trong cung liền dẫn Vô Mẫn Quân đi, dạy cho hắn phải làm thế nào mỗi lần “đến tháng”.

Từ đầu đến cuối ta vẫn chẳng hiểu ra sao, không hiểu “đến tháng” là cái gì, bất quá thân là

http://tieulun.hopto.org

hoàng đế Tây Ương Quốc, ta vẫn phải cố gắng không để lộ ra vẻ mặt tò mò.

Trong lúc đợi Vô Mẫn Quân trở về, Thái hậu ngồi xuống cạnh ta, nói: "Tây hoàng…".

"…A, chuyện gì?", ta hoàn hồn.

"Không giấu gì ngài, ai gia vẫn cứ nghĩ ngài không thật lòng với Trường Nghi, nhưng hiện giờ ai gia đã hiểu, thì ra ngài thật sự yêu nó".

"A…" Sao bà ta biết được, bản thân ta còn không biết cơ mà…

Thái hậu nói xong câu đó liền im lặng, chỉ nhìn ra phía xa bằng ánh mắt đăm chiêu suy nghĩ.

Ta có chút xấu hổ, đứng dậy đi lại một lúc, ai ngờ chưa đi được mấy bước đã bị Nguyên Úc chặn lại.

Đến giờ nhìn thấy Nguyên Úc, ta vẫn cảm thấy nghi hoặc cùng với ngượng ngùng, đang định vòng qua người hắn thì Nguyên Úc đã chủ động mở lời:

"Tại hạ… Trước đây tại hạ cứ nghĩ ngài không thật lòng với Trường Nghi, thì ra… thì ra tại hạ đã sai rồi…".

"…" Rốt cuộc các người làm thế nào mà cho ra được cái kết luận này thế?!

Nguyên Úc thở dài một tiếng: "Trường Nghi công chúa mới chỉ 'đến tháng' thôi mà ngài đã lo đỏ cả mắt… Haizz, tại hạ nghìn vạn lần không thể sánh được. Lần trước tại hạ nhất thời hồ đồ, mong Tây hoàng đừng trách".

"…"

Ra là vậy… Ta không biết nói thế nào cho phải, chỉ có thể cố nặn ra mấy chữ: "À, không có gì, vốn, vốn nên thế mà…".

Chờ thêm một lát nữa, Vô Mẫn Quân cuối cùng cũng trở về. Ta vội vàng đứng bật dậy, ra vẻ quan tâm tới gần hỏi thăm hắn, sắc mặt Vô Mẫn Quân rất khó coi, chỉ thờ ơ đáp một câu "Không sao" rồi im lặng. Những người khác thấy nhân vật chính không có chuyện gì, ta cũng đã bình tĩnh trở lại, liền đồng loạt tiến tới hỏi thăm một lượt.

Thái hậu kéo tay Vô Mẫn Quân, ý tứ sâu xa nói: "Từ nay trở đi con đã trở thành một nữ

http://tieulun.hopto.org

nhân chân chính rồi…”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Ta sợ Vô Mẫn Quân nổi điên, vội thay hắn đáp lời: “Đúng thế, đúng thế, ha ha. Giờ nàng cần nghỉ ngơi, Thái hậu và mọi người cứ về trước đi”.

Thái hậu gật đầu, ra vẻ vô cùng thấu hiểu, sau đó dẫn theo đám phi tần trong cung chậm rãi rời đi.

Ta cùng Vô Mẫn Quân vào trong phòng. Cuối cùng cũng có thể yên tâm nói chuyện, cảm xúc của ta có chút bất ổn, nắm lấy tay hắn, khóc không ra nước mắt: “Ban nãy ngươi đi học chuyện ấy, có phải cơ thể ta đã bị ngươi nhìn thấy hết rồi không?!”.

Vô Mẫn Quân mặt mày méo xệch: “Ngươi nghĩ ta muốn lắm đấy à?”.

Ngưng lại một chút, hắn lại nói: “Huống gì… Sao ngươi bất thường thế?! Năm nay mười sáu rồi, sao giờ nó mới tới?!”.

Ta: “… Đấy, đấy có phải điểm mấu chốt đâu? Hu hu hu, ta bị ngươi nhìn không sót chỗ nào rồi, đã thế còn không học được cách xử lý mỗi lần ‘đến tháng’ nữa chứ. Sau này nhỡ đổi lại thì ta biết làm thế nào?!’.

Vô Mẫn Quân do dự chốc lát, liền nói: “Thì đến đó ta dạy ngươi…”.

“Cám ơn!” Ta phát điên, “Ta không thèm!”.

Vô Mẫn Quân nhún vai một cái, cũng chẳng nói gì nữa.

Ta thở dài một hơi, quả thực tinh thần kiệt quệ lắm rồi, nằm lên giường, nhắm mắt lại vẫn không sao ngủ được. Hiển nhiên, Vô Mẫn Quân cũng giống ta, một lúc sau hắn gọi: “Này, Vân Kiểu”.

“Sao?” Ta tức giận đáp lời.

Hắn ấp úng: “Kỳ thật… nữ nhân các ngươi đúng là vất vả quá”.

“…Ngươi muốn thảo luận vấn đề đó với ta à?”.

Vô Mẫn Quân ngồi dậy, thở dài một hơi: “Ta cứ tưởng cái trò ‘đến tháng’ này cũng chẳng

http://tieulun.hopto.org

có gì to tát, hóa ra lại phiền phức thế… Hơn nữa, bụng… đau lắm".

Nghe giọng nói có chút ngượng ngùng của Vô Mẫn Quân, ta vội vàng trùm chăn lên kín mặt: "Khò… khò… khò".

Vô Mẫn Quân: "…".

Hắn nói với ta vấn đề này thì có tác dụng gì?! Làm ơn đi, ta có hiểu cái gì đâu?! "Nàng" ngày mai đi tìm Thái hậu mà bàn, hai người không chừng lại thành bạn tâm giao không gì không kể với nhau ấy chứ!

Ta cáu kỉnh lật người, tiếp tục giả bộ ngủ, cuối cùng ngủ thật lúc nào không hay.

***

Hôm sau tỉnh lại, ta dụi dụi mắt, hết nhìn trái lại ngó phải, phát hiện Vô Mẫn Quân không có trong phòng.

Ngày hôm qua bị giày vò lâu thế… Hắn đúng là sung sức thật.

Ta ngáp một cái, rời giường. Đám người hầu vội vã bước tới giúp ta rửa mặt, chải đầu, chuẩn bị bữa sáng. Đợi đến lúc ta ăn xong thì Vô Mẫn Quân cũng vừa về tới. Bước chân của hắn chậm hơn ngày thường một chút, có lẽ cũng là vì "đến tháng" mà ra.

Thật ra vốn là ta phải chịu đựng cái này, thế mà một nam nhân cao lớn như hắn lại phải chịu thay ta, cũng đáng thương lắm chứ…

Lại nhớ đến mấy hành động của mình làm tối qua, đột nhiên cảm thấy cực kỳ xấu hổ, ta vội vàng ra đón hắn: "Ngươi đi đâu thế? Thân thể có ổn không?".

Vô Mẫn Quân uể oải đáp: "Đi tìm Thái hậu".

"…" Nhất thời, mặt ta đen thui hơn một nửa.

Chẳng lẽ lại đoán đúng rồi…

"Ngươi, ngươi đi tìm Thái hậu làm gì…?".

Vô Mẫn Quân liếc ta một cái: "Ngươi nghĩ lung tung cái gì thế? Ta lấy thân phận của ngươi đến nói chuyện với bà ta. Đông Nguyên Quốc và Tây Ương Quốc nếu kết làm đồng

http://tieulun.hopto.org

minh, vậy đối phó với Bắc Xương Quốc không thể để một nước làm được. Mặc dù hiện tại Đông Nguyên có chút khó khăn, nhưng binh lính cần đưa đi, lương thực cần góp, một phần cũng không thể thiếu".

Ta hoảng hồn: "Vậy Thái hậu phản ứng thế nào? Chẳng phải bà ấy sẽ điên lên, sau đó nói ngươi lấy chồng rồi liền chạy đi giúp người ngoài, lại dám hỗ trợ Tây Ương Quốc moi móc lợi ích từ Đông Nguyên Quốc?".

Vô Mẫn Quân có chút ngạc nhiên: "Ngươi cũng hiểu bà ta quá nhỉ?".

"…" Lệ tuôn ào ạt, ta nói: "Ngươi là đồ đê tiện! Sao không thương lượng với ta trước chứ?".

Vô Mẫn Quân ngồi xuống ghế: "Ngươi 'đến tháng' cũng có nói năng gì với ta đâu".

"…"

Chuyện đấy ta quyết định được chắc?! Thương lượng cái đầu ngươi!

"Vô Mẫn Quân! Ngươi đừng cố tình gây sự với ta! Ta biết ngươi 'đến tháng' không thoải mái gì, nhưng… nhưng đó có phải vấn đề của ta đâu". Ta giận dữ chỉ vào mặt hắn.

Vô Mẫn Quân nhìn ta, nghi hoặc: "Không phải vấn đề của ngươi, chẳng lẽ vấn đề của ta?".

"…"

Đúng là không có cách nào nói năng tử tế được với hắn mà.

Ta thở phì phì, hất tay áo: "Bỏ đi, không thèm nói với ngươi nữa… Dù sao Đông Nguyên Quốc cũng phải xuất binh thật, nhưng không thể quá nhiều. Còn về vấn đề tiền bạc với mấy thứ khác, chúng ta đã phải cống nạp cho Tây Ương Quốc rồi, hơn nữa mấy năm liền chiến loạn liên miên, quốc khố đã trống huơ trống hoác rồi, ngươi đừng mơ tưởng!".

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói: "Thế mà Thái hậu và hoàng hậu của ngươi đều đã đồng ý rồi đấy".

"Bọn họ đồng ý hết rồi?".

"Đáp ứng hay không cũng chả đến lượt bọn họ quyết". Vô Mẫn Quân nhìn ta, cười: "Có lẽ

http://tieulun.hopto.org

bọn họ cũng hiểu, nếu chỉ dựa vào ngươi thì rất khó cam đoan Vô Mẫn Quân không đột nhiên đổi ý".

"…"

Chẳng trách người ta vẫn nói, nữ nhân một khi "đến tháng" tính tình sẽ rất khó chiều, hoặc cáu kỉnh không thôi, hoặc trở nên quái gở. Tính tình Vô Mẫn Quân vốn đã mưa nắng thất thường, hiện tại lại càng khó dò hơn.

Ta trừng mắt nhìn Vô Mẫn Quân, hắn nhấp một ngụm trà, giả bộ không thấy gì.

… Không đúng, nói cho cùng ta mới là hoàng đế Tây Ương Quốc cơ mà, đến lúc đó, người ra lệnh là ta.

Ta âm thầm tự an ủi mình như thế, sau đó vừa lầm bầm vừa ngồi xuống bên cạnh hắn: "Thôi được rồi, tùy ngươi".

Chắc hẳn Vô Mẫn Quân cảm giác lần này hắn đã thắng, có chút vui vẻ, cứ nhìn ta mà cười.

Ta cũng nhìn hắn, cười đáp trả.

Haizz, mặc dù đổi thân thể cho nhau đấy, thế nhưng lòng người, quả là vẫn cách nhau một tầng da bụng…

[20]

Vào ngày cuối cùng ở trên đất Đông Nguyên, ta và Vô Mẫn Quân tách ra ai làm việc nấy. Ta lén lút xuất cung một chuyến, thầm nghĩ muốn ở lại Đông Nguyên thêm chút nữa, nhìn ngắm đất nước đã sinh ra và nuôi lớn mình thêm chút nữa. Còn Vô Mẫn Quân thì ở lại trong cung, ăn đồ ngọt xong liền lăn ra ngủ, ngủ dậy lại bắt đầu ăn mứt quả và mấy thứ linh tinh khác.

Thật ra khi "đến tháng", nữ nhân không nên vận động nhiều, có điều ta và Vô Mẫn Quân vẫn quyết định lên đường vào ngày hôm sau. Dù sao Đông Nguyên Quốc và Tây Ương Quốc cũng cách nhau khá xa, hành trình trở về cũng tốn kha khá thời gian, không thể chần chừ thêm nữa, bằng không chỉ sợ nội bộ Tây Ương lại xảy ra biến cố.

Huống chi ta là người tập võ, thân thể tốt hơn những nữ tử bình thường, trừ buổi tối ngày đầu tiên nghe có vẻ Vô Mẫn Quân nói bụng đau ra thì không có vấn đề gì lớn.

http://tieulun.hopto.org

Giống như khi đến, chúng ta dẫn theo cả một đoàn người dài dằng dặc chậm rãi trở về Tây Ương, lần này còn đem theo rất nhiều vàng bạc châu báu mà Đông Nguyên Quốc dâng tặng. Bởi vì chuyện muốn Đông Nguyên Quốc xuất binh mà bức tường ngăn cách giữa ta và Vô Mẫn Quân vốn đã dần dần biến mất, nay lại lần nữa mọc sững lên. Tình trạng của ta và hắn lúc này quả thật chỉ có thể hình dung bằng một câu: Nhìn thấy là ngứa mắt.

Hành trình trở lại Tây Ương Quốc khá suôn sẻ, chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra trong nước đều được Thái sư xử lý đâu ra đấy. Ta lấy thân phận của Vô Mẫn Quân chính thức bắt tay vào việc xử lý triều chính. Tuy người ngày ngày lên triều là ta đấy, nhưng người phê duyệt tấu chương, ra mệnh lệnh cuối cùng đương nhiên vẫn là Vô Mẫn Quân.

Ta và Vô Mẫn Quân không ngủ chung một phòng, bởi lẽ hắn vẫn chưa chính thức gả cho ta.

Điều này cũng góp phần chứng minh một sự thật rất hiển nhiên là, hôn lễ của ta và Vô Mẫn Quân đã đến ngay trước mắt… dưới tình huống hai ta nước lửa bất đồng từ trong ra ngoài.

Tiên đế mới băng hà, cả nước để tang cũng đã qua hai tháng, chỉ cần chờ một tháng nữa là ta và Vô Mẫn Quân có thể thành thân. Hôn lễ của hoàng thất, hơn nữa còn là hoàng thất của hai quốc gia, đương nhiên phải long trọng đến không thể long trọng hơn được nữa. Bởi vậy tuy còn hơn một tháng mới tổ chức nhưng các công việc chuẩn bị cũng đã lặng lẽ dợm những bước đầu tiên.

Thợ may đã đến lấy kích thước để giúp ta và Vô Mẫn Quân may y phục, nghe đâu phải tốn cả tháng trời mới có thể làm xong. Ta đúng là không tài nào tưởng tượng nổi cái loại quần áo gì mà phải làm một tháng mới xong, thế nhưng thợ may lại mềm mỏng đáp rằng, đấy đã làm gấp lắm rồi.

Sau đó ta mới biết, bộ y phục mà Vô Mẫn Quân phải mặc có thêu đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín hạt ngọc trai. Ta ước lượng sơ sơ sức nặng của nó, không nhịn được mà bật cười ha hả, ra vẻ rất vừa lòng.

Về phần ngọc khuê[1] , ngọc bội mà Vô Mẫn Quân phải dùng thì đều đã có quy định nghiêm khắc về trọng lượng, nhưng mũ miện thì lại không. Bởi vậy ta đã cố ý dặn dò phải làm một cái mũ chín rồng bốn phượng, những hạt châu ngậm trong miệng kim phượng[2], thúy phượng[3], kim long[4] cứ làm càng lớn càng tốt, tôn hoa[5], thúy vân[6] cũng phải chế tác theo tôn chỉ càng nặng càng hay.

[1] Ngọc khuê: Một loại dụng cụ được làm bằng ngọc, bên dưới bằng, bên trên nhọn. Ngọc khuê là một loại dụng cụ quan trọng thời cổ, dùng phổ biến nhất để quan lại cầm trên tay lúc vào triều, phân biệt rõ đẳng cấp, chức tước.

http://tieulun.hopto.org

[2] Kim phượng: Trang sức hình phượng được làm từ vàng.

[3] Thúy phượng: Trang sức hình phượng được làm từ ngọc phỉ thúy hoặc ngọc bích.

[4] Kim long: Trang sức hình rồng được làm từ vàng.

[5] Châu hoa: Đồ trang sức hình hoa được kết từ hạt ngọc trai.

[6] Thúy vân: Đồ trang sức hình mây được chạm trổ từ ngọc phỉ thúy.

Thợ may cùng các lễ quan[7]: "…".

[7] Lễ quan: Chức quan chuyên lo việc liên quan đến nghi lễ.

Vô Mẫn Quân không biết việc này, vẫn hệt như xưa, ngày ngày sống hân hoan vui vẻ, dường như lại còn có chút chờ mong hôn lễ sắp tới nữa. Chẳng biết đến khi hắn nhìn thấy đống quần áo trang sức nặng như bò Tây Tạng kia xong, còn cười nổi nữa hay không, ha ha ha ha…

***

Cách hôn lễ ngày càng gần, vào một ngày nọ, ta và Vô Mẫn Quân cùng nhau… đi dạo loanh quanh trong hoàng cung.

Không có mục đích gì to tát cả, để gây dựng cảm tình thôi…

Haizz, thật ra đây là ý tưởng của Thái sư. Ông ấy cho rằng hai chúng ta, người thì bãi triều xong liền đi duyệt tấu chương, kẻ thì ở trong cung hết ăn lại ngủ, cả ngày gần như chẳng nói được với nhau câu nào, thật không ổn cho lắm.

Ông ấy đâu có biết, ngày nào bãi triều xong, Vô Mẫn Quân cũng lén lút đến phòng ta phê tấu chương, còn tận tâm chỉ bảo không ít điểm quan trọng cho ta. Số lượng câu mà hai chúng ta nói với nhau có đếm cũng chẳng hết được… Chẳng qua, đúng là không nói được câu giao lưu tình cảm nào cả.

Thường ngày, ta và Vô Mẫn Quân chửi bới nhau đến gà bay chó sủa vốn là chuyện hiển nhiên, giờ lại sánh vai tản bộ, quả thật cứ thấy ngượng ngập làm sao… Đương nhiên, cái sự ngượng ngập này chỉ mỗi ta có mà thôi, Vô Mẫn Quân thì rất ung dung nhàn nhã, thong thả đi đằng trước.

http://tieulun.hopto.org

Ta cũng biết sơ sơ về hoàng cung Tây Ương Quốc, bởi ngày trước muốn đi ám sát hắn nên cũng phải dò xét một phen, có điều cụ thể chỗ nào phong cảnh xinh tươi, nước biếc hữu tình, thì vẫn do Thái sư có lòng dặn trước.

Tại ngự hoa viên trong hoàng cung Tây Ương Quốc có một nơi gọi là Diệp Trì, Thái sư nói rằng phong cảnh nơi đó không tồi, thế là ta liền dẫn Vô Mẫn Quân tới.

Đi ngang qua Diệp Trì vừa lúc gặp mấy thái giám đang thay nước trong hồ. Bọn họ thấy ta và Vô Mẫn Quân bước tới đều vội vội vàng vàng quỳ xuống hành lễ. Ta khoát tay, phỏng theo điệu bộ vênh vênh váo váo của Vô Mẫn Quân mà nói: "Tiếp tục làm việc của mình đi".

Đám thái giám liền đáp lại bằng thứ giọng bé xíu: "Bẩm Hoàng thượng, chúng thần đã thay xong nước rồi".

"… Vậy sao, thế thì, đi làm chuyện của mình đi". Khóe miệng ta giật giật.

Vô Mẫn Quân nghiêng đầu nhìn ta, trên môi ẩn hiện cười đầy mờ ám. Ta nhỏ giọng quát hắn: "Cười cái gì mà cười!".

Vô Mẫn Quân đáp: "Cũng chẳng có gì, chỉ là ngươi càng ngày giả bộ càng giống".

"…Cũng vì đặc trưng của ngươi quá rõ ràng thôi".

"?"

"Mũi hếch tận trời".

"…"

Vô Mẫn Quân giả bộ không nghe thấy, nữa khuôn mặt hơi giật giật, tiến về phía trước. Ta cứ thế đi cùng hắn, càng đi càng tĩnh mịch, cuối cùng tới một rừng cây nhỏ.

Ta ngạc nhiên: "Trong hoàng cung có chỗ thế này à? Sao lần trước ta đến ám sát ngươi lại không phát hiện ra nhỉ?".

Vô Mẫn Quân chẳng nói lời nào, sắc mặt có chút cổ quái.

Một lúc lâu sau mới nghe tiếng hắn vang lên: "Đây là cấm địa".

http://tieulun.hopto.org

“Cấm địa? Sao đang yên đang lành lại đi vào cấm địa là thế nào…”. Ta chẳng hiểu ra sao, tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có thứ gì đó hình dạng vô cùng kỳ quái, giống như đầu hổ vậy.

“Đây là cái gì thế?” Ta vươn tay chọc chọc mấy cái.

Sắc mặt Vô Mẫn Quân thay đổi hẳn, vội vàng lao tới kéo ta: “Đừng động vào!”.

Hắn vừa dứt lời, mặt đất dưới chân chúng ta đột nhiên chấn động, thì ra là một tấm sắt được bùn đất và lá rụng che đi! Tấm sắt kia tách ra cực nhanh, ta và Vô Mẫn Quân không kịp phản ứng, lập tức rơi xuống bên dưới!

Dưới tấm sắt kia là một căn mật thất vừa sâu lại vừa tối đen như mực. Ta và Vô Mẫn Quân ngã xuống một lúc, muốn dùng khinh công cũng không nổi, cuối cùng hai tấm thân đồng loạt nện xuống nền đất… Đau quá!

Ta cắn răn chịu đựng, lồm cộm bò dậy, phát hiện mình cũng chẳng bị thương gì, bởi mặt đất hình như khá mềm… Á, mềm sao?!

Ta kinh hãi, vội vàng cúi đầu. Nơi này tối đen như mực, không nhìn rõ được bất cứ thứ gì cả, ta vươn tay sờ soạng, hết sờ trái lại sờ phải, quả nhiên mò được một người nằm úp sấp tại chính cái chỗ mà ta vừa rơi xuống kia…

Vô Mẫn Quân.

Cũng chính là… thân thể của ta…

Ta nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: “Vô Mẫn Quân, ngươi không sao chứ?”.

Vô Mẫn Quân không phản ứng gì.

Ta vươn tay, vòng qua vai hắn, cố gắng đỡ hắn dậy. Hơi thở yếu ớt của Vô Mẫn Quân khiến ta càng bất an, đưa tay sờ tiếp thì phát hiện ra mặt hắn toàn là máu…

Làm sao bây giờ… Ta run rẩy lau sạch máu đi, nước mắt rơi xuống như mưa, đột nhiên lại nghe thấy tiếng Vô Mẫn Quân, có vẻ rất khó khăn: “Khụ… Khóc cái gì mà khóc, ta vẫn ổn mà”.

Ta khóc càng dữ dội hơn: “Ta vốn chẳng đẹp đẽ gì cho cam, giờ xem như hủy dung hoàn toàn toàn rồi…”.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân: "…".

Một lúc sau, phỏng chừng hắn đã lấy lại sức, chậm rãi nói: "Thật ra ngươi cũng nên suy nghĩ một chút, ta nằm úp sấp xuống đất, bị ngươi đè lên, hiểu không?".

"…?"

"Vốn đã chẳng có, giờ thì lõm cả vào rồi…"

"…"

Chương 11

[21]

Sau khi ta dìu Vô Mẫn Quân đứng lên, truyền chút chân khí cho hắn, kế đó lại xé một mảnh vải trên người xuống, thay hắn băng bó qua loa một phen, thì cả hai ta đều đã mệt chết, thở phì phò không dứt. Mãi tới lúc này ta mới nghĩ tới một vấn đề cực kỳ quan trọng: Chúng ta đang ở đâu đây?

Nhớ tới vẻ biến sắc ban nãy của Vô Mẫn Quân, ta nghĩ chắc chắn hắn biết chuyện gì đó, vì thế mới hỏi: "Vô Mẫn Quân, đây là đâu thế? Chúng ta ra ngoài kiểu gì bây giờ?".

Vô Mẫn Quân đáp: "Đây là mật thất".

"…" Cái này còn cần ngươi nói.

"Còn về chuyện làm thế nào mới ra được…", Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp, "Bây giờ không ra được ngay đâu".

"Sao lại thế?" Ta hoảng hốt, vội vàng đứng lên sờ soạng, phát hiện bốn phía đều là tường sắt lạnh băng, đã thế còn trơn như đổ mỡ, cả một chỗ để lấy đà cũng không có.

Huống chi tấm sắt trên đỉnh đầu kia đã đóng lại ngay sau khi chúng ta rơi xuống. Tấm sắt đó vừa dày lại vừa nặng, cứ cho là ta có thể miễn cưỡng phi lên, cũng không có cách nào mở nó ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi thế được.

http://tieulun.hopto.org

“Vậy…”, ta bắt đầu thấy sợ hãi, “Chẳng lẽ chúng ta phải ở trong này cả đời sao?”.

Thật ra cũng chả được cả đời đâu… chưa được vài ngày chắc đã chết vì khát rồi.

Vô Mẫn Quân thong thả đáp: “Không cần. Thật ra nơi này có một đường nối liền với Diệp Trì ngoài kia. Chẳng qua khi nước đầy hồ, cũng ép chặt cửa ra xuống, chúng ta không có cách gì mở nó từ bên trong được đâu. Chỉ cần chờ đến lúc Diệp Trì thay nước, người ta sẽ phải xả hết nước trong hồ ra, khi đó cửa ra sẽ tự động mở. Ừm, nước trong Diệp Trì năm ngày thay một lần, chắc không sao đâu”.

Ta sụp đổ hoàn toàn: “Nhưng nước vừa mới thay xong!”.

“Haizz”, Vô Mẫn Quân thở dài: “Chỉ có thể nói, ý trời đã định…”.

“Tại ngươi phản ứng quá chậm thì có…”

Ta nhìn hắn bằng ánh mắt trách móc, “Ngươi biết rõ chỗ này có một cái mật thất, thế mà lại để cho ta động chạm lung tung…”.

Vô Mẫn Quân nói: “Đã lâu lắm rồi, nhất thời ta cũng chẳng nhớ ra”.

“Haizzz.” Ta và hắn cùng ngồi xuống, chẳng ai nói với ai câu nào. Một lúc lâu sau, Vô Mẫn Quân bỗng mở miệng: “Chỗ này hẳn là còn để một ít nến”.

“Thật sao?” Ta mừng rỡ, “Ở chỗ nào, để ta đi lấy”.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc mới nói: “Ta không nhớ rõ lắm,ngươi đỡ ta đứng dậy đi, để ta tìm thử xem sao”.

Ta cẩn thận đỡ hắn đứng lên, chân Vô Mẫn Quân dường như không bị thương, vấn đề chủ yếu nằm ở nửa người trên thì phải…

Vô Mẫn Quân đi được một lát, dừng chân lại: “Ngươi sờ thử xem, chỗ này phải có một cái tủ không”.

Ta vội vàng vươn tay ra sờ, quả nhiên có một chiếc tủ thấp chừng ngang thắt lưng ta, vội vàng mừng rỡ kêu lên: “Đúng là có!”.

“Ừ, mở ngăn kéo ra đi”.

http://tieulun.hopto.org

Ta mở ngăn kéo, phả thẳng vào mặt là một thứ mùi tanh tưởi, giống mùi thức ăn đã ôi thiu. Một tay ta vẫn đỡ Vô Mẫn Quân, tay còn lại vội vàng bịt mũi: "Cái gì thế?".

Vô Mẫn Quân thì rất bình tĩnh: "Là thức ăn cất ở đây từ trước, cũng đã lâu lắm rồi,mọi thứ đều hỏng hết cả".

Ta đóng ngăn kéo này lại, mở một ngăn ở tầng dưới ra, quả nhiên, bên trong chất đầy nến. Ta đếm sơ một lượt, trong đó phải có trên trăm cây, chắc chắn đủ cho chúng ta dùng, bên cạnh còn có vài cái hỏa chiết tử[1], ta dùng nó châm một cây nến lên. Từ từ, ngọn lửa bùng cháy, ánh nến vàng thoáng chốc chiếu sáng cả căn mật thất tối tăm.

[1] Hỏa chiết tử: Là thứ đồ dùng để đánh lửa, được làm từ một loại giấy chế từ đất thô, cuốn thật chặt loại giấy này thành cuộn, sau khi châm lửa thì thổi tắt, lúc này tuy ngọn lửa không còn nhưng vẫn có thể thấy những đốm sáng màu đỏ đang âm ỉ, giống như lửa còn sót lại trong đống tro tàn vậy, giữ được một thời gian rất lâu. Khi cần đốt lửa chỉ cần thổi một hơi có thể khiến nó bùng cháy lại.

Có thể nhìn thấy rõ khung cảnh xung quanh, nỗi lo lắng trong lòng ta cũng giảm đi không ít. Ta thở phào một hơi, cắm nến cẩn thận, sau đó dò xét bốn phía.

Căn mật thất này không đến nỗi quá nhỏ nhưng lại rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường cùng một cái tủ thấp, ngay cả bàn cũng không có lấy một chiếc.

Ta có chút ngạc nhiên: "Chỗ này là chỗ nào? Đã có giường thì phải có người ở rồi? Nhưng sống trong này, chỉ sợ chẳng bao lâu sẽ hóa điên mất…".

Thấy Vô Mẫn Quân không đáp, tay quay đầu nhìn hắn. Lúc này mới phát hiện lúc nãy ta băng bó cho hắn không khác gì gói bánh chưng, thế là vội vàng cởi bỏ đống vải áo ra, cẩn thận xem xét gương mặt mình… Vẫn ổn, vẫn ổn, chỉ có mỗi phần trán bị rách da nên mới chảy nhiều máu như thế, mặt mày vẫn lành lặn chứ không đến nỗi nào, thật là trong cái rủi có cái may.

Còn về chuyện chỗ kia có bị lõm hay không… cứ để sau này ta tự mình kiểm tra vậy.

Vô Mẫn Quân lẳng lặng để ta băng bó cho hắn lần nữa, chẳng bao lâu sau đột nhiên mở miệng: "Ngươi thấy ta có phải người điên không?".

"Đương nhiên." Tay ta không dừng lại, lập tức trả lời.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Ta phát hiện kể từ sau khi vào mật thất… không đúng, nói chính xác là từ khi đặt chân vào cấm địa, Vô Mẫn Quân dường như rất kỳ quái, không biết có chuyện gì xảy ra nữa.

"Vô Mẫn Quân, ngươi làm sao thế?" Ta băng bó xong, nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu.

Vô Mẫn Quân không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn chiếc giường kia, một lúc sau mới nói: "Vân Kiều, ngươi thấy cái giường kia còn nằm ngủ được không?".

"…" Ta chần chờ đáp, "Hẳn là không…".

Vô Mẫn Quân nói: "Cũng chưa chắc, tới xem thử đi. Chỗ này ẩm ướt lắm, nếu không có chăn thì rất dễ bị cảm".

Ta "ừ" một tiếng, sau đó đỡ Vô Mẫn Quân đứng lên, ai dè lại bất cẩn dẫm trúng vạt váy của hắn. Hai người cùng ngã lăn ra, đầu ta đập thẳng xuống đất, đau đến độ nước mắt chực tuôn, cùng lúc đó, mắt ta hoa lên, đầu óc mơ hồ, trắng xóa một mảnh.

Phải nữa ngày sau ta mới từ từ hoàn hồn lại, cơn đau như búa bổ trên trán cũng dần dần giảm bớt. Ta suýt xoa một tiếng, nghĩ thầm sao ngã gì mà đau quá, đưa tay lên sờ thử, lại phát hiện… đây là ống tay áo của ta!

Ta vội quay đầu lại, liền thấy Vô Mẫn Quân đang thản nhiên giương mắt nhìn mình.

Không sai, là Vô Mẫn Quân, là Vô Mẫn Quân từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới chứ không phải gã Vô Mẫn Quân đang ở trong xác của ta.

…Trời xanh có mắt, rốt cuộc chúng ta cũng đổi lại với nhau rồi!!!

[22]

Ta mừng đến độ suýt khóc òa lên, tuy trên đầu rất đau nhưng trong lòng thì vừa hân hoan lại vừa vui sướng.

Ta vươn tay sờ mặt một lượt, sờ thắt lưng một lượt, lại sờ cánh tay một lượt, hớn hở đến độ chẳng biết nói gì cho phải

Vô Mẫn Quân đột nhiên thờ ơ hỏi một câu: "Không kiểm tra xem nó thế nào à?".

http://tieulun.hopto.org

"…"

"Tự ta có cảm giác! Có lõm đâu!".

Vô Mẫn Quân chỉ cười, nhẹ nhàng đứng dậy, duỗi thắt lưng: "Cuối cùng cũng đổi lại rồi, trời xanh có mắt!".

…Lại dám nghĩ giống ta như thế, đúng là đồ đáng ghét.

Ta hậm hực nói: "Đều tại ngươi, đầu ta đau chết mất".

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười: "Không sao, không sao, tuy ngươi ngã một cú nhưng trên đầu cũng chỉ bị trầy da chút thôi".

Hắn nói thế ta mới chợt phát hiện ra, trên trán Vô Mẫn Quân hình như cũng bị trầy xước. Đột nhiên nhớ lại hôm tới ám sát hắn, hai chúng ta hoán đổi thân thể cho nhau cũng là do ta và hắn trong lúc vật lộn đã cùng lao đầu xuống đất.

Lần này cũng coi như tương tự, chỉ có điều không cùng lúc mà thôi…

Lòng ta vẫn sợ hãi không thôi: "Sau này hai chúng ta ngàn vạn lần không được để đầu bị va đập cùng lúc nữa!!!".

Vô Mẫn Quân đồng ý hoàn toàn.

Sau khi đổi lại thân thể, chuyện gì cũng dễ làm hơn hẳn. Vô Mẫn Quân quen lối thuộc đường đi thẳng tới bên giường. Lớp chăn phủ ở trên vừa ẩm vừa mốc, đã không dùng được nữa rồi, có điều lớp chăn trải bên dưới thì còn miễn cưỡng chấp nhận được.

Vô Mẫn Quân bước lại gần, cúi người xuống nhìn ta, hắn kề sát quá lại khiến ta có chút ngượng ngùng. Tuy lúc trước hắn cũng thích dựa lại gần ta, nhưng dù sao đấy cũng là gương mặt của ta, hiện giờ chỉ cách Vô Mẫn Quân một khoảng tí xíu như thế, chưa kể đến chuyện hắn là nam nhân, lại là một nam nhân có gương mặt vô cùng đẹp, đương nhiên ta sẽ cảm thấy thẹn thùng rồi.

"Cúi đầu làm gì, để ta bế ngươi lên giường". Vô Mẫn Quân nhíu mày, "Quay về thân thể của mình, ngươi rốt cuộc cũng biết chữ 'thẹn' viết như thế nào rồi hả?".

"… Ta đương nhiên cũng biết ngượng chứ, từ trước tới giờ đều thế, cũng hay đỏ mặt nữa".

http://tieulun.hopto.org

“Sao lúc ở trong cơ thể của ta chả thấy ngươi đỏ mặt lần nào thế?”.

“Đó là tại da mặt ngươi quá dày”.

“…”

Vô Mẫn Quân không nói không rằng, cực kỳ thô bạo mà xách ta lên, ném vào giường: “Nằm đó mà nghỉ đi, để ta đi tìm rượu”.

“Rượu?” Ta nghi hoặc hỏi.

“Ừ… Lúc trước có một ít rượu được chôn ở đây, nếu không có nó thì muốn qua năm ngày cũng mệt lắm đấy”.

Vô Mẫn Quân nói là làm, lại thắp thêm một cây nến nữa, giật ngăn kéo trên cùng có mùi hôi bốc lên nồng nặc kia ra, nhấc mấy cái đĩa bên trong lên, đổ hết đống thức ăn đã thiu thối đến độ không nhìn ra hình dạng ban đầu xuống đất, sau đó đập vỡ đĩa, phải nhặt lấy một mảnh đĩa vỡ, đi tới góc khác, ngồi xổm xuống, dùng cạnh sắc để đào.

Từ lúc gặp Vô Mẫn Quân tới nay, ta chưa từng thấy bô dạng hắn như thế bao giờ: Đầu dính máu, quần áo lấm lem bẩn thỉu, tay nắm chặt một mảnh đĩa vỡ, từ từ đào móc nền đất cứng.

Nhưng dường như bản thân hắn không thấy có gì bất ổn, cúi cụp mắt xuống, chậm rãi đào. Bỗng nhiên có một thứ cảm giác lạ kỳ trỗi dậy trong ta, giống như lòng ta đã biến thành một cây đàn, có người nào đó đang lén lút gảy dây.

Vô Mẫn Quân đào được một nửa, lại đột nhiên ném mảnh vỡ qua một bên, đi về phía ta.

Ta: “…”

Vô Mẫn Quân thổi tắt nến, nằm xuống cạnh ta: “Mệt chết người, không đào nữa”.

“…”

Dây đàn đứt rồi.

Đứt bằng sạch…

“Vậy làm thế nào bây giờ…” Ta chẳng biết nên khóc hay nên cười.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân trở mình: “Đợi lát nữa rồi đào, nghỉ ngơi trước đã”.

Đầu ta đau như búa bổ: “Được”.

Chiếc giường này rất nhỏ, hai người chúng ta cùng ngủ thì vô cùng chật, hoàn toàn chẳng có cách nào không chạm vào người đối phương. Lần đầu tiên ta dùng thân phận nữ nhân nằm ngủ với một nam nhân trên cùng một chiếc giường, đúng là vừa thẹn thùng lại vừa thấp thỏm, có điều nghĩ đến tên nam nhân này là Vô Mẫn Quân ta lại thấy thoải mái hẳn ra, dù sao thì … ừ, ngẫm kỹ lại, cả hai chúng ta nào có khái niệm giới tính gì với đối phương đâu…

Hơn nữa vào sát vào nhau cũng có chỗ tốt, dù sao nơi này vừa ẩm ướt lại vừa lạnh lẽo, gần nhau thêm chút nào, ấm áp hơn chút ấy.

Chẳng bao lâu sau ta liền chìm vào giấc ngủ. Chuyện xảy ra đã một tháng, cuối cùng ta cũng có thể dùng thân thể của mình mà đi ngủ, trừ cơn đau âm ỉ trên đầu ta ra thì mọi chuyện đều rất tốt đẹp.

Sau đó, ta lại mơ một giấc mơ.

Trong mơ, Vô Mẫn Quân nở một cười dữ tợn, đẩy ta ra pháp trường: “Thân thể cũng đã đổi lại rồi,ngươi cứ đi cầu Nại Hà[2] của ngươi, ta cứ đi đường dương quan của ta, suốt đời không gặp mặt!”.

[2] Cầu Nại Hà: Là cây cầu ở địa ngục tầng thứ mười. Đi qua cây cầu này thì linh hồn sẽ đến nơi để đầu thai chuyển kiếp.

Ta thì nước mắt rớt như mưa: “Đi cầu độc mộc[3] ta cũng không dám nói gì, nhưng vì sao lại muốn ta lên cầu Nại Hà làm gì?”.

[3] Cầu độc mộc và đường dương quan bắt nguồn từ câu “người đi đường dương quan, kẻ đi cầu độc mộc”. Ở đây đường dương quan và cầu độc mộc đều mang nghĩa chỉ con đường cuộc sống riêng của mỗi người.

Vô Mẫn Quân tiếp tục cười gằn: “Chỉ có người chết mới khiến ta thấy yên tâm”.

Cứ thế, ta bị lôi lên pháp trường trong tình trạng kêu gào thảm thiết. Gã đao phủ kia cũng nhe răng cười cực kỳ hung ác, ngậm một ngụm rượu, phun lên cây đao sáng lóa mắt: “Yên tâm đi, phun rượu rồi sẽ không đau lắm đâu”.

Sau đó cây đao sáng lóa mát liền chém xuống.

Ta giật mình bừng tỉnh, cả đầu ẩm ướt đẫm mồ hôi lạnh, liếc mắt liền nhìn thấy Vô Mẫn Quân đang tu một vò rượu màu đất…

"…" Ta lẳng lặng nhìn Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân thấy ta tỉnh, liền hỏi: "Này, khát không, muốn uống một ngụm không?".

Ta uể oải đáp lại: "Sao ngươi cứ thừa dịp ta ngủ mà uống rượu… rất đáng sợ đấy, có biết không…".

Vô Mẫn Quân: "?".

Ta thở dài, đúng là ngày nghĩ sao đêm mơ vậy… Khụ, tuy rằng ta không biết giờ là ngày hay đêm nữa.

Có điều đúng thật ta đang lo lắng về vấn đề đó, giờ ta và Vô Mẫn Quân đã đổi lại thân thể cho nhau rồi, đợi đến lúc thoát ra được khỏi đây… Kể cả vẫn ở trong này, hắn có định ra tay giết người diệt khẩu không? Như thế thì hắn chẳng cần kiêng dè ta nữa, có thể tiếp tục ra tay với Đông Nguyên Quốc rồi…

Thấy ta mãi không động đậy, Vô Mẫn Quân mới nghi hoặc hỏi: "Lại sao thế, đầu vẫn còn đau à?".

"Không, không còn đau quá nữa…" Ta lắc đầu, chậm chạp xuống giường. Vô Mẫn Quân rất tử tế bước tới đỡ, sau đó đưa rượu cho ta.

Ta nhận lấy vò rượu, một làn hương thơm xộc thẳng lên, ta mới hít có một hơi mà đầu óc đã thấy váng vất, biết đây chắc chắn là rượu ngon khó kiếm, chẳng nói câu nào ngửa cổ uống liền hai hớp. Quả nhiên vị rượu rất thuần, vào bụng lại thấy hơi cay khiến người ấm hẳn lên.

Uống hai ngụm rượu, cảm giác mơ màng khi vừa tỉnh ngủ cũng tan biến hẳn, ta nói: "Vô Mẫn Quân, ta mới nhớ tới một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng".

"Gì?"

"Chúng ta … đi vệ sinh thế nào bây giờ?" Ta nhăn mặt nhìn hắn.

Vô Mẫn Quân chỉ về một góc: "Chỗ đó có một gian nhỏ, có thể đi được".

http://tieulun.hopto.org

“Còn có cả gian nhỏ nữa?!” Ta há hốc miệng, “Chỗ này đúng là nơi cho người ở…”.

Vô Mẫn Quân chẳng nói gì, ta lại càng nghi hoặc hơn: “Sao ngươi lại biết rõ chỗ này thế?”.

“À, vì lúc trước ta từng ở đây mà”. Vô Mẫn Quân thờ ơ đáp lại, giọng điệu nhẹ nhàng như đang nói “Bản vương hồi trước ở tại Chưởng Càn điện đấy”…

“…” Ta hít một hơi thật sâu, “Ngươi … đang nói đùa hả?”.

Nói thì nói thế nhưng trong đầu ta lập tức hiện lên những vết thương đáng sợ trên cơ thể Vô Mẫn Quân…

Trước đây, rốt cuộc hắn đã phải sống một cuộc sống thế nào?

Chương 12

[23]

“Không liên quan đến ngươi...” Vô Mẫn Quân chỉ vào vò rượu, lập tức chuyển đề tài: “Muốn uống nữa không?”.

Ta: “...Không uống nữa”.

“Ừ”. Vô Mẫn Quân không thèm để ý, lấy vò rượu về, ngửa cổ uống mấy hớp, sau đó đậy kín miệng vò lại.

Ta vẫn nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Vô Mẫn Quân thì cứ giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Ta lại cất lời: “Ngươi...”.

Vô Mẫn Quân đột nhiên nói: “Nếu thân thể đã đổi lại rồi, vậy việc thành thân của chúng ta cũng không cần thiết nữa, sau khi ra ngoài, hôn sự này cũng hủy đi thôi. Ta sẽ không làm gì

http://tieulun.hopto.org

ngươi đâu, những ước định lúc trước vẫn giữ nguyên. Ngươi trở về Đông Nguyên Quốc đi".

Ta: "...".

"Đừng có cảm ơn ta làm gì, từ trước đến nay bản vương vẫn rất nhân từ mà..."

"Ngươi..."

"Không muốn uống nữa đúng không? Thế ta đi cất đây".

"..."

Bỏ đi, ta ngậm miệng.

Ta khinh khỉnh liếc Vô Mẫn Quân một cái, sau đó ôm chân ngồi trên giường, quay lưng về phía hắn.

Vô Mẫn Quân mang rượu đi cất thật, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh ta.

"..." Ta tiếp tục quay người, vẫn quay lưng về phía hắn.

"Rảnh rỗi quá mà..." Vô Mẫn Quân nhìn ta, "Vân Kiều, sau này về Đông Nguyên Quốc rồi, ngươi có dự định gì không?".

"Không liên quan đến ngươi". Ta lạnh lùng dùng chính câu Vô Mẫn Quân nói ban nãy đáp trả hắn.

"Ừ, không liên quan đến ta. Vậy thôi ngươi đừng về Đông Nguyên Quốc nữa, ở lại Tây Ương Quốc làm con tin đi, cứ ở trong cái mật thất này...", Vô Mẫn Quân lười biếng nói.

"..."

Ta rầu rĩ đáp: "Không biết... Đi tìm Thiên Duy, à không, Ngô Ung vậy".

"Tìm hắn á?" Vô Mẫn Quân lặng lẽ liếc ta một cái: "Làm gì?".

"Thành hôn với hắn".

"..."

http://tieulun.hopto.org

“Bất quá Đông Nguyên Quốc và Bắc Xương Quốc hiện tại cũng coi như kẻ thù rồi, chỉ có thể lén lút tới Bắc Xương Quốc trước, sau đó đánh hắn bất tỉnh, tiếp theo thì mang hắn về Đông Nguyên cho hắn làm phò mã”. Ta chống cằm ngẫm nghĩ, bỗng cảm thấy cuộc đời ta coi bộ vẫn hứa hẹn chán.

Vô Mẫn Quân: “... Làm thế cũng được. Lúc hai ngươi thành hôn nhất định phải nhớ mời ta”.

Ta hơi sửng sốt: “Ngươi chắc sẽ bận lắm đấy? Có đến nổi không?”.

Vô Mẫn Quân nhìn ta bằng ánh mắt đầy khinh bỉ: “Ta đương nhiên sẽ không tới rồi, thế nhưng ngươi phải mời ta thì mới chứng minh cho thiên hạ thấy ta được chào đón thế nào, ta không tới cũng cho trăm họ biết địa vị ta cao quý ra sao ”.

“...” Đồ hâm...

Ta không nhịn được hỏi hắn: “Vậy ngươi thì sao? Ngươi định cưới ai? Có muốn gọi Thịnh An quận chúa về không?”.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc, sau đó, dưới ánh mắt trông mong mỏi mòn của ta, nhả ra năm chữ: “Không liên quan đến ngươi...”.

“...”

Ta tức giận: “Ban nãy ta nói hết cho ngươi nghe rồi còn gì?! Ngươi đúng là đồ đáng ghét!”.

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp: “Chúng ta có quan hệ gì đâu...”.

Ta cắt ngang lời hắn: “Bao lâu nay ta vẫn coi ngươi là tỷ muội thân thiết cơ mà!”.

“...”

Vô Mẫn Quân lẳng lặng nhìn ta, ta ấp úng sửa lại: “Huynh... huynh đệ tốt...”.

“Cưới ai thì chưa biết, nhưng chắc chắn sẽ không gọi Thịnh An về”. Vô Mẫn Quân trả lời cực kỳ ngắn gọn.

Thật ra ta cũng đoán được hắn sẽ đáp như thế nào. Vô Mẫn Quân không ra tay giết Thịnh An diệt khẩu đã là may lắm rồi, ừm... chắc hắn cũng chẳng thể làm thế đâu, dù sao, hắn cũng

http://tieulun.hopto.org

lười... Còn chuyện gọi Thịnh An về, đối với Vô Mẫn Quân mà nói thì chẳng khác nào tự tìm lấy phiền phức, hắn chắc chắn sẽ không làm vậy.

Haizz, nhìn đi nhìn đi, hắn chẳng thay đổi gì cả.

Ta thở dài, lại nhớ ra một chuyện: "Vô Mẫn Quân, chỗ này còn có bao nhiêu rượu?".

Vô Mẫn Quân trả lời: "Hơn mười vò, đủ uống".

Ta "ồ" một tiếng, nói: "Vậy ngươi lại mang ra đây đi, ta uống thêm mấy hớp".

Vô Mẫn Quân xách rượu tới, không quên dặn dò: "Đừng uống nhiều quá".

"Yên tâm đi, đời này ta chưa biết say rượu là gì đâu", ta đỡ lấy vò rượu, mạnh miệng đáp.

Đúng là ta chưa say bao giờ thật, bởi vì ta đã uống rượu bao giờ đâu.

Cứ nghĩ tới việc chỉ cần chờ thêm vài ngày nữa là có thể ra ngoài, lòng ta hân hoan không thôi, nhưng cứ nghĩ đến đoạn quá khứ khó khiểu, không biết đã xảy ra những chuyện gì của Vô Mẫn Quân, ta lại thấy ngực là lạ làm sao. Tâm trạng cứ ngổn ngang như thế, ta nâng vò rượu lên, uống liền mấy ngụm lớn.

Không giống lần đầu uống chậm, giữa chừng còn dừng lại vài giây, lần này ta uống vừa nhiều vừa lại nhanh, thế là đầu lập tức hoa lên giống như bị người ta giáng cho mấy đấm vậy, chân tay cũng bủn rủn hết cả.

Ta vội vàng đặt vò rượu xuống đất, người mềm nhũn như bông, ngã vật ra giường trong tư thế úp sấp: "Ta thấy choáng váng quá...".

Vô Mẫn Quân: "...".

"Đã bảo người đừng có uống nhiều rồi cơ mà!" Vô Mẫn Quân tức giận, cũng bưng vò rượu lên uống liền mấy ngụm.

Lát sau.

Vô Mẫn Quân cũng nhũn cả người, úp sấp xuống giường: "Ta cũng thấy choáng váng quá...".

"..."

http://tieulun.hopto.org

***

Cả ta và Vô Mẫn Quân đều say bí tỉ, mãi nửa ngày sau mới dần dần tỉnh táo, đầu đau như búa bổ. Mấy cây nến Vô Mẫn Quân thắp lúc trước đều đã cháy hết, đủ thấy chúng ta mê man lâu đến mức nào.

"Này, cứ thế này cũng không phải là cách hay". Vô Mẫn Quân đẩy ta một cái, "Ngươi đã thấy khá hơn chưa?".

Ta gật đầu: "Rồi".

"Chúng ta chơi cái gì đấy đi?" Vô Mẫn Quân lại thắp thêm một cây nến nữa, nhướng mày nhìn ta.

Ta nghe thế, tinh thần cảnh giác trỗi dậy, vội vàng lấy tay che ngực: "Chơi cái gì?".

"..." Vô Mẫn Quân suýt chút nữa thì hất hết đống sáp nến chảy ra vào mặt ta, "Yên tâm đi, ta không có hứng làm gì ngươi đâu... Ngươi muốn ta phải lặp lại mấy lần nữa đây?!".

Ta: "...".

"Được rồi, thế ngươi muốn chơi trò gì?" Ta như sắp khóc.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lát rồi mới nói: "Ờ, thế này đi, hai người chúng ta thỏa thích hỏi đối phương một câu gì đó, đối phương không trả lời được thì phải uống rượu chịu phạt".

Ta hớn hở vô cùng: "Chơi luôn, mỗi người hỏi một lần đúng không?".

Vô Mẫn Quân đáp: "Đương nhiên không phải, là ta hỏi ngươi đáp".

"..." Có quỷ mới muốn chơi.

Ta sa sầm mặt mũi, giả bộ mình không nghe thấy gì hết.

Vô Mẫn Quân thấy thế liền phá ra cười: "Đùa ngươi thôi, mỗi người một lần".

"Được, ta hỏi trước". Ta sướng rơn, "Trước đây ngươi đã gặp phải chuyện gì thế?".

Vô Mẫn Quân: "...".

http://tieulun.hopto.org

Hắn nâng vò rượu lên, uống một ngụm lớn.

Vô Mẫn Quân: “Trên trời có tất cả bao nhiêu tinh tú?”.

“...”

Ta giật vò rượu trong tay hắn, cũng uống một ngụm lớn.

“Ta có bao nhiêu sợi tóc tất cả?” Ta cười híp mắt nhìn hắn.

“...”

Vô Mẫn Quân lại uống một ngụm rượu.

“Khi ‘đến tháng’ ta phải xử lý thế nào?”, Vô Mẫn Quân nhướng mày nhìn ta.

“...”

Ta lại uống một ngụm rượu.

“Ngươi...” Ta vừa mới mở miệng, Vô Mẫn Quân đã đột ngột nâng vò rượu lên nốc một ngụm, ta không phản ứng kịp, câu hỏi nhảy ra khỏi miệng theo quán tính: “Trước đây ngươi có thích nữ nhân nào không?”.

Vô Mẫn Quân: “...Ngươi cố ý chơi ta đúng không?”.

Ta: “Ha ha ha ha ha, ai bảo ngươi cứ thích vác cuốc chạy trước xe bò cơ”.

Vô Mẫn Quân: “Thôi được rồi, tới phiên ta, ta hỏi ngươi, từ ngày Tây Ương dựng quốc đến nay đã trải qua bao nhiêu năm rồi?”.

“...” Ta hậm hực uống một ngụm rượu.

“Đông Nguyên Quốc đã có bao nhiêu năm lịch sử rồi?” Ta hỏi lại hắn, vẻ mặt cực kỳ hả hê.

Vô Mẫn Quân không hề do dự tống thêm một ít rượu nữa vào trong bụng, sau đó mới hỏi ta: “Thế Đông Nguyên Quốc rốt cục có bao nhiêu năm lịch sử?”.

http://tieulun.hopto.org

"..." Ta sắp khóc đến nơi rồi. Thực sự ta cũng không biết vấn đề này, thật đáng xấu hổ.

Ta che mặt uống một ngụm rượu cực lớn.

Cứ thế, chẳng mấy chốc mặt hai chúng ta đã đỏ bừng lên, nói năng cũng ú a ú ớ. Mấy câu hỏi thì hầu như đều vô cùng quái đản, hoàn toàn không thể nào trả lời cho đúng được, kiểu như: "Trên trời có bao nhiêu mây", "Đông Nguyên Quốc có bao nhiêu dân"…

Thế nên cuối cùng, chúng ta cứ thế uống rượu như điên, mỗi người một ngụm, chẳng hề chùn tay…

… Ta cũng chẳng biết sao lại thành ra như thế này nữa, ta thề đấy!

Hơn nữa, có lẽ vì vừa uống rượu vừa nói năng lung tung nên hai chúng ta mới có sức lực mà liên tục uống rượu, vò này nối tiếp vò kia, đào lên, mở nắp, sau đó tiếp tục uống như điên…

Cho tới khi Vô Mẫn Quân nói, đấy là vò cuối cùng rồi.

Ta giơ rượu lên cao, đã biết chẳng còn bao nhiêu nữa, liền cười hềnh hệch hỏi Vô Mẫn Quân, đầu óc mơ màng: "Ngươi còn muốn uống nữa không?".

Vô Mẫn Quân cũng giống ta, say đến không biết trời trăng gì nữa: "Muốn…".

"Được, đợi ta uống nốt ngụm này rồi sẽ cho ngươi". Ta cứ cười ha hả, sau đó uống sạch chỗ rượu còn lại trong vò rồi úp ngược vò rượu xuống đất, hàm ý là hết rượu rồi.

Vô Mẫn Quân: "…"

Ta chậm rãi nuốt một ngụm rượu kia xuống. Dù đã say khướt rồi, nhưng nhìn hắn bị một vố như thế, ta vẫn thấy cả người lâng lâng vì sung sướng. Ai dè Vô Mẫn Quân lại đột nhiên lao về phía ta.

Ta: "?".

Vô Mẫn Quân đưa tay đẩy ta về phía tường, sau đó dùng cả hai bàn tay giữ lấy gương mặt ta, không nói không rằng, áp môi xuống!

Ta trợn mắt nhìn Vô Mẫn Quân gần trong gang tấc, men rượu đều bị cơn sửng sốt đánh tan hết cả. Sau đó, ta lập tức dùng hết sức bình sinh đẩy hắn ra một cái: "Ngươi điên rồi à?!".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nhất thời không đề phòng, bị ta đẩy mạnh như thế liền bay thẳng sang phía đối diện, đầu đập vào tường, máu cứ thế túa ra.

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân cũng tỉnh cả rượu: "…".

"Sao ta thấy… đầu cứ đau đau?". Vô Mẫn Quân ngơ ngác nhìn ta, vươn tay sờ sờ đầu mình.

"Sao lại có máu thế này?..." Hắn tiếp tục ngơ ngác nhìn bàn tay của mình.

Ta: "…".

"Khụ, thật ra cũng không phải chuyện gì to tát, chẳng qua… có vẻ đầu ngươi đang chảy máu dữ lắm… ha ha".

[24]

Ta và Vô Mẫn Quân cuối cùng cũng tỉnh rượu, nhưng tay chân thì vẫn mềm như bún, hoàn toàn không có chút sức lực nào cả. Phải mất một lúc lâu, ta mới lẩy bẩy xử lý vết thương cho hắn được. Trời xanh làm chứng, dải băng có vinh dự được ta "trọng dụng" chính là cái lúc trước ta quấn lên đầu bản thân mình.

Nói thật lòng thì số Vô Mẫn Quân cũng thật không may, hai lần liên tục đều là hắn đập đầu trước, hơn nữa vết thương cũng chẳng nhẹ nhàng gì… Tuy rằng sau đó ta trở về thân thể của chính mình, nhưng dù sao giây phút đau đớn nhất đã qua rồi, kẻ chịu đau nhiều nhất vẫn là Vô Mẫn Quân.

Ta có chút hổ thẹn với hắn, có điều vừa nhớ ra nguyên nhân đều là do hắn hôn ta trước, liền thấy thoải mái hẳn. Lẽ phải thuộc về ta cơ mà.

"Khụ, ngươi… Ngươi đừng có trách ta ra tay độc ác… Muốn trách thì trách ngươi ấy, say rượu là lại lên cơn… Khụ, ta … đây là lần đầu tiên ta hôn người khác đây…".

Vô Mẫn Quân sờ miếng vải băng trên đầu: "Ừ, cũng đúng, nhưng sao ta cứ nhớ trước đây lúc ở trong than thể ngươi, đã từng cùng Nguyên Úc hôn hít một trận rồi cơ mà?".

Ta: "…".

http://tieulun.hopto.org

“Đó là chuyện ngoài ý muốn!” Ta điên lên, “Ngoài ý muốn ngươi biết chưa?! Lại nói chuyện đó, thực chất là ngươi hôn chứ có phải ta hôn đâu?!”.

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Đúng, ngoài ý muốn. Đúng, là ta hôn”.

Có điều ánh mắt hắn thì ngời ngời mấy chữ: Thật thế mới lạ!

Ta vẫn đấu lý tới cùng: “Hơn nữa lúc đó, hắn cũng không đưa… đưa lưỡi vào đâu, đúng không?...”.

Sắc mặt của Vô Mẫn Quân có chút khó coi: “Ngươi hỏi ta làm gì, ta không muốn nhớ lại đâu… Ban nãy chẳng qua là vì ta uống say, muốn tranh hớp rượu cuối cùng trong miệng ngươi thôi”.

Ta gật đầu: “Ta biết… Ngươi đã nói rằng mình không có hứng thú với ta rồi, ta biết mà!”.

Vô Mẫn Quân thở dài một hơi, sau đó ngã vật ra giường, dang tay dang chân thành hình chữ đại. Ta bị hắn chèn ép, chỉ có thể rúc vào một góc, nhưng nghĩ tới hiện giờ đầu hắn đang bị thương, chắc cũng chẳng dễ chịu gì, nên đành lẳng lặng mà chịu đựng: “Thở dài cái gì?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Cũng không có gì, chỉ nghĩ từ lúc rớt xuống đến bây giờ khó khăn lắm mà tai họa cũng nhiều”.

Ta nhắc cho hắn nhớ: “Tai họa lớn nhất chính là chuyện chúng ta rớt xuống cái mật thất này còn gì”.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc, sau đó tán thành: “Cũng phải…”.

Bởi vì Vô Mẫn Quân bị thương lần thứ hai, chúng ta cũng say rượu thêm lần nữa, trong này cứ gọi là bung bét hết cả lên, chờ đến khi mọi chuyện tạm ổn, cơn buồn ngủ lại một lần nữa đánh lén chúng ta. Ta và Vô Mẫn Quân nằm cạnh nhau, bắt đầu chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ màng, ta nghĩ, sao từ lúc tới đây chúng ta cứ hết uống rồi lại ngủ, hết ngủ lại uống thế này…

Ta và Vô Mẫn Quân bị đánh thức bởi những tiếng đập ầm ầm vang lên không ngừng nghỉ. Ta lấy làm lạ, vò đầu, hết nhìn trái lại ngó phải, Vô Mẫn Quân thì lộ ra vẻ mặt cực kỳ nhẹ nhõm: “Là Thái sư”.

Ta nghi hoặc: “Sao ngươi biết?”.

http://tieulun.hopto.org

“Nước của Diệp Trì đang được hút ra dần, mỗi lần hút xong đều sẽ có một lượng nước bị rơi trở lại, vỗ vào cửa mật thất, vì thế mới gây ra tiếng động này”. Vô Mẫn Quân nghiêng người,nói: “Chuyện là như thế đấy”.

Ta gật đầu: “Thì ra là thế… Người rành cái này quá nhỉ?”.

Vô Mẫn Quân cười: “Sao, vẫn còn muốn hỏi thăm quá khứ của ta à?”.

“Haizz, thôi thôi, ta lười để ý đến việc đó, dù sao thì ngươi cũng có muốn nói đâu…” Ta bĩu môi, “Ta không muốn ép buộc tỷ muội tốt của mình”.

Vô Mẫn Quân: “…”

Tiếng nước dội vào cửa càng lúc càng lớn. Vô Mẫn Quân lôi ta đến đứng cạnh một mảng tường sắt, hai ta cùng đứng đó, lẳng lặng chờ.

Vô Mẫn Quân đột nhiên lên tiếng: “Sau khi ra khỏi đây rồi, ngươi lập tức trở về cung thu dọn đồ đạc, ta sẽ sai mấy người đi theo bảo vệ ngươi… Có điều võ công của ngươi đã giỏi thế rồi, thực ra cũng chẳng cần người bảo vệ”.

Ta khiêm tốn đáp lời: “Hai tay sao địch lại được với bốn tay, vạn nhất lại có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì xong đời. Ngươi cứ cử thêm nhiều người vào, ta không để ý đâu”.

Vô Mẫn Quân nghe thế cũng buồn cười: “Biết rồi, biết rồi, còn thiếu được của ngươi đấy? À, lần này ngươi về Đông Nguyên Quốc sẽ thành đại công thần rồi…”.

Ta cắt lời hắn: “Công thần cái gì mà công thần, ngươi quên lần trước ngươi nói với Thái hậu cái gì à? Đám người ở Đông Nguyên ấy, phỏng chừng giờ đã xem ta không đáng một đồng rồi…”.

Vô Mẫn Quân “khụ” một tiếng, nói: “Thôi được, vậy thì cứ làm theo lời ngươi nói đi, Đông Nguyên Quốc không cần góp thêm tiền bạc nữa, chỉ cần phái đám binh sĩ võ nghệ khá một chút đi là được”.

Ta hớn hở nói: “Nguyên Úc rất được, chắc chắn ngươi sẽ thích hắn cho mà xem”.

Vô Mẫn Quân: “Ngươi đang chế nhạo ta đấy à?”.

Ta: “…”, lập tức chuyển chủ đề: “Về Đông Nguyên Quốc rồi, ta biết giải thích với bọn họ

http://tieulun.hopto.org

thế nào đây? Nói ngươi thay đổi ý định, đột nhiên không muốn cưới ta nữa, nhưng lòng trắc ẩn dâng trào, vẫn không rút lại những hứa hẹn trước đây?".

Vô Mẫn Quân nói cho có lệ: "Ngươi muốn giải thích thế nào thì giải thích, nói cho cùng bọn họ cũng chẳng có cơ hội mà phản đối đâu".

Cũng đúng.

"Sau khi về Đông Nguyên Quốc…", Vô Mẫn Quân đột nhiên vươn tay, xoa đầu ta: "Đừng tìm Ngô Ung làm gì, trông hắn nhát như cáy, vừa nhìn đã biết hạng vô dụng rồi. Tìm một nam nhân chân chính vào".

Lần đầu tiên Vô Mẫn Quân dùng giọng điệu dịu dàng như thế mà dặn dò ta, lại kết hợp hành động ôn nhu nhất, dịu dàng nhất trong tất cả những hành động hắn từng làm với ta nữa.

Ta ngơ ngác nhìn hắn, nhất thời không biết nên nói như thế nào cho phải.

Vô Mẫn Quân thì vẻ mặt vẫn tự nhiên như thường, rút tay về, sau đó chắp tay, đứng nhìn bức tường sắt không ngừng phát ra những tiếng ầm ầm.

"Ngươi…" Ta không nhịn được mà cất tiếng: "Nam nhân chân chính? Thế nào mới là chân chính, quả thật ta không có khái niệm gì cả…".

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta: "Giống như bản vương ấy".

Cái phẩm chất đó, cái đạo đức đó, đúng là quá điển hình, cái tên Vô Mẫn Quân ngông cuồng, tự cao tự đại chẳng coi ai ra gì.

Ta không nhịn được mà buột miệng: "Thôi, để ta tìm Ngô Ung cho rồi…".

Vô Mẫn Quân: "…"

Tiếng động càng lúc càng lớn, cả bức tường sắt bắt đầu rung lên bần bật, Vô Mẫn Quân quay sang nhìn ta, nói: "Hai chúng ta cùng dùng sức đẩy nó ra".

Ta gật đầu, hợp sức với hắn xô bức tường sắt kia. Lần này bức tường sắt quả nhiên rất dễ bị đẩy mở, ta mới dùng có chút sức thôi mà nó đã bung ra rồi. Lượng nước còn thừa bên ngoài lập tức tràn cả vào trong nhưng cũng chỉ ngập hết giày mà thôi.

Ánh sáng len lỏi chiếu vào, ta và Vô Mẫn Quân ở trong bóng tối quá lâu, thứ ánh sáng

http://tieulun.hopto.org

bình thường ngày nào cũng thấy kia lúc này lại làm cả hai chúng ta không tài nào mở mắt được. Tia sáng chiếu vào khiến mắt ta đau nhói, vội vàng nhắm chặt mắt lại, không kìm được mà ứa hai giọt lệ.

Tiếng cười khẽ của Vô Mẫn Quân vang lên bên tai: "Khóc cái gì, còn đau khổ lúc chia xa nữa cơ à?".

Ta chẳng thèm để ý đến hắn, mà bản thân cũng lười giải thích, trong lòng quả thực có một thứ cảm xúc lạ lùng đang dâng lên, lan tỏa, thấm vào từng ngóc ngách, giống như nước dưới chân nhẹ nhàng luồn lách, cũng chẳng biết đã vẽ ra bao nhiêu gợn sóng.

Đột nhiên, một đôi bàn tay nhẹ nhàng che hai mắt của ta lại, chắn đi luồng sáng khiến ta khó chịu kia, thứ âm thanh đong đầy bất đắc dĩ của Vô Mẫn Quân lại vang lên lần nữa: "Haizz, phiền phức quá, đi nào".

Trái tim khẽ rung lên, Vô Mẫn Quân nhẹ nhàng đẩy ta về phía trước. Ta có thể cảm nhận được con đường này hướng lên trên, quanh co uốn lượn nhưng lại rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua. Vô Mẫn Quân đi phía sau, hai tay che mắt ta, thân thể hơi áp sát vào ta, chẳng biết tại sao, ta lại nhớ đến nụ hôn nồng mùi rượu, say mềm lâng lâng khi trước… Haizz, uống rượu sẽ hỏng việc, xem ra người ta nói thế cấm có sai, tới tận giờ, đầu óc ta vẫn còn bị men rượu quấy rầy kia kìa…

Phải rời đi rồi sao? Nghĩ lại cũng thật nhanh quá.

Chương 13

[25]

Đi được một lúc, Vô Mẫn Quân dừng lại, thả tay xuống: "Ra được rồi".

Ta cố gắng mở mắt, bấy giờ mới phát hiện chúng ta đã về tới hòn giả sơn nằm cạnh Diệp Trì. Ta dụi mắt, cảm thán: "Sao mà chỗ này lắm mật thất với mật đạo thế...".

Vô Mẫn Quân cũng chẳng nói gì, chỉ gọi một tiếng: "Thái sư!".

Ta quay lại, thấy Thái sư đã đứng sau lưng tự lúc nào.

http://tieulun.hopto.org

Thái sư liền tới nghênh đón chúng ta, gương mặt phảng phất mang nét ưu tư. Ông ta chẳng thèm nhìn ta, vội vàng thăm hỏi Vô Mẫn Quân, vẻ mặt cực kỳ lo lắng, còn vương thêm chút nghi hoặc.

Vô Mẫn Quân chỉ lắc đầu: "Không có gì đáng ngại".

Thái sư gật đầu, sau đó mới hỏi thăm ta một câu, nhìn cũng biết chỉ là hỏi cho phải phép mà thôi: "Trường Nghi công chúa...".

Ta đáp: "Không có gì đáng ngại. Không có gì đáng ngại".

Nhất thời ta cứ cảm thấy là lạ làm sao. Lúc trước Thái sư đối xử với ta cực kỳ tốt, với Vô Mẫn Quân thì luôn có khoảng cách nhất định, không thờ ơ cũng chẳng nhiệt tình, giờ cuối cùng cũng trở lại bình thường rồi.

Thái sư gật đầu, sau đó vòng ra đằng sau hòn giả sơn, lấy hai bộ quần áo sạch sẽ, bảo chúng ta đứng trong này thay y phục, kế đó, ông ấy nói với Vô Mẫn Quân:

"Sáng nay, mãi vẫn không thấy bệ hạ thượng triều, thần cũng đã suy tính một phen, chỉ thông báo với mọi người là long thể của bệ hạ có chút bất an, cần nghỉ ngơi một hôm. Bây giờ xin Hoàng thượng và Trường Nghi công chúa hãy thay bộ y phục sạch sẽ này vào, sau đó cố gắng chọn một con đường nào không có người để đi..."

Thái sư biết chúng ta đều biết võ công, lại còn thuộc hàng cao thủ, ý tứ của ông ấy rất rõ ràng. Ta và Vô Mẫn Quân thay phiên nhau mặc quần áo vào, sau đó tách ra hành động, cuối cùng thì vào cung cùng một lúc.

Sau khi trở về cung, ta liền thu xếp hành trang chuẩn bị ra đi. Ta không nhịn được, hỏi Vô Mẫn Quân: "Ngươi không nói chuyện này với Thái sư à?".

Vô Mẫn Quân đáp: "Nếu nói với ông ấy thì sẽ phải giải thích cho rõ ngọn ngành, phiền lắm, cứ tiền trảm hậu tấu đi".

"Cũng phải..." Ta ngượng ngùng phụ họa.

Vô Mẫn Quân bật cười: "Được rồi, thu xếp nhanh lên... Thật ra cũng chỉ có từng ấy thứ".

Ta gật đầu: "Đúng thế".

Vô Mẫn Quân nhìn ta, nói: "Lại đây hôn một cái đi".

http://tieulun.hopto.org

"..."

"Cũng suýt thành thân rồi còn gì?"

"..."

Nhìn Vô Mẫn Quân trưng ra bộ dạng "vô lại" thế kia, trong lòng ta đột nhiên có một thứ cảm giác nói không nên lời, kể chẳng thành câu. Tuy biết hắn chỉ chọc ghẹo mình thôi, nhưng trong lòng vẫn không thấy dễ chịu hơn là mấy.

"Thần kinh!" Ta bật cười ha hả, đẩy hắn ra một cái.

Không đẩy thì thôi, đã đẩy là có chuyện. Lần này có lẽ Vô Mẫn Quân không kịp đề phòng, cứ thế ngã lăn ra, ta vô thức đưa tay ra định kéo hắn, ai ngờ lại bị hắn lôi theo, lao thẳng xuống đất.

... Nói thật lòng nhé, ta cứ có cảm giác không lành.

"Rầm!"

Ta và Vô Mẫn Quân cùng nhau ngã nhào xuống đất.

Tiếp đó... Tiếp đó ta liền ngất xỉu.

Không lâu sau tỉnh lại, ta chẳng nói chẳng rằng, lập tức nhìn về phía Vô Mẫn Quân.

Quả nhiên, cái gương mặt quen đến không thể quen hơn ấy...

... Ông trời ơi là ông trời, tội gì ông phải thế?!

Đổi đi đổi lại, ông không thấy mệt sao!!!

***

Lần này, Vô Mẫn Quân tỉnh lại muộn hơn ta, ta mặt mày sa sầm ngồi dưới đất, cảm thấy đầu nhói lên từng đợt.

Vốn vết thương trên đầu ta đã tốt lên nhiều, không còn quá đau nữa, giờ thì đẹp mặt rồi... Vô Mẫn Quân bị ta đẩy một cái, thực sự là máu chảy đầu rơi, hiện tại ta lại tiếp tục đến chịu

http://tieulun.hopto.org

đựng đau đớn thay cho hắn rồi...

Chẳng lẽ đây chính là thứ giang hồ vẫn rỉ tai nhau: Tự làm tự chịu sao...

Ta lặng lẽ ngồi đó, khóc không ra nước mắt. Khi Vô Mẫn Quân từ từ tỉnh lại, nhìn thấy ta liền lộ ra vẻ mặt không tài nào tin được, sau đó chỉ có thể bất đắc dĩ ôm đầu: "Sao lại đổi tiếp thế này?" .

"Còn không phải tại ngươi..." Ta nhìn hắn bằng ánh mắt cực kỳ u oán.

"Là ngươi đẩy ta đấy chứ!" Vô Mẫn Quân sầm mặt, cãi lại.

Ta bắt đầu điên tiết: "Chứ không phải tại ngươi tự nhiên nổi cơn, nói cái gì mà hôn một cái?! Ta, ta nghe thấy thế, đương nhiên là thấy xấu hổ rồi! Đã xấu hổ thì đương nhiên sẽ làm cái gì đó cho đỡ ngượng chứ!".

Vô Mẫn Quân lại phá lên cười: "Xấu hổ cái gì.. Ngươi cũng đã có hai lần kinh nghiệm rồi chứ ít gì nữa?".

"... Ngươi nhất định phải nhắc đi nhắc lại việc đó à?!" Ta tức điên lên, đầu lại càng đau hơn, đành xua tay: "Bỏ đi, bỏ đi, ta đi tắm đây, một lúc nữa còn phải đi gặp Thái sư".

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp: "Ừ, ngươi đi nhanh đi, ta cũng phải đi tắm, lát còn nghỉ ngơi nữa".

"..." Đồ, đồ đáng ghét, rõ ràng mấy chuyện này là nghĩa vụ của hắn cơ mà...

Ta đứng lên, thở phì phò vì tức, gọi cung nữ vào giúp ta tắm rửa, sau đó tới ngự thư phòng. Hôm nay vô duyên vô cớ lại không thượng triều, phỏng chừng phiền toái đang đợi ta phía trước rồi.

Quả nhiên, đến lúc ta tới ngự thư phòng, hai hàng quan lại lớn nhỏ xin gặp đã đứng chờ sẵn. Ta đội mũ miện cánh chuồn lên để che vết thương, qua loa tiếp khiến bọn họ một phen, sau đó ôm hết tấu chương về Chương Càn điện, ném cho Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân đã nghỉ ngơi cả buổi chiều, lúc này cực kỳ tỉnh táo, sảng khoái vô cùng, còn ta thì mệt đến độ sắp ngất đến nơi, đi thẳng vào giường ngã lăn ra. Sáng ngày hôm sau ta lại ôm theo đống tấu chương đã được Vô Mẫn Quân phê xong, thượng triều.

Mọi chuyện cứ nhẹ nhàng mà trở về quỹ đạo của mấy ngày trước đó, ta và Vô Mẫn Quân

http://tieulun.hopto.org

ngày càng thích nghi với thân phận cũng như thân thể của đối phương, ngược lại, đến lúc trở về được thân thể của chính mình thì cứ thấy lạ lạ làm sao... Cứ nghĩ tới chuyện này, ta lại thấy rầu rĩ cả người.

Ba tháng thì không coi là dài, thế nhưng vạn nhất sau ba năm, hay ba mươi năm sau... chúng ta vẫn không đổi về được, vậy thì biết làm thế nào?

Ta nói với Vô Mẫn Quân nghe suy nghĩ của mình, thì thấy hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, chỉ nói một câu: "Yên tâm, kiểu gì cũng sẽ đổi lại được thôi".

... Rõ ràng hắn chẳng hiểu ta đang nói cái gì!

Thôi vậy, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng... Ta không ngừng an ủi mình như thế.

[26]

Hôn sự tiến hành theo đúng dự định, lễ phục của ta và Vô Mẫn Quân đã làm xong. Lúc địch y[1] của Vô Mẫn Quân được đưa vào trong cung cho hắn mặc thử cũng là lúc gương mặt hắn đạt tới cảnh giới cao nhất của sự xấu xí. Nguyên nhân không phải là ở bản thân hắn mà là do y phục quá nặng. Vô Mẫn Quân vừa mới đội cả mũ có chín con phượng kia lên, đầu hắn đã bị ép sụp xuống luôn rồi. Đầu tiên ta không nhịn được mà phá lên cười ha hả, sau đó mới nhớ ra chuyện này cũng có dây mơ rễ má với mình, vội bịt chặt miệng. Cả bộ y phục mặc trên người cũng không nhẹ nhàng gì, ta bảo Vô Mẫn Quân đi bằng tốc độ nhanh nhất cho ta xem thử, kết quả Hoàng đế điện hạ phát hiện một sự thật cực kỳ bi kịch, ấy là: Khinh công của bản thân đã xuống cấp đến độ chẳng bằng một đứa trẻ con ba tuổi.

[1] Địch y: Y phục của phụ nữ thời cổ, được làm từ lông chim trĩ/gà gô, hoặc được thêu theo hình dạng lông chim trĩ.

Còn ta... Thật cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, nguyên nhân ấy à... đương nhiên tự làm tự chịu rồi.

Bởi vì mũ miện của ta cũng không nhẹ nhàng hơn là mấy, lý do cũng đơn giản thôi, đương nhiên là để xứng tầm với chiếc mũ phượng siêu xa hoa, siêu lộng lẫy của Vô Mẫn Quân rồi.

Chiếc mũ miện ngoài đen trong đỏ này, trước và sau rủ xuống mười hai dải ngọc, bên trên mỗi dải đều có mười hai viên ngọc trai đá quý đủ màu. Nói cách khác, chỉ tính trên các dải ngọc thôi đã có một trăm bốn mươi bốn viên ngọc rồi, vốn dĩ viên nào viên nấy phải làm càng nhỏ càng tốt, thế nhưng lần này thì cố sống cố chết làm cho to, cho nặng...

Chiếc trâm dài cài ngang mũ miện cũng được chế tạo đặc biệt từ ngọc hòa điền[2] cực kỳ

http://tieulun.hopto.org

quý giá, đẹp thì đẹp đấy, nhưng thô như thế, to như thế, thực sự nặng chết người. Chưa hết, hai bên tai còn có hai dải lụa, tận cùng mỗi dải còn treo một viên ngọc, hai bên viên ngọc đấy còn có hai viên nhỏ nữa, màu vàng to hơn, màu trắng nhỏ hơn, tuy vậy kích thước này cũng đủ để lỗ tai đau đớn một trận nhớ đời.

[2] Ngọc hỏa điền, còn được gọi là chân ngọc, kết cấu hóa học cực kỳ chặt chẽ, nhẵn bóng, tinh ấm, là một trong Trung Hoa ngũ đại danh ngọc (gồm ngọc hỏa điền, lam điền, nam dương, tửu tuyền, tụ nham).

Nói chung, sau khi ta cười nhạo Vô Mẫn Quân xong, đến lúc ta đội mũ miện cũng bị ép cho không thể ngẩng đầu lên được. Lần này, đương nhiên đến lượt Vô Mẫn Quân ngửa đầu cười như điên như dại.

Đợi sau khi ta và Vô Mẫn Quân thử hết đồ, cả hai đều mệt đến độ tay cũng không nhấc lên nổi. Vô Mẫn Quân không nhịn được mới hỏi: "Sao tự nhiên lần này lại nặng thế? Trước đây nhìn mũ miện của phụ hoàng ta... à không, mũ miện của phụ hoàng ở Đông Nguyên Quốc trông đâu có nặng đến thế này?".

Trong lòng ta thầm rên rỉ một tiếng: "hỏng rồi", lễ quan đã vui vẻ đáp lời: "Bẩm Trường Nghi công chúa, đây là do Hoàng thượng cố ý dặn dò đấy ạ. Ngài muốn mũ phượng của người lộng lẫy xa hoa hết mức có thể, như thế đủ thấy Hoàng thượng quan tâm người đến thế nào!".

Vô Mẫn Quân đương nhiên vừa nghe đã hiểu, liếc nhìn ta một cái sắc lẻm như dao: "À, ra là thế... Ta cảm động quá, thật sự rất cảm động...".

Ta: "...".

Tên lễ quan chết tiệt, ngày mai cứ chuẩn bị vào cung mà phụ trách đổ dạ hương[3] đi!

[3] Phân

Ta giả bộ không thấy ánh mắt giết người của Vô Mẫn Quân, khoát tay một cái: "Được rồi, các ngươi lui xuống cả đi".

Đợi cho đám người lần lượt lui ra hết, Vô Mẫn Quân mới nói bằng thứ giọng lạnh lẽo chết người: "Tự làm tự chịu... hai bên cùng chết rồi, ngươi đã thấy chưa?".

Ta phát điên lên: "Lúc đó chẳng qua ta đang tức ngươi thôi! Sau đó liền quên bẵng đi mất. Ai mà biết được...".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nghe thế cũng chẳng biết nói gì: "Giờ cũng không thể bắt bọn họ làm lại được, đâu còn đủ thời gian, haizz".

Cuối cùng, hai người chúng ta chỉ có thể nhìn nhau, một câu không nói, lệ tuôn ngàn hàng.

Hôn lễ càng lúc càng gần, cùng với đó, sứ giả của ba nước Đông Nguyên, Bắc Xương, Nam Văn cũng lục tục đến chúc mừng. Người đến đầu tiên đương nhiên là sứ giả của "nhà gái", Đông Nguyên Quốc, bất ngờ ở chỗ, người tới lại là Nguyên Úc.

Hắn vốn dĩ là thị vệ, sao tự dưng lại đi làm sứ giả? Tự mình xung phong đi giết giặc thì có...

Ta nhớ tới mấy hành vi ngày trước của hắn, lại nhớ tới cái câu thống thiết: "Tới giờ ta mới biết được ngài yêu Trường Nghi tới nhường nào" dạo nọ, trong lòng xấu hổ vô cùng. Có điều xấu hổ mấy thì xấu hổ, ta vẫn cứ phải tiếp kiến hắn thôi.

Nguyên Úc vừa bước vào liền hành lễ với ta trước, sau đó lập tức hỏi ngay: "Không biết hiện giờ Trường Nghi công chúa...".

"Đây là ngự thư phòng, hiện giờ nàng vẫn còn là công chúa của Đông Nguyên Quốc, sao lại có mặt ở đây được? Mà cho dù sau này nàng có thành Hoàng hậu đi chăng nữa cũng không được đặt chân vào đây". Ta đúng là có chút bất lực.

Nguyên Úc gật đầu: "Vâng...".

Một lúc sau, hắn lại nói: "Tây hoàng, thỉnh cầu ngài nhất định phải đối xử tốt với Trường Nghi công chúa, nàng... Nàng ấy thực sự rất ngốc, nếu gặp phải nữ nhân nào thông minh chút, chắc chắn sẽ chịu thiệt".

"..." Nói lăng nhăng gì đấy, cái gì mà ta thật ra rất ngốc...

Ta miễn cưỡng nở một nụ cười cho hắn thấy: "Ha hả, trẫm đương nhiên sẽ đối xử tốt với Trường Nghi... Nhưng ngươi cũng đừng có ý này ý nọ với Trường Nghi nữa, nàng dù sao cũng là Hoàng hậu của trẫm rồi".

Ta nói vậy, thật ra cũng chỉ vì muốn tốt cho Nguyên Úc. Chuyện hắn thích ta thực sự là vô lý từ trong ra ngoài, ta sẽ không thích hắn, càng không thể có chuyện chung sống cùng với hắn, hắn tốt nhất là nên quên chuyện này đi, sau đó về Đông Nguyên Quốc tìm một người con gái hợp với mình.

http://tieulun.hopto.org

Gương mặt Nguyên Úc đột nhiên nhuốm vẻ đau thương, có điều chỉ lát sau lại nở nụ cười: "Tây hoàng nói rất đúng...".

Cuộc nói chuyện của chúng ta đã kết thúc như thế. Hắn lui xuống, tới dịch quán dành cho sứ giả nghỉ ngơi, mãi cho tới khi tham gia lễ thành hôn.

Người thứ hai tới là sứ giả của Bắc Xương Quốc. Quan hệ giữa Bắc Xương và Tây Ương hiện tại vô cùng căng thẳng, trong lòng mọi người đều biết chiến tranh giữa hai nước chỉ cần một mồi lửa nhỏ cũng có thể bùng lên. Nhưng hôn sự lần này là giữa Đông Nguyên Quốc và Tây Ương Quốc, nếu bọn họ không đến, vậy chẳng khác nào cho chúng ta cái cớ để tuyên chiến.

Có điều người được cử tới, chắc chắn là người không được trọng dụng.

Sứ giả của Bắc Xương Quốc, còn khiến ta kinh ngạc hơn cả chuyện Nguyên Úc tới đây, bởi đó chính là Thiên Duy... cũng tức là Ngô Ung.

Vấn đề ở chỗ... điều khiến ta tim đập chân run gấp bội, chính là sự thay đổi đến chóng mặt của hắn.

***

Biết người tới là Ngô Ung, Vô Mẫn Quân cực kỳ lo lắng: "Ngươi...đừng có tiếp hắn làm gì".

Ta chẳng hiểu ra sao, hỏi lại: "Làm sao, ngươi, ngươi còn ghen nữa à...".

Vô Mẫn Quân: "...".

Vô Mẫn Quân giơ tay véo hai má của ta: "Ta sợ là sợ chuyện này sẽ truyền ra cái tin 'Tây hoàng thực ra là một gã đoạn tụ'! Lần trước ngươi làm thế, ánh mắt của Ngô Ung nhìn ngươi đã quái dị lắm rồi...".

Ta liếc hắn: "Thật không đấy? Lần trước rõ ràng hành động của ngươi còn gây ấn tượng mạnh hơn nhiều ấy chứ....".

Vô Mẫn Quân: "... Mặc kệ, nói chúng ta phải đi theo giám sát. Ta cứ lên xà nhà trong ngự thư phòng ngồi canh là hơn".

"... Lại xà nhà nữa hả, sao ngươi chả tiến bộ chút nào thế?!". Ta ôm trán, "Chẳng lẽ ngươi

http://tieulun.hopto.org

ngăn được ta? Bằng cách nào?”.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một chút, thử đề xuất ý kiến: “Hay là nhổ nước bọt xuống mặt ngươi?”.

“...Ngươi đúng là càng ngày càng không coi mặt mình ra gì rồi đấy”, ta sầm mặt.

Vô Mẫn Quân cười lớn: “Nói đùa thôi, ta tự có cách”.

Vì thế, vào cái ngày Ngô Ung tới ngự thư phòng để gặp ta sau buổi chầu, Vô Mẫn Quân đã tới sớm một bước, phi thân lên xà nhà ngang. Ta ở trong thư phòng vừa tùy ý tấu chương vừa chờ Ngô Ung được triệu từ dịch trạm tới. Thật ra trong lòng ta vẫn có chút mong đợi lần gặp này, cho dù hắn có là hoàng tử của Bắc Xương Quốc thật, rồi Vô Mẫn Quân cũng nói con người hắn không được tốt đi chăng nữa, nhưng cách ăn vạn, ngôn từ, hành vi, khí chất kia, đều rất được lòng ta, nếu có thể nhìn hắn thêm lần nữa, vậy cũng là chuyện đáng mừng.

Thế mà... Ngô Ung vừa tới, mắt ta liền trợn ngược lên.

Lần trước, ta nhớ rõ ràng hắn là một thân bạch y, tóc nửa buộc thả nửa thả, chẳng khác nào tiên tử bị đày xuống trần gian, còn bây giờ...

Ngô Ung mặc một bộ quần áo bằng lụa mỏng màu đen, gần như bó chặt vào thân thể, tóc buộc thành bó lớn ở sau đầu, trông cực kỳ ngông nghênh càn rỡ. Gương mặt vốn trang nhã, nay lại bắt chước nữ nhân điểm phấn nơi khóe mắt, khiến cho ánh mắt có vẻ xếch lên, sát khi ngút trời.

Hắn hành lễ xong liền nhìn ta, khóe môi khẽ nhếch lên: “Tây hoàng”.

Ta: “...”

... Tên này là ai, có thể lôi hắn ra ngoài không?!

... Người đâu, tới lôi hắn ra ngoài cho ta!!!

Chương 14

http://tieulun.hopto.org

Ta vẫn im lặng, không nói gì.

Ngô Ung có lẽ vì phải nhếch miệng một lúc lâu, mặt bắt đầu cứng đờ ra, đánh xấu hổ điều chỉnh cơ mặt về trạng thái bình thường, ho khan một tiếng: "Tây hoàng...?".

Ta giả vờ hỏi: "A...? Trẫm vừa nghĩ vài chuyện... Ngươi chính là Ngô Ung? Sứ giả của Bắc Xương Quốc đó sao?".

Ngô Ung thấy ta đáp lại lời hắn, liền lập tức trưng ra một nụ cười tà mị: "Đúng vậy".

Ta không chịu nổi cái bộ mặt vừa mị hoặc vừa ngông cuồng càn rỡ kia của hắn, đưa tay lên đỡ trán:

"Khụ, trẫm tự nhiên thấy đau đầu quá... Ngươi, ngươi có chuyện gì muốn nói không? Không có việc gì thì... lui ra trước đi."

"Hả?" Ngô Ung lại có chút lúng túng, nói: "Cũng không có chuyện gì to tát... Chẳng qua là phụ hoàng... à không, là Bắc đế gửi lời chúc phúc tới ngài, cũng gửi đến rất nhiều lễ vật...".

Ta vội vàng cắt ngang lời hắn: "Ta biết rồi, lễ quan sẽ bẩm báo lại cho ta từng thứ một, thay ta gửi lời hỏi thăm sức khỏe của Bắc đế. Ngươi lui xuống đi".

Ngô Ung: "Tây hoàng...".

Ngô Ung cực kỳ xấu hổ rời khỏi ngự thư phòng. Ta chống đầu ngồi trên ghế, vừa ngẫm nghĩ xem không biết Ngô Ung đã gặp phải biến cố gì, vừa chờ Vô Mẫn Quân nhảy xuống.

Thế nhưng đợi hoài đợi mãi vẫn không thấy hắn có ý rời khỏi xà nhà, ta bắt đầu khó hiểu, mới nhỏ giọng nói: "Vô Mẫn Quân? Vô Mẫn Quân? Ngươi không mau xuống đây cho ta!".

Vô Mẫn Quân vẫn không có phản ứng gì.

"???" Ta càng chả hiểu làm sao, không nhịn được mà phi thân lên trên, đích đến cũng chính là cái xà nhà. Kết quả, vừa lên tới nơi liền phát hiện Vô Mẫn Quân đang nằm bò ra, cười đến độ không nhấc nổi người lên.

Ta: "...".

"Cười cái gì mà cười!?!" Ta cực kỳ điên tiết, "Đáng cười lắm đấy?!".

http://tieulun.hopto.org

Ngẫm nghĩ lại một lượt, ta mới giật mình hiểu ra: “Ta biết rồi! Đều là tại ngươi, đều tại ngươi nói mình thích bị người khác đối xử thô bạo, thích bị ngược đãi mới khiến Ngô Ung thành ra thế này... Ngươi còn dám cười nữa!”.

Cuối cùng tiếng cười của Vô Mẫn Quân cũng tạm thời dừng lại, giơ tay quệt đi mấy giọt nước mắt, nói: “Ta lúc ấy cũng không ngờ được sẽ có kết quả này, đúng là gặt hái ngoài mong đợi mà, há há há há há... Giờ ngươi có còn muốn lôi hắn về làm phò mã nữa không?”.

“...”

“Đương nhiên là hết muốn rồi!”, ta hậm hực đáp lời.

Vô Mẫn Quân lại cười phá lên: “Cũng đúng, nhìn bộ dạng ghét cay ghét đắng của ngươi ban nãy... Ha ha ha ha...”.

Ta xấu hổ vạn phần: “Được rồi, đừng có cười nữa, còn không phải tại ngươi... Xuống đi!”.

Vô Mẫn Quân gật đầu, cố gắng ngồi thẳng dậy. Hai chúng ta cùng nhẹ nhàng phi thân xuống, ta ra từ cửa chính, Vô Mẫn Quân ra từ cửa sổ, gặp nhau ở phía sau ngự thư phòng.

Sau đó chúng ta liền giả bộ ban nãy không hề có chuyện gì xảy ra, khoan khoái tản bộ, tỏ vẻ như Hoàng đế và Trường Nghi công chúa đang đi dạo trong cung để thắt chặt cảm tình. Chẳng qua nếu có người tới thật, nhất định sẽ phát hiện sắc mặt của chúng ta khác nhau một trời một vực.

Khóe miệng của Vô Mẫn Quân thỉnh thoảng lại giật giật, hiển nhiên đang cố nín cười. Ta thì mặt xanh mày xám, không thèm liếc mắt một cái.

Lúc sau, ta nhịn không nổi: “Ngươi cười đủ chưa? Cười nữa thì mặt ta sẽ có nếp nhăn mất...”.

Vô Mẫn Quân “phụt” một tiếng: “Thế thì ta đành cố mà nhịn vậy...”.

Nói thì nói thế, nhưng nhìn hắn mà xem, vẫn cười sằng sặc như lên cơn đấy thôi...

Ta đầu hàng, tiếp tục sóng vai cùng hắn bước về phía trước lại đột nhiên nghe Vô Mẫn Quân nói: “Nhanh, ngươi mau nấp đi!”.

http://tieulun.hopto.org

Ta chẳng hiểu gì, nhìn theo ánh mắt của Vô Mẫn Quân, phát hiện Ngô Ung đang lén lút hết nhìn đông lại nhìn tây, tiến về phía này. Hắn chưa nhìn thấy chúng ta thì đã bị chúng ta phát hiện. Mới được có một lúc, ấy thế mà hắn đã kịp thay y phục rồi, lúc này là một bộ quần áo làm bằng da màu đen, còn bó sát hơn cả ban nãy.

Trời nóng như đổ lửa thế này, hắn cũng thật là...

Ta không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể thuận theo câu thúc giục của Vô Mẫn Quân, nhảy lên một cành cây gần đó. Vô Mẫn Quân thì lại ôm mặt cười ha hả một hồi, sau đó mới điều chỉnh biểu cảm trên gương mặt cho tử tế, vờ vô tình đi về hướng Ngô Ung.

Chẳng bao lâu sau, Ngô Ung nhìn thấy hắn, vẻ mặt vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, thốt lên: "Trường Nghi công chúa!".

Vô Mẫn Quân cũng cố ra vẻ sửng sốt: "Thiên Duy?".

Ngô Ung rất vui mừng: "Nàng còn nhớ tại hạ ư?".

Vô Mẫn Quân: "Ừ... Sao tự nhiên... ngươi lại biến thành thế này?".

Ngô Ung chỉ ho khan một tiếng. Thắt lưng hắn có quấn một dải dây lưng nhìn qua hình như cũng làm bằng da, có điều sau khi hắn cởi xuống thì ta mới biết, hóa ra là một cây... roi da được ngụy trang thành thắt lưng.

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân: "...".

Ngô Ung không hề cảm nhận được bầu không khí đang cứng lại xung quanh, hắn cực kỳ trịnh trọng, cực kỳ nghiêm túc nắm chặt lấy một đầu roi da, cuốn vào bàn thay mình sau đó vút lên một tiếng, vung roi lên cao!

Một cây hoa nhỏ mới được mọc dài bên cạnh lập tức bị roi đánh rụng.

Ngô Ung liếc mắt nhìn Vô Mẫn Quân, nở một nụ cười ngả ngớn: "Nàng thấy sao, Trường Nghi công chúa, nàng đã nhìn thấy chưa, đã thỏa mãn chưa?"

Vô Mẫn Quân: "...".

Ta: "...".

http://tieulun.hopto.org

Lần này đổi lại, để Vô Mẫn Quân đối diện với Ngô Ung, ta đứng một bên nhìn trộm. Tới lúc này bản công chúa cuối cùng đã hiểu vì sao Vô Mẫn Quân lại cười đến chết đi sống lại như thế. Thì ra, cái cảnh tượng này quả thực... rất buồi cười...

Ta nằm úp trên cây, hai tay hai chân quấn chặt lấy cành cây, cười không ngừng được, nhất là khi nhìn thấy mặt Vô Mẫn Quân méo xệch, ta càng cười đến độ chân tay nhũn hết cả ra.

Một lúc sau vẫn không thấy Vô Mẫn Quân phản ứng lại, Ngô Ung bắt đầu lúng túng: "Trường Nghi công chúa, không phải nàng thích nhất bị người ta quất bằng roi sao?".

Vô Mẫn Quân: "... Đúng thế".

Ngô Ung cười lớn: "Tại hạ có thể thỏa mãn nàng! Nàng có muốn thử một chút không, đêm nay...".

Vô Mẫn Quân ngắt lời hắn: "Đưa cái roi trên tay ngươi cho ta nhìn một chút xem nào".

"Ngô Ung: "?".

Hắn đưa roi ra, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc. Vô Mẫn Quân nhận lấy cây roi, cẩn thận xem xét một hồi, sau đó nói: "Rất mềm, rất dẻo, còn có gai nhỏ nữa? Vậy lúc quất chắc chắn sẽ rất thoải mái".

Ngô Ung nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt cực kỳ khâm phục: "Trường Nghi công chúa quả là người trong nghề...".

Ta: "...".

Đây rốt cuộc là người trong cái nghề quỷ nào chứ...

Vô Mẫn Quân cười khiêm tốn: "Không dám, không dám. Được rồi, ngươi đi theo ta, chút nữa chỗ này sẽ có thị vệ tới, ta biết một chỗ không có ai cả...".

Ngô Ung cực kỳ mừng rỡ: "Được được".

Vô Mẫn Quân nhìn hắn, khóe miệng cong lên, tay phải vung vẩy cây roi, ưỡn ẹo đi đằng trước, Ngô Ung lóc cóc theo sau, vẻ mặt hớn hở vô cùng.

Ta: "...".

http://tieulun.hopto.org

Cái tên Vô Mẫn Quân chết tiệt này...

Ta cam chịu số phận, lén lút nhảy từ cây này qua cây khác, theo sát hai người họ, mới phát hiện Vô Mẫn Quân dẫn Ngô Ung tới gần chỗ Diệp Trì.

Chỗ đấy đúng là không có ai thật... nhưng mà... nhưng mà có chút nguy hiểm...

Ta nhớ lại chuyện mới xảy ra cách đây không lâu, lòng vẫn còn sợ hãi.

Tới cánh rừng nhỏ gần Diệp Trì, quả thực một bóng người cũng chẳng thấy đâu. Vô Mẫn Quân đột nhiên quay người lại, nói với Ngô Ung: "Cởi quần áo ra!".

Ta: "...".

Ngô Ung có chút thẹn thùng: "Nhanh như vậy sao?".

Vô Mẫn Quân sốt ruột: "Bảo ngươi cởi thì ngươi cởi đi".

Ngô Ung đáp: "Được".

Sau đó, hắn quả nhiên cởi quần áo ra. Nhưng chuyện khiến ta choáng nhất chính là, y phục của hắn chỉ có một lớp, nói cách khác, trên người Ngô Ung chỉ có một lớp áo dao bó sát kia mà thôi.

Rốt cuộc là ai? Lại muốn vùi dập hoàng tử của Bắc Xương Quốc đến nhường này...

Ngô Ung uốn éo một hồi mới cởi xong quần áo, nhìn Vô Mẫn Quân bằng vẻ mặt cực kỳ ngượng nghịu. Vô Mẫn Quân thì không nói không rằng, roi da giơ cao, quất thẳng về hướng Ngô Ung tạo nên tiêng xé gió vun vút trong không khí.

Ngô Ung giật mình, trốn cũng không kịp, một roi cứ thế quất thẳng lên lưng. Ngô Ung đau đớn, la hét ầm ĩ: "Trường Nghi công chúa! Nàng làm gì thế?!".

Vô Mẫn Quân nheo mắt nhìn hắn, trên môi vẫn nở nụ cười: "Ngươi không biết ta là người rất coi trọng trinh tiết sao? Ta chỉ thích bị Vô Mẫn Quân đánh thôi".

Ta: "...".

"Còn ngươi ấy à..." Vô Mẫn Quân nhìn hắn, nụ cười như có như không, "Thôi thì bản công

http://tieulun.hopto.org

chúa đành miễn cưỡng quất ngươi mấy cái vậy".

Ngô Ung khóc không ra nước mắt: "Nhưng mà tại hạ, tại hạ có thích đâu...".

Vô Mẫn Quân: "Ồ, ngươi không thích sao? Liên quan gì đến ta, ta thích là được".

Lời vừa dứt, một roi đã lại quất xuống. Ngô Ung rú lên một tiếng, ngã lăn ra, ta đột nhiên cảm thấy chỗ đó quen quen...

Một giây sau, những tiếng động ầm ầm truyền tới, tấm sắt quen mắt kia bị Ngô Ung va phải, mở ra, sau đó tam hoàng tử của Bắc Xương Quốc rơi xuống...

Tấm sắt lập tức khép lại, bầu không khí trở về im lặng như xưa.

Vô Mẫn Quân ném roi qua một bên, hay tay chống nạnh: "Há há há há...".

Ta: "...".

[28]

Ta không ngồi ngoài được nữa, nhảy xuống khỏi cành cây đến đứng bên cạnh Vô Mẫn Quân, nhìn hai khối sắt đang khép chặt lại kia: "Ngươi, ngươi cũng thật là... từ đầu ngươi đã định làm thế này đúng không?".

Vô Mẫn Quân biếng nhác đáp: "Lúc đầu thì không, nhưng sau khi hắn rút roi ra, ta liền quyết định".

Ngô Ung ơi là Ngô Ung, ai bảo ngươi đang yên đang lành lại đi chọc Vô Mẫn Quân làm gì. Ta âm thầm thở dài cảm thán, đột nhiên cảm thấy có điểm không ổn, liền nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt cực kỳ trách móc: "Sai rồi, còn không phải tại ngươi lừa hắn...".

Vô Mẫn Quân không thèm để ý đến ta, chỉ vươn tay xoa cằm: "Trước mắt cứ để hắn ở trong đấy đi".

Ta nói: "Thế sao được?! Dù hai nước có giao chiến thì cũng không được động đến sứ giả, huống gì Tây Ương và Bắc Xương hiện giờ vẫn đang làm bộ làm tịch với nhau!".

Vô Mẫn Quân nói: "Ta biết, nhưng phải đợi sau hôn lễ của chúng ta hắn mới về Bắc Xương được. Tạm thời cứ nói với đám người của hắn rằng Tây hoàng rất thích tam hoàng tử, đã giữ hắn ở lại trong cung. Nói gì thì nói, trong khoảng thời gian này ta không muốn nhìn thấy

http://tieulun.hopto.org

mặt hắn!”.

Ta lo lắng hỏi: “Vậy hắn ở trong đó, liệu có bị đói chết không?”.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Ngươi cứ cách một khoảng thời gian lại ném đồ xuống cho hắn ăn là được rồi”.

“Tại sao lại là ta... Ngươi đi mà làm!” Ta cực kỳ phẫn uất.

Vô Mẫn Quân liếc ta: “Nữ nhân đúng là thay đổi nhanh hơn chong chóng. Lúc trước không phải ngươi vẫn thích tên này sao?”.

Nước mắt ta tuôn ào ạt: “Ngươi còn dám nói! Không phải vì ngươi thì hắn có biến thành bộ dạng người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ này không?!”.

Vô Mẫn Quân chẳng thèm để tâm: “Rõ ràng đấy là do hắn với phụ thân hắn có vấn đề, toàn một bọn không có óc”.

Ta ngẫm nghĩ một lúc, cũng thấy hắn nói không sai, chỉ có thể thở dài một tiếng: “Phụ hoàng hắn nhất định đối với hắn không tử tế gì, sao lần nào cũng để hắn làm tiên phong thế không biết, haizzz”.

Vô Mẫn Quân bĩu môi: “Lại còn toàn ‘tiên phong’ những việc chẳng ra đâu vào đâu”.

Hai người chúng ta cùng đi ra ngoài. Trên tay Vô Mẫn Quân vẫn đang quấn cái roi kia, ta nhìn nó đong đưa trước mắt liền nhớ tới bộ dạng hung hăng độc ác của Vô Mẫn Quân đánh Ngô Ung ban nãy, đột nhiên thấy lo lắng: “Ngươi đem theo cái roi ấy làm gì?”.

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta, đáp: “Chẳng làm gì cả... Cũng đâu thể ném lung tung được”.

Ta thoáng yên lòng: “Cũng phải”.

Vô Mẫn Quân nhìn ta, cười nham nhở: “Ngươi lại suy nghĩ lung tung gì thế?”.

Ta ấp úng đáp lại: “Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, chỉ có điều... ta tự nhiên nhớ tới những vết thương trên cơ thể ngươi, mới nghĩ, lẽ nào ngươi lại có cái sở thích ấy thật...”.

Vô Mẫn Quân: “...”

http://tieulun.hopto.org

“Yên tâm đi, ta không có”, hắn thờ ơ nói.

Ta biết bởi vì nhắc đến vết thương trên người hắn nên Vô Mẫn Quân có chút mất hứng liền vội vàng chuyển đề tài: “Sứ giả của Nam Văn Quốc cũng sắp đến rồi, không biết sẽ là ai”.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ chốc lát đáp: “Cái này thì ta cũng đoán được tám chín phần, có khả năng sẽ là Lưu Lương”.

“Lưu Lương?” Ta nghi hoặc, “Sao ta cứ thấy cái tên này kỳ kỳ, lại còn quen quen nữa? A! Lưu Thiện...”.

Vô Mẫn Quân mỉm cười: “Tên thì hơi giống, nhưng hắn là không có quan hệ gì đâu. Hắn là con của thái phó Nam Văn Quốc”.

Ta nghi ngờ, hỏi lại: “Hắn hả?”.

Vô Mẫn Quân không nói thêm câu nào nữa, chỉ lắc đầu, tiếp tục bước đi.

Không lâu sau ta liền gặp được Lưu Lương, người này dung mạo bình thường, thái độ bình thường, nói chung là không có chỗ nào đáng để người ta thăm dò thêm cả, còn về phần tên tuổi... có lẽ chỉ do trùng hợp thật.

Đương nhiên, ta cũng chẳng còn bao nhiêu sức lực quan tâm đến người khác, bởi vì hôn lễ khiến bốn nước một phen chấn động của ta và Vô Mẫn Quân đã ngay sát nút rồi

***

Ngày tổ chức hôn lễ, những chuyện cần làm nhiều vô kể, ví dụ như thực hiện một loạt các loại lễ nghi, tới thái miếu, tế trời, sắc phong... Mấy thứ việc linh tinh thì chất cao như núi, bất quá bởi ta làm mấy việc đó trong tình trạng ngơ ngơ ngác ngác nên cũng chẳng nhớ rõ lắm.

Lại quay sang nhìn Vô Mẫn Quân, hai mắt đục ngầu, vẻ mặt thấy chết không sờn, tư thế thả lỏng. Hiển nhiên, giờ hắn còn ngơ ngác bơ phờ hơn ta gấp mấy lần.

Cứ thế, bận tới bận lui, mãi tới tận nửa đêm, chúng ta cuối cùng cũng...

Vào động phòng.

Nói tới đây, ta không thể không dừng lại để kể chút chuyện năm xưa, khi ta vẫn còn... chưa trở thành Vô Mẫn Quân. Vốn là một người say mê cuồng nhiệt thoại bàn, vậy nên ta cũng đọc

http://tieulun.hopto.org

qua không ít sách viết về chuyện động phòng thành thân.

Cụm từ nhìn thấy nhiều nhất chính là "bị phiên hồng lãng[1]", có điều cụm từ này muốn ám chỉ cái gì, thì ta hoàn toàn không hiểu. Ta chỉ biết rằng, sau khi "bị phiên hồng lãng" rồi thì hai người mới được xem như vợ chồng thật sự.

[1] Lấy từ trong bài Phương tê ngô (Phượng hoàng đậu trên thân Ngô Đồng) của nhà thơ Liễu Vĩnh.

Nguyên văn là:

Tửu lực tiệm nùng xuân tư đãng.

Uyên ương tú bị phiên hồng lãng.

Dịch ý:

Men rượu dần nồng, ý tình thắm đượm.

Chăn thêu uyên ương xao động đợt sóng hồng.

Thân là... tân lang, ta sánh bước kề vai với Vô Mẫn Quân vào động phòng, sau khi uống rượu giao bôi, làm thêm một đống các nghi thức linh tinh nữa, căn phòng giờ chỉ còn lại có hai chúng ta. Ta đúng là nên cảm tạ trời xanh bởi Vô Mẫn Quân là hoàng đế, hơn nữa còn là vị hoàng đến không được bình dị gần gũi cho lắm, bởi nghe nói bình thường đều sẽ có một đám người tới trêu chọc cô dâu chú rể. Nếu có người tới thật, vậy thì ta nhất định sẽ ném thẳng cái chén sứ trên tay vào mặt hắn.

Vô Mẫn Quân ngược lại rất thảnh thơi, nói với ta: "Mau, mau, giúp ta tháo mũ phượng xuống trước đã".

Ta có chút hồi hộp, liền đáp: "Ngươi tự đi mà tháo".

Vô Mẫn Quân: "... Nếu tự tháo được thì ta còn cần ngươi làm gì... Ngươi sang đây mà nhìn đi...".

Ta hồi hộp bước tới bên hắn, cúi đầu nhìn, vừa nhìn đã hiểu vấn đề. Đằng sau mũ phượng còn túm theo một đống tóc giả, dùng một mớ trâm, kẹp để gắn chặt với nhau, ta nhìn mà phát hoảng, còn rắc rối phiền phức hơn cả mũ miện của ta nữa. Rốt cuộc đành phải kiên nhân giúp hắn tháo từng cái trâm, từng chiếc kẹp xuống, vừa làm vừa nói: "Có phải lúc di chuyển ngươi

phải cẩn thận lắm không? Nếu không chọc vào da đầu thì đau phải biết".

Vô Mẫn Quân cực kỳ tức giận: "Ngươi cũng biết thế cơ đấy... Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ ta nghĩ mình phải đội mũ phượng thay cho mũ miện để thành thân cả... Hừ... Bản vương rõ ràng phải chịu khổ thay ngươi".

Ta xấu hổ: "Thật ra, dù ta có tự mình thành thân thật, cũng không chắc sẽ phải đội mũ phượng... Làm sao mà ta gả nổi cho hoàng đế chứ?".

Vô Mẫn Quân nghĩ một hồi, mới nói: Nói thế cũng đúng... À, nhưng Bắc đế cũng chẳng còn trẻ trung gì, không chừng vẫn có thể miễn cưỡng cưới ngươi".

Ta không hề do dự, chọc thẳng cây trâm vào đầu hắn.

Vô Mẫn Quân: "...".

"Đây là đầu ngươi đấy!"

Ta quát lại, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn: "Giờ là của ngươi rồi!".

Hai chúng ta vừa cãi nhau ầm ĩ vừa tháo mũ phượng xuống, sau đó trút bỏ ngoại bào nặng trịch. Cả ta và Vô Mẫn Quân đều chỉ mặc một lớp trung y bằng lụa mỏng, đối mặt với nhau, ta đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ: "Vô Mẫn Quân...".

Ta càng thấy ngượng hơn: "Ngươi... Ngươi có lẽ đã không ít lần làm chuyện phòng the rồi nhỉ?".

"..."

Vô Mẫn Quân ngơ ngác: "Cái gì mà không ít lần làm chuyện phòng the rồi? Ngươi dùng từ lung tung lộn xộn thế... Hỏi làm gì?".

Ta nói: "Nếu chúng ta phải động phòng...".

Vô Mẫn Quân chen ngang: "À... yên tâm đi, ta cũng hiểu chút ít, có thể dạy ngươi".

Ta hoảng hốt: "Ta không nói đến chuyện đó!".

Lại còn "biết chút ít"... Có mà thành thạo đến mức nhắm mắt cũng làm được ấy chứ!

http://tieulun.hopto.org

“Thế là chuyện gì?” Vô Mẫn Quân nhăn mày.

“Chỉ là...” Ta càng thấy lùng túng hơn, “Thật ra, khụ, trước đây ta cũng có xem không ít... ờ, thoại bản. Theo như ta biết, nam nữ thành thân thì phải ‘bị phiên hồng lãng’ gì gì đó, mà chuyện này còn phải do chú rể dẫn dắt nữa... Ta, ta không có kinh nghiệm gì cả”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Hai chúng ta giương mắt nhìn nhau, Vô Mẫn Quân mặt mày không thay đổi, ta thì trong lòng thắc thỏm không yên: “Nhưng mà ngươi lại rất giàu kinh nghiệm, có thể nói cho ta biết...”.

Vô Mẫn Quân: “Há há há há há há!”.

Ta: “...”.

“Cười cái gì mà cười!” Ta nổi điên.

Vô Mẫn Quân nói bằng giọng điệu cực kỳ hưng phấn: “ ‘Bị phiên hồng lãng’?! Có đùa không đấy... Ngươi đang băn khoăn chuyện này ấy hả? Khụ... Ta hỏi ngươi, ngươi có biết nam nữ lên giường sẽ làm những gì không?”.

Ta lắc đầu: “Làm sao ta biết được...”.

Vô Mẫn Quân đưa tay xoa cằm: “Thật ra cũng đơn giản lắm, chỉ cần hai người cùng nhau lăn qua lộn lại trên giường, hơn nữa nhất định phải trùm chăn lên người là được thôi”.

Sau đó hắn chỉ tay vào cái chăn “con đàn cháu đống[2]” trên giường: “Ngươi nhìn mà xem, cái chăn này không phải có màu đỏ sao?”.

[2] Một loại chăn dùng cho vợ chồng mới cưới, bốn viền tấm chăn được thêu rất nhiều hình trẻ con, ngụ ý chúc đôi vợ chồng sớm sinh quý tử.

Ta ngẩn người, nói: “Thì ra là thế...”.

Thế nhưng ta vẫn có chút kỳ quái: “Vì sao phải lăn qua lộn lại làm gì? Còn đắp chăn nữa? Không nóng sao?”.

Vô Mẫn Quân nói bằng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Khuôn phép là do ông cha bao đời truyền lại mà thôi, nào có nguyên nhân rõ ràng chứ... Để lấy may mắn cũng nên”.

http://tieulun.hopto.org

Ta gật đầu: “Ngươi nói cũng đúng... Mà nếu làm thế, sau này sẽ có con sao?”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

“?” Ta chớp mắt nhìn Vô Mẫn Quân.

Sắc mặt của Vô Mẫn Quân trông cực kỳ khó coi, giọng nói cũng thay đổi: “Ta không rõ lắm, hẳn là vậy...”.

Ta hoảng hốt: “Vậy làm thế nào bây giờ, chúng ta không thể có con được”.

Vô Mẫn Quân cuối cùng cũng không nhịn được, ôm chặt lấy tấm chăn, lăn lộn trên giường, vừa lăn vừa cười ha hả.

Ta: “...”.

Chẳng biết vì sao Vô Mẫn Quân lại cười, ta có chút lo lắng không yên: “Ngươi cười cái gì...? Ngươi, sao ngươi lại một mình ôm chăn rồi lăn qua lăn lại thế...”.

Ta, ta có nên nhào vào lăn cùng hắn không...?

Vô Mẫn Quân cuối cùng cũng cười xong, đưa tay lau nước mắt, lẳng lặng nhìn ta: “Vân Kiều, ta nói cho ngươi chuyện này nhé”.

“?”

“Nãy giờ toàn là nói xạo hết đấy.”

“...”

Thấy gân xanh thi nhau nổi lên trên trán ta, Vô Mẫn Quân vội vàng nói tiếp: “Rốt cuộc nó là chuyện thế nào, ngươi cũng không cần tìm hiểu sâu làm gì. Chỉ có điều nếu muốn chứng minh ngươi là một nữ nhân trong sạch, vậy thì cần phải...”

Hắn thò tay vào trong chăn, lần mò một lúc, sau đó lôi ra một tấm vải trắng tinh: “...phải có máu dính trên này”.

Ta chẳng hiểu ra sao cả: “Cái này dùng lúc ‘đến tháng’ à?”.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân: "... Không phải... Nói tóm lại, có máu là thiên hạ thái bình. Đêm đầu tiên của nữ nhân, sẽ có máu".

Thật ra câu này của hắn cũng chẳng có thông tin gì đáng kể, nhưng không hiểu sao, đột nhiên ta ngộ ra rất nhiều đều. Nhớ tới những lần thức dậy lúc tinh mơ, thân thể của Vô Mẫn Quân trở nên rất kỳ quái, ta cũng lờ mờ biết đó là chuyện gì rồi...

Mặt ta đỏ bừng lên, ném thẳng tấm vải kia vào mặt Vô Mẫn Quân: "Đồ lưu manh!".

Vô Mẫn Quân: "...".

"Sao ta lại thành lưu manh nữa rồi..." Hắn phòng chừng cũng sắp điên đến nơi.

Ta bưng mặt, không nói câu nào.

Vô Mẫn Quân lại bắt đầu nở nụ cười nham nhở: "Á à, ngươi hiểu nhanh gớm nhỉ. Được được, nhân tài hứa hẹn đây, nhân tài hứa hẹn đây...".

Ta: "...".

Ai lại muốn làm nhân tài hứa hẹn cái vấn đề đấy chứ!

Tâm linh yếu ớt của ta, quả thật đã nát đến không thể nát hơn được nữa rồi.

Vô Mẫn Quân giơ tấm vải trắng kia lên:

"Bây giờ làm sao, chẳng lẽ cứ để thế này? Đến lúc đó trong cung lại đồn thổi rằng Trường Nghi công chúa không giữ tiết hạnh thì chết dở... Lúc đấy ta không quan tâm đâu nhé".

Ta vội vàng nói: "Sao để thế được?!".

Vô Mẫn Quân bật cười, sau đó rút một con dao găm ra, chính là con dao lần trước ta dùng khi ám sát hắn. Đúng là cái đồ biến thái, đêm tân hôn còn giắt dao trong người, xem ra hắn đã tính toán từ trước hết rồi. "Hắn từ tốn hỏi: "Cắt tay ngươi hả?".

"Ta sợ đau..." Ta vội rụt tay về, ấp úng nói.

Vô Mẫn Quân cũng rút dao về, hỏi: "Vậy cắt tay của ta?".

Đó là cơ thể của ta đấy...

http://tieulun.hopto.org

“Ta sợ có sẹo...”

“...”

“...”

Ta và Vô Mẫn Quân nhìn nhau, chẳng nói câu nào.

Vô Mẫn Quân đột nhiên quăng dao găm qua một bên, nhìn ta, hai tay dang rộng: “Khỏi phiền phức, làm tới luôn đi”.

“...Cút!” Ta điên tiết.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn cắt tay Vô Mẫn Quân, cũng chính là bàn tay trên cơ thể ta.

Theo như lời Vô Mẫn Quân nói thì là: “Thôi được rồi, cứ cắt tay của ta đi, dù gì ta cũng không sợ đau, còn sẹo thì... Ngươi gả cho ta rồi thì còn sợ sẹo nọ sẹo kia làm gì?”.

Ta nghĩ đi nghĩ lại, thấy hắn nói cũng có lý, đành ngoan ngoãn nghe theo.

Vô Mẫn Quân thẳng tay cắt một đường, sau đó bôi chút máu lên tấm vài trắng tinh. Ta nhìn mà tim đập chân run, Vô Mẫn Quân thì vẫn bình tĩnh như không. Ta vội vàng bôi thuốc, băng bó cho hắn.

Đợi mấy chuyện kia đều đã xử lý xong, chúng ta liền leo lên cái giường đỏ rực đến chói mắt kia, cùng nhau nằm ngủ. Nghe ra thì có vẻ to tát đấy, nhưng ta và Vô Mẫn Quân đã quen đến không thể quen hơn được nữa rồi, dù sao thì suốt ba tháng qua, hầu như ngày nào chúng ta cũng đều nằm chung giường mà ngủ.

Có điều lần này có hơi khác là, ta dựa sát vào người Vô Mẫn Quân, mơ mơ màng màng thiếp đi, sau đó mơ một giấc mơ mờ mờ ảo ảo.

Trong mơ ta trở lại thành chính bản thân mình, hình như còn xinh đẹp hẳn ra, Vô Mẫn Quân cũng quay về thân thể hắn. Hai chúng ta chẳng biết vì sao lạ rơi vào cái mật thất kia, cũng uống rượu như điên, ngụm rượu cuối cùng cũng do ta uống, sau đó Vô Mẫn Quân nhào tới, tranh cướp chút rượu trong miệng ta.

Vấn đề là, từ đoạn này, diễn biến bắt đầu thay đổi. Ta đẩy Vô Mẫn Quân, lại đẩy không ra.

http://tieulun.hopto.org

Đoạn sau thì ta không nhìn rõ ràng lắm. Dù sao ta cũng không biết tiếp theo xảy ra chuyện gì, chỉ có thể lấy hình ảnh mờ mờ ảo ảo tựa như nhìn xuyên qua một tầng sương của hai người kia, trông giống như hai pho tượng duy trì tư thế hôn nhau.

Tuy rằng có mơ đấy song ta vẫn ngủ rất say, chỉ có điều sáng sớm tỉnh lại, mặt ta liền tái xanh tái xám... Ta cảm thấy rõ rành rành, quần... ươn ướt...

Ta đánh thức Vô Mẫn Quân dậy.

Hiển nhiên, Vô Mẫn Quân cũng ngủ rất ngon, vừa dụi mắt vừa làu bàu: "Làm sao? Hôm nay không cần thượng triều đâu, ngủ đến tối rồi hãy dậy".

Ta xấu hổ nói: "Nhưng mà...".

"?"

"Ngươi... hoắc phải nói là ta..."

"?"

"... Hình như..."

"Có gì nói thẳng ra đi!"

"Hình như đái dầm rồi!" Ta nhắm tịt mắt lại, hạ quyết tâm, hét ầm lên.

Vô Mẫn Quân: "...".

Chương 15

[29]

Sau khi hét xong thì dũng khí cũng cạn sạch, ta thẹn thùng giơ tay che mặt.

Vô Mẫn Quân phỏng chừng cũng sắp phát rồ: "Đái dầm?! Ngươi chắc mình không nhầm chứ?!".

http://tieulun.hopto.org

Tiếng nói của ta cứ như tắc lại trong cổ họng: “Chắc không nhầm đâu, quần ướt hết cả rồi...”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Ta thấy mặt hắn tái xanh tái xám, liền vội vàng giải thích: “Ta cũng không biết tại sao lại thế...”.

Vô Mẫn Quân nói: “Ngươi... ngươi để ta coi thử xem nào!”.

Ta kinh hoảng: “Nhìn cái gì mà nhìn?! Tuy, tuy rằng đây là thân thể của ngươi nhưng làm thế cũng quá...”.

Vô Mẫn Quân: “Câm miệng, ta nói là để ta nhìn cái quần!”.

Ta: “À...”.

Ta gọi đám cung nữ đã chờ sẵn ở ngoài vào, bảo họ chuẩn bị nước nóng trong bể tắm cho ta, sau đó đi tắm trước. Ném lại cái quần cho Vô Mẫn Quân, ta xấu hổ lủi đi mất.

Ta ngâm mình trong bể tắm rất lâu, mãi vẫn không dám đứng lên, tận tới khi nghe thấy tiếng quát của Vô Mẫn Quân: “Còn chưa ra à? Ngươi muốn chết ở trong đấy luôn phải không?!”, ta mới xấu hổ tròng một bộ quần áo sạch lên người.

Vô Mẫn Quân đang vắt chéo chân ngồi trên ghế, cái quần kia nằm ngay cạnh chân hắn. Mặt ta đỏ bừng: “Ngươi có muốn đi tắm luôn không...”.

“Không phải đái dầm đâu.” Ánh mắt Vô Mẫn Quân cứ lơ lửng ở tận chỗ nào, đột nhiên cất tiếng.

Ta: “...”.

“Không phải đái dầm thì là cái gì?”, ta lúng túng hỏi lại, “Ngươi đừng có an ủi ta... Hoặc phải nói là, đừng có tự lừa mình dối người nữa”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Hắn điên tiết: “Ta bảo không phải là không phải! Là... haizzz, biết nói với ngươi thế nào đây. Cái này cũng giống như khi ngươi thức dậy thì cơ thể có phản ứng, là chuyện rất bình

http://tieulun.hopto.org

thường thôi! Chẳng qua... ừ thì, coi như là một dạng tiến hóa của sự việc kia".

"..."

Ta chẳng thốt lên được lời nào. Cái thể loại "tiến hóa" này hoàn toàn vượt khỏi phạm vi hiểu biết của ta.

Vô Mẫn Quân nhấp một ngụm trà, có vẻ bực bội lắm, hỏi: "Có phải đêm qua ngươi mơ thấy cái gì không?".

Ta: "...".

"Đúng hay không?" Vô Mẫn Quân nhìn ta.

"Không, không có..." Mặt ta đỏ bừng lên, lắc đầu nguẩy nguậy.

Vô Mẫn Quân: "...".

"Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi nói dối lộ liễu lắm có biết không?! Nói, tối hôm qua ngươi mơ thấy cái gì?"

Ta cảm thấy cái mặt mình bây giờ có thể đem đi làm lò sưởi rồi: "Thật sự ta không có mơ mộng gì mà...".

Vô Mẫn Quân: "...".

"Thôi được rồi, thế ta hỏi ngươi, tối qua có phải ngươi mơ thấy một nam một nữ không?"

Ta ngẩng đầu lên, không tài nào tin được: "...?! Ngươi, ngươi... Làm sao ngươi biết...".

Vô Mẫn Quân: "...".

Lúc này ta mới hốt hoảng nhận ra mình vừa nói hớ, vội vàng gục mặt xuống.

Vô Mẫn Quân nói: "Ta biết là chuyện đương nhiên... May mà ngươi mơ thấy một nam một nữ đấy, nếu ngươi mà mơ thấy hai nam hay hai nữ thì ta...".

Hắn ngừng lại, một lát sau mới tiếp: "Nói tóm lại, đấy là phản ứng bình thường của nam nhân thôi, ngươi cũng đứng suy nghĩ nhiều làm gì, không phải đái dầm đâu... Ngươi cũng thật hồ đồ, có cái này mà cũng không phân biệt được".

http://tieulun.hopto.org

Ta vội vàng bào chữa: “Làm sao ta biết được! Ta sao dám tự mình săm soi kỹ được chứ?!”.

Vô Mẫn Quân chỉ cười, đột nhiên cất tiếng hỏi ta, vẻ mặt cực kỳ ám muội: “Rốt cuộc ngươi mơ thấy ai với ai? Chậc chậc, chỉ trong một đêm, Vân nhi bé bỏng của chúng ta đã trưởng thành rồi...”.

Lại còn Vân nhi bé bỏng...

Ta hất mặt sang một bên: “Việc gì ta phải nói với ngươi... À quên, ta đã bảo không mơ mộng gì hết cơ mà”.

Vô Mẫn Quân giả bộ không nghe thấy ta nói gì: “Để ta đoán xem nào... Sẽ không phải là bản thân ngươi đó chứ?”.

Ta: “...”.

Vô Mẫn Quân cười ha hả: “Nhìn mặt ngươi thế là ta biết rồi, chắc chắn một người là ngươi!”.

Ta: “...”.

“Ầy, vậy thì gã đàn ông còn lại là ai vậy ta...”, hắn xoa xoa cằm, “Chẳng lẽ là Ngô Ung?”.

Ta lập tức phản bác: “Làm gì có chuyện đó! Ngươi cũng nhìn thấy lần trước hắn ra như thế...”.

Ý thức được mình lại nói hớ, ta vội vàng ngậm miệng.

Vô Mẫn Quân nhướng mày: “Không phải à? Vậy chẳng lẽ là... Nguyên Úc?”.

Ta: “...”.

Tôi chọn cách im lặng tới cùng, mắt nhìn hắn chòng chọc.

Vô Mẫn Quân tiếp tục hỏi cung: “Không lẽ là Thái sư?”.

Ta: “...”.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân vỗ tay cái đét, sau đó phả lên cười, nhấc chén trà lên chậm rãi thổi vài hơi: "Ta biết rồi, là ta chứ gì! Ha ha ha ha ha ha... Haizzz, đều tại ta, ai bảo ta hấp dẫn quá làm chi...".

Vô Mẫn Quân còn chưa kịp nói xong, ta đã nhấc một chén trà lên, hất thẳng vào mặt hắn.

Vô Mẫn Quân: "...".

"Nóng!!!" Vô Mẫn Quân đứng bật dậy dậm chân bình bịch, "Mặt mũi mà tàn hoa bại liễu thì ngươi chịu đấy...".

Ta hậm hực: "Dù sao ta cũng gả cho ngươi rồi, để sẹo trên mặt với sẹo trên tay thì khác quái gì nhau!".

Sau đó, ta vừa điên tiết vừa xấu hổ, chạy mất dạng.

Vô Mẫn Quân: "...".

***

Ta rời khỏi cung điện một mình, bên ngoài có vẻ lạnh hơn trong phòng, từng cơn gió nhẹ liên tục thổi qua, ấy vậy mà gương mặt ta vẫn nóng đến dọa người.

Vô Mẫn Quân đúng là tên chết dẫm, rõ ràng biết trong hoàn cảnh đó ta xấu hổ muốn chết rồi, thế mà còn đoán bừa đoán bãi, lại còn dám lôi Thái sư ra... Ta đúng là muốn khóc cũng chẳng có nước mắt mà rơi.

Chuyện khiến ta bực mình nhất là, hắn dám thản nhiên thốt ra câu: "Vậy thì chắc chắn là ta rồi", còn nói bằng cái giọng vênh váo hả hê đó nữa chứ.

Tim ta cứ đập dồn dập như trống trận vậy. Đi loanh quanh một lượt, cuối cùng cũng bình thường trở lại, bấy giờ mới phát hiện mình đã chạy tới bờ Diệp Trì từ lúc nào.

Tới Diệp Trì, ta lại nhớ tới Ngô Ung đang bị giam ở chỗ này. Hắn đã bị nhốt bảy, tám ngày rồi. Cứ cách hai ngày ta lại mang một chút đồ tới cho hắn ăn, cũng dặn dò hạ nhân tuyệt đối không được thay nước cho Diệp Trì trong mấy ngày này.

Người của Bắc Xương Quốc hoàn toàn không lo lắng về chuyện Ngô Ung biến mất, điều này làm ta cứ nghi hoặc không thôi. Hơn nữa, theo lời gã thái giám được cử đi thông báo việc Ngô Ung cùng những người khác tới Bắc Xương Quốc vừa nghe thái giám chuyển lời, không

http://tieulun.hopto.org

những không bất ngờ hay hoảng hốt, trái lại bình tĩnh vô cùng, sắc mặt cực kỳ vui vẻ.

Lúc đầu ta còn thấy vô cùng kỳ quái, về sau mới nghe Vô Mẫn Quân giải thích, chắc chắn là vì Bắc đế đã lập sẵn mưu đồ, muốn Ngô Ung vào cung để quyến rũ "ta", vậy nên khi nghe tin Ngô Ung được giữ lại trong cung, bọn họ không những không kinh ngạc, ngược lại còn vui muốn chết.

Ta bắt đầu cực độ hoài nghi chỉ số thông minh của Bắc đế lẫn đám người Bắc Xương Quốc rồi đấy.

Ta cẩn thận bước tới gần tấm sắt khổng lồ kia, sau đó cầm một cục đá, ném trúng bàn tay hổ kia một cách cực kỳ chuẩn xác, "ầm" một tiếng, cánh cửa sắt mở ra.

Cửa sắt vừa mở đã nghe thấy tiếng hét đứt gan đứt ruột của Ngô Ung vọng từ dưới lên: "Mau thả ta ra!!!".

Ta ném thêm một hòn đã nữa xuống.

"Aa! ! !"

Xem ra tài năng của ta không đến nỗi nào, đã ném trúng Ngô Ung rồi. Hắn ré lên một tiếng, sau đó âm thanh tắt lịm.

Ta thấy hắn không kêu rên gì nữa, thầm nghĩ nhỡ hắn chết thật thì hỏng việc, liền cẩn thận nhích lại gần: "Ngô Ung?".

Ngô Ung còn chưa kịp đáp lời, cánh cửa sắt khổng lồ kia đã đóng lịa, ầm một tiếng rõ to.

Ta: "...".

Ngô Ung máu chảy đầm đìa: "...".

Ta đánh tháo dải buộc đầu xuống, buộc vào chi trước con hổ trên tấm sắt, kéo sang một bên. Tấm sắt từ từ mở ra, hơn nữa lần này không khép lại nhanh như lần trước.

Ta nhìn xuống, phát hiện Ngô Ung có thắp nến, ta nheo mắt lại, dần dần thấy được hắn...

Mặt mày bê bết máu...

Ta: "...".

http://tieulun.hopto.org

Ngô Ung: "...".

Một lát sau, Ngô Ung mới ngửa đầu lên, phun một búng máu về hướng ta. Vấn đề là hắn có phun thế chứ phun nữa cũng chả bay lên mà văng vào mặt ta được, cuối cùng, ngụm máu ấy lại rơi ngược trở xuống, đáp vào chính mặt Ngô Ung.

Ngô Ung: "...".

"Hu hu hu hu... Thả ta ra..." Ngô Ung lệ tuôn ào ạt.

Ta thở dài: "Tội gì ngươi phải làm thế này...".

Ngô Ung tiếp tục khóc: "Thả ta ra ngoài... Oa oa oa...".

Ta thật sự không nỡ nhìn hắn như thế, bèn nói: "Ngươi chờ một lát, ta đến giúp ngươi".

Ngô Ung nín khóc ngay tắp lự, nhìn ta bằng ánh mắt không tài nào tin được: "Thật sao?".

Ta gật đầu: "Có điều sau khi ra rồi, ngươi nhất định phải đi cho nhanh, đừng để cho Vô... à không, đừng để cho Trường Nghi... đừng để Hoàng hậu nhìn thấy mặt ngươi".

Xưng hô của ta cứ đổi liên xoành xoạch, Ngô Ung vì thế mà ngơ ngác nhìn ta, cuối cùng mới đáp lại, giọng nói đượm âu lo:

"Tây hoàng, ta phải nói rõ cái này trước, ta không thích nam nhân... Ta sẽ không vì vậy mà hầu hạ ngài đâu..."

"..."

Dịch sang bên cạnh một chút, ta giật dây cột tóc ra: "Ừm, ta nói thật nhé, ngươi nghĩ nhiều quá rồi đấy".

Ngô Ung: "...".

Cánh cửa sắt khép lại, ầm một tiếng nhức óc đinh tai.

Ngô Ung: "...".

Ta lắc đầu, xoay người bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

Thôi, cứ chờ Vô Mẫn Quân đến đây rồi nói, ta mặc kệ hắn...

***

Vừa nghĩ đến Vô Mẫn Quân, ta lại bắt đầu xấu hổ không thôi. May mà sau một hồi nghĩ trái nghĩ phải, rốt cuộc ta cũng nghĩ ra một cách giúp bản thân không cần xấu hổ như thế nữa, ấy chính là đổ hết trách nhiệm lên đầu Vô Mẫn Quân.

Thế là ta chấn chỉnh tinh thần, tiến về Chưởng Càn điện với khí thế ngút trời. Lúc này, Vô Mẫn Quân đang ngồi nhìn gương trát phấn... à không, là đang soi gương thử xem mặt mũi có bị tàn hoa bại liễu thật hay không. Thấy ta trở về, hắn mới quay đầu lại: "Hết xấu hổ rồi à?".

Ta chỉ thẳng vào mặt hắn: "Đương nhiên! Ta vốn không thấy xấu hổ hay thẹn thùng gì cả! Ngươi mới là người cần xấu hổ ấy...".

Vô Mẫn Quân: "...".

"Thế à, ngươi nói thử xem, sao lại thế?" Vô Mẫn Quân ung dung thong thả, khoanh tay trước ngực.

Mắt ta đảo một vòng: "Thật ra đều do phản ứng của đám đàn ông các ngươi thôi, ta mơ... Nói cho ngươi biết, ta chỉ mơ một giấc mơ rất bình thường thôi, là cảnh chúng ta uống rượu, tuyệt đối không có gì kỳ quái cả... Bởi thế mới nói, chắc chắn là tại thân thể ngươi không đứng đắn... toàn nghĩ linh tinh...".

Vô Mẫn Quân: "... Ngươi cũng thật nhanh mồm nhanh miệng, chuyện này mà cũng đổ lên đầu ta cho được".

Cái mặt hắn hiện lên mấy chữ "Ta thua rồi", sau đó liền đổi chủ đề: "Mà ngươi nói ngươi nằm mơ thấy chúng ta đang uống rượu cùng nhau?".

Ta lắp bắp đáp lại: "Đúng, đúng thế! thì sao?".

"Chẳng sao cả, ngươi đừng hoảng lên như thế chứ..." Vô Mẫn Quân cười cực kỳ xấu xa, "Chẳng qua... ta hỏi thật, chỉ uống rượu thôi à?".

"Đúng, đúng thế! Không uống rượu thì còn làm gì nữa?!", ta vội vàng vặn lại.

Vô Mẫn Quân xoa xoa cằm: "À, cũng không có gì, chẳng qua... sau khi uống rượu cũng có

http://tieulun.hopto.org

thể làm thêm vài chuyện nữa chứ...".

Mặt ta lại bắt đầu nóng lên: "Ngươi... Ngươi đừng có ăn nói linh tinh, làm gì có chuyện gì khác nữa?!".

"Ha ha ha ha!" Vô Mẫn Quân thoạt nhìn đang vui vẻ ra trò, phát tay áo bước về phía cửa: "Đúng rồi, không có gì cả".

Ta nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Vô Mẫn Quân đẩy cửa điện ra, đột nhiên quay đầu lại nhìn ta, nở một nụ cười: "Nhưng rõ ràng ta nhớ, lần trước ta có... ấy ấy ngươi mà, đúng không?".

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân phá lên cười, sau đó đóng cửa lại.

... Nghe nói thế, ta... không phải hoảng hốt, dù sao thì có mơ ta cũng chẳng dám mong hắn quên được chuyện đó.

Vấn đề là hắn có điên không... Sao phải mở cửa ra rồi mới nói?! Hắn không nhìn thấy đám thị vệ với cung nữ đều đang đứng hết ngoài cửa à?!

***

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, lời đồn "Hoàng hậu nương nương thực ra không đoan trang đứng đắn như vẻ ngoài" đã lan truyền với tốc độc chóng mặt...

Hơn nữa, phạm vi lan truyền lại là, cả bốn nước!

[30]

Ta và Vô Mẫn Quân chưa thành hôn được bao lâu, Lưu Lương đã về nước. Từ đầu tới cuối, hắn không hề để lại bất cứ một ấn tượng nào cho người khác cả, thậm chí vào ngày thứ hai sau khi hắn rời Tây Ương, ta ngồi ngẫm lại mới nhận ra mình không tài nào nhớ được gương mặt của hắn.

Người rời đi tiếp theo chính là Nguyên Úc.

Nguyên Úc xem ra vẫn có chút luyến lưu với Trường Nghi cũng chính là ta, nhưng hiện

http://tieulun.hopto.org

tại, lời đồn "Hoàng hậu nương nương không đứng đắn" đã truyền khắp xa gần rồi, ta không thể để những lời đồn đáng sợ hơn, kiểu như "Hoàng hậu nương nương không giữ đạo làm vợ" có cơ hội len lỏi khắp phố phường được, đành giả bộ không biết gì, đuổi hắn về Đông Nguyên.

Lưu Lương và Nguyên Úc lần lượt về nước, đám người Bắc Xương Quốc cuối cùng cũng nhận ra có chuyện không ổn. Quan hệ giữa Tây hoàng và tân Hoàng hậu nhìn có vẻ cực kỳ hòa hợp (hơn nữa lại còn hòa hợp đến độ khó tin ấy chứ), không giống như có kẻ chen ngang gây xích mích. Hơn nữa Ngô Ung mãi vẫn chưa thấy trở về, thật sự khiến người ta nghi hoặc không thôi.

Ta và Vô Mẫn Quân bàn bạc với nhau một hồi, quyết định thả hắn ra. Vô Mẫn Quân cứ uy hiếp dụ dỗ hắn một phen đã, sau đó mới để hắn cút về Bắc Xương.

Thật ra cũng chẳng cần uy hiếp hay dụ dỗ làm gì, dù sao Ngô Ung có muốn nói ra chuyện mình bị giam cũng chẳng thuyết phục được ai. Khu vực gần Diệp Trì là cấm địa, nếu hắn nói mình vào đó, vậy là hắn sai trước, rõ ràng có ý đồ gây rối, dù có mấy cái miệng cũng không lấp liếm được. Tóm lại, Ngô Ung chỉ có thể âm thầm nhẫn nhục mà thôi.

Ta cực kỳ tán thành với suy nghĩ của Vô Mẫn Quân, đồng thời cũng thấy thương cho gã Ngô Ung bị nhốt trong mật thất. Sau đó, ta và Vô Mẫn Quân liền chọn lấy một ngày, tới Diệp Trì vào lúc trời chạng vạng.

Chúng ta mở cửa ra theo cách cũ, ánh sáng vừa mới chiếu vào, lập tức nghe thấy giọng thều thào như sắp chết của Ngô Ung văng vẳng vọng lên:

"Mau... mau thả ta ra...".

Vô Mẫn Quân có nói, con đường bí mật kia không để người ngoài biết sẽ tốt hơn nên chúng ta đã mang theo một sợi dây thừng, buộc một đầu vào thân cây, chuẩn bị kéo hắn lên.

Ta còn đang định đáp: "Chờ chút, chúng ta sẽ kéo ngươi lên" thì Vô Mẫn Quân đã giơ tay cản, trêu chọc mấy câu:

"Thả ngươi ra hả? Ngươi dám làm mấy chuyện bất kính như thế với bản cung, nói thả là thả, chẳng phải sẽ khiến thiên hạ lầm tưởng Tây Ương Quốc dễ bắt nạt hay sao?"

Ta: "...".

Cái tên Vô Mẫn Quân này, đóng vai ác hậu cũng giống lắm.

http://tieulun.hopto.org

Ta câm nín nhìn Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân cũng nhìn ta, còn tặng kèm thêm một nụ cười cực kỳ bỉ ổi, sau đó giọng nói của Ngô Ung lại vẳng lên:

"Không, không, không, ta có thể nói cho ngươi biết những chuyện cơ mật của Bắc Xương Quốc...".

Ta sửng sốt, vừa mới định nói "Được", Vô Mẫn Quân đã lạnh lùng đáp lại: "Ngươi có ý gì? Đang nghi ngờ khả năng của Tây Ương Quốc ta sao? Còn có bí mật nào của các ngươi mà chúng ta không biết?".

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Nói cho ngươi biết, tính sơ sơ thì Tây Ương ta đã sắp xếp hai mươi mấy gian tế vào trong nội bộ triều đình Bắc Xương... Chỉ riêng bên cạnh Bắc đế đã có năm, sáu người rồi...".

Ngô Ung: "... Nhưng bên cạnh phụ hoàng ta bao nhiêu năm nay chỉ có hai người hầu hạ thôi mà...".

Ta: "... Phụt".

Vô Mẫn Quân: "...".

"Chẳng lẽ gian tế cứ phải lù lù ngoài sáng à?! Không thể nấp trong bóng tối sao?!" Vô Mẫn Quân thẹn quá hóa giận, "Hừ, ngươi lại bắt đầu nghi ngờ thực lực của Tây Ương đấy hử? Được rồi, vậy ngươi cứ ngoan ngoãn ngồi dưới đó đi!".

Ngô Ung sụp đổ hoàn toàn: "Aaa!".

Ta cũng chẳng ngồi yên được nữa, liền đẩy Vô Mẫn Quân một cái: "Ngươi đừng bắt nạt hắn nữa...".

Vô Mẫn Quân bị ta đẩy cho một cái, trượt chân, rơi thẳng vào trong mật thất...

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân: "...".

Ngô Ung: "...".

http://tieulun.hopto.org

Ngô Ung: "?".

Bầu không khí như đông lạnh lại thành băng... Ta nhìn đôi bàn tay mình, thật muốn chặt phứt nó đi cho rồi... Ừm, nói cho cùng cũng là tay của Vô Mẫn Quân cơ mà.

Đột nhiên, ta nghe thấy Vô Mẫn Quân ho khan một tiếng, nói bằng giọng cực kỳ nghiêm túc: "Được rồi, để kiểm chứng lời ngươi nói, ta tự mình xuống đây nghe xem ngươi có thể cung cấp cho chúng ta tin tức gì. Ta đã có lòng như thế, ngươi cũng phải thành khẩn mới được".

Ta: "...".

Nói thế mà cũng được sao...

Ngô Ung chắc không ngờ Vô Mẫn Quân xuống mật thất do bị ta đẩy, lập tức đáp:

"Được, được, được, ta biết gì nhất định sẽ nói hết. Phụ hoàng ta vốn tuổi tác đã cao, hy vọng có thể đánh hạ được chí ít là một tòa thành của Tây Ương Quốc nên mới cấu kết với tướng trấn giữ Hà Thành ở phương bắc, tên là Đỗ gì gì đó...".

Vô Mẫn Quân không nhịn được, chen ngang: "Đỗ Kỳ Nham, đúng không?".

"Đúng, đúng, đúng, chính là Đỗ Kỳ Nham... Phụ hoàng ta đã dùng một số tiền cực lớn để hối lộ, bảo hắn lúc Bắc xương Quốc tấn công Tây Ương, hắn hãy mở cửa cho chúng ta tiến vào, sau đó có thể giả chết mà trốn đi..."

Hình như sợ Vô Mẫn Quân không tin, Ngô Ung vội vàng bổ sung thêm, "Chuyện này cũng có nguyên nhân của nó! Thật ra Đỗ Kỳ Nham đem lòng yêu mến nữ nhi của một vị quan nhỏ nơi biên cảnh Bắc Xương. Có điều hai nước chúng ta đang trong tình trạng căng thẳng, phụ thân của nàng ấy không đồng ý, Đỗ Kỳ Nham vì mỹ nhân mới làm như thế! Phụ hoàng ta nói, chờ sau khi việc này thành công, hắn có thể giả chết, cùng với nàng ấy lén lút tới một miền quê bình yên nào đó sinh sống cả đời. Đến lúc đó, đối với Tây Ương mà nói, hắn vẫn là một bậc trung thần, dù máu đã thấm đẫm áo bào vẫn chiến đấu vô cùng anh dũng".

Vô Mẫn Quân thờ ơ nói: "Được rồi. Nói tiếp đi".

Ta ngồi ở bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ, chả trách lúc trước thư qua tin lại giữa Vô Mẫn Quân với phía Hà Thành lại nhiều như thế, thì ra là vì nguyên nhân này.

Nhưng sao trông Vô Mẫn Quân chẳng kinh ngạc gì cả, rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?

http://tieulun.hopto.org

Ngô Ung suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Phụ thân ta quyết định sẽ tấn công vào cuối tháng, bởi lẽ lúc đó Tây Ương Quốc sẽ cử hành lễ Nghênh xuân được tổ chức mỗi năm một lần. Đến ngày ấy, nhất định dân chúng sẽ tụ tập lại, vui chơi cả đêm không ngủ, binh sĩ chắc chắn cũng sẽ uể oải vô cùng...”.

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Cũng biết suy nghĩ đấy”.

Ngô Ung tiếp tục nói: “Hơn nữa...”.

Vô Mẫn Quân cắt ngang lời hắn: “Thôi không cần ‘hơn nữa’ làm gì, thật ra tất cả những chuyện ấy ta đều... à không Tây hoàng đều đã biết cả rồi. Đúng không, Tây hoàng?”.

Ta: “Hả? À... Đúng thế!”.

Ngô Ung: “...”.

Vô Mẫn Quân sốt ruột hỏi: “Không còn bí mật nào lớn hơn nữa sao?”.

Ngô Ung khúm núm đáp lời: “Ta cũng không biết nữa... Phụ hoàng không ưa ta cho lắm...”.

Vô Mẫn Quân cười nhạo: “Ngươi như thế, nếu là nhi tử của ta, ta cũng không ưa nổi...”.

Ngô Ung: “...”.

Ta: “...”.

Sau đó, Vô Mẫn Quân giơ tay lên, đánh Ngô Ung ngất xỉu.

Ta: “... Ngươi, ngươi làm gì thế?”.

Vô Mẫn Quân dùng dây thừng trói gô Ngô Ung lại, gọi ta: “Cứ kéo hắn lên trước đi đã”.

Ta cố sống cố chết kéo Ngô Ung lên, sau đó Vô Mẫn Quân cũng tự thi triển khinh công, bám vào dây thừng mà trèo khỏi mật thất, trông cũng vất vả ra trò.

Ta cảm thấy khó hiểu, hỏi hắn: “Ngươi định làm gì?”.

Vô Mẫn Quân chỉ thản nhiên nói: “Vốn dĩ có thể thả hắn đi, giờ thì không cần thiết nữa,

http://tieulun.hopto.org

nhưng để hắn ở chỗ này thì tội cho hắn quá. Thôi, kéo lên rồi giam lỏng vậy, dù sao cũng đỡ khổ hơn".

"..." Khóe miệng ta giật liên hồi: "Ta thay mặt Ngô Ung cảm tạ ngươi...".

Ta và Vô Mẫn Quân mất cả nửa ngày trời suy nghĩ, cuối cùng mới tìm được một chỗ tương đối thích hợp với Ngô Ung, ấy chính là: Lãnh cung.

Hiện giờ nơi đấy không có ai ở, lạnh lẽo, hoang vu, nhốt Ngô Ung ở đó rồi sai thêm vài người canh gác, đúng giờ thì đưa cơm đến, thực sự cũng không đến nỗi nào.

Song ta lại nhớ tới một chuyện. Đó là hình như Ngô Ung vẫn khăng khăng cho rằng ta, cũng tức là Vô Mẫn Quân, là một tên đoạn tụ. Lần trước hắn còn sợ đến thế, thậm chí còn bỏ lỡ cả cơ hội thoát thân, lần này tỉnh dậy, e là hắn sẽ suy sụp thật mất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bất kể là lần đầu tiên Vô Mẫn Quân ném hắn vào trong mật thất, hay là lần thứ hai ta định thả hắn đi rồi lại đổi ý, còn cả ban nãy, rõ ràng ta và Vô Mẫn Quân đã có ý để hắn tự do rồi, cuối cùng vẫn tiếp tục giam lỏng hắn lại... Lần nào cũng thế, hình như đều do hắn tự mình chuốc lấy cả...

Hắn cứ an phận một chút, động tác ít một chút, nói năng ít một chút, chẳng phải thiên hạ thái bình rồi sao...

Trở lại Chưởng Càn điện, ta không nhịn được mới hỏi Vô Mẫn Quân: "Ngươi định xử lý hắn thế nào đây?".

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta: "Ai? Ngô Ung? Thì trước mắt cứ nhốt lại đã".

"Không phải, là Đỗ Kỳ Nham ấy", ta lúng túng nói, "Hắn lại dám cấu kết với người của Bắc Xương...".

Ta có biết sơ sơ về gã Đỗ Kỳ Nham này, hắn cũng coi như mãnh tướng đứng đầu của Tây Ương, còn tự mình xưng phong thủ biên giới phía tây. Theo lý mà nói thì là một người trung thành tận tụy, lòng dạ sắt son, ai ngờ lại vì một nữ tử mà... Haizzz, khó trách người ta vẫn nói: "Ôn nhu hương là mộ anh hùng."

Vô Mẫn Quân chỉ cười: "À... Sau khi mọi chuyện thành công, phải khen thưởng hắn đàng hoàng mới được".

"?" Ta ngơ ngác nhìn Vô Mẫn Quân, lòng thầm nghĩ, tên này gặp đả kích lớn quá nên phát

http://tieulun.hopto.org

điên rồi chăng?

Vô Mẫn Quân nhìn ta, nói: "Thật ra hành động lần này của Đỗ Kỳ Nham, kể cả chuyện đem lòng yêu thương nữ tử của nước láng giềng lúc đầu, đều là ý của ta cả. Hắn nói rằng, có một nữ tử hôn mê, ngất xỉu trước cửa nhà hắn, sai người điều tra mới phát hiện đó là nữ nhi của một viên quan nhỏ ở Bắc Xương, thế nên mới viết thư hỏi ý ta xem nên xử lý thế nào. Ta bảo hắn cứ vờ như nhất kiến chung tình, khó lòng kìm chế, giả sử nàng ta nói phụ thân không đồng ý, vậy thì liền thổ lộ tâm nguyện vì nàng mà phản bội quốc gia. Đến lúc này thì kẻ đứng sau giật dây nhất định sẽ lộ diện để tới thương lượng với hắn, ta đoán, người này hẳn là Bắc đế. Nếu mọi chuyện diễn ra như thế thật thì hắn cứ giả bộ đấu tranh tư tưởng, cuối cùng làm ra vài chuyện gì đó, đồng ý trong sự giằng xé nội tâm".

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân tiếp tục nói: "Sau đó ta dự đoán vài tình huống có khả năng xảy ra. Có thể Bắc đế sẽ để Đỗ Kỳ Nham trở thành thuộc hạ của mình, nhưng xác suất xảy ra tình huống này có vẻ nhỏ, nếu trước trận chiến mà Đỗ Kỳ Nham lại đổi ý thì nguy to. Vì vậy, nhiều khả năng Bắc đế sẽ nghiêng về lựa chọn thứ hai, đó là để Đỗ Kỳ Nham giả chết".

"Nếu đúng như thế, ta dặn Đỗ Kỳ Nham phải đồng ý, sau đó đề nghị Bắc đế dẫn quân Bắc Xương Quốc tới một rừng cây gần đó nghỉ tạm. Bọn họ định tranh thủ cơ hội dân chúng Tây Ương ca mừng ăn uống suốt đêm, đến sáng sẽ xuất binh, vì vậy buổi tối phải nấp ở một nơi nào đó dưỡng sức, gần Hà Thành có một khu rừng lớn, có thể chứa được cả vạn người."

"Nếu thời tiết tốt thì nửa đêm lén châm lửa, thiêu chết toàn bộ. Còn nếu trời chẳng chiều lòng ta, đổ mưa xuống, vậy thì cứ dẫn quân Bắc Xương tới bên triền núi, nửa đêm ném đá từ đỉnh núi xuống, mượn thêm sức mưa, đè chết toàn quân."

Cuối cùng Vô Mẫn Quân cũng nói xong, quay sang nhìn ta, cười cực kỳ thoải mái: "Ngươi thấy sao?".

Ta: "...".

Ta thấy sao á?!

Ta thấy mình hoàn toàn không còn lời nào để nói nữa rồi.

Chương 16

http://tieulun.hopto.org

[31]

Có lẽ vì thấy sắc mặt ta quá kém, Vô Mẫn Quân mới bật cười nói: “Được rồi, ta hiểu mà, chắc ngươi không hiểu nổi bản vương đang nói gì đâu. Thôi đừng nghĩ nữa, đỡ đau đầu”.

“...” Ta liếc hắn: “Ngươi ít móc mỉa ta thôi...”.

Sau đó ta chống cằm nhìn hắn: “Vô Mẫn Quân, sao ngươi lại nghĩ được nhiều như thế? Nàng ta cũng chỉ là một người con gái thôi, vậy mà ngươi đã liên tưởng xa như thế, còn chuẩn bị sẵn tất cả các phương pháp xử lý những tình huống có thể xảy ra sau này... Hơn nữa lại đoán trúng đến không thể trúng hơn được nữa... Ngươi thật đáng sợ.”

Vô Mẫn Quân thờ ơ hỏi lại: “Vậy sao? Ta chỉ nghĩ chơi vậy thôi”.

Ta: “...”.

Vô Mẫn Quân nói: “Chẳng qua, đoán đúng cũng tốt. Lần này quân tiên phong của Bắc Xương Quốc bị diệt gọn, khí thế và lực lượng đều tổn thất không nhỏ. Bắc đế vốn đã chẳng khỏe mạnh gì, tới lúc đó chắc chắn sẽ tức đến phát bệnh, tốt nhất là để hắn tức quá mà chết luôn đi. Há há há há há...”.

Ta: “...”. cái loại người gì thế này!

Ngày thường Vô Mẫn Quân hầu như luôn ở cạnh ta, thỉnh thoảng mới âm thầm thư từ với người khác, thời gian còn lại toàn bộ đều cùng ta phê tấu chương, cùng ta đấu võ mồm, lúc nào cũng thấy hắn nhàn nhã thong dong, nhìn mà ngứa mắt. Nào ngờ, trong hành động mà ta vẫn nghĩ là “tùy tiện gửi một bức thư” lại ẩn chứa âm mưu có thể khiến người ta sợ hãi đến nhường này.

Đều là những việc liên quan đến cả vạn mạng người, đến hai đất nước, thậm chí là cả tương lai của bốn dân tộc... Thế mà lại được lặng lẽ quyết định đằng sau những nụ cười cợt nhả thường ngày ấy hay sao?

Ta đột nhiên thấy lạnh cả người.

Vô Mẫn Quân thì vẫn thong dong ngồi bên kia nhấp trà, khẽ ngâm nga mấy điệu hát linh tinh nào đó.

Một lát sau, hắn bất chợt quay đầu lại nhìn ta: “Vân Kiều, ngày mai là hưu tuần[1], không

http://tieulun.hopto.org

cần thượng triều, chúng ta xuất cung chơi một chuyến đi?".

[1] Hưu tuần: Là chế độ nghỉ ngơi dành cho quan viên Trung Quốc thời Đường, Quan viên cứ làm việc mười ngày thì sẽ được nghỉ ngơi một ngày một đêm, chia làm thượng tuần, trung tuần và hạ tuần.

Ta vẫn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, đột nhiên nghe Vô Mẫn Quân nói thế, mới ngơ ngác đáp lời: "Hả? Xuất cung chơi? Chơi cái gì?".

Vô Mẫn Quân: "Chưa biết, chơi gì chả được...".

Ta: "... Sao bỗng nhiên ngươi lại muốn đi chơi thế?".

Vô Mẫn Quân thả người lên ghế, hết vươn vai rồi lại duỗi lưng: "Chẳng vì sao cả, nhưng nếu sau này chiến tranh xảy ra, chắc chắn sẽ bận rộn lắm".

"Chỉ đơn giản là 'bận rộn' thôi á?..." Ta rớt mồ hôi hột.

Song, nói qua cũng phải nói lại, có lẽ năm xưa Vô Mẫn Quân cũng dùng chính cái thái độ ung dung biếng nhác này, từng bước từng bước dồn Đông Nguyên Quốc vào con đường không có lối thoát...

Ta xoa xoa cổ, nói: "À... Cũng được, nhưng ta mới chỉ sống trong thành có hai, ba ngày... không rành đường xá cho lắm đâu".

Vô Mẫn Quân thản nhiên: "Bản vương đây còn chả được lấy một ngày".

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân nhìn ta, nở nụ cười xán lạn: "Không sao, dù gì chúng ta cũng chỉ định đi dạo loanh quanh thôi mà".

Ta ngẫm nghĩ một lúc, thấy cũng đúng. Cả hai chúng ta đều biết khinh công, nếu có lạc đường thật thì cứ lên chỗ nào thật cao mà tìm đường, kiểu gì chả về được hoàn cung.

Hơn nữa mấy câu Vô Mẫn Quân nói ban nãy cũng có lý, ta liền gật đầu tán thành: "Cũng được, dù sao trong cung cũng thật nhàm chán".

***

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm sau, ta và Vô Mẫn Quân chỉnh trang cẩn thận, chỉ chờ xuất phát. Chúng ta tùy tiện khoác lên người hai bộ y phục lúc trước, sau đó qua mặt thị vệ, lặng lẽ rời khỏi cung.

So với Đông Nguyên Quốc, Tây Ương Quốc phồn vinh, giàu có hơn rất nhiều. Đường lớn chật ních người, ồn ào náo nhiệt, phố xá san sát những quán hàng, cửa tiệm, nhà dân, tiếng rao bán, hò hét của người bán hàng xôn xao không dứt. Ta ngó nghiêng bốn phía, không muốn bỏ sót cảnh nào, Vô Mẫn Quân lại lặng lẽ kéo ta lại: "Đừng làm mấy trò mất mặt nữa!".

Ta nghi hoặc hỏi: "Mất mặt gì? Không sao đâu, bọn họ cũng đâu biết ta là ai?".

Vô Mẫn Quân nói bằng giọng rất thản nhiên: "Thật sao? Ngươi tự xem đi, chẳng phải mọi người đều đang lén lút nhìn ngươi sao?".

Ta nhìn một vòng, quả thế thật. Rất nhiều người trên đường đều đang nhìn ta bằng ánh mắt dè dặt, hai tay giữ chặt thắt lưng vẻ mặt như đang đề phòng gì đó.

Ta hoảng hốt, vội vàng hỏi: "Sao lại thế được? Chẳng lẽ lần này ta dịch dung không đủ để qua mặt người khác?".

Vô Mẫn Quân liếc ta một cái: "Không phải. Ai bảo ngươi cứ lén lén lút lút, ngó ngó nghiêng nghiêng làm gì, người ta nhìn vào lại tưởng quân trộm cắp".

"..."

Vì vậy ta chỉ có thể bước về phía trước trong tư thế cực kỳ đàng hoàng, cực kỳ đoan chính mà thôi.

Ta phát hiện Tây Ương có một loại mỳ mà cả khi sống ở Đông Nguyên Quốc trước đây lẫn những ngày trong hoàng cung Tây Ương Quốc ta đều chưa nhìn thấy bao giờ. Loại mỳ này tên là mỳ Trường Dương, vốn là một bát mỳ rất thông thường, cho thêm một quả trứng gà đặc biệt – quả trứng đã được rán qua, lòng trắng dàn đều xung quanh, bao lấy lòng đỏ vàng ươm chính giữa, nhìn qua tựa như vầng thái dương tròn trĩnh, vì thế nên mới được gọi bằng cái tên kia.

Ta hiếu kỳ: "Ta không ngờ còn có thể nấu thế này nữa đấy".

Vô Mẫn Quân nói: "Món này trong hoàng cung Tây Ương không có... Nghe nói ăn vào dễ bị tiêu chảy lắm".

Ta đáp: "Thật à? Cơ thể ngươi khỏe mạnh thế, ăn vào chắc không sao đâu", nói rồi ta chui

http://tieulun.hopto.org

tọt vào quán ăn ven đường, gọi một bát mỳ Trường Dương.

Vô Mẫn Quân: "...".

Một lát sau, hắn cất tiếng: "Cho thêm một bát Trường Dương nữa!".

Ông chủ quán vui vẻ đáp lời.

Ta vội vàng nói: "Không, chỉ gọi một bát thôi!".

Ông chủ quán lập tức bắn về phía ta tia nhìn tức tối.

Vô Mẫn Quân nói: "... Ngươi có ý kiến gì?!".

Ta nói: "Cơ thể của ta mỏng manh yếu ớt lắm, nhỡ bị tiêu chảy thì làm thế nào?".

Vô Mẫn Quân cười lạnh: "Ông chủ, cứ cho thêm bát nữa!".

Ta: "...".

Thôi được rồi, hắn thích ăn thì cho hắn ăn...

Một lát sau, chủ quán bưng ba bát mỳ Trường Dương bốc khói nghi ngút ra, ta và Vô Mẫn Quân: "...".

"Sao lại tận ba bát thế này?" Ta không hiểu ra sao, có muốn lừa tiền cũng đâu lừa kiểu này được!

Chủ quán đáp lời: "Các vị gọi ba bát mà".

"Chúng ta chỉ gọi hai bát thôi", ta kiên nhẫn giải thích: "Ta một bát, nàng ấy một bát".

Chủ quán lại nói: "Không đúng, ngài đây đúng là gọi một bát, nhưng vị cô nương này đầu tiên gọi một bát, sau đó lại nói 'cứ cho thêm bát nữa' còn gì... Không phải là gọi hai bát sao?".

Ta và Vô Mẫn Quân: "...".

Chủ quán thật cao tay...

http://tieulun.hopto.org

“Ha ha, cảm ơn nhị vị!” Đột nhiên, bóng một tiểu cô nương xuất hiện, ngồi xuống trước bát mỳ Trường Dương thừa ra kia.

... Là Tư Đồ Hữu Tình.

Ta và Vô Mẫn Quân vẫn duy trì trạng thái “...” mà nhìn Tư Đồ Hữu Tình cùng với Bánh Bao đang vắt vẻo trên vai chủ, hình như nó béo lên thì phải.

Bánh Bao thấy chúng ta nhìn nó, ngượng ngùng vươn cái chi trước ngắn cũn cỡn ra, che đi phần thịt chỗ eo.

Ta: “...”.

Tư Đồ Hữu Tình hoàn toàn không nhận ra trạng thái câm nín bất thường của ta và Vô Mẫn Quân, nổi giận với ông chủ quán mỳ: “Sao lại cho hành vào? Đã nói là không được cho hành cơ mà!”.

Chủ quán: “...”.

“Ai da, vị tiểu cô nương này, cô nương vừa mới vào quán, nói không cho hành lúc nào chứ?!” Chủ quán kêu khổ, phỏng chừng cho rằng Tư Đồ Hữu Tình tới gây chuyện.

Tư Đồ Hữu Tình chăm chú bấm bấm ngón tay, tính toán một hồi, sau đó nói: “Một tháng trước”.

Sau đó nàng nhìn về phía ta: “Công tử nói có đúng không? Đúng rồi, tiểu nữ nói câu đó với ngài mà!”.

Ta đột nhiên nhớ lại thời điểm trước khi chúng ta chia tay, đúng là Tư Đồ Hữu Tình có nói câu gì đó, đại loại như: “Mỳ tiểu nữ ăn không được cho hành”...

Ta không khỏi giật mình, Tư Đồ Hữu Tình nhìn qua có vẻ giống một tiểu thần côn[2] quái dị, thích ăn nói linh tinh, ai dè lại “thiêng” như vậy...

[2] Thần côn: Ý chỉ những kẻ hay giả thần giả quỷ, mượn danh nghĩa thần tiên để lừa người khác.

Đổi bát mỳ không cho hành trước mặt cho nàng, ta đuổi ông chủ quán đi, hỏi Tư Đồ Hữu Tình lúc này đã thỏa mãn: “Muội đã đoán được rằng chúng ta sẽ ngồi ăn mỳ trong quán này sao?”.

Tư Đồ Hữu Tình gật đầu: “Đúng thế”.

Ta nể nàng sát đất: “Muội đoán như thần ấy”.

Tư Đồ Hữu Tình vừa xì xụp ăn mỳ, vừa giải thích: “Thật ra cũng không hẳn vậy, tiểu nữ chỉ biết chúng ta sẽ gặp nhau tại Tây Ương Quốc. Mà ở Tây Ương, món được ăn nhiều nhất chỉ có mỳ thôi, cứ dặn trước sẽ tốt hơn”.

“... Ra thế”. Ta cúi đầu, cầm đũa lên, cũng bắt đầu xì xụp ăn.

Ta liếc Vô Mẫn Quân, hắn đã ăn từ lâu rồi, hoàn toàn chẳng để ý gì tới ta cũng như Tư Đồ Hữu Tình.

Ta thấy Tư Đồ Hữu Tình chỉ đi một mình, mới hỏi: “Muội vẫn chưa tìm được sư phụ sao?”.

Tư Đồ Hữu Tình miệng nhồm nhoàm, ú ớ mấy câu: “À, tìm thì tìm được rồi, nhưng lại đi mất rồi...”.

Ta: “Ra thế...”.

Ta ngẫm nghĩ một lúc, thấy Tư Đồ Hữu Tình có vẻ cũng có vài phần bản lĩnh, mới nhỏ giọng hỏi: “Muội nói xem, nếu Bắc Xương Quốc và Tây Ương Quốc giao tranh, bên nào sẽ thắng?”.

Tư Đồ Hữu Tình lắc đầu.

Ta: “Không biết sao? Haizzz, cũng phải, mấy chuyện như chiến tranh loạn lạc đâu thể biết trước được gì...”.

Tư Đồ Hữu Tình tiếp tục lắc đầu.

Ta: “Không sao đâu, muội thế này đã giỏi lắm rồi”.

Tư Đồ Hữu Tình lắc đầu như điên, ngay cả Bánh Bao cũng bắt đầu lắc lắc tấm thân béo tròn của nó.

Ta: “...”.

http://tieulun.hopto.org

Tư Đồ Hữu Tình vươn tay kéo tai Bánh Bao: “Hùa theo cái gì?”, Bánh Bao mới tủi thân, “chi chi” hai tiếng.

Tư Đồ Hữu Tình nhìn ta: “Ý của tiểu nữ là, chiến tranh không bùng nổ được đâu”.

Vô Mẫn Quân ngẩng phắt đầu lên, nhìn chúng ta bằng ánh mắt thâm sâu khó dò.

Ta nói: “Chuyện này, sao có thể...”.

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Haizzz, có người chuẩn bị lăn ra chết, công tử cũng sắp phải khóc sưng mắt lên rồi”.

Ta: “...”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

[32]

Ta lập tức hỏi: “Ai?’.

Tư Đồ Hữu Tình chỉ nói: “Thiên cơ bất khả lộ... Tóm lại hãy nén bi thương, thuận theo số mệnh...”.

Ta: “... Nén là nén kiểu gì... Mau nói cho ta biết đi... Huống chi thiên cơ cũng bị muội tiết lộ cả đống rồi còn gì?!”.

Tư Đồ Hữu Tình lắc đầu, húp nốt ngụm nước cuối cùng trong bát mỳ, sau đó túm Bánh Bao ở bên cạnh đang lén lút ăn vụng trứng của ta ném lên vai, chạy vụt đi như gió.

... Tốc độ nhanh thật.

Ta câm lặng nhìn bóng Tư Đồ Hữu Tình biến mất trong khoảnh khắc, từ từ quay đầu lại nhìn Vô Mẫn Quân: “Vô Mẫn Quân... ngươi nói xem... Người đó, ừm, sẽ không phải là...”.

Vẻ mặt Vô Mẫn Quân vẫn cực kỳ bình tĩnh: “Yên tâm đi, ta không dễ chết thế đâu”.

Ta gật đầu, ra vẻ vô cùng thấu hiểu: “Cũng phải, người ta nói ‘kẻ xấu thọ nghìn năm cơ mà...”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

http://tieulun.hopto.org

Nói thì nói thế, ta vẫn có chút lo lắng. Dù sao nếu cạnh ta có ai đó chết, đã thế cái chết của người ấy lại khiến hai nước Bắc Xương và Tây Ương không thể nào khai chiến được, ngẫm đi ngẫm lại, ngẫm tái ngẫm hồi... cũng chỉ có một mình Vô Mẫn Quân thôi.

Vô Mẫn Quân thản nhiên hỏi: "Con ranh đó nói nếu người kia chết, ngươi sẽ khóc sưng cả mắt... Ta mà chết, liệu ngươi có khóc không?".

Sau đó tiếp tục phân tích: "Nếu là Ngô Ung thì may ra...".

Ta: "... Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, hiện giờ ta đối với Ngô Ung... thực sự là... haizzz...".

Vô Mẫn Quân chỉ cười: "Vậy ngươi sẽ khóc sưng mắt vì ta chứ?".

Chẳng biết vì sao, đột nhiên thấy ngượng ngùng khó tả, ta lắp bắp đáp lời: "Đương nhiên, ngươi đang ở trong cơ thể của ta cơ mà...".

Vô Mẫn Quân gật đầu: "Nói cũng đúng".

Hắn vỗ vai ta, cất giọng an ủi: "Yên tâm đi, muốn ta chết cũng không dễ đâu".

Trong giây phút đó, dường như có ý tứ sâu xa nào đó âm thầm hiển lộ trong đôi mắt hắn, giống như Vô Mẫn Quân đã chìm sâu vào một hồi ức xa xưa nào đó. Ta dường như còn có thể đọc được điều hắn đang muốn nói: "Ta đã từng lâm vào hoàn cảnh khó khăn hiểm nghèo nhất, thế mà vẫn sống đến hôm nay đấy thôi".

Trái tim ta khẽ run lên, cũng vỗ lên vai hắn: "Được, ta tin ngươi. Trước khi hai ta đổi lại được thân thể, ngươi nhất định phải sống cho tốt đấy".

Vô Mẫn Quân: "...".

"Ngươi đúng là đồ nhỏ mọn. Thế lúc đổi lại thân thể rồi thì sao, chúng ta lập tức xuống gặp Diêm Vương có phải không???".

Ta bật cười ha hả, Vô Mẫn Quân cũng cười vang, sau đó đột nhiên túm tay ta, chạy thẳng ra khỏi quán mỳ.

Ông chủ rụng rời cả người, hét ầm lên sau lưng chúng ta: "Các ngươi còn chưa trả tiền ba bát mỳ đấy!".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân kiêu căng hét lại: “Bản đại gia ăn cơm bá vương[3] đấy, ai bảo ông đang yên đang lành bưng thừa một bát làm gì!”.

[3] Chuyên dùng để chỉ hành vi ăn cơm không trả tiền.

Ông chủ quán mỳ đứng đó, gió táp vào mặt, hai hàng nước mắt to như sợi mỳ lặng lẽ chảy dài: “...”.

Ta quay đầu lại thấy thế, không nhịn được mà cười phá lên, tiếng cười sắp theo gió bay về phía quán mỳ, ông chủ quán có lẽ cũng sắp phát điên.

Ta và Vô Mẫn Quân chạy được một đoạn, đột nhiên thấy có một bóng người bé xíu lững thững ngay trước mặt, trên vai còn vắt vẻo một con vật cực kỳ dễ thương... Không phải Tư Đồ Hữu Tình thì còn ai nữa!

Tiểu cô nương đang ung dung mà dạo phố ngắm đường, thấy ta và Vô Mẫn Quân liền hoảng hốt xoay người định chạy.

Lần này ta đã có chuẩn bị trước, không nói không rằng bay người lên phía trước, chặn lối của nàng.

Tư Đồ Hữu Tình nhìn ta, khóc không ra nước mắt: “Thật sự tiểu nữ không thể nói nhiều hơn được...”.

Ta an ủi: “Yên tâm, ta không tới hỏi chuyện đó... Ta chỉ muốn hỏi muội, nếu như có hai người, thân thể của bọn họ bị hoán đổi cho nhau, vậy phải làm thế nào mới đổi trở lại được?”.

Vô Mẫn Quân cũng đã bước tới, nghe thấy ta hỏi nàng như thế, thầm hiểu ý gật đầu.

Tư Đồ Hữu Tình nghe thế mới yên lòng một chút, nói: “À, công tử nói... giống như tình trạng của hai người chứ gì?”.

Ta và Vô Mẫn Quân: “...”.

“Muội, muội biết từ khi nào?”, ta kinh ngạc.

Tư Đồ Hữu Tình ngẫm nghĩ một lúc: “Vừa lúc nhìn thấy hai người là muội đã biết rồi”.

Ta che mặt: “Sao muội không nói sớm... Muội đã biết chuyện của chúng ta, vậy chắc cũng

biết cách giúp chúng ta đổi lại chứ?”.

Tư Đồ Hữu Tình lắc đầu: “Ngày trước không nói là vì thiên cơ bất khả lộ... Ừm, muội biết”.

Ta mừng rỡ: “Là cách gì?”.

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Rất đơn giản, chỉ cần hai người làm nghi lễ vợ chồng là được”.

Ta nghi hoặc hỏi lại: “Thật không? Nhưng chúng ta đã làm lễ rồi mà”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Vô Mẫn Quân: “Không phải cái đó, ý muốn nói... động phòng ấy”.

Ta: “...”.

Thì ra là muốn nói tới động phòng... Ta lại nghĩ tới lần “động phòng” kia, cũng vô số những chuyện xảy ra giữa ta và Vô Mẫn Quân, thêm cả giấc mơ quái dị nọ... Đúng thật là xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, ta lắc đầu quầy quậy:

“Không được, không được, phương pháp này không dùng được, tuyệt đối không dùng được.”

Vô Mẫn Quân gật đầu: “Ta cũng thấy nó như không khả thi”.

“Hả?” Tư Đồ Hữu Tình gãi đầu gãi tai tỏ vẻ khó xử, sau đó mới vươn tay chọc Bánh Bao đang ngơ ngác bên cạnh: “Bánh Bao, em biết còn cách nào khác không?”.

Bánh Bao: “Chi...”.

Tư Đồ Hữu Tình: “Bánh Bao cũng không biết, vậy thì tiểu nữ cũng chịu thôi”.

Ta thật sự không còn gì để nói nữa: “... À, Bánh Bao cũng không biết sao... Thế thì thôi vậy”.

Tư Đồ Hữu Tình có chút ngượng ngùng, nói: “Để lần sau đi, đợi đến lúc tiểu nữ tìm được sư phụ, nhất định ông ấy sẽ có cách”.

Từ lần đầu gặp mặt tới giờ, ta vẫn chưa nhìn thấy sư phụ của Tư Đồ Hữu Tình bao giờ, cứ

http://tieulun.hopto.org

thấy làm sư phụ mà lại để cho đồ đệ tuổi còn quá nhỏ của mình vất vưởng khắp nơi thế này thì không đáng tin chút nào cả. Có điều thấy gương mặt bé nhỏ của Tư Đồ Tình đang đỏ bừng lên như trái đào, đành gật đầu cho có lệ: "Được, vậy lần sau".

Tư Đồ Hữu Tình cười với ta, sau đó lại mang theo Bánh Bao tung tăng đi mất.

Vô Mẫn Quân đứng sau lưng ta, bật cười: "Đúng là tiểu thần côn".

Ta nói: "Cũng không thể nói thế được... Thật ra nàng nói cũng linh lắm".

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói: "Ý của ta là, trước đây ta cùng bao nhiêu nữ tử... ừm, cũng chưa bị đổi thân thể với ai bao giờ, sau khi đổi thân thể với ngươi thì lại càng không làm qua chuyện đó. Con ranh đó rõ ràng biết chúng ta không thể làm thế với đối phương nên mới nói vậy. Cái chiêu này thì cả thầy tướng sỗ vớ vẩn bên đường cũng biết".

Ta rốt cuộc cũng phát hiện một điều Vô Mẫn Quân không bao giờ tin mấy chuyện thánh thần ma quỷ, chỉ sợ dù Tư Đồ Hữu Tình có nói Vô Mẫn Quân sắp chết hắn cũng chẳng để ý mảy may. Có thể nói đây cũng là một loại biểu hiện của tinh thần thép.

"Haizz, được rồi, nói chung... chuyện cứ thế đã", ta thở dài một hơi.

Vô Mẫn Quân không nói thêm gì nữa. Trong lòng ta vẫn bồn chồn, cả quãng đường sau đó hứng thú cũng chẳng còn được bao nhiêu.

Thế nhưng Vô Mẫn Quân thì lại hăng hái lắm, hết nhìn đông lại ngó tây, còn... còn chọn hai cây trâm ngọc mà cắm lên đầu.

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân hỏi ta: "Trông đẹp không?"

Ta: "Ngươi điên rồi đúng không?... Chơi vui lắm hả?".

Vô Mẫn Quân hậm hực đáp lời: "Thấy ngươi xấu xí thế, ta mới tiện giúp ngươi trang điểm một phen...".

Ta: "Vậy cảm ơn ngươi quá, ngươi nhanh lôi hết xuống cho ta. Vừa nghĩ tới chuyện hai cây trâm này do ngươi tự cài lên là ta đã chịu không nổi rồi".

Vô Mẫn Quân bĩu môi, rút trâm ra đặt về chỗ cũ. Đột nhiên ta cảm thấy hình như có người

http://tieulun.hopto.org

cứ nhìn ta mãi, nghi hoặc xoay đầu lại thăm dò, chẳng ngờ bắt gặp ánh mắt phẫn nộ của ông chủ hàng trang sức.

Ông ta thấy ta nhìn, ho nhẹ một tiếng, nói: "Vị công tử này, nương tử của ngài cài trâm trông rất đẹp, vì sao lại...".

Ta vừa định giải thích, ông ta đã ho khan thêm tiếng nữa: "... Khụ, tiểu nhân cũng chỉ làm ăn nhỏ thôi, đâu kiếm được bao nhiêu tiền, trong người mang bệnh, ở nhà còn có mẹ già con thơ phải chăm lo... khụ...".

Ông ta lại được thể ho đến đứt ruột đứt gan.

Vô Mẫn Quân thấy thế, nén cười mấy tiếng, cũng chung tay diễn kịch cho vui: "Haizzz, tướng công của ta ấy à? Còn phải dành tiền mua rượu uống, có thừa đâu mà đi mua trang sức cho ta? Hu hu hu hu...".

Ta: "...".

Ta bốc lên một nắm trâm, cắm toàn bộ lên đầu Vô Mẫn Quân: "Cho nàng hết, mua cho nàng hết, nàng đã vui chưa?".

Trên đầu Vô Mẫn Quân trâm vàng, trâm bạc, trâm ngọc lấp lánh vô số kể: "...".

Ta hỏi ông chủ: "Bao nhiêu tiền tất cả?".

Chủ hàng cười đến độ mắt chỉ còn là hai đường kẻ, cũng không thấy ho tới ho lui nữa: "Ây da, khách quan, ngài đúng là hào phóng quá! Chờ chút, chờ chút, để tiểu nhân tính cho ngài!".

Ông ta nâng bàn tính lên, lạch cà lạch cạch tính toán một hồi, ngẩng đầu lên cười với ta: "Vốn dĩ là ba thỏi vàng một quan tiền, một quan kia coi như bỏ, ngài chỉ cần đưa ba thỏi vàng là được rồi".

... Ba thỏi vàng???

Cắt cổ người ta à? Ba thỏi vàng đủ để một gia đình bình thường ăn trong một năm liền. Trước đây khi ta còn ở trong cung, một tháng cũng chỉ được có một thỏi bạc thôi đấy.

Ta ném một quan tiền ra: "Thật ngại quá, ta chỉ mang từng này tiền thôi".

Chủ hàng: "...".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân cười không dứt, sau đó lần lượt rút hết mấy cây trâm trên đầu xuống, cuối cùng vẫn chọn hai cây trâm bạch ngọc lúc ban đầu: "Được rồi, mua hai cây trâm này thôi".

Ta liếc mắt nhìn qua, là loại ngọc tốt, chế tác cũng tinh tế tỉ mỉ. Thấy sắc mặt của ông chủ hàng như chuẩn bị thổ huyết vào mặt mình tới nơi, ta liền vội vàng đồng ý, cũng chẳng chờ chủ hàng phản ứng lại, tay đã nắm chặt cây trâm ngọc, nói: "Được, xem như mua bán xong rồi nhé!".

Chủ hàng: "... Thôi vậy".

Lần này xuất cung, thực ra ta và Vô Mẫn Quân cũng chỉ mang có một quan tiền, hiện giờ đều đã phung phí hết để mua hai cây trâm ngọc vô tích sự này rồi. Ta cảm thấy hoàn toàn chẳng còn gì để nói, song Vô Mẫn Quân lại tủm tỉm ra chiều đắc ý lắm, đưa cho ta cây trâm có vẻ tao nhã hơn: "Cây này nam tử cài trông sẽ đẹp hơn, ngươi cài đi".

Sau đó cầm cây trâm có khắc hình hoa mai còn lại, qua quýt cắm lên đầu: "Còn cái này để ta cài vậy".

Ta hoàn toàn chẳng hiểu ra làm sao cả: "Ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì đấy... Ngươi không thấy càng ngày ngươi càng giống nữ nhân thực thụ rồi à?".

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta: "Ngươi nghĩ nhiều quá đấy. Ta chỉ đang nghĩ, nhỡ ta có lên bàn thờ thật, tốt xấu gì cũng phải khiến ngươi trông vật mà nhớ tới người thôi".

Chương 17

[33]

Ta nhận lấy cây trâm ngọc, trong lòng có chút bồn chồn. Sao Vô Mẫn Quân cứ như đang dặn dò hậu sự vậy kìa...

Lại nhìn Vô Mẫn Quân, hắn hình như không có ý đó, vẫn tiếp tục chọn đồ này lựa đồ kia, mặc kệ sự thật sờ sờ là chúng ta đã hết tiền rồi.

Cứ la cà như thế, bất giác trời đã tối tự lúc nào, ta và Vô Mẫn Quân chỉ có thể hồi cung. Vừa về đến cửa đã có người xin cầu kiến, hỏi là ai xong ta đã giật nảy mình, người xin gặp

không phải ai khác mà chính là Thái sư.

Hơn nữa nghe nói Thái sư đã tới lâu lắm rồi, chỉ sợ đã biết được chuyện ta và Vô Mẫn Quân trốn ra khỏi cung.

Quả nhiên, ta vừa tới ngự thư phòng, Thái sư đã hỏi thẳng: "Hoàng thượng, có phải người và Trường... à không, Hoàng hậu cùng nhau xuất cung không?".

Ta giả vờ như không có chuyện gì to tát: "Chỉ là muốn thể nghiệm cuộc sống của dân chúng một phen thôi...". Ngẫm nghĩ một hồi, ta lôi thẳng lý lẽ của Vô Mẫn Quân ra mà ứng phó: "Huống gì chiến tranh giữa ta và Bắc Xương Quốc sắp bùng nổ tới nơi, đến lúc đó cũng chẳng còn thời gian mà đi nữa".

Thế nhưng Thái sư lại đáp bằng một nụ cười như có như không: "Chỉ sợ rằng trận chiến này khó mà nổ ra được".

Ta nghi hoặc hỏi: "Thái sư có ý gì?".

Thái sư đáp: "Sáng sớm nay, Bắc đế đã băng hà rồi".

Cái gì? Bắc đế băng hà rồi?!

Ta cũng chết đứng luôn.

Ta nói: "Bắc đế... sao tự nhiên lại...".

Thái sư nói: "Từ trước tới nay sức khỏe Bắc đế vẫn không được tốt lắm. Theo như tin báo về, sáng nay, sau khi tỉnh dậy, đột nhiên tinh thần ông ta cực kỳ phấn chấn, cũng sắc phong cho nhị hoàng tử Ngô Húc làm thái tử, sau đó... cứ thế mà ngã lăn khỏi long ỷ".

Ta nghe mà sửng sốt không thôi, nhịn không được mới nói: "Thái sư, ông kể chuyện hay thật đấy".

Thái sư: "...".

"Tạ ơn Hoàng thượng có lời khen, nhưng việc đó bây giờ... khụ, đâu phải trọng điểm", khóe miệng Thái sư giật liên hồi.

Ta vội vàng lấp liếm: "Chẳng qua hiện giờ âm trạng đang rất vui vẻ, tùy tiện nói mấy câu thôi".

http://tieulun.hopto.org

Thái sư cũng nở nụ cười, tỏ vẻ thấu hiểu: “Hiện giờ Bắc đế đã không còn, nhị hoàng tử Ngô Húc và đại hoàng tử Ngô Chinh lại vì ngai vàng kia mà cắn xé không thôi, tam hoàng tử Ngô Ung... Đúng rồi, tại sao lại không thấy tam hoàng tử Ngô Ung có động tĩnh gì?”.

Bởi vì hắn còn đang vật vờ ở lãnh cung của ta kia kìa...

Đầu ta ướt đẫm mồ hôi, miễn cưỡng nở nụ cười: “Không biết nữa... Có lẽ đang giấu mình quan sát thế cục chăng?”.

Thái sư gật đầu, không suy đoán về chuyện đó nữa: “Chúng ta có thể nhân cơ hội này để tấn công Bắc Xương Quốc”.

Ta thầm nghĩ, việc này hắn cần Vô Mẫn Quân tự mình định đoạt, vì vậy chỉ đáp cho có lệ: “Ừ, ta cũng nghĩ vậy... Nhưng giờ ta cảm thấy hơi mệt, đợi đến buổi triều sớm mai hãy bàn tiếp. Ta nghĩ chắc trong lòng các đại thần cũng đã có chủ kiến riêng rồi”.

“Vâng.” Thái sư cung kính cáo lui, ta thong thả trở về tẩm cung. Vô Mẫn Quân đã tắm rửa xong, đang ngồi trên giường đọc sách, thấy ta trở về liền hỏi: “Thái sư tới có chuyện gì thế?”.

Ta đáp: “Chuyện là... Bắc đế qua đời rồi”.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Một giây sau, Vô Mẫn Quân cười phá lên: “Quả nhiên là trời giúp ta!”.

Ta cũng thấy chuyện này quái dị hết chỗ nói. Chỉ vì sức khỏe mà kế hoạch Bắc đế trù tính bao năm cứ thế đổ sông đổ bể, xem ra đúng là người tính không bằng trời tính...

Vô Mẫn Quân cười xong, mới chậm rãi nói: “Chuyện này coi như xong, giờ có thể thả Ngô Ung ra rồi”.

Lúc này ta mới nhớ tới Ngô Ung, kinh ngạc thốt lên: “Ta biết Tư Đồ Hữu Tình muốn ám chỉ gì rồi!”.

Vô Mẫn Quân thờ ơ liếc ta một cái.

Ta nói: “Nàng nói có người sắp chết, cái chết của người này sẽ khiến hai nước không thể nào giao chiến được, đó chính là Bắc đế. Ngày trước, vào lần đầu tiên chúng ta gặp Tư Đồ Hữu Tình, ngươi còn nhớ không, ta nói với nàng tên ta là Thiên Duy! Thiên Duy cũng chính là

http://tieulun.hopto.org

Ngô Ung. Bắc đế chết rồi, chiến tranh sẽ không xảy ra, mà Thiên Duy cũng tức Ngô Ung sẽ vì thế mà khóc sưng cả mắt!".

Ta hưng phấn nói một tràng, sắc mặt Vô Mẫn Quân vẫn cứ bình tĩnh như không: "Giờ ngươi mới nghĩ ra à?".

Ta: "...".

Cái gã này, không biết giả bộ một chút sao...

Ta ngồi xuống bên cạnh Vô Mẫn Quân, có chút do dự, hỏi: "Giờ chúng ta thả Ngô Ung ra thì phải nói thế nào về chuyện phụ thân hắn đây?".

Vô Mẫn Quân ngây ra nhìn ta: "Phụ thân hắn có phải do ta hại chết đâu, cần gì quanh co lòng vòng? Cứ nói thẳng với hắn thôi!".

Ta nói: "Với tính cách của Ngô Ung... nhỡ hắn lại ngồi đó mà gào lên khóc thì làm thế nào?"

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp: "Không biết, nói cho cùng người nói cũng là ngươi".

Ta: "... Ta không rành chuyện này đâu, ngươi chắc hẳn phải lợi hại hơn ta nhiều".

Vô Mẫn Quân nói: "Ừ, được rồi, ta đây không thích dính vào mấy chuyện phiền phức, cứ đem giết phứt Ngô Ung đi là xong".

Ta: "...".

Cuối cùng, vẫn là ta, mặt mày xám xịt, một mình tới lãnh cung.

***

Đặt chân tới lãnh cung ta mới thấy chỗ này quả nhiên lạnh thật. Cả cung điện to như thế, lớn như thế, ấy vậy mà ngoại trừ hai tên thị vệ canh gác ngoài cửa, gần như không thấy bóng người nào nữa. Lúc ta bước vào, vừa khéo gặp phải hai cung nữ đang đi ra sau khi đưa cơm, thấy ta, sắc mặt hai nàng đều tái đi như nhìn thấy quỷ, ta đành giả bộ không nhận ra, bước vào bên trong.

Ta đẩy cửa phòng của Ngô Ung ra, thấy hắn đang ủ rũ nằm trên giường, đăm đăm nhìn đỉnh màn, con ngươi đờ đẫn.

http://tieulun.hopto.org

Thấy bộ dạng hắn như thế, ta quả thực có chút không đành lòng. Ngẫm lại cũng đúng, từ ngày đầu bị giam trong mật thất tối đen, đến hiện tại bị nhốt trong lãnh cung gần như không có bóng người, chỉ sợ nếu là ta, cũng sẽ thấy đau khổ vô cùng.

Ta thử cất lời: "Khụ... Ngô Ung?'.

Ngô Ung vừa nghe thấy giọng ta liền ngẩng đầu đầy cảnh giác, sau đó hai tay lập tức chắn trước ngực: "Ngươi đừng qua đây! Ta sẽ không khuất phục đâu!".

Ta: "...".

Rõ ràng Vô Mẫn Quân đối xử với hắn chẳng ra gì, ta tử tế hơn bao nhiêu, ấy vậy mà hắn lại đề phòng ta như thế... Có lẽ là vì tướng mạo của Vô Mẫn Quân nặng sát khí quá chăng... hay ta phải nói là, nhìn vào rất có dáng của một tên thích hiếp bức gái nhà lành???

(Vô Mẫn Quân: "...".)

Ta vội vàng nói: "Ngươi bình tĩnh lại đi, ta... ta sẽ không làm gì ngươi đâu. Ta chỉ tới để báo rằng, ngươi có thể đi rồi".

Ngô Ung kinh ngạc nhìn ta: "Thật sao? Không có điều kiện gì khác chứ?".

Ta gật đầu: "Đúng vậy, không có, ngươi có thể đi rồi. Phải chú ý một chút, đừng để Thái sư phát hiện ra".

Ngô Ung ngơ ngác nhìn ta, sau đó bật dậy, bắt đầu thu thập hành lý, bộ dạng hăng hái vô cùng. Ta nhìn hắn, ấp úng mãi vẫn không biết phải nói với hắn về chuyện Bắc đế đã qua đời thế nào.

Sau khi hành lý đã sắp xếp ổn thỏa, ta liền ném cho hắn một bộ trang phục thái giám, bảo hắn thay vào. Lúc đầu Ngô Ung phản kháng cực lực, tận đến khi ta nói nếu hắn không chịu thì mặc quần áo cung nữ, hắn mới nhăn nhó mà khoác trang phục thái giám lên người.

Hai cung nữ tới dọn bát đĩa, ta ngẫm nghĩ một lúc, quyết định không để ý các nàng, tự mình dẫn Ngô Ung ra. Từ đầu tới cuối, sắc mặt hai gã thị vệ gác cổng vẫn cực kỳ quái dị, có lẽ đang không hiểu vì sao Hoàng thượng lại lén lén lút lút nuôi một tên hoàng tử địch quốc trong lãnh cung... hơn nữa, lần đầu tới đây, còn đến cùng cả Hoàng hậu nữa.

Ta và Ngô Ung ra khỏi lãnh cung, đường đường chính chính bước trên đường. Ngô Ung có

http://tieulun.hopto.org

tật giật mình, cứ bồn chồn sợ hãi không thôi, ta thấy mà khó chịu, liền nói với hắn: “Hiện giờ ngươi là thái giám hầu hạ bên cạnh ta, còn sợ ai xông tới đòi kiểm tra nữa sao?”.

Ngô Ung lúc này mới kéo vành mũ trên đầu xuống thấp thêm chút nữa: “Vâng...”.

Vừa lúc gặp phải hai, ba cung nữ đi ngang qua, Ngô Ung vô thức lại trốn vào một góc.

Ta: “...”.

Thở dài một hơi, ta đành đi qua bên đó với hắn.

Thế là hai chúng ta nép ở góc tường, nghe mấy cung nữ kia nhỏ giọng bàn bán: “Nói đến cũng buồn cười, không ngờ Bắc đế lại cứ thế mà lăn ra chết...”.

“Đúng vậy, vốn mọi người còn đang lo lắng...”

Tim ta “thịch” một tiếng, lòng thầm kêu hỏng rồi. Quả nhiên, vừa quay đầu lại đã thấy Ngô Ung đang mở to mắt nhìn ta: “Các nàng... các nàng ấy vừa nói gì thế?”.

“...” Ta làm sao mà lặp lại lần nữa được đây?!

Ta nuốt nước bọt, nói: “Không có gì đâu... Chắc ngươi nghe nhầm thôi, ta nghe thấy bọn họ nói hôm nay trời rất đẹp...”.

Ngô Ung: “...”.

Ngô Ung điên cuồng, hét ầm lên: “Ngươi lừa ta! Sao có thể thế được! Ta nghe thấy các nàng nói... các nàng nói Bắc đế... Sao lại thế này?!”.

Ta an ủi: “Ngươi đừng kích động quá, Bắc Đế là tên một thầy thuốc trong cung Tây Ương... cũng đã chín mươi tám tuổi rồi...”.

Ngô Ung càng điên cuồng: “Làm gì có ai tên như thế?! Làm sao có thể như thế được!”.

Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên bên cạnh: “Đúng thế đấy, có nói dối thì cũng phải nói cho ra hồn một chút...”.

Ta giật nảy người, đưa mắt liếc sang, thì ra là Vô Mẫn Quân. Không biết hắn tới tự lúc nào, bộ dạng biếng nhác đứng dựa vào tường.

http://tieulun.hopto.org

Ta quả thực có chút bất lực: “Sao ngươi lại tới đây... Đừng thêm dầu vào lửa nữa”.

Vô Mẫn Quân cực kỳ bất mãn: “Ta thêm dầu vào lửa lúc nào? Ngô Ung, ngươi đừng kích động, yên tâm đi, Bắc đế thật sự không chết!”.

Ngô Ung vừa nghe thế đã bình tĩnh lại ngay. Thật chẳng hiểu ra làm sao cả. Hắn cứ nhìn Vô Mẫn Quân bằng vẻ mặt ngơ ngơ ngác ngác: “Thật sao?”.

Đúng... đúng là tức chết ta mà! Vừa nãy ta an ủi hắn cạn nước bọt mà hắn không tin, Vô Mẫn Quân tùy tiện nói một câu hắn đã tin sái cổ?

Ngô Ung nói: “Vậy... vậy các nàng ấy vừa mới nói...”.

Vô Mẫn Quân nói: “Haizz, đám cung nữ kia không hiểu quy củ, phải nói là, Bắc đế đã băng hà rồi!”.

[34]

Ta: “...”.

Ngô Ung: “...”.

Một lát sau, Ngô Ung bắt đầu gào khóc.

Ta: “...”.

Ta bắt đầu bình tĩnh: “Vô Mẫn Quân! Ngươi còn nói ngươi không đến đổ thêm dầu nữa đi, làm thế này thì khác quái gì chứ?! Ngươi ngươi ngươi, ngươi không đợi được đến lúc tống hắn đi rồi hẵng nói sao?!”.

Vô Mẫn Quân liếc nhìn ta, sau đó nói với Ngô Ung: “Đừng khóc nữa”.

Ngô Ung còn khóc lớn hơn.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Vô Mẫn Quân không nhịn được, quát lên: “Còn khóc nữa ta liền lôi ngươi ra chém! Dù sao giờ thằng cha già của ngươi cũng không có cách nào uy hiếp ta nữa rồi...”.

Ngô Ung khóc đến độ gan ruột đều như muốn nôn hết cả ra.

http://tieulun.hopto.org

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân: "...".

Ta phát điên: "Không biết an ủi người khác thì câm miệng lại cho ta!".

Ta nói với Ngô Ung dịu dàng hết mức có thể: "Ngươi đừng khóc nữa. Nếu giờ ngươi về, chỉ cần vung roi thúc ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất mà đi thì vẫn có thể nhìn mặt phụ thân lần cuối. Nhưng nếu ngươi cứ khóc, để những người khác nghe thấy mà tới đây, có khi lại không về nổi, đến lúc đó... cơ hội nhìn mặt phụ thân lần cuối cũng coi như mất rồi".

Ngô Ung ngẩn người ra, lát sau liền ngừng khóc, chỉ nhỏ giọng nức nở không ngừng.

Vô Mẫn Quân ném cho ta một cái nhìn: "Xem như ngươi lợi hại". Ta mặc kệ hắn, tiếp tục nói với Ngô Ung: "Trước tiên ngươi cứ bình tĩnh lại đã, đừng khóc nữa...".

Ngô Ung gật đầu, giơ tay lau nước mắt trên mặt.

Ta liền nghĩ cách đổi chủ đề: "Sao... sao ngươi lại khóc đến đau lòng như thế? Tình cảm giữa ngươi và phụ hoàng ngươi tốt lắm sao?".

Lời vừa ra khỏi miệng ta đã thấy hối hận. Nhỡ hắn nghe vậy gật đầu, sau đó hồi tưởng quãng thời gian hạnh phúc với phụ hoàng hắn ngày trước, chẳng phải chúng ta lại hứng thêm một trận khóc lóc nữa sao?!

Cũng may Ngô Ung không làm thế, hắn lắc đầu: "Thật ra... không phải vậy. Ta cũng không yêu quý phụ hoàng lắm đâu".

Ta và Vô Mẫn Quân đều chẳng biết nói gì: "Thế ngươi gân cổ lên mà khóc làm gì???".

Ngô Ung ngẫm nghĩ một lúc, sau đó đáp: "Vì nếu đại ca hay nhị ca lên ngôi, lúc đó ta còn bị đối xử tệ hơn...".

Sau đó hắn dè dặt liếc mắt nhìn ta: "Thật ra Tây hoàng ngài cũng biết đấy, phụ hoàng sai ta tới Tây Ương Quốc là để nghĩ cách quyến rũ Trường Nghi công chúa, nếu như là đại ca hoặc nhị ca ta, hai người đó mà biết ngài đoạn tụ thì chắc chắn sẽ bắt ta quyến rũ ngài...".

Ta và Vô Mẫn Quân nổi điên: "Ta đoạn tụ khi nào?!".

http://tieulun.hopto.org

Ngô Ung thấy thế giật cả mình, nhìn Vô Mẫn Quân: “Hoàng hậu, cũng có phải nói người đâu... người kích động cái gì chứ?”.

Vô Mẫn Quân tức điên người, lạnh lùng nhìn hắn.

Ta nói với Ngô Ung: “Ngươi yên tâm đi, ta không đoạn tụ... Ta với Hoàng hậu ân ái với nhau như thế...”.

Ta giật giật ống tay áo của Vô Mẫn Quân, muốn hắn phối hợp một chút. Vô Mẫn Quân lại chỉ liếc mắt một cái, ta đành nháy mắt như điên với hắn. Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên cười khẽ, sau đó nhón chân lên, đặt lên má ta một nụ hôn chóng vánh.

Ta: “...”.

Ngô Ung: “...”.

Gương mặt ta bỗng đỏ bừng: “Ngươi, ngươi làm cái gì thế?!”.

Vô Mẫn Quân nở nụ cười như có như không: “Hoàng thượng, chúng ta còn chuyện gì chưa làm đâu, giờ người vẫn còn đỏ mặt lên thế, ha ha ha ha ha...”.

Ngô Ung cũng có chút xấu hổ: “Thì ra ta thật sự hiểu lầm ngài... Ha ha...”.

Ha ha cái đầu ngươi ấy.

Ta túm Ngô Ung lên, nói: “Đi, ngươi đi mau cho ta!”.

Sau đó tháo lệnh bài xuống, ném cho hắn: “Ngươi có tự mình tìm được đường không? Nếu tự mình tìm được thì cứ thế đi ra, chỉ cần mang theo khối lệnh bài này là có thể ra khỏi cung... chỉ ra thôi, không vào được. Ra khỏi cung rồi thì tự mình tìm cách, thuộc hạ của ngươi chắc vẫn còn ở đây, mau dẫn theo bọn họ về Bắc Xương Quốc đi”.

Ngô Ung dè dặt nhận lấy lệnh bài, nói: “Vâng... Cảm tạ Tây hoàng”.

Đây cũng coi như lần đầu hắn nói với ta theo đúng lễ nghi như thế, ta nghe mà vừa thấy buồn cười, vừa có chút cảm khái, đáp: “Được rồi, ngươi mau đi đi”.

Vô Mẫn Quân vẫn khoanh tay trước ngực, đứng một bên nhìn, đột nhiên cất tiếng: “Nhớ kỹ, sau này đừng quay lại, nếu không, bản cung thấy một lần sẽ giết một lần”.

http://tieulun.hopto.org

Ta chẳng hiểu ra sao, nhìn Vô Mẫn Quân: “Hắn có làm gì động chạm tới ngươi đâu?”.

Vô Mẫn Quân nói, coi bộ dạng cực kỳ khó chịu: “Ta cũng chỉ tùy tiện nói mấy câu thôi! Hắn có thể chết được mấy lần chứ?”.

Ngô Ung: “...”.

Ngô Ung cầm lệnh bài rời đi, bước chân như mọc cánh vậy.

Ta có chút lo lắng cho Ngô Ung, cứ nhìn mãi theo bóng lưng hắn, sau khi chắc chắn hắn sẽ không bị người ta tóm được mới quay người lại, chẳng ngờ Vô Mẫn Quân đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

... Đi gì mà nhanh thế, kỳ dị hệt như lúc tới.

Nghĩ cũng lạ, sao hắn lại có mặt đúng lúc thế nhỉ? Chẳng lẽ hắn theo dõi ta?

Cái gã Vô Mẫn Quân này, đúng là không tài nào hiểu được...

***

Ta ôm theo một bụng nghi vấn với Vô Mẫn Quân cùng nỗi bồn chồn lo lắng cho Ngô Ung trở về Chưởng Càn điện. Vô Mẫn Quân đang ở bên trong, ung dung ăn đống vải mới được dâng lên. Ta bước tới cạnh hắn:

“Khụ, ta có chuyện muốn hỏi ngươi... Từ lúc đầu ngươi đã bám theo ta rồi, đúng không?”

Vô Mẫn Quân còn chả thèm liếc mắt nhìn ta: “Không”.

“...” Phủ nhận cũng nhanh quá...

Ta có chút ngượng ngùng, hỏi tiếp: “Vậy ngươi... lúc nãy, sao tự nhiên hôn ta làm gì...”.

Vô Mẫn Quân thờ ơ đáp: “Chẳng phải ngươi vẫn cứ bứt rứt không yên, LO SỢ tên Ngô Ung đó hiểu lầm ngươi sao? Ngươi đã để tâm đến suy nghĩ của hắn như thế, ta cũng thuận nước đẩy thuyền, giúp ngươi một tay thôi”.

Ta nghi hoặc: “Ta để tâm tới suy nghĩ của hắn? Không phải ta đây chỉ vì sợ cái lời đồn ‘Tây hoàng là tên đoạn tụ’ truyền khắp bốn phương thôi sao? Lần trước tại ngươi mà người người nhà nhà đều xì xào bán tán Trường Nghi công chúa... không đứng đắn. Chả lẽ giờ còn

http://tieulun.hopto.org

muốn Tây hoàng cũng xuống bùn luôn sao? Phu thê hai người, người nào người nấy đều tiếng xấu đồn xa, không phải bi kịch loại thường đâu...".

Vô Mẫn Quân cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu nhìn ta: "Hả? Là vì chuyện đó à?".

"Không thì vì cái gì?" Ta nhặt lấy một quả vải, bóc vỏ ra, sau đó nói với Vô Mẫn Quân: "Há miệng".

Vô Mẫn Quân mở miệng, khỏe môi ẩn chứa ý cười.

Ta ném vỏ vào miệng hắn, sau đó cắn một miếng. Ưm, thật là ngon!

Vô Mẫn Quân: "...".

Vô Mẫn Quân sầm mặt, nhổ vỏ vải ra ngoài, sau đó xem như không có chuyện gì xảy ra, cất lời: "Hiện giờ người cũng nên đi thương lượng với Thái sư một chút xem phải tận dụng cơ hội, đánh Bắc Xương Quốc thế nào".

Ta nói: "Vẫn muốn đánh sao?".

Vô Mẫn Quân gật đầu: "Không đánh mà được chắc? Đương nhiên phải nhân lúc cháy nhà mà hôi của rồi, nếu không thì Tây Ương ta chịu thiệt mất".

"Cái loại thiệt hại gì thế không biết... Ngươi muốn cái gì của Bắc Xương Quốc?".

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói: "Chưa biết, tạm thời... ít nhất cũng phải tám tòa thành".

Ta giật mình nói: "Bắc Xương Quốc đâu có lớn như Đông Nguyên Quốc... Tám tòa thành, đâu có ít, gần như cả phần biên giới đều về tay ngươi hết rồi".

Vô Mẫn Quân cười: Ừ".

Ta cảm thấy dã tâm của Vô Mẫn Quân quá nhiều, lòng tham cũng quá lớn, chẳng biết đáp lại thế nào, đành ậm ừ qua chuyện: "Thái sư sẽ đồng ý sao?".

Vô Mẫn Quân đáp: "Không biết nữa, ngươi cứ nói với Thái sư trước đi, tính Thái sư vốn nghiêm nghị cẩn trọng, phỏng chừng sẽ khuyên trước tiên cứ đánh thử một, hai tòa thành. Vậy cũng được, dù sao đợi đến lúc đó, Tây Ương ta thừa thắng xông lên thì kết quả cũng thế thôi".

Ta cảm thấy ý này cũng không tồi liền gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Rất nhanh, mọi chuyện được bàn tính xong xuôi, ước chừng một tháng sau kế hoạch đã chính thức thông qua. Quân lính của Tây Ương Quốc vô cùng tinh nhuệ, tuy rằng đã rời xa chiến trường một khoảng thời gian, nhưng tốc độ tập kết lại cũng cực kỳ đáng nể. Vô Mẫn Quân quyết định cứ phải hai vạn binh sĩ đi tiên phong, để lại tướng quân Hà Khâm làm thống soái.

Nói đến vị tướng Hà Khâm này, ta vẫn thấy rất buồn cười, nguyên nhân không ở bản thân hắn, chỉ vì hắn đường đường là một đại tướng quân oai phong lẫm liệt, vậy mà tên tự lại là "Hòa Thân[1]". Nhớ lần đầu nói chuyện này cho Vô Mẫn Quân nghe, cũng hí hửng tới độ cười phá lên, ngã trái ngã phải, Vô Mẫn Quân lại chỉ nhìn ta bằng ánh mắt lạnh te: "Chuyện này ngươi cũng đừng nói trước mặt người ta, cười thầm sau lưng là được rồi...", sau đó hắn cũng cùng ta cười lăn cười bò.

[1] Là hành động các vị vua Đông Nam Á đem con cháu của mình gả cho vua các nước phiên bang nhằm giữ quan hệ hòa hảo giữa hai nước, chỉ cuộc hôn nhân chính trị vì lợi ích quốc gia, tránh chiến tranh đổ máu.

... Không đúng, không đúng! Sao nhớ tới chuyện ngày đó, lại thấy ta với Vô Mẫn Quân chẳng khác nào hai kẻ thiểu năng thế...

Nói tóm lại, Hà Khâm dẫn theo hai vạn đại quân xuất trận, khí thế trùng trùng, hệt như năm xưa tiến đánh Đông Nguyên Quốc. Thật ra ta cũng có chút đồng bệnh tương liên với Bắc Xương Quốc, nhưng đành chịu, chẳng có cách nào ngăn cản chuyện này, bởi vì nếu lúc trước Tây Ương không rút quân về chuẩn bị đánh chiếm Bắc Xương Quốc thì Đông Nguyên Quốc cũng không có cơ hội thoát khỏi cảnh nước mất nhà tan...

Kẻ yếu không thể nào chống lại kẻ mạnh được, chỉ có thể đem một kẻ yếu khác đẩy ra, thu hút sự chú ý của kẻ mạnh mà thôi.

Ta đột nhiên thấy trong lòng phảng phất ưu thương, có điều hoàn toàn không dám biểu lộ trước mặt Vô Mẫn Quân dù chỉ là một chút.

Chương 18

http://tieulun.hopto.org

Biên thành Bắc Xương Quốc tên gọi Nỗ Thành, tên này cũng rất có ý tứ, giống như là "Tướng tài cầm nỗ khỏe, trấn giữ nơi hiểm yếu[1]" vậy, nhưng trên thực tế, muốn đánh hạ nơi này cũng không phải chuyện gì khó khăn.

[1]Nguyên văn là "Lương tướng kính nỗ, thủ yếu hại chi xử", trích trong tác phẩm Quán Tần Luận của học giả Cao Nghị.

Nỗ Thành cách kinh đô của Tây Ương Quốc khá xa, bởi vậy những tin tức mà ta và Vô Mẫn Quân nghe được đều là của một ngày đêm trước đó, may mà lần nào cũng là tin thắng trận.

Vì Bắc Xương Quốc vẫn đang trong thời gian để tang, khí thế của cả binh sĩ lẫn dân chúng đều cực kỳ uể oải, binh lính Tây Ương Quốc sĩ khí ngút trời, lòng quân rạo rực đánh cho một trận, vội vã đầu hàng, cổng lớn của Nỗ Thành chẳng mấy chốc đã mở cho quân Tây Ương.

Lúc này, một phong thư từ kinh thành Bắc Xương Quốc đã vượt bao sông núi mà tới tay ta và Vô Mẫn Quân, mang trong mình hai thông điệp: đầu hàng và cầu hòa.

Thì ra sau khi Bắc đế qua đời, đại hoàng tử và nhị hoàng tử vì vương vị mà giành giật đến máu chảy đầu rơi, triều đình rối tung một mảnh. Chẳng bao lâu sau, tam hoàng tử, cũng chính là Ngô Ung, được chúng ta thả về, tình huống lại càng thêm hỗn loạn. Cuối cùng Ngô Ung liên kết với đại hoàng tử Ngô Chinh cùng với một vị tiểu hầu gia nào đó giết chết nhị hoàng tử, cũng là thái tử do Bắc đế đích thân sắc phong, Ngô Húc. Ngô Húc hẳn là kẻ rất tài năng mới phải, vậy mà lại chết vì nội loạn, đúng là khiến người ta không còn lời nào để nói.

Vô Mẫn Quân nghe xong, nói Ngô Ung và Ngô Chinh đều chỉ là tốt mã mà thôi, nhân vật then chốt nhất trong sự kiện lần này hẳn là vị hầu gia trẻ tuổi không biết chui từ đâu ra kia.

Sau khi Ngô Húc chết, Ngô Ung liền tuyên bố rằng, bản thân không có bất cứ tham vọng nào với ngai vàng của Bắc Xương cả, sở dĩ giết hại Ngô Húc, cũng chỉ vì muốn bảo vệ tính mạng mà thôi. Tiếp đó, để chứng minh sự trong sạch của bản thân, hắn tự động chạy tới Nam Văn Quốc – đất nước từ trước tới giờ vẫn giữ thái độ cực kỳ trung lập.

Ta và Vô Mẫn Quân sau khi biết chuyện này đều có chung một phản ứng:

"..."

Đúng là đồ vô dụng...

Cứ thế, Ngô Chinh lên ngôi hoàng đế, tiểu hầu gia thăng chức không ngừng, trở thành thái sư trẻ nhất trong lịch sử cả bốn nước, chức quan nhất phẩm, đúng là dưới một người mà trên

vạn người.

Đúng lúc này, bi kịch tới...

Thứ nhất là vì ta và Vô Mẫn Quân phái binh tấn công Nỗ Thành, hai là vị tiểu hầu gia kia không biết vì sao đột nhiên bệnh nặng, nghe đồn đã nguy đến mức thần trí mê man rồi.

Phản loạn trong triều còn còn chưa dẹp yên, bên ngoài đã có Tây Ương Quốc lăm le như hổ rình mồi, trợ thủ đắc lực duy nhất lại đang bệnh nặng sắp chết. Ngô Chinh vốn là kẻ vô dụng, hiện thời cũng sắp không trụ được, cuối cùng viết một phong thư cầu hòa theo ngựa phi bất kể ngày đêm, đưa tới tận Tây hoàng.

Cũng chính là ta và Vô Mẫn Quân.

Trong bức thư này có viết, Bắc Xương Quốc và Tây Ương Quốc từ trước đến nay vốn quan hệ vô cùng hòa hảo, không hiểu tại sao Vô Mẫn Quân đột nhiên lại cho quân tấn công lãnh thổ Bắc Xương? Sau đó lại nói, Ngô Chinh, dưới sự thôi thúc của lòng nghi hoặc đã hỏi ý kiến của những người khác (không biết là ai), người người đều nói: Bởi lẽ trước đây Bắc đế đã có ý muốn tấn cuông cũng vì phòng họa sau này. Chính bởi vậy hắn mới ngỏ lời, để thể hiện rằng hắn tuyệt đối, hoàn toàn không có ý định trở thành kẻ địch của Tây Ương Quốc, nên có ý dâng tặng Tây hoàng một vị công chúa của Bắc Xương...

Lúc này, vị công chúa đó đang đứng ngay trước mặt, giương mắt nhìn ta bằng vẻ thẹn thùng pha vài phần sợ hãi.

Ta: "...".

Không thể không nói, nàng ta cũng xinh đẹp, gương mặt có vài phần hao hao Ngô Ung, mắt phượng nhẹ đưa, môi hồng khẽ nở, quả thực là vẻ đẹp quyến rũ đều phô bày hết cả, lại thêm ánh nhìn ngây thơ đến vô tội điểm tô... Nếu ta mà là nam nhân, chắc chắn cả tâm lẫn thần đều sẽ rung lên bần bật.

Nhưng rất đáng tiếc, ta là nữ nhân hàng thật giá thật, hơn nữa nàng ta lại còn tới để tranh tướng công với ta... được rồi, là tướng công hờ.

Ta ném bay phong thư đi, ra vẻ lửa giận ngút trời: "Bắc đế có ý gì?! Trẫm vì Tây Ương Quốc, cần mẫn không dám ngơi tay, các binh sĩ vì Tây Ương Quốc, không tiếc rơi đầu, nhiệt huyết cảm động trời cao. Ấy thế mà Bắc đế lại dám để một nữ nhân đến nơi này, dựa vào đó muốn hai quốc gia hòa hảo? Vậy chẳng phải là quá xem thường Tây Ương Quốc ta sao?!".

Ta thay đổi chủ đề câu chuyện, lại tiếp:

http://tieulun.hopto.org

“Huống gì, trẫm còn có một vị Hoàng hậu hiền thục ôn lương, chẳng lẽ lúc này lại xem nàng như không khí? Trẫm là hạng đắm chìm trong mỹ sắc như thế sao?!”.

Thế là công chủa Bắc Xương Quốc lâm vào bi kịch, hoảng sợ đến độ mặt mày tái nhợt cả ra, sau đó bị dẫn đi giam lỏng. Địa điểm giam lỏng cũng rất đặc biệt, chính là lãnh cung mà hoàng huynh của nàng từng có cơ hội ở tạm mấy ngày.

Những đại thần khác nghe được lời của ta đều cảm động đến độ vỗ tay không dứt, cảm thán Hoàng đế ta đây quả thật khí phách hơn người, lại kiên cường chính trực.

Đương nhiên, sau khi Vô Mẫn Quân nghe những lời nói của ta được truyền qua vô số cái miệng, điểm mấu chốt hắn để tâm lúc nào cũng khác với người ngoài. Hắn chỉ nhấn mạnh vào mấy chữ, không chỉ nhấn mạnh, còn lặp đi lặp lại chẳng biết bao nhiêu lần:

“Hoàng hậu hiền thục ôn lương? Hiền thục ôn lương... Há há há há há há há...”.

Ta: “...”.

Mặc kệ hắn!

Ngô Chinh sau khi nghe được hồi báo của sứ giả liền nhanh chóng gửi một phong thư cầu hòa khác tới. Bên trong viết, khí độ của Tây hoàng khiến kẻ khác ngưỡng mộ không thôi, để bày tỏ tấm lòng ngưỡng mộ đó, Ngô Chinh nguyện mang tám tòa thành ra đổi.

Ta: “...”.

Thái sư và các đại thần: “...”.

Chúng ta đều không ai ngờ Ngô Chinh lại vô dụng tới mức này, tình nguyện dâng tám tòa thành để đổi lấy bình an trong chốc lát...

Vô Mẫn Quân lại chẳng hề ngạc nhiên, chỉ thờ ơ nói: “Chắc bên cạnh Ngô Chinh có kẻ nào châm ngòi thổi gió rồi... Haizzz, xem ra có người còn muốn lật đổ Bắc Xương Quốc hơn cả chúng ta”.

Bất luận thế nào, chúng ta cũng chẳng có lý do gì để từ chối một điều kiện tốt như vậy. Ta làm bộ làm tịch một phen, nói: “Bắc đế ngài thật khách khí quá, khách khí quá”. Bắc đế lại uyển chuyển đáp lời: “Đâu có, đâu có”. Tiếp theo, ta rút quân về, chính thức ký kết hiệp ước với Bắc đế, tám tòa thành biên giới của Bắc Xương Quốc hết thảy đều quy về lãnh thổ của

http://tieulun.hopto.org

Tây Ương. Đương nhiên, vị công chúa kia cũng được đưa trả về cố quốc.

Ta lại nhớ tới những lời Vô Mẫn Quân nói ngày trước, mục tiêu là tám tòa thành… đúng là nói một câu liền thành sự thật.

Vô Mẫn Quân có được tám tòa thành, tâm tình quả thực không thể chỉ hình dung bằng một chữ "tốt", phải nói ngày nào cũng cực kỳ vui vẻ, rảnh rỗi liền ngân nga vài khúc nhạc. Dưới sự ảnh hưởng của hắn, tâm trạng ta cũng tốt hơn nhiều, đối xử với các đại thần cùng các tỷ muội cũng thêm vài phần thân thiện hòa nhã.

Song có lẽ bởi ta đây thân thiện quá, hòa nhã quá, khiến cho vấn đề xuất hiện.

***

Vấn đề này nói ra thì có vẻ rất bình thường, nhưng đối với ta và Vô Mẫn Quân mà nói, quả thật là phiền phức không chịu nổi.

Đó chính là việc tuyển phi.

Lúc đầu, do cả nước đang để tang Tiên đế nên lúc Tân hoàng đăng cơ, hoàn toàn chẳng có ai dám nói năng gì. Về sau, quan hệ giữa ta và Vô Mẫn Quân vô cùng tốt đẹp, mọi người cũng đành nhẫn nhịn chờ thêm một thời gian. Cuối cùng, chiến tranh giữa Tây Ương Quốc và Bắc Xương Quốc chỉ cần một mồi lửa nhỏ là có thể bùng lên dữ dội, quốc sự ngay trước mắt, kẻ nào chán sống dám đem chuyện tuyển phi ra làm phiền Hoàng đế?

Thế nhưng hiện giờ tân đế của Bắc Xương đã vô dụng đến nhường này, chủ động dâng tặng tám tòa thành, ta lại thân thiện ôn hòa như thế... Điều kiện "thiên thời, địa lợi, nhân hòa" đó đã khiến cho chuyện tuyển phi dần dần nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Ta cùng Vô Mẫn Quân thành hôn mới hơn hai tháng, "Trường Nghi công chúa" chưa hoài thai là chuyện hết sức bình thường, thế mà ngày hôm nay, ta lại nhận được một bản tấu chương, bên trong có viết: Hoàng hậu chưa hoài thai, vi thần lo lắng hoàng thất sẽ không có người kế nghiệp, hi vọng Hoàng thượng có thể nạp thiếp tuyển phi, khiến dòng dõi hoàng tộc được lưu truyền mãi mãi.

Ta liền đưa cho Vô Mẫn Quân, hắn mở ra liếc qua, sau đó viết vài chữ, ta đưa mắt nhìn, đại ý là: "Trẫm còn chẳng lo chuyện mình có con hay không, ngươi lo lắng cái gì? Hoàng thượng không gấp, thái giám đã vội".

Ta có thể tưởng tượng ra vị quan kia sau khi nhận được hồi âm vẻ mặt sẽ thế nào.

http://tieulun.hopto.org

Làm sao mà chịu nổi...

Sau đó, cứ như mọi người đã thống nhất với nhau hết cả, tấu chương mong ta nạp phi cứ như hoa tuyết bay thẳng đến ngự án. Chỉ cần liếc mắt nhìn thấy chữ nào liên quan tới chuyện này, ta liền không nói không rằng quăng hết cho Vô Mẫn Quân, khiến cho sắc mặt của hắn cứ ngày một sa sầm.

Ta vô tư cười hề hề trên nỗi đau của người khác: "Xem ra mọi người có vẻ lo lắng về năng lực nối dõi tông đường của người đấy, Tây hoàng".

Vô Mẫn Quân thong thả ung dung gấp mấy bản tấu chương trong tay lại, nói với ta: "Hoàng hậu, đó là vấn đề của nàng đấy chứ... Không bằng hiện giờ lập tức nghĩ cách nào để hoài thai đi?".

Ta: "...".

Nói đơn giản quá nhỉ...

Ta thở dài một hơi, giật lấy bản tấu chương trong tay hắn, mở ra nhìn, phát hiện đó là tấu chương của Lưu thị lang. Ông ta viết rằng cũng đã đến lúc Hoàng thượng nên lập phi tử rồi, hơn nữa còn bóng gió xa xôi ý nói nữ nhi nhà ông ta là một lựa chọn không tồi.

"Mấy vị đại thần này, giờ ngay cả người cũng đề cử luôn rồi." Ta bật cười, lúc đầu thì chỉ thúc giục thôi, giờ còn kiêm luôn cả việc đề cử.

Vô Mẫn Quân nói: "Thế ngươi nghĩ vì sao bọn họ lại hăng hái đến vậy? Cái gì mà cơ nghiệp trăm năm, cái gì mà truyền thừa con cháu... Cũng chỉ muốn nhét hết thân thích của mình vào hậu cung của ta thôi".

Ta nói: "Ai bảo ngươi tính nết thất thường, chẳng biết đâu mà lần. Bọn họ hẳn là muốn tìm một phương pháp nào đó để giam chân ngươi chứ gì".

Vô Mẫn Quân thờ ơ nói: "Vậy thì đám người đó đúng là không hiểu gì về ta cả... Ngươi xem, Thái sư đến tận giờ vẫn im hơi lặng tiếng".

Đúng, quả thực đám người đó chẳng biết gì về Vô Mẫn Quân cả. Mãi tới giờ này, ta vẫn còn nhớ rõ vị thúc phụ xui xẻo của hắn cùng Thịnh An công chúa. Thịnh An năm ấy cũng có thể coi là thanh mai trúc mã của Vô Mẫn Quân, vị thúc phụ kia phỏng chừng cũng có ý dùng Thịnh An để kìm chân Vô Mẫn Quân lại. Kết quả thì sao? Vô Mẫn Quân lợi dụng Thịnh An, giờ khắc cuối cùng còn nhờ nàng mà tránh được một phen nguy hiểm, sau đó, đuổi gia tộc của vị thúc phụ kia đi sạch, không sót một người.

http://tieulun.hopto.org

Thế mới nói, những vị đại thần có ý muốn đưa con cháu, họ hàng mình vào hậu cung của Vô Mẫn Quân, quả thực vô cùng ngu xuẩn... Tương lai không chừng chỉ vì một khoảnh khắc Vô Mẫn Quân không vừa lòng đẹp ý, liền cùng nhau bước lên đoạn đầu đài...

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, lại đột nhiên thấy trong lòng phiền muộn không thôi, ta tiện tay ném trả tấu chương cho Vô Mẫn Quân:

"Vậy ngươi định làm thế nào? Hiện giờ khí thế của đám đại thần đó hăng hái lắm, tấu chương tới như lũ tràn đê, chúng ta cũng không thể phê cho có lệ mãi được... May mà mới chỉ dùng tấu chương thôi, tương lai nhỡ đâu lại có vị ngôn quan[2] nào đó lên triều nói vài câu, lúc đó thì có mà ứng phó đằng trời".

[2]Ngôn quan là một chức vị rất quan trọng trong hệ thống quan lại thời phong kiến. Trách nhiệm chính của bọn họ là giám sát và can gián. Quyền lợi của ngôn quan cũng khá lớn, đặc biệt tại triều Minh, ngôn quan thậm chí có lúc cũng khiến hoàng đế phải nhượng bộ.

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một chốc, nói: "Nếu thật sự không xử lý được, vậy thì cứ nạp một, hai người là xong?".

Ta đổ mồ hôi hột: "Không được! Ngươi đương nhiên không sao rồi, nhưng ta... ta là nữ, đến lúc ấy lại có vài nữ tử cứ thế nhào tới, kề kề áp áp vào ta, vậy thì quá...". Vừa nghĩ đến khung cảnh đó, cả thân thể lẫn tinh thần ta đều run bần bật: "Tóm lại, cách này tuyệt đối không được".

Vô Mẫn Quân tiếp tục đề xuất ý kiến: "Bằng không... ta nói thật lòng, chúng ta... cứ làm lễ vợ chồng luôn đi? Vừa có thể đổi lại thân thể, vừa có thể khiến người mang thai, nhất cử lưỡng tiện còn gì".

[36]

"Nhất cử lưỡng tiện cái đầu ngươi ấy, mau im miệng cho ta, chuyện này tuyệt đối không thể được!" Ta lúng túng đáp lời, "Nếu phải làm thế thật thì ta tình nguyện nạp phi cho rồi...".

Vô Mẫn Quân chỉ cười, vừa vuốt cằm vừa nói: "Thôi bỏ đi, hiện giờ có lệ được thì cứ có lệ thôi... Nói cho cùng, ta đây có không nạp phi thì đám đại thần đó dám làm gì sao? Chúng ta thành hôn mới hơn hai tháng, chờ sau hai năm mà ngươi còn chưa mang thai rồi hãy tính".

Đột nhiên ta cảm thấy nguy cơ bủa vây bốn phía: "Ngươi ám chỉ cái gì? Chẳng lẽ hai năm sau ta nhất định phải...".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nhìn ta, nở nụ cười an ủi: "Đừng nghĩ nhiều làm gì, chuyện tương lai ai mà nói trước được, đúng không?".

Ta không cách nào ép mình an tâm với cái kiểu an ủi đó được...

Cuối cùng Vô Mẫn Quân cũng nghĩ ra một cách, đó chính là bảo ta giả bộ đang cực kỳ đau đầu, cực kỳ phiền não. Các người muốn tuyển phi cũng được thôi, vấn đề là dường như chẳng có ai thích hợp để tuyển cả.

Chuyện này đương nhiên không đến lượt một hoàng đế như ta đau đầu nhức óc. Sang ngày thứ hai, vô số bức họa vẽ chân dung các khuê nữ trong kinh thành, cộng thêm những mảnh giấy được ghi đầu đủ sinh thần bát tự[3], phẩm đức ngôn hành[4], vân vân và vũ vũ... đều bay thẳng tới ngự thư phòng.

[3] Bao gồm giờ sinh, ngày sinh, tháng sinh, năm sinh.

[4] Đức hạnh, cử chỉ, lời nói.

Ta sắp xếp qua loa, tính sơ sơ cũng không dưới trăm bức họa, nhất thời thấy đau đầu thay cho Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân lúc nói chuyện đã chẳng nể nang ai, đến lúc phê tấu chương cũng chẳng nhẹ nhàng được hơn chút nào, không biết đã bao lần hắn mượn miệng của ta để mắng cho một đám người từ trong ra ngoài, từ trái sang phải, mắng cho không dám ngẩng đầu lên. Ngay cả cơn bão tuyển phi này cũng thế, hắn không hề khách khí một chút nào, từng câu từng chữ đều đâm thẳng vào gan ruột người ta.

Ví như nữ nhi của Vương hàn lâm, chẳng qua người ta cũng chỉ có một nốt ruồi đỏ bên khóe miệng mà thôi, hơn nữa đã bỏ công chú thích từ trước, nói nốt ruồi này thể hiện nàng không phải là người kén ăn, thể hiện nàng có phúc khí. Ấy vậy mà Vô Mẫn Quân lại phê rằng, đó là dấu hiệu của miệng lưỡi lươn lẹo, không thích hợp vào hậu cung, tránh cảnh thị phi đấu đá sau này.

Lại ví như khuê nữ nhà Khương thái phó, khóe mắt người ta hơi xếch một chút, cũng coi như một đôi mắt phượng xinh đẹp yêu kiều, hắn lại nói nàng ta có một đôi mắt hồ ly, là tướng đi quyến rũ người khác, dễ mê hoặc quân vương, nguy hại cho xã tắc... Ngươi xem, ngươi xem đi, không biết đã cường điệu tới đỉnh núi nào rồi?

Tóm lại, con gái nhà đông hắn chê quá cao, nữ nhi nhà tây hắn chê quá thấp, thiên kim nhà nam hắn chê quá béo, khuê nữ nhà bắc hắn lại chép miệng quá gầy...

http://tieulun.hopto.org

Con người làm gì có ai hoàn mỹ, hắn cứ săm soi chọc ngoáy như thế, đương nhiên chỗ nào chả ra khuyết điểm.

Theo những gì ta biết, chỉ trong gần nửa tháng nay, đã có đến bốn, năm thiên kim của các đại thần tự tìm đến cái chết. May mà thân nhân của các nàng hầu như đều đã có chuẩn bị trước mới chưa có thiệt hại nào đáng kể.

Haizzz, đúng là khiến cho người ta cười mà đau lòng...

Nhưng cũng bởi vậy, Hoàng hậu nương nương lại bị đẩy lên đứng mũi chịu sào.

Mọi người đều nghĩ, Hoàng thượng đã kén cá chọn canh như thế, vậy thì Hoàng hậu nương nương nhất định phải là một người hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn được nữa, nếu không sao có thể khiến Hoàng thượng vừa gặp đã yêu, thậm chí suýt nữa vứt bỏ giang sơn ngàn dặm?

... Thân là Trường Nghi công chúa chân chính, nói thật, áp lực của ta rất lớn.

May mà mọi người cũng chỉ lén lút thảo luận với nhau, tuy ta cũng có nghe thấy loáng thoáng, nhưng tốt xấu vẫn chưa kẻ nào ăn gan hùm mật gấu, đem vấn đề này ra gặng hỏi ta và Vô Mẫn Quân.

Cũng bởi vì những lời phê trả cực kỳ thẳng tay của Vô Mẫn Quân, việc tuyển phi rốt cuộc cũng dần dần chìm xuống. Sau bao nhiêu ngày bận tối mắt tối mũi, cuối cùng Vô Mẫn Quân đã có được chút thời gian rảnh cùng ta tới ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

Gần đây sự vụ rất nhiều, những ngày đông giá buốt đã tới, tuyết tai[5] đông hại[6] dồn dập xảy ra, dân dúng ở những khu vực còn nghèo lại liên tiếp bị chết rét, chết đói: Thật ra hoàn cảnh của Tây Ương Quốc đã tốt lắm rồi, ấy vậy mà vẫn xảy ra những chuyện như thế, không cần nghĩ cũng biết tình cảnh của Bắc Xương Quốc cùng Đông Nguyên Quốc tồi tệ thế nào. Vào thời điểm này, chỉ có ở phương nam, tức Nam Văn Quốc quanh năm ấm áp, tình hình mới tốt hơn một chút.

[5] Tuyết tai: Tuyết rơi trong suốt một thời gian dài, gây ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của người dân.

[6] Đông hại: Tiết trời đột nhiên trở lạnh, khiến cho cây cối bị hư hại.

Tấu chương báo cáo về các sự vụ từ khắp mọi nơi chất cao như núi, ta tận lực giúp Vô Mẫn Quân xử lý một phần những việc không quá quan trọng. Dù sao thời gian đã lâu như vậy,

ta cũng học được vài thứ nọ kia, mặc dù những thứ này hoàn toàn không có tác dụng gì khi đứng trên cương vị của một Vân Kiểu chân chính cả...

Ta và Vô Mẫn Quân chong đèn phê tấu chương tới tận nửa đêm. Cảm thấy tay vừa đau vừa mỏi, hai mắt thì vừa nhức vừa khô, thế là ta liền thả bút xuống, dụi mắt, biếng nhác ngả người ra ghế.

Liếc mắt nhìn Vô Mẫn Quân, thấy hắn dường như chẳng biết mệt là gì. Vô Mẫn Quân tựa hồ lúc nào cũng ngập tràn tinh lực, ngày trước hắn vì phê duyệt tấu chương tuyển phi mà phải thức thâu đêm, thế mà tinh thần vẫn sung mãn như thường. Chỉ có điều... ta đây nhìn cảnh đó mà lo lắng vô cùng, không biết thân thể mình có lão hóa nhanh hơn không nữa...

Đột nhiên, âm thanh tiếng sáo trúc du dương vang lên, vọng vào từ bên ngoài.

Ta và Vô Mẫn Quân đều cực kỳ sửng sốt, không hẹn mà cùng quay đầu ra ngoài xem xét, vừa kinh ngạc vừa khó hiểu: Nửa đêm nửa hôm, không biết ai không ngủ được lại lôi sáo ra thổi vậy kìa?!

Hơn nữa, thổi sáo trong cung... chuyện này... hình như cũng không vi phạm luật lệ nào, phỏng chừng ngay cả người đề ra luật lệ cũng không tưởng tượng ra nổi cái chuyện ly kỳ quái dị thế này để mà đưa vào luật... Thế nhưng, chuyện này dù thế nào thì cũng không nên làm, đúng không?

Tiếng sáo kia trong vắt, thật cũng có vài phần ý vị, có điều giữa đêm hôm khuya khoắt thế này, vang lên như có như không, miên man xa vắng, lại khiến người ta nghe mà rợn cả người.

Ta lẳng lặng nhìn Vô Mẫn Quân: "Ngươi... ngươi nói thật đi, có phải trước đây ở trong cung đã cưỡng bức gái nhà lành, hại chết cô cung nữ nào đó rồi không hả...".

Vô Mẫn Quân: "...".

"Ta thề là không có ai hết, đều do bọn họ sấn tới đấy chứ..." Vô Mẫn Quân cực kỳ phiền não, xua tay phủ nhận, "Để ta ra ngoài xem thử thế nào".

Ta nghĩ một lúc, thấy ở lại ngự thư phòng một mình cũng đáng sợ không kém, vì thế lập tức nói: "Ta đi cùng ngươi".

Ta và Vô Mẫn Quân đẩy cửa ra, hai gã thị vệ gác bên ngoài vẫn đứng đó, ra vẻ vô cùng dốc lòng vì nhiệm vụ, có điều lúc này sắc mặt cả hai người đều chẳng đẹp đẽ gì. Bên bờ hồ sen phía trước, cách ngự thư phòng một khoảng không xa, có một nữ tử mặc trang phục cung nữ đang quay lưng về phía chúng ta. Mái tóc đen dài tung bay trong gió, cây sáo xanh vắt

http://tieulun.hopto.org

ngang trước mặt, đôi bàn tay trắng ngần chuyển động trên thân sáo, cơ thể nàng cũng hòa theo tiết tấu của khúc nhạc kia mà uyển chuyển đong đưa.

Ánh trăng phủ xuống người nàng, phủ đến độ khiến sắc trắng trên người nàng không hề giống người thường...

Ta run rẩy nhìn về phía Vô Mẫn Quân: "Ngươi... ngươi còn dám nói chưa từng hại chết ai...".

Vô Mẫn Quân: "...".

Ta nhìn sắc mặt Vô Mẫn Quân, dường như hắn cũng bắt đầu ngẫm nghĩ tử tế xem mình có từng hại chết ai thật không...

Đúng lúc này, nàng cung nữ... cũng không biết là người hay quỷ kia, đột nhiên ngừng thổi khiến tim ta "thịch" một tiếng. Theo kinh nghiệm đọc thoại bản mấy chục năm của ta, lúc này nàng ấy sẽ quay đầu lại, sau đó bắt đầu kể lể về nỗi oan khuất của mình. Mà nhìn bóng lưng xinh đẹp đến thế, yêu kiều đến thế, chắc chắn mặt trước sẽ khiến người ta đứng tim mà chết...

Quả nhiên, nàng ta buông cây sáo xuống rồi chậm rãi quay đầu lại...

Ta sợ điếng người, hét ầm lên một tiếng, chui tọt ra phía sau Vô Mẫn Quân, rúc đầu vào lưng hắn, thực ra chính là lưng ta, nhắm tịt mắt lại.

Yên lặng... Bầu không khí lặng ngắt như tờ...

Sao không thấy có giọng nói âm u oán giận nào vang lên vậy kìa?

Ta chần chừ ngẩng đầu lên, lại phát hiện gương mặt nàng cung nữ kia rất đẹp, hơn nữa... quan sát một hồi, hình như là người bình thường chứ đâu phải quỷ. Lại nhìn thêm chút nữa... Sao thấy quen mắt vậy kìa?

Trí nhớ của Vô Mẫn Quân đương nhiên tốt hơn ta nhiều, hắn thong thả mở lời: "Ngươi là con gái của Lưu thị lang, Lưu Á?".

Chương 19

http://tieulun.hopto.org

A, ta nhớ rồi! Thời điểm cơn sóng tuyển phi dâng cao, Lưu thị lang chính là người tích cực nhất, hăng hái nhất, tranh vẽ cũng tỉ mỉ cầu kỳ nhất, bây giờ tận mắt nhìn thấy, người thật không hề khác gì tranh cả, đúng là một mỹ nhân. Gương mặt Lưu thị lang rõ ràng chẳng có gì nổi bật, phỏng chừng mẫu thân nàng là đấng quốc sắc thiên hương, xinh đẹp không bút giấy nào tả xiết rồi.

Lưu Á lúc này đang nhìn ta và Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc.

Cũng đúng, một vị vua thường ngày ít nói nghiêm nghị nhường ấy, thế mà vừa rồi lại hét ầm lên vì kinh hãi, còn trốn sau lưng Hoàng hậu… Chuyện này sao có thể khiến người ta không đứng tim vì thảng thốt đây. Đưa mắt nhìn hai gã thị vệ đứng sau lưng, hai người đó đã hoàn hồn từ cơn kinh hoảng "lại đụng phải thứ yêu ma quỷ quái gì rồi" mà rơi vào nỗi khiếp sợ "Hoàng thượng hóa ra lại vô dụng đến thế ư" mất rồi…

Ta giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nghiêm mặt nói: "Lưu Á? Ừm… Ta cũng có chút ấn tượng với ngươi".

Lưu Á nghe ta nói thế, vẻ mừng vui lộ rõ trên gương mặt: "Được Hoàng thượng nhớ đến, quả thật là may mắn của thần thiếp".

Ta khiêm tốn đáp lời: "Do trí nhớ của trẫm tốt thôi".

Lưu Á: "…".

Vô Mẫn Quân lạnh lùng hỏi: "Ngươi vào đây bằng cách nào? Hử? Hoàng cung trọng địa, ngươi muốn vào là vào sao?".

Lưu Á đứng rình trước cửa ngự thư phòng, có lẽ không ngờ tới Hoàng hậu cũng ở đây, sửng sốt mội hồi, sau đó mới nói bằng bộ dạng cực kỳ điềm đạm đáng yêu, khiến người khác nhìn thấy lòng liền nhũn ra như nước:

"Thần thiếp không cố ý… Chỉ vì thiếp… muốn nhìn Hoàng thượng trong chốc lát mà thôi, bởi vậy mới mặc quần áo của cung nữ trốn ở đây. Ban nãy thấy đèn trong ngự thư phòng vẫn còn sáng, thần thiếp nghĩ chắc Hoàng thượng vẫn đang phê duyệt tấu chương, mới mạo muội thổi một khúc sáo cho Hoàng thượng nghe…"

Vô Mẫn Quân nhếch miệng: "Thế sao, ngươi cũng biết chọn lắm, 'Thấy chàng quân tử mến yêu. Lòng thiếp hoan lạc khinh phiêu khôn cùng[1]'? Cũng mệt cho ngươi một phen mặt dày mày dạn".

http://tieulun.hopto.org

[1]Hai câu cuối trích trong bài thứ 3 của thiên Phong Vũ - thiên số 16 của Trịnh Phong Tập, Kinh Thi.

Nguyên văn là: Ký kiến quân tử, vân hồ bất hỷ.

Bản dịch sử dụng phía trên là của Bác sĩ Nhân Tử Nguyễn Văn Thọ.

Gương mặt Lưu Á bỗng chốc đỏ bừng: "Thiếp… thiếp chỉ tùy ý thổi một khúc mà thôi".

Bộ dạng ấy của nàng quả thật khiến ta thấy thương yêu vô hạn. Tiếc thay, ta là nữ tử, còn cái gã nam nhân Vô Mẫn Quân kia thì trước giờ lại chẳng hề biết thương hương tiếc ngọc là gì, hắn thong thả bước tới bên Lưu Á, nói:

"Muốn câu dẫn Hoàng thượng? Ngươi còn non lắm. Chẳng phải Hoàng thượng đã nói rõ rồi sao, mắt ngươi quá bé, mũi lại quá cao, bờ môi quá dẹt… Không có chỗ nào dễ coi cả!"

Cái gã Vô Mẫn Quân này chỉ giỏi nói lung tung bậy bạ. Mắt nàng hẹp chỗ nào, rõ ràng đẹp như thế! Còn về phần mũi, cao chẳng lẽ lại có vấn đề? Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, hơn nữa vừa đỏ vừa bóng, nhìn kiểu gì cũng không thấy dẹt…

Quả nhiên, nghe Vô Mẫn Quân nói thế, Lưu Á liền lộ ra vẻ mặt bị chọc giận, có điều nàng vẫn còn giữ được vài phần lý trí, cũng biết người đứng trước mặt nàng kia là Hoàng hậu, chỉ có thể đáp lại bằng chất giọng yếu ớt mỏng manh:

"Câu dẫn Hoàng thượng? Thiếp sao dám… Thiếp thực sự không có ý làm vậy… Hoàng hậu nương nương, sao, sao người có thể nói thế, sao có thể nói thế về thiếp chứ…".

Ta thừa nhận thứ thanh âm ngượng ngùng xấu hổ đấy của nàng ta cũng đặc biệt lắm, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu: "Ngươi… mắc bệnh hen suyễn à?".

Lưu Á ngơ ngác trong chốc lát mới đáp: "Dạ thưa, không…".

"Vậy ngươi nói một câu cho tử tế rõ ràng được không…?" Sao ta cứ cảm thấy ngươi như sắp tắt thở đến nơi ấy…

Câu cuối ta không nói, e nàng đau lòng lại đi tự tử thì chết dở.

Dù thế nào thì Lưu Á cũng nhìn ra bản thân không được hoan nghênh ở đây, liền nhỏ giọng nói: "Hiện tại thiếp đã biết sai rồi… Thiếp sẽ trở về ngay".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân lạnh lùng nói: “Hoàng cung trọng địa, ngươi muốn tới là tới, muốn đi là đi sao? Không khỏi quá coi thường uy nghi hoàng thất rồi! Chẳng lẽ Lưu gia các ngươi đã quyền cao chức trọng đến nhường này, có thể ra vào hoàng cung như chốn không người hay sao?! Có phải cái long ỷ kia, Lưu gia các ngươi cũng muốn ngồi thử một lần?”.

Ta biết, hiện tại không phải Vô Mẫn Quân đang giả bộ làm ác hậu, mà là hành động này của Lưu Á quả thật đã chọc giận hắn rồi. Mắt hắn phủ kín vẻ hung ác tàn nhẫn, Lưu Á chỉ là một nữ tử, e rằng giờ dù đối diện với Vô Mẫn Quân cùng là phận “nữ nhi”, cũng bị dọa cho sự điếng người, run lẩy bẩy:

“Hoàng hậu nương nương… Không phải vậy! Người nghĩ quá nhiều rồi, phụ thân thiếp một lòng trung thành, tuyệt đối không có ý phản trắc. Phụ thân để thiếp vào đây cũng chỉ vì muốn hầu hạ Hoàng thượng tốt hơn, thực sự không có ý gì khác cả!”

Nói xong, đôi mắt rưng rưng nhìn ta: “Hoàng thượng, xin ngài hãy tin thiếp!”.

Thật ra, ta cũng tin nàng lắm nhưng thấy bộ dạng Vô Mẫn Quân như thế, ta chẳng có gan xen miệng, đành nói cho có lệ: “À… Chuyện này Hoàng hậu quyết là được”.

Hai tên thị vệ: “…”.

Chắc hẳn bọn họ đang thầm nghĩ, cái gã Hoàng đế này thật vô dụng quá…

Nghe ta nói muốn để Vô Mẫn Quân xử lý, mắt Lưu Á liền ngập vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng. Vô Mẫn Quân lạnh lùng bước tới gần nàng, Lưu Á lại đang ngồi ở ven hồ sen, muốn trốn cũng chẳng trốn đi đằng nào được.

Ta nghĩ một chốc, sợ Vô Mẫn Quân sẽ thật sự ra tay giết người, liền hét với theo: “Hoàng hậu, nàng cứ đánh một trận trút giận là được, đừng nặng tay quá!”.

Lưu Á: “…”.

Lưu Á ai oán nhìn ta bằng ánh nhìn tuyệt vọng. Haizz, nàng đâu có biết, ta nói thế để cứu mạng nàng đấy chứ.

Vô Mẫn Quân tới bên cạnh Lưu Á, Lưu Á liền run lẩy bẩy cúi thấp đầu, dường như chuẩn bị đón nhận sự xét xử của Vô Mẫn Quân. Ta cũng thấy hơi căng thẳng, không biết Vô Mẫn Quân định làm gì.

http://tieulun.hopto.org

“Chuyện này từ trước tới nay chưa ai có gan làm, sau này ta cũng không hy vọng thấy nó xảy ra lần nữa. Hôm nay, Hoàng thượng đã tin tưởng ta như thế…” Vô Mẫn Quân đột nhiên quay đầu lại nhìn ta, nở một nụ cười cực kỳ xinh đẹp, sau đó quay người lại, tiếp tục nói với Lưu Á: “Vậy thì Hoàng hậu ta đây đành phải ra tay với ngươi để làm gương cho những người khác rồi”.

Vừa dứt lời, chân ngọc đã giơ ra, áp sát Lưu Á, nhẹ nhàng đạp một cái…

Lưu Á cứ thế lao thẳng vào hồ sen.

Ta: “…”.

Thị vệ: “…”.

Lưu Á: “…”.

“Á!!!” Lưu Á hiển nhiên không biết bơi, cứ ngoi lên ngụp xuống trong hồ sen, hô to gọi nhỏ. Vô Mẫn Quân bỗng nhiên nói một câu: “Kêu la cái gì, đứng thẳng lên! Nước còn chưa đến vai ngươi”.

Lưu Á: “…”.

Lưu Á xấu hổ đứng thẳng người lên, quả nhiên, nước mới chỉ xấp xỉ bên dưới xương quai xanh của nàng, còn chưa đến vai.

Ta rất muốn cười, có điều nhìn bộ dạng nhếch nhác thảm hại của Lưu Á, đành cố gắng nhịn xuống, gọi hai gã thị vệ vẫn đang hóa đá sau lưng kéo Lưu Á lên bờ, dặn dò bọn họ, đến sáng cửa cung vừa mở phải lập tức đưa Lưu Á đi ngay. Ta không dám để Lưu Á tới hậu cung thay y phục, nhìn bộ dạng của Vô Mẫn Quân mà xem… Lưu Á đi sớm chừng nào hay chừng ấy.

Sau một hồi như vậy, ta hoàn toàn chẳng còn thấy mệt mỏi hay buồn ngủ gì nữa, đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân, trông vẫn sung sức dẻo dai lắm. Thế là hai chúng ta lại vào ngự thư phòng, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Ngày hôm sau lúc thượng triều, ta cũng cố ý quan sát Lưu thị lang một phen. Sắc mặt ông ta tái nhợt, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, phỏng chừng đã biết nữ nhi yêu quý của mình bị Vô Mẫn Quân giáo huấn một trận nhớ đời, hơn nữa sự thật e là cũng được nâng lên tầm cao mới mất rồi.. Ai da, trong lòng chắc đang bất mãn lắm đây.

Bản thân ta vốn không rành giáo huấn người khác lắm, hôm qua Vô Mẫn Quân nói thế cũng

http://tieulun.hopto.org

gần hết ý rồi, vậy nên hôm nay ta cũng không nhắc thêm về chuyện đó nữa. Lưu thị lang dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, suốt buổi chầu sớm đều an phận đứng đó, không nói câu nào.

Về sau, phỏng chừng chuyện này cũng dần dần được rỉ tai nhau, cứ thế lan truyền, đã chẳng còn ai dám đứng trước mặt ta nói một chữ liên quan tới việc tuyển phi nữa… Chỉ có điều hiện giờ, sự tồn tại của Hoàng hậu trong mắt mọi người, sợ là đã khủng khiếp hơn cả sư tử Hà Đông mất rồi.

Song, qua chuyện này ta cũng phát hiện được một điều, đó là Vô Mẫn Quân cực kỳ ghét người khác không nói không rằng mà tự ý xông vào "lãnh địa" của hắn. Ở phương diện này, dường như hắn rất dễ bị chọc giận thì phải.

Ngày trước, khi ta đến ám sát hắn, chính là xâm phạm lãnh địa của hắn một cách nghiêm trọng nhất, nếu không phải vì ta và hắn tráo đổi thân thể cho nhau, kết cục có lẽ còn thê thảm hơn rất nhiều. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngày đó giả sử võ công của ta kém cỏi, đánh không lại Vô Mẫn Quân, đương nhiên là chết chắc rồi, may mà xét trên phương diện võ công, ta với hắn cũng một chín một mười mới có thể có cục diện tử tế. Thế mới nói, bất kể đối thủ có lợi hại ra sao, nâng cao năng lực của bản thân vẫn là vấn đề mấu chốt nhất!

[38]

Từ chuyện của Vô Mẫn Quân, ta cho ra một đống kết luận linh tinh, ngồi trong Chưởng Càn điện, quả thực cảm thấy mình đúng là ăn không ngồi rồi quá.

Hôm nay Vô Mẫn Quân không có ở đây, hắn phải dẫn theo mười mấy tỷ muội xinh đẹp như hoa, yêu kiều như ngọc tới ngự hoa viên đi dạo. Hiện giờ Vô Mẫn Quân là hoàng hậu, mỗi quý đều phải đi dạo với các công chúa một lần, tính từ lúc ta và Vô Mẫn Quân thành hôn đến giờ thì đây là lần đầu tiên.

Nói đến cũng buồn cười, trước đây dường như Vô Mẫn Quân cực kỳ bực bội mỗi khi phải đối diện với đám tỷ muội của mình, ấy thế mà giờ lại phải ở chung với bọn họ nguyên một ngày trời. Còn nhớ lúc ban đầu, các công chúa mỗi sáng sớm đều đến vấn an Vô Mẫn Quân một lượt, nhưng cứ lần nào nhìn thấy các nàng, mặt hắn liền sầm lại khiến các công chúa lập tức hóa đá trong tư thế hành lễ. Sau này, có một lần ta vô tình nhìn thấy, mới mắng cho Vô Mẫn Quân một trận, thế là từ đó Vô Mẫn Quân liền bảo thẳng với các nàng: Các ngươi đừng có đến nữa!

Ta đang ở trong Chưởng Càn điện, hưởng thụ bầu không khí thanh bình không-có-Vô-Mẫn-Quân hiếm có khó tìm, đột nhiên cửa lại bị kẻ khác đá văng ra. Ta lập tức bật dậy đầy cảnh giác, đưa mắt nhìn mới thấy Vô Mẫn Quân đang hùng hùng hổ hổ xông vào, đằng sau còn kéo theo một nữ tử sắc mặt cực kỳ khó coi.

http://tieulun.hopto.org

Tỷ muội của Vô Mẫn Quân có hơn mười người, ta hầu như chẳng nhớ được ai, riêng người trước mặt kia thì ta lại có chút ấn tượng, là Bình Dương công chúa.

Sở dĩ ta nhớ được nàng là bởi ngày trước khi ta và Vô Mẫn Quân mới đổi thể xác cho nhau, đã từng chạy đi mượn quần áo trang sức của nàng.

Bình Dương công chúa cũng được coi là một trong những vị công chúa có dung mạo xinh đẹp nhất của Tây Ương. Nàng cùng Vô Mẫn Quân cũng có vài nét tương động, hơn nữa dung mạo đều thuộc loại vừa nhìn đã thấy vô cùng mạnh mẽ, vô cùng sắc sảo. Ta cũng từng có vinh hạnh được nghe nàng giáo huấn hạ nhân, quả thực rất rất lợi hại… Có điều giờ đây Bình Dương công chúa vị Vô Mẫn Quân lôi xềnh xệch vào trong Chưởng Càn điện, sắc mặt tái nhợt, trên mặt là vẻ hốt hoảng lo sợ không sao giấu được, thực sự khiến ta nghi hoặc vô cùng.

Ta bước ra cửa đón hai người, việc đầu tiên là dùng ánh mắt trách móc Vô Mẫn Quân một phen về cái hành vi không có tý quy củ nào mà hắn vừa làm, sau đó mới hỏi: "Có chuyện gì thế?".

Vô Mẫn Quân lạnh lùng đẩy Bình Dương công chúa đến trước mặt ta, sau đó rất thản nhiên ngồi xuống cái ghế ta vừa ngồi, cầm lấy quyển sách ta đang đọc, nhấp một ngụm từ tách trà ta vừa nhâm nhi… Hắn không sợ bẩn sao?!

Sau đó hắn cất tiếng: "Cứ để Bình Dương tự nói".

Ta nghi hoặc nhìn về phía Bình Dương, không hiểu Vô Mẫn Quân muốn ám chỉ điều gì. Bình Dương đột nhiên cúi gằm mặt xuống.

Ta: "?".

Bình Dương: "Nôn…".

Ta: "…".

Khóe miệng ta co giật liên hồi: "Bình Dương, muội… không phải muội…".

Buồn nôn, không phải chỉ có các phi tần trong cung khi hoài thai mới gặp phải sao…

Vô Mẫn Quân ngồi cạnh đó lạnh lùng cất giọng: "Không cần nghi ngờ gì đâu, chính là thế đấy".

http://tieulun.hopto.org

Ta: "… Sao có thể?! Bình Dương, muội còn chưa gả cho ai đâu đấy! Muội, năm nay muội mới bao nhiêu tuổi?!".

Vô Mẫn Quân nói bằng giọng cực kỳ khinh bỉ: "Bình Dương đã mười tám rồi, chỉ là không chịu gả cho ai thôi. Ta mới mười sáu đã trở thành Hoàng hậu của ngài rồi đấy thôi".

Ta: "…".

Đúng là nhất thời hồ đồ… Ta có chút ngượng ngùng, lại hỏi: "Bình Dương, rốt cuộc chuyện là thế nào? Muội, muội… Sao muội lại mang thai được?! Chẳng lẽ là thị vệ trong cung?!".

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có một khả năng này mà thôi.

Bình Dương nôn khan một hồi, sau đó mới móc khăn tay ra lau khóe miệng, chậm rãi đáp: "Muội cũng đâu có bết mình mang thai… Chỉ là thời gian gần đây đột nhiên thích ăn chua, hơn nữa lại còn dễ buồn nôn…".

Ta: "… Mấy biểu hiện này ngoài việc chứng minh muội đang có thai ra thì còn có thể là cái gì nữa?!".

Bình Dương uể oải đáp: "Muội chỉ nghĩ muội ham ăn hơn trước, rồi thì thân thể dạo này không được khỏe…".

Ta: "…".

"Sao muội có thể tách 'thích ăn đồ chua' với 'thường xuyên buồn nôn' riêng ra mà suy đoán thế hả?! Muội… muội đúng là tài quá đấy!" Ta bất lực, không biết nói thế nào cho phải.

Vô Mẫn Quân bình tĩnh nói: "Nếu không phải ban nãy ta cùng bọn họ đi dạo ngự hoa viên, vô tình bắt gặp Bình Dương trốn vào một góc nôn khan thì có lẽ tới giờ vẫn không phát hiện ra… Sự việc này quá mức thương phong bại tục, nếu đồn ra ngoài thì còn đâu mặt mũi hoàng thất Tây Ương nữa? Giờ ván đã sớm đóng thuyền, cùng chẳng còn cách nào nữa cả. Muội phải mau mau nói thật cho ta biết, rốt cuộc phụ thân đứa bé là ai?".

Ta suy tư chốc lát, liền sai người đi mời ngự y, Bình Dương nhìn ta và Vô Mẫn Quân bằng vẻ mặt cực kỳ căng thẳng, đáp: "Huynh… huynh ấy không cố ý làm thế đâu".

Ta và Vô Mẫn Quân: "…"

http://tieulun.hopto.org

Không cố ý… Chẳng lẽ lại là không cẩn thận chắc… Đúng là chẳng hiểu ra làm sao…

Bình Dương công chúa thấy ta và Vô Mẫn Quân lộ ra vẻ mặt "Tin muội thì chúng ta đi đầu xuống đất cho rồi!" liền vội vàng giải thích: "Thật ra huynh ấy không phải là người trong cung".

Chuyện của Lưu Á mới qua chưa được bao lâu, giờ lại thêm một gã không phải người trong cung xuất hiện ở trong cung. Lòng ta gào lên một tiếng "Hỏng bét!!!", quả nhiên chỉ một giây sau, Vô Mẫn Quân đã đập bàn thét lên: "Không phải người trong cung?! Vậy làm sao hắn…".

Những chuyện như thế này, đương nhiên để ta tự mình giáo huấn "tỷ muội" của mình thì vẫn tốt hơn Hoàng hậu ra mặt. Nghĩ thế, ta liền vội vàng túm chặt lấy Vô Mẫn Quân, hắn quay lại trừng mắt nhìn ta, Bình Dương công chúa thì thấy ta dường như không có vẻ muốn trách phạt nàng, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ta đập bàn một cái thật vang, sau đó quát ầm lên: "Không phải người trong cung?! Vậy tại sao hắn lại xuất hiện trong cung?!"

Vô Mẫn Quân: "…".

Bình Dương công chúa: "…".

Ta tiếp tục giả bộ tức giận, tuôn một tràng: "Hoàng cung trọng địa, hắn muốn vào là vào, muốn ra là ra hay sao? Chẳng phải đã quá xem thường uy nghi hoàng thất? Chẳng lẽ hắn đã chức trọng quyền cao đến nhường ấy, có thể ra vào hoàng cung như chốn không người?! Có phải long ỷ của trẫm hắn cũng muốn ngồi thử một lần không?!?".

Vô Mẫn Quân: "…".

… Thật ra ta vừa mới phát hiện, trí nhớ của ta cũng tốt phết…

Bình Dương công chúa nước mắt rưng rưng: "Không phải vậy đâu hoàng huynh, huynh ấy lấy đâu ra ý nghĩ điên rồ đó chứ… Huynh nghĩ nhiều quá rồi… Thật ra vào lúc lập đông, muội có ra khỏi cung chơi một chuyến, có rất nhiều người xuất cung với muội mà. Muội dẫn theo hạ nhân, lén trốn không trở về cung cùng những người khác mà ở lại bên ngoài một đêm, muội chỉ muốn biết cảm giác ngủ ở khách điếm ngoài cung là thế nào thôi… Ai ngờ cái khách điếm đó lại là hắc điếm, trong huân hương đốt trong phòng muội có… có cái thành phần đó đó. Cả đám thị vệ đều bị muội đuổi hết xuống lầu dưới rồi. Huynh ấy trọ ngay phòng bên cạnh, tiện tay cứu muội… Thấy muội uể oải, chẳng còn chút sức lực nào, không giống bình thường, huynh ấy nghĩ muội bị thương, muốn chăm sóc cho muội. Lúc đó muội đang nửa tỉnh

http://tieulun.hopto.org

nửa mê, không kịp thời nhắc nhở huynh ấy, kết quả huynh ấy ngồi trong phòng muội lâu quá, cũng bị…”.

Ta: “…”.

“Thế là sau đó hai người liền… thuận nước đẩy thuyền…?”, ta mở miệng hỏi thử.

Bình Dương xấu hổ gật đầu, sau đó nói: “Ngày hôm sau muội liền đi trước, cũng chẳng dám hỏi tên huynh ấy là gì…”.

Từ đầu sắc mặt Vô Mẫn Quân đã lạnh như băng, giờ thì còn lạnh lẽo hơn gấp bội. Hắn mở miệng, đang định nói gì đó thì có tiếng báo thái y đã tới rồi.

Ta ra hiệu cho Vô Mẫn Quân tạm thời đừng nói gì cả, để thái y bước vào trong điện. Thái ý sau khi hành lễ xong liền bắt mạch cho Bình Dương, kết quả cũng không có gì bất ngờ, Bình Dương quả nhiên đã có thai. Ta và Vô Mẫn Quân cùng nhìn thái y bằng ánh mắt cực kỳ âm trầm, cực kỳ u ám, thái y lập tức nói rằng, ngày hôm nay, chỉ cần bước qua cánh cửa này ông ta sẽ lập tức mất trí nhớ, mãi cho tới khi hai chúng ta công bố tin này mới thôi.

Sau khi thái y đi rồi, ta và Vô Mẫn Quân đều thấy có chút đau đầu. Ta nói: “Tìm được người đó là tốt nhất, nhưng thiên hạ bao la như thế, biết tìm kiểu gì đây…”.

Vô Mẫn Quân lạnh lùng bổ sung thêm: “Hơn nữa nếu một gã đàn ông tự nhiên được một đêm xuân từ trên trời rơi xuống, cũng không chắc đã muốn chịu trách nhiệm gì”.

Bình Dương có chút ngượng ngùng, nói: “Thật ra hiện giờ chắc chắn huynh ấy đang chạy khắp nơi tìm muội”.

Ta hỏi lại, giọng đầy nghi hoặc: “Sao muội lại tự tin thế?”.

Gương mặt Bình Dương đỏ bừng lên: “Bởi vì muội đã lấy miếng ngọc bội huynh ấy đeo bên hông. Dựa vào hình dạng và chữ khắc trên đó, hẳn là đồ gia truyền”.

Ta: “…”.

Vô Mẫn Quân nhíu mày: “Cũng không thể nói chắc được, vạn nhất nó chỉ là một vật không có giá trị gì thì sao?”.

… Làm ơn đi, rõ ràng là chú ý lộn trọng điểm rồi còn gì? Hai huynh muội này đúng là chung huyết thống! Cứ tùy tiện lấy đồ của người ta như thế, thật sự không thấy có vấn đề gì

http://tieulun.hopto.org

sao hả?

Bình Dương tiếp tục đỏ mặt: “À, vậy cũng không sao, muội cũng đã lường tới tình huống ấy nên thuận tay cầm luôn kiếm của huynh ấy theo. Huynh ấy là kiếm khách, hẳn là không thể không có kiếm, đúng không?”.

Ta: “…”.

Vô Mẫn Quân cất lời khen ngợi: “Làm thế còn coi được”.

Ta: “…”.

Chương 20

[39]

Ta nhịn không được, chen ngang cuộc đối thoại của hai người kia: “Làm vậy có ổn không? Đối phương có khi lại cho rằng mình đã đụng phải một nữ tặc dùng sắc đẹp để lừa tiền gạt của không chừng”.

Bình Dương nghe thế ngẩn người, Vô Mẫn Quân lại nói: “Dù bây giờ hắn nghĩ như thế thì đến lúc biết Bình Dương là công chúa, tự nhiên sẽ hiểu mọi chuyện thôi”.

Nghe thì cũng có vẻ đúng nhưng sao vẫn khiến người ta cảm thấy quái lạ thế nào ấy…

Ta nói: “Nếu đã có ngọc bội và kiếm của hắn trong tay, vậy thì độ khó cũng giảm đi trông thấy rồi… Thôi, cứ thế này đi, chúng ta sẽ dán một tờ thông cáo nhặt được của rơi?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Không cần phiền phức thế làm gì. Nếu những vật quan trọng như thế đột nhiên biến mất, chắc hẳn đối phương sẽ lo lắng cuống cuồng lên. Hơn nữa, chuyện huân hương có vấn đề là do lão chủ hắc điếm gây ra, nếu đối phương đã nghi ngờ Bình Dương thì chắc chắn sẽ cho rằng lão chủ hắc điếm là đồng lõa của muội ấy, sẽ tra hỏi lão ta. Chỉ cần chúng ta tìm ra cái hắc điếm đó là được, có đến tám chín phần là đối phương đang ở đó ôm cây đợi thỏ.

Ta phục Vô Mẫn Quân sát đất: “Nói rất đúng!”.

http://tieulun.hopto.org

Bình Dương nhìn ta, ánh mắt đầy khó hiểu, sau đó lại nhìn về hướng Vô Mẫn Quân. Phỏng chừng nàng đang thầm thắc mắc sao Vô Mẫn Quân đột nhiên… ngốc đi bao nhiêu. Ta vội vàng bổ sung thêm một câu: "Vẫn là Hoàng hậu hiểu rõ suy nghĩ của trẫm nhất, ha hả!".

Vô Mẫn Quân: "…".

Bình Dương: "…".

Vô Mẫn Quân thấy ta đang giúp hắn vớt vát thể diện, cũng không tính toán gì, quay sang nói với Bình Dương:

"Trước tiên muội cứ ngoan ngoãn hồi phủ nghỉ ngơi đi, chuyện này cứ giao cho hoàng huynh và hoàng tẩu, chúng ta nhất định sẽ giúp muội tìm ra hắn."

Bình Dương nhỏ giọng hỏi: "Vạn nhất huynh ấy không chịu lấy muội thì sao?".

Vô Mẫn Quân bình tĩnh đáp: "Không nói đến chuyện trong bụng muội đang có cốt nhục của hắn, chỉ tính đến việc muội là công chúa của một nước thôi, hắn dám chắc?".

Bình Dương lại nói: "Vậy, vạn nhất giờ muội tỉnh táo rồi, nhìn thấy huynh ấy lại không thích lắm, không muốn gả cho người ta thì sao?".

Vô Mẫn Quân càng bình tĩnh hơn: "Muội dám sao?".

Bình Dương: "…".

"Vậy muội trở về nghỉ ngơi đây, chuyện tìm phò mã giao cho hoàng huynh và hoàng tẩu đấy…" Bình Dương nhanh chân rời khỏi Chưởng Càn điện.

Ta: "…".

Đã gọi người ta là "phò mã" luôn rồi…

Vô Mẫn Quân phỏng chừng vẫn còn đang tức giận vì chuyện Bình Dương ái ân với kẻ khác một cách thiếu suy nghĩ như thế, cứ ngồi trên ghế, lẳng lặng không nói năng gì. Ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn, nói:

"Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều làm gì, tuy ngươi là ca ca của muội ấy nhưng cũng không thể quản lý hết mọi chuyện trong cuộc sống của Bình Dương được."

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nghi hoặc nhìn ta: “Ngươi đang nói linh tinh gì đấy? Ta chỉ đang suy nghĩ xem hôn sự của Bình Dương phải tổ chức thế nào cho ổn thôi”.

Ta: “…”.

Hắn có nghĩ xa quá không đấy? Chưa gì đã khẳng định hai người đó nhất định sẽ kết hôn sao?! Lòng tự tin quái đản đó chui từ đâu ra không biết!

Ta cũng chẳng buồn để ý tới hắn, dù gì thì đến cuối cùng kết quả chắc chắn sẽ là một câu “Ta đã lường trước hết rồi” của hắn mà thôi, thế nên ta chỉ lười biếng hỏi một câu: “Ngươi không phát hiện ra một vấn đề chết người sao?”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

“Ban nãy ngươi dọa Bình Dương một trận, muội ấy chạy nhanh như bị ma đuổi, quên luôn chuyện nói cho ngươi vị trí của cái hắc điếm kia rồi.”

“…”

Vô Mẫn Quân đứng bật dậy, hét vọng ra bên ngoài: “Bình Dương!!! Quay lại!!!”.

Đương nhiên, Bình Dương đã sớm chạy xa lắm rồi, làm sao mà nghe được.

Không hiểu tại sao, lòng ta đột nhiên thấy lâng lâng, sung sướng khó tả.

Sau khi xác định được địa điểm của hắc điếm kia, ta và Vô Mẫn Quân liền nói cho Thái sư biết chuyện. Vốn hai chúng ta định nhân cơ hội này mà xuất cung một chuyến, ai dè Thái sư lại thản nhiên nói, ông sẽ sai người xử lý thỏa đáng, thế là kế hoạch của ta và Vô Mẫn Quân đổ sông đổ bể, chỉ có thể dùng vẻ mặt chán chường hết chỗ nói đáp một chữ: Ồ.

Chỉ một chữ thôi, cũng đủ để thấy nỗi ai oán như trời cao biển rộng của chúng ta rồi.

Quả đúng như Vô Mẫn Quân tên liệu, vị kiếm khách đó vẫn chờ tại hắc điếm kia. Sau khi nghe thuộc hạ của Thái sư nói rõ mục đích đến tìm, hắn liền lập tức theo người kia tới hoàng cung. Bình Dương đã sớm giao kiếm và ngọc bội, để chúng ta thay nàng ra mặt.

Về chuyện này, Thái sư tuyệt đối chẳng dám lơ là sơ sót, đã phái người điều tra về vị kiếm khách kia - tên hắn là Lã Suất, à ừ, điều tra về Lã Suất từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào cả.

http://tieulun.hopto.org

Lã Suất mồ côi từ nhỏ, được sư phụ nuôi nấng thành người, hành tẩu giang hồ khi còn rất nhỏ, võ công cũng không tồi, làm người cũng coi như chính trực. Tuy không có sự nghiệp gì hiển hách nhưng ít nhất cũng coi như bậc hiệp khách chân chính đường hoàng. Sau này sư phụ của hắn bị người ta hãm hại, Lã Suất tìm đủ mọi cách để tìm ra kẻ đó, trả thù cho sư phụ.

Bản thân Lã Suất vốn không có vấn đề gì, có điều nếu muốn hắn kết hôn với Bình Dương, e là phải thay hắn báo thù trước đã.

Thời điểm ta tiếp kiến tên Lã Suất đó, trông hắn không quá căng thẳng hay hồi hộp, phỏng chừng do hắn là người trong giang hồ, vả lại dù xét thế nào thì xét, cái sai vẫn cứ là của Bình Dương. Vì vậy tuy rằng Lã Suất lễ nghi không thiếu chút gì nhưng cũng vẫn giữ được phong thái, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Lúc này, Vô Mẫn Quân và Bình Dương đều đang trốn phía bên kia tấm bình phong dựng sau lưng ta, nghe lén cuộc đối thoại sắp diễn ra.

Ta ho khan mấy tiếng, cất giọng: "Lã… Suất. Trẫm hỏi ngươi, hiện giờ ngươi đã biết người con gái đêm đó có thân phận thế nào chưa?".

Lã Suất trả lời: "Bẩm Hoàng thượng, thảo dân đã biết. Nàng là Bình Dương công chúa".

"Đúng thế", ta gật đầu, "Vậy ngươi đã biết hiện giờ muội ấy đang mang trong mình cốt nhục của ngươi chưa?".

Lã Suất có chút lưỡng lự: "Bẩm Hoàng thượng, thảo dân biết…".

Ta giả vờ tức giận: "Sắc mặt ngươi như thế là có ý gì, ngươi không vui sao?!".

Lã Suất vội giải thích: "Bẩm Hoàng thượng, hoàn toàn không có chuyện đó… Chỉ vì khoảng cách giữa thảo dân và Bình Dương công chúa thực sự quá lớn, đêm đó thảo dân bị trúng… độc, thần trí không tỉnh táo, lại càng không biết thân phận lá ngọc cành vàng của Bình Dương công chúa. Cũng chẳng ngờ nàng lại vừa khéo hoài thai…".

Ta an ủi hắn: "Ngươi yên tâm đi, Bình Dương và trẫm đều không phải là người quá coi trọng gia thế hay thân phận. Tuy tỷ muội nhiều vô số nhưng tình cảm của trẫm với Bình Dương xưa nay cực kỳ thắm thiết, nếu Bình Dương đã thích, vậy thì trẫm cũng thích. Xuất thân của ngươi thế nào đều không quan trọng".

Lã Suất cúi đầu nói: "Tạ ơn Hoàng thượng. Có điều… thảo dân là người trong giang hồ, sao có thể thành thân với công chúa một nước… Haizz, không giấu gì Hoàng thượng, mấy năm nay thảo dân hành tẩu giang hồ, kẻ thù nhiều vô số, nếu quả thật thành hôn cùng công chúa, chỉ

http://tieulun.hopto.org

sợ sẽ làm liên lụy tới nàng".

Ta bật cười chế nhạo: "Vậy sao, trong phủ công chúa có ít nhất hơn một trăm kẻ hầu và thị vệ, trẫm cũng sẽ chọn thêm vài người võ nghệ siêu quần đến bảo vệ cho muội ấy, chẳng lẽ lại không đánh thắng được kẻ thù của ngươi hay sao? Chỉ cần đám đó không cùng nhau xông tới, cứ lấy thịt đè người là xong, tuyệt đối không có vấn đề gì".

Lã Suất: "…".

Ta ngẫm nghĩ một lúc mới phát hiện, dạo này mình bắt chước thái độ lẫn giọng điệu của Vô Mẫn Quân phải nói là giống đến từng chi tiết.

Lã Suất phỏng chừng đã không tìm ra lý do nào để chối từ được nữa, liền nói: "Bẩm bệ hạ, thảo dân từ nhỏ không cha không mẹ, cô độc bơ vơ, được sư phụ nuôi nấng thành người, mười bốn tuổi thì bắt đầu hành tẩu giang hồ… Sư phụ bị kẻ gian hãm hại, thù này chưa báo, Lã Suất sao có tư cách để lo chuyện đại sự chung thân?".

Biết ngay mà!

Ta hỏi: "Vậy kẻ thù của ngươi hiện giờ đang ở đâu?".

Lã Suất nói: "Đa tạ ý tốt của Hoàng thượng nhưng thảo dân hy vọng có thể tự mình kết liễu hắn".

"Trẫm không có ý định báo thù thay ngươi", ta nói, "Trẫm chỉ muốn biết đại khái hắn là người thế nào, nếu không nhỡ ngươi vì báo thù mà chết, vậy Bình Dương phải làm sao đây?".

Lã Suất có chút do dự, một lát sau mới đáp: "Bẩm Hoàng thượng, hắn là người trong giang hồ, Hoàng thượng chắc chưa bao giờ nghe nói đến… Hắn tên là Nghiêm Mệnh".

Ồ.

Quả nhiên ta không biết thật.

Ta có chút xấu hổ, đáp: "Nếu đã vậy, một mình ngươi đơn độc báo thù…".

Lời còn chưa nói hết, một bóng người đã lao ra từ phía sau tấm bình phong, không phải Bình Dương thì còn ai nữa?! Tay trái nàng cầm kiếm, tay phải lăm lăm ngọc bội, ném thẳng về phía Lã Suất lúc này cũng đang sửng sốt giống ta:

http://tieulun.hopto.org

“Không muốn lấy thì đừng lấy, nói nhiều thế làm gì!”.

[40]

Lã Suất nhìn thấy Bình Dương, trên mặt ngoài nét kinh ngạc và xấu hổ, dường như còn thêm vài phần vui sướng. Hắn há miệng lại chẳng biết nói gì cho phải, cuối cùng chỉ thốt ra một câu:

“Nàng… đừng chạy nhanh quá, cẩn thận đứa bé trong bụng.”

Ta: “…”.

Bình Dương: “…”.

“Ta đây phải cảm tạ ngươi rồi.” Bình Dương tức giận nói: “Sau này có sinh ra cũng chưa chắc đã cần gọi ngươi một tiếng cha!”.

Lã Suất: “…”.

Ta túa mồ hôi hột: “Bình Dương! Đừng có hồ đồ! Không gọi hắn là cha thì gọi ai bây giờ?!”.

Bình Dương tức giận, “hừ” một tiếng, sau đó không nói năng gì nữa.

Lã Suất nhặt kiếm lên, vẻ mặt vô cùng rối rắm, sau đó lại cẩn thận cất kỹ miếng ngọc bội, hành lễ với ta: “Nếu thảo dân có thể báo thù cho sư phụ, nhất định… nhất định sẽ lại tới đây”.

Bình Dương khinh bỉ: “Đừng tới làm gì!”.

Lã Suất cực kỳ xấu hổ: “Vậy thảo dân xin cáo lui trước…”.

Bình Dương: “Ngươi cút đi!”.

Ta: “…”.

“Bình Dương!”, ta nói, “Hắn đang nói với trẫm cơ mà…”.

Bình Dương: “…”.

Lã Suất cúi đầu, quỳ trên đất, sắc mặt ảm đạm.

http://tieulun.hopto.org

Bình Dương nói: “Còn không mau cút đi cho khuất mắt ta?!”.

Ta thấy Bình Dương đang giận thật, mới lên tiếng giảng hòa: “Được rồi được rồi, vạn nhất động thai thì làm thế nào”.

Ta đưa mắt, hết nhìn trái lại ngó phải, không thấy Vô Mẫn Quân đâu, nghi hoặc hỏi: “Ủa, hoàng tẩu của muội đâu rồi?”.

Theo lẽ thường, vào thời khắc này Vô Mẫn Quân phải nhảy vội ra đổ thêm ít dầu, thổi thêm tý gió, tăng phần náo loạn mới đúng chứ.

Bình Dương đáp, giọng điệu nghe chừng vẫn còn giận lắm: “Ai mà biết được… Hoàng tẩu đã đi từ lâu rồi, còn mang theo kiếm nữa, không biết định làm gì”.

Ta sụp đổ: “Cái này thì có gì mà không biết?! Nhất định nàng ấy đi giết người rồi!”.

Bình Dương: “…”.

Lã Suất: “…”.

Ta nói với Lã Suất bằng giọng cực kỳ thương cảm: “Thật ra ngày hôm qua chúng ta đã điều tra được kẻ thù của ngươi là ai rồi. Ban nãy trẫm hỏi vậy, chỉ muốn xem ngươi có thành thật hay không thôi… Hoàng hậu của trẫm võ công rất cao cường, phỏng chừng nàng ấy đi tìm kẻ thù của ngươi… đi tìm gã Nghiêm Sinh đó rồi”.

Bình Dương: “… Hoàng huynh, là Nghiêm Mệnh chứ”.

Ta nói: “Lúc này là lúc nào rồi, tên với họ có quan trọng gì đâu!”.

Lã Suất: “…”.

Lã Suất vội vàng đứng thẳng người, nói với ta: “Hoàng thượng, thảo dân xin đi trước một bước!”.

Ta khoát tay để hắn đi. Lã Suất lòng đang nóng như lửa đốt, phỏng chừng hắn sợ bị Vô Mẫn Quân đoạt cơ hội báo thù, cứ thế lao thẳng ra ngoài, thi triển khinh công, chạy xa tít tắp. Bình Dương đứng ở phía sau nhìn theo bóng lưng hắn, bộ dạng lo lắng không yên.

Ta nói: “Cũng coi như là một nam nhân tốt, có thể gửi gắm cả đời”.

http://tieulun.hopto.org

Bình Dương uể oải đáp lời: "Tốt chỗ nào chứ… Haizz…".

Ta cũng không biết phải an ủi muội ấy thế nào, việc Bình Dương đang phải trải qua ta chưa từng đối mặt, cũng không có cơ hội đối mặt. Chuyện như thế này, chỉ sợ ngay cả trong mấy cuốn thoại bản ta đọc cũng chưa từng thấy. Lã Suất đặt hiếu nghĩa lên trước chữ tình, thực sự chẳng có chỗ nào đáng chê trách, chỉ khổ cho Bình Dương. Nhìn bộ dạng nàng như thế, e là đã thích Lã Suất lắm rồi, dù sao Lã Suất cũng có chỗ nào khiến người ta không thích đâu. Hiện tại hắn bỏ nàng ở lại để đi báo thù cho sư phụ, nàng lại chẳng thể nào ngăn cản hắn, quả thực là uất ức đến đau lòng.

Cũng may, Bình Dương đã tự động thay đổi đề tài câu chuyện, hỏi: "Võ công của hoàng tẩu rất lợi hại sao?".

Ta đáp: "Nàng… nàng ấy ngày đó tới để ám sát ta, võ công có thể không lợi hại sao?!"

Bình Dương như đột nhiên bừng tỉnh, nói:

"Đúng nhỉ, vậy mà muội suýt nữa quên chuyện ấy đấy. Haizz, duyên phận thật là kỳ diệu, hoàng huynh ngày trước cả ngày cứ mưa nắng thất thường, hung dữ khó gần, mỗi ngày cũng chỉ để cung nữ hầu hạ mình là hết cỡ, chưa thấy huynh để tâm đến ai bao giờ. Lúc đó phụ hoàng còn thúc giục huynh nạp phi nữa kìa, nhớ không? Ai mà ngờ được cuối cùng huynh lại đi thích một nữ thích khách, một vị công chúa của địch quốc cơ chứ… Thế sự đúng là kỳ diệu".

Ta chẳng biết nói gì cho phải, đành xấu hổ ậm ừ: "Đúng vậy, ai nói không phải vậy đâu…".

"Hơn nữa, sau khi lấy hoàng tẩu, huynh đã thay đổi, tốt hơn nhiều lắm, tính tình cũng điềm đạm ôn hòa hơn trước. Xem ra đây đúng là sức mạnh của tình yêu." Nét mặt của Bình Dương ngập tràn ngưỡng mộ.

Ta: "…".

Thực sự không biết phải nói thế nào…

"Ha ha ha, đúng vậy." Cuối cùng, ta xấu hổ cười khan ba tiếng, khóe miệng giật giật, ậm ừ cho xong chuyện.

Ta và Bình Dương cùng nhau đợi. Nàng ngóng trông vị phó mã còn chưa thành hôn nhưng hy vọng được thành hôn, còn ta ngồi chờ vị Hoàng hậu đã thành hôn nhưng chỉ mong lễ thành

http://tieulun.hopto.org

hôn ấy chưa bao giờ xảy ra.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, hai người kia vẫn chưa thấy trở về, tới giờ dùng bữa, ta liền giữ Bình Dương ở lại ăn cùng.

Bình Dương lo lắng đến đứng ngồi không yên, chẳng có tâm tình đâu mà ăn với uống, cứ luôn miệng lặp đi lặp lại: Không biết hai người kia có xảy ra chuyện gì không?

Ta thì ngược lại, rất bình tĩnh, rất ung dung, bởi vì Vô Mẫn Quân không bao giờ làm chuyện gì mà chưa nắm chắc phần thắng trong tay cả. Hơn nữa, theo như tính cách vô sỉ trời sinh của hắn, chắc chắn sẽ không đi một mình… Ta có hỏi qua, mới biết được Vô Mẫn Quân đã lén lấy lệnh bài của ta, sau đó dẫn theo một đội binh sĩ cực kỳ tinh nhuệ trong cung đi mất hút.

Nhìn đi, nhìn đi, đúng là không biết xấu hổ… Người trong giang hồ đánh nhau đương nhiên phải đơn đấu, thế mà hắn lại hùng hùng hổ hổ dẫn cả đám lính theo sau. Có tính đi tính lại, tính tái tính hồi, cũng tính không ra khả năng hắn gặp chuyện gì bất trắc được!

Ta thảnh thơi ăn cơm, vừa ăn vừa an ủi Bình Dương, khuyên nàng ăn nhiều một chút:

“Muội đừng lo lắng quá, hoàng tẩu của muội cũng ở đó cơ mà. Huống gì dù muội không đói, hài tử trong bụng cũng sẽ đói”.

Phỏng chừng Bình Dương bị câu nói cuối cùng của ta thuyết phục, cúi đầu lặng lẽ ăn cơm, nhưng mới ăn được một nửa, lại đột nhiên không kìm được mà nôn thốc nôn tháo.

Ta: “…”.

Giờ thì ta cũng khỏi còn hứng ăn uống gì luôn, vội vội vàng vàng sai người kêu thái ý tới, giúp Bình Dương kê mấy đơn thuốc an thai, sau này mỗi ngày đều phải uống. Lại sai người bưng mấy thứ hoa quả có vị chua tới cho Bình Dương ăn một chút, dằn cảm giác buồn nôn xuống.

Vất vả một hồi, cuối cùng Bình Dương cũng thấy khá hơn, nàng có chút ngượng ngùng nói với ta: “Hoàng huynh, hại huynh không dùng bữa được… Huynh cứ ăn tiếp đi, muội nghỉ ngơi một lát là sẽ ổn thôi”.

“Không sao không sao, ta cũng… không ăn nổi nữa.” Ta thành thực nói, ban nãy Bình Dương ngồi đối diện với ta mà…

http://tieulun.hopto.org

Gương mặt Bình Dương đỏ bừng lên, nói: "Nữ nhân mang thai thực sự rất cực khổ. Nếu tương lai hoàng tẩu có thai, huynh nhất định phải đối xử tốt với tẩu ấy, không thể để tẩu ấy múa kiếm khua thương nữa".

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân mang thai á…

Trong đầu mới chỉ thoáng hiện lên hình ảnh đó thôi, ta đã thấy da gà da vịt nổi lên khắp người, đành cười giả lả cho qua chuyện: "Chuyện đó… Đương nhiên rồi… Nhưng hoàng tẩu của muội… có lẽ, có lẽ không có thai nhanh vậy đâu…".

Thật ra, đó là chuyện hoàn toàn không thể nào xảy ra được.

Bình Dương không nghe ra ý tứ của ta, chỉ cười khẽ, cất tiếng an ủi: "Huynh đừng lo lắng, ngày đó rồi cũng sẽ tới thôi".

Ta: "…".

Cảm ơn muội nhé, Bình Dương… Có điều ta đây hy vọng ngày đó vĩnh viễn sẽ không tới, VĨNH VIỄN!!!

Chương 21

[41]

Ta và Bình Dương đã dùng xong bữa trưa rồi mà vẫn không thấy hai người kia quay lại. Bình Dương càng lúc càng bồn chồn hơn, ta thấy nàng như thế cũng chẳng an lòng nổi. Đương nhiên không phải ta lo lắng về tên Vô Mẫn Quân đó, mà là không yêu tâm về Bình Dương. Ta cứ cảm giác những người đang mang thai đều rất yếu ớt, mỏng manh, nàng cứ lo âu như thế hình như không tốt lắm…

Cũng may, đợi thêm một lát đã thấy hai người kia trở về. Quả đúng như ta dự liệu, cả Vô Mẫn Quân và Lã Suất đều không mất miếng da sợi tóc nào cả, bình an vô sự.

Sắc mặt của Lã Suất không được đẹp đẽ gì cho lắm, căn cứ theo phán đoán của ta, phỏng chừng lúc Lã Suất đuổi đến nơi thì Vô Mẫn Quân đã kịp cho tên Nghiêm gì gì kia đi bán muối

http://tieulun.hopto.org

rồi.

Vô Mẫn Quân lười biếng thả người xuống ghế, không hề để ý đến quy củ gì cả, hỏi: "Ngọ thiện đâu rồi? Bản cung đói bụng!".

Ta: "…".

Ta sai hạ nhân chuẩn bị thêm chút thức ăn, sau đó hỏi Vô Mẫn Quân xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vô Mẫn Quân nói: "Cũng không có gì kinh thiên động địa, ta tìm được tên Nghiêm Mệnh kia, sau đó giết hắn. Hết".

Bình Dương: "…".

Sắc mặt Lã Suất trông càng tối tăm hơn: "Hoàng hậu, người… người không nên làm vậy. Thảo dân phải tự tay báo thù cho sư phụ mình mới phải…".

Vô Mẫn Quân biếng nhác liếc hắn một cái, cất giọng giễu cợt: "Tự mình báo thù? Nói nghe hay quá nhỉ… Thôi được rồi, nếu ngươi đã chấp nhất như thế thì về sau cứ tới tìm bản cung".

Lã Suất khó hiểu: "Tìm người…?".

Vô Mẫn Quân gật đầu: "Ta có thể giết hắn, vậy nếu sau này ngươi đánh bại được ta, chẳng phải chứng minh ngươi thừa sức tiễn hắn đi gặp Diêm Vương sao?".

Lã Suất ngẩn người chốc lát, gật đầu: "Đúng là vậy…".

"Thế nên sau này ngươi cứ tới tìm bản cung là được." Vô Mẫn Quân ném cho hắn một nụ cười chói lóa.

Ta: "…".

Lã Suất lắc đầu liên tục: "Sao thảo dân có thể làm vậy, người đường đường là mẫu nghi một nước, lại còn là công chúa của Đông Nguyên Quốc, thân phận tôn quý vô vàn, nếu thảo dân làm người bị thương thì…".

Vô Mẫn Quân cắt ngang: "Ngươi cứ làm ta bị thương được đi rồi hãy nói".

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, hắn lại nói thêm: “Ban nãy ngươi nhất thời kích động mà lao tới tấn công ta, không phải mới đánh được một hai chiêu đã bị ta hạ gục hay sao?”.

Ta sững người. Võ công của Lã Suất không hề kém, vậy mà Vô Mẫn Quân lại có thể giải q uyết hắn trong chớp mắt? Chẳng lẽ võ công của Vô Mẫn Quân đã tăng lên rồi mà ta không biết?!

Lã Suất nghe thế mặt mũi đỏ bừng lên: “Cái đó, cái đó sao tính được… Thảo dân còn chưa tới gần người đã bị bốn tên thị vệ túm chặt lấy, chân tay đều không động đậy được, đương nhiên bị người giải quyết nhanh gọn rồi…”.

Ta: “…”.

Cái tên này, mất thể diện quá đi mất…

Vô Mẫn Quân nói: “Đúng rồi đấy, thế nên nếu ngươi có thể đối phó lại được ta cộng thêm đám thị vệ đó, vậy càng chứng minh ngươi đủ khả năng rồi”.

Nói xong, còn cố ý nhấn giọng, ý tứ sâu xa: “Ngươi bây giờ cứ lo chuẩn bị mà làm phò mã đi, thành phò mã rồi, về sau chắc chắn sẽ có cơ hội tìm ta LUẬN -BÀN - VÕ - NGHỆ”.

Bốn chữ cuối, Vô Mẫn Quân cố ý nghiến răng, nói cho thật nặng, thật rõ ràng.

Bình Dương vừa nghe thế, biết chủ đề câu chuyện lại hướng về phía nàng rồi, gương mặt không khỏi đỏ ửng lên. Lã Suất cũng ngẩn ngơ một lúc, mãi sau mới lắp ba lắp bắp: “Chuyện… chuyện này…”.

Bình Dương thấy hắn ấp a ấp úng, tức giận quát ầm lên: “Lại làm sao nữa?! Ngươi còn chưa vừa lòng có đúng không? Ngươi còn định lấy cớ gì thì nói luôn một lượt đi!”.

Ta: “…”.

Lã Suất nghe Bình Dương quát mà giật nảy mình, vội vàng xua tay, giải thích: “Cũng không biết nàng có nguyện ý hay không…”.

Bình Dương vẫn đang giận, tiếp tục quát: “Đứa con trong bụng là của ngươi, ta còn tìm ai khác được?!”.

Lã Suất vội vàng trấn an: “Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy…”.

http://tieulun.hopto.org

Bình Dương cũng bắt đầu bình tĩnh lại, nhận ra bản thân mình vừa thốt ra những câu gì, hậm hực giậm chân một cái, chạy thẳng ra ngoài.

Lã Suất luống cuống tay chân, chỉ biết đứng yên tại chỗ, Vô Mẫn Quân liền lạnh lùng nói: "Còn không mau đuổi theo? Muốn ta đá bay ngươi ra có đúng không?".

Ta: "…".

Lã Suất lập tức đuổi theo Bình Dương.

Cuối cùng thì cái đôi tân lang tân nương sắp sửa thành hôn quái dị kỳ cục nhất mà ta từng thấy trong cuộc đời mười mấy cái xuân xanh của mình cũng đã bỏ đi hết. Ta vừa bước đến gần Vô Mẫn Quân liền ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trên người hắn, chẳng biết tại sao trong lòng lại có chút không thoải mái, nói: "Đi tắm đi, thay luôn cả y phục nữa".

Vô Mẫn Quân lười biếng đáp lời: "Ta còn chưa ăn cơm…".

Ta ngẫm nghĩ một lát, hắn hắn cũng đã mệt lắm rồi, vì thế liền nhượng bộ: "Thế ngươi ăn đi, ta đi trước".

Vô Mẫn Quân chẳng nói năng gì, ta liền cứ thế bỏ đi.

Bình Dương và Lã Suất ra khỏi Chưởng Càn điện, người chạy kẻ đuổi theo, cuối cùng Lã Suất cũng thể hiện khí phách nam nhi: "Đứng lại! Vạn nhất đứa bé trong bụng có chuyện thì làm thế nào?!".

Ai ngờ Bình Dương lại chịu cái thái độ này của hắn, ngại ngùng dừng lại, gương mặt đỏ bừng, hét lên giận dữ: "Ngươi còn dám nổi giận với ta?!".

Thấy Bình Dương đã dừng lại rồi, Lã Suất liền thấy hơi ngượng, lại khôi phục bộ dạng dè dặt ban đầu: "Không phải thế… Ta chỉ lo đứa con trong bụng nàng…".

"À, ta biết ngay là vì đứa bé mà. Ta chết cũng không sao, có đúng không?", Bình Dương thản nhiên nói.

"Đương nhiên không phải thế rồi!", Lã Suất vội vàng giải thích.

Lòng Bình Dương đúng là vui đến độ hoa nở tưng bừng.

Ai ngờ Lã Suất lại đế thêm câu nữa: "Huống gì nàng chết rồi, hài tử làm sao mà sống

http://tieulun.hopto.org

được…”.

“…” Bình Dương tức đến độ suýt nữa ngất luôn tại chỗ. “Ngươi cút ngay cho ta!”.

Lã Suất nhìn Bình Dương bằng ánh mắt thật thà chân chất, không hiểu mình đã làm sai hay nói sai điều gì, chỉ lắp bắp được mấy câu: “Thật… thật sự ta không có ý gì khác nữa. Ta… Chúng ta thành thân đi”.

Bình Dương bị lời cầu hôn bất thình lình này của Lã Suất làm choáng váng: “Ngươi… sao đột nhiên lại nói câu này?!”.

Lã Suất nói: “Đâu phải đột nhiên, không phải từ đầu chúng ta đã nói chuyện này rồi sao…”.

Bình Dương: “Ngươi nói thành thân là thành thân chắc? Buổi sáng chẳng phải còn giãy nảy lên không đồng ý sao, hiện giờ đổi ý rồi?! Ngươi coi ta là cái gì, gọi là đến, đuổi là đi sao?”.

Đầu Lã Suất bị cả đống dấu chấm hỏi to đùng đè cho dẹp lép, không hiểu rốt cuộc Bình Dương còn lấn cấn cái gì. Hắn và Bình Dương đã có con rồi, hắn nào dám có ý nghĩ chối bỏ trách nhiệm. Huống gì, tuy chưa từng có tình cảm với bất kỳ người con gái nào cả nhưng hắn cảm thấy mình thích Bình Dương nhiều lắm, dù thời gian quen biết chẳng được bao nhiêu, nhưng… Bình Dương cũng dễ thương đó chứ.

Nồi nào úp vung nấy, ông cha ta nói cấm có sai…

Lã Suất nói: “Gọi là đến, đuổi là đi… Ta, ta đâu có đối xử với nàng như thế… Ta… ta cũng thích nàng lắm, thật đấy!”.

Vẻ kiêu căng trên mặt Bình Dương nhạt đi một chút: “Thích ta? Ngươi thích ta chỗ nào?”.

Lã Suất đáp: “Nàng cũng có chỗ nào khiến người ta ghét đâu…”.

Lần này thì Bình Dương điên thật, suýt nữa thì tắt thở luôn rồi: “Ngươi cút đi cho khuất mắt ta!!!”.

Lã Suất chẳng nói chẳng rằng, bế bổng Bình Dương công chúa lên: “Được rồi, nàng cứ nổi giận mãi như thế sao được? Về nghỉ ngơi thôi”.

… Đã sớm nói Bình Dương công chúa chịu cái thái độ này mà, người ta mềm mỏng nhẹ

http://tieulun.hopto.org

nhàng nói thì không nghe, vừa đổi sang thái độ cứng rắn là nàng liền mềm nhũn ra như bún.

Bình Dương xấu hổ thẹn thùng dựa đầu vào lòng Lã Suất, nói: "À này… Thiếp vừa nhớ ra một chuyện, đơn thuốc thái y kê cho thiếp vẫn còn để ở Chưởng Càn điện".

Lã Suất "ừ" một tiếng, sau đó bế Bình Dương về Chưởng Càn điện, trên đường gặp rất nhiều thị vệ, ai cũng lén lút liếc nàng một cái. Bình Dương thấy thế liền lườm lại: "Nhìn cái gì mà nhìn, còn dám nhìn nữa thì…".

Lã Suất nhíu mày: "Bình Dương, nàng… nàng không thể cứ nóng nảy như thế mãi được".

Bình Dương đang định giận dữ hét lên: "Làm sao, làm sao, ta nóng nảy, ngươi ghét chứ gì?!" thì Lã Suất đã nói tiếp: "Lúc nàng không giận trông đẹp hơn, xinh lắm".

Lập tức cơn giận của Bình Dương biến mất không còn bóng dáng, nàng cười rạng rỡ nói với đám thị vệ: "Lui xuống hết đi… Hi hi…".

Đám thị vệ: "…".

Lúc hai người tới được Chưởng Càn điện mới phát hiện Vô Mẫn Quân không có ở đó, chỉ còn mình Hoàng Hậu đang ngồi dùng bữa mà thôi. Bình Dương nói lý do mình quay lại, Hoàng hậu chỉ thờ ơ đáp: "Không biết… Các người tự đi mà tìm".

Nói rồi, dường như cũng vừa lúc dùng xong ngọ thiện, Hoàng hậu quăng đũa xuống bàn, đi mất hút.

Cả Chưởng Càn điện rộng lớn chỉ còn lại mình Bình Dương và Lã Suất, Lã Suất không nhịn được mới thốt lên: "Hoàng tẩu của nàng… thật đặc biệt".

Bình Dương nói: "Ừ, cọp cái đấy, ăn hoàng huynh thiếp không sót miếng nào".

Lã Suất: "…".

Nàng còn dám nói người khác là cọp cái…

Bình Dương nhìn ra được trong lòng Lã Suất nghĩ gì, liền nổi cơn thịnh nộ: "Đúng thế còn gì! Thiếp chỉ thỉnh thoảng mới nổi nóng một hai lần thôi, hoàng tẩu thiếp mới thật sự lợi hại kia kìa. Không biết bao nhiêu lần thiếp nhìn thấy tẩu ấy chỉ bâng quơ có một câu đã khiến hoàng huynh lập tức câm như hến. Cái thứ cảm giác không giận mà uy như thế, không biết tới khi nào thiếp mới học được".

http://tieulun.hopto.org

Lã Suất: “Nàng… cũng đừng học làm gì… Nàng thế này đã tốt lắm rồi”.

Bình Dương cười e thẹn, đột nhiên lại cảm thấy hình như thắt lưng Lã Suất có giắt cái gì, mới thuận miệng hỏi: “Chàng gài cái gì ở thắt lưng thế?”.

Lã Suất nói: “À, nàng có còn nhớ ‘Khách điếm Lai Nguyệt’ không, chính là cái hắc điếm chúng ta vào ở đấy”.

Nhớ lại tình cảnh ngày đó, Bình Dương thẹn thùng gật đầu một cái: “Có nhớ”.

Lã Suất nói: “Ta vẫn ở lại ‘Khách điếm Lai Nguyệt’ để đợi nàng, nhân tiện lục soát một phen, phát hiện ra rất nhiều thứ”.

Vừa nói, hắn vừa nhẹ nhàng đặt Bình Dương xuống, sau đó móc một chiếc bình nhỏ tròn bóng ra, nói:

“Đây là nước an thần, nhỏ vào trong đèn dầu có thể giúp người ta dễ ngủ, nếu nhỏ nhiều thêm một chút sẽ khiến người ta ngủ mê mệt không biết trời trăng gì nữa”.

Bình Dương gật đầu: “Chàng thấy thứ này hữu dụng, liền mang đi?”.

“Đúng vậy, hành tẩu giang hồ, có thứ này phòng thân cũng tiện hơn…”

Bình Dương cầm chiếc bình đó lên, nhìn xung quanh một vòng, sau đó lần lượt nhỏ hai giọt vào tất cả các ngọn đèn dầu trong Chưởng Càn điện, nói:

“Cũng nhờ hoàng huynh, hoàng tẩu nhọc lòng, chúng ta mới có thể… Được rồi, để hai người ấy được ngủ ngon vài ngày đi”.

Lã Suất nghe thế liền cười: “Ừ”.

Chẳng mấy chốc hai người đã tìm được đơn thuốc, sau đó cùng nhau trở về. Vừa bước chân ra khỏi Chưởng Càn điện, Lã Suất lại chợt nhớ ra một chuyện, hỏi Bình Dương: “Hoàng huynh hoàng tẩu của nàng không uống rượu hằng ngày đấy chứ?”.

Bình Dương đáp: “Hình như không đâu… Hoàng huynh thiếp không thích uống rượu, nói cái gì mà uống rượu sẽ khiến tâm trí không tỉnh táo, không tiện làm việc. Hoàng tẩu thiếp thì có vẻ cũng rất lý trí, chắc không đến nỗi thích uống rượu đâu”.

http://tieulun.hopto.org

Lã Suất gật đầu, nói: "Vậy thì tốt".

"Có chuyện gì thế?", Bình Dương nghi hoặc hỏi.

Lã Suất nói: "À, thật ra thứ nước an thần đó, nếu sau khi thắp lên mà người trong phòng lại uống rượu thì tác dụng của nó sẽ thay đổi…".

Bình Dương vẫn không hiểu: "Thay đổi thế nào?".

Lã Suất có chút ngượng ngùng: "Kích thích…".

Bình Dương: "…".

"Hơn nữa lượng nước an thần và lượng rượu càng nhiều, tác dụng càng mạnh."

Bình Dương nói: "Vậy thì không sao, mỗi cây đèn thiếp chỉ nhỏ vào hai giọt, ít lắm. Hoàng huynh, hoàng tẩu chắc sẽ không châm hết đèn lên đâu".

Lã Suất gật đầu: "Ừ".

Lã Suất ôm Bình Dương đi về phía cung của nàng, được một lúc, nàng đã e thẹn nói: "Đêm nay cũng nhỏ mấy giọt trong phòng chúng ta đi".

"Được". Lã Suất không do dự gì đồng ý luôn.

Bình Dương thẹn thùng cười khẽ, trong lòng thầm nghĩ, cái gã Lã Suất này nhìn trông nghiêm túc đàng hoàng như thế, thật ra cũng…

Ai ngờ Lã Suất lại nói tiếp: "Nhỏ nước an thần, nàng ngủ cũng ngon hơn một chút, được lắm".

Bình Dương: "… Thiếp không có ý này".

Lã Suất nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu: "Thế nàng có ý gì?".

Bình Dương: "…".

Lã Suất nói: "Nàng đang mang thai đấy, không uống rượu được đâu…".

Bình Dương: "Câm miệng".

http://tieulun.hopto.org

Chương 22

[42]

Ta ra khỏi Chưởng Càn điện, một mình đi loanh quanh trong cung. Trên đường đi có rất nhiều cung nữ, thị vệ, người nào người nấy nhìn thấy ta đều cúi đầu hành lễ, ta đây lại phải gật đầu với từng người một, bảo bọn họ bình thân, đúng là phiền phức chết người.

Ta vô thức lê bước về nơi vắng người, thế là lại đặt chân tới Diệp Trì lần nữa.

Vừa đúng lúc Diệp Trì đang thay nước, ta ngơ ngác nhìn giây lát, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý. Đợi đám thái giám xả hết nước ra khỏi hồ xong, ta liền dặn dò bọn họ tạm thời đừng thay nước mới vào. Mấy thái giám nhìn ta đầy vẻ nghi hoặc, lại chẳng dám hỏi này hỏi nọ, chỉ có thể đồng thanh đáp "Vâng".

Ta bảo bọn họ tạm thời lánh đi nơi khác, nửa canh giờ sau hẵng quay trở lại, mọi người liền lục tục rời đi.

Ta lén lút đi vòng ra phía sau hòn giả sơn, dựa theo ký ức mơ hồ tìm được lối vào nhỏ xíu đang mở sẵn, quả nhiên nó thông xuống mật thất bên dưới.

Tuy đã cẩn thận bám vào vách đá hai bên nhưng đi xuống rõ ràng khó khăn hơn lúc đi lên nhiều. Nền đất vừa ướt lại vừa trơn, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi sẽ trượt chân ngay lập tức.

Mãi một lúc lâu sau ta mới vào được trong mật thất. Nơi này ta và Vô Mẫn Quân đã từng ở lại, Ngô Ung cũng từng bị nhốt mấy ngày, bên trong sớm đã lung tung bề bộn không sao tả nổi. Lúc Ngô Ung ở đây, phỏng chừng hậm hực phát điên, lôi hết toàn bộ nến trong ngăn tủ ra, bắt đầu xếp ngay hàng thẳng lối tạo thành hình bát quái. Hiện giờ, tất cả đều đã cháy hết sạch, chỉ còn sót lại từng mảng, từng mảng sáp nến.

Ta: "…".

Đưa mắt nhìn sang một góc, chỗ đó vẫn còn chất một ít đồ ăn, đều là những thứ ta dùng dây thừng thả xuống cho Ngô Ung dạo đó. Ta đốt nên lên, nhìn kỹ một lần, phát hiện có rất nhiều thứ Ngô Ung còn chả thèm động vào… Bị giam lỏng ở chỗ này rồi mà còn kén cá chọn canh, đúng là không hiểu nổi hắn nghĩ cái gì…

http://tieulun.hopto.org

Ta ngẩn người nhìn đống thức ăn đó một lúc lâu, mãi tới khi sáp nóng từ cây nến kia nhỏ xuống tay, ta mới hoàn hồn. Cúi đầu nhìn xuống, trên tay là một mảng sáp nến cực lớn, vẫn còn hơi nóng.

Ta có chút chán nản, đành đưa mắt nhìn sang góc khác, nơi đó chính là khoảnh đất chôn rượu, đương nhiên, rượu đều đã bị ta và Vô Mẫn Quân uống hết mất rồi.

… Không đúng.

Ta nhìn kỹ lại một lần mới thấy, phỏng chừng ngày đó Ngô Ung đã dùng mảnh đĩa vỡ để đào ít đất lên, lại lộ ra vài vò rượu.

Tại sao vẫn còn rượu?

Ta nghi hoặc, đặt nến sang một bên, sau đó dùng mảnh sứ vỡ kia tiếp tục đào, quả nhiên lại đào được ba bốn vò rượu nữa.

Ta: "…".

"Ồ, vẫn còn rượu cơ à?".

Đột nhiên, một thanh âm nữ nhân vang lên phía sau lưng, ta vô thức căng người phòng bị, nhưng ngay lập tức nhận ra đó là giọng của ta, cũng chính là Vô Mẫn Quân.

Quay đầu lại, quả nhiên thấy Vô Mẫn Quân đang đứng ngay chỗ cửa ra vào, thản nhiên cất tiếng: "Tại sao vẫn còn rượu nhỉ, lúc đó ta tưởng đã uống sạch rồi chứ?".

Ta nhớ lại chuyện xảy ra ngày đó, đúng là vừa tức vừa xấu hổ: "Ngươi còn dám hỏi ta?! Đi mà hỏi bản thân ngươi ấy…".

Vô Mẫn Quân bật cười, sau đó bước tới gần ta, nói: "Lúc đó ta uống say thật mà, đầu óc cứ mơ mơ màng màng, làm sao mà nhớ được nhiều vậy chứ…".

Sau đó hắn vươn tay nhấc một vò rượu lên, nói: "Ta lấy một vò, ngươi lấy hai vò, đi thôi".

Ta: "… Sao ngươi không lấy nhiều thêm một chút?".

Vô Mẫn Quân nghiêng đầu nhìn ta: "Ngươi uống giỏi hơn ta còn gì".

http://tieulun.hopto.org

Ta: "…".

Cũng đúng, hắn uống một vò là đã ngất ngư, nhưng ta thì phải nốc tới vò thứ hai mới đã nghiền… Haizz, chẳng trách người ta có nói không nên dính vào rượu, trước nay ta chưa hề uống, vậy mà mới uống một lần đã thấy hương vị rất được, bắt đầu mê lúc nào chẳng hay…

Tay phải xách một vò, tay trái xách một vò, ta cùng Vô Mẫn Quân bước ra khỏi mật thất.

Vô Mẫn Quân nói: "Ngươi đi trước đi".

Ta cũng không nghĩ gì nhiều, "ừ" một tiếng, sau đó bước lên phía trước. Ở trong mật thất một lúc lâu, lúc bước ra liền thấy có chút khó chịu, mắt ta hơi nheo lại… Ngay sau đó, một bàn tay cực kỳ quen thuộc liền phủ lên đôi mắt của ta.

Ta: "…".

Có lẽ, ta đã biết vì sao Vô Mẫn Quân không chịu xách thêm một vò rượu nữa rồi.

Ra khỏi mật thất, ta cứ cảm thấy thẹn thùng sao ấy. Vô Mẫn Quân cũng thu tay về, liếc mắt nhìn ta một cái, hỏi bằng giọng nghi hoặc: "Còn chưa uống rượu cơ mà, sao mặt ngươi đã đỏ bừng lên thế rồi?".

Ta: "… Không có gì, dưới đó bí quá, ta có chút khó thở".

Vô Mẫn Quân chỉ cười chứ không hỏi lại: "Ừ, vậy trở về thôi".

Ta gật đầu.

Nói là về, thế nhưng ta vẫn còn phải đi cùng hắn tới ngự thư phòng phê duyệt tấu chương trước đã. Cả ngày hôm nay vì chuyện của Bình Dương mà cứ chạy loạn hết cả lên, tấu chương vẫn còn chất đống đằng kia, đâu đã phê được cái nào.

Đợi ta và Vô Mẫn Quân phê xong hết đống tấu chương thì đã muộn. Hai chúng ta liền trở lại Chưởng Càn điện dùng bữa tối, sau đó nhấc hai vò rượu lên, gỡ bỏ lớp giấy niêm phong, bắt đầu ngồi uống.

Ta uống liên tục ba hớp lớn, nói: "Thoải mái quá…".

Vô Mẫn Quân nhìn xung quanh một lượt, đột nhiên cất tiếng: "Sao tối thế nhỉ?".

http://tieulun.hopto.org

Ta nói: “Chỉ thắp có bốn cái đèn thôi. Ngày thường cũng thế mà, hôm nay lại làm sao?”.

Vô Mẫn Quân nhíu mày, đáp: “Không biết nữa, uống rượu vào cứ thấy khó chịu làm sao ấy, đèn ít quá”.

Nói dứt lời, hắn liền đứng dậy, lôi hết đèn dầu trong điện ra thắp bằng sạch, không chừa một chiếc nào. Nhất thời Chưởng Càn điện sáng rực tựa ban ngày.

Ta quả thực không biết nói sao nữa: “Lãng phí quá...”.

Vô Mẫn Quân chẳng thèm để ý, tự mình nhâm nhi thêm một ngụm rượu. Ta cũng không chịu để bị vượt mặt, lập tức nốc thêm một hợp lớn.

Dần dần, ta ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt bảng lảng trong không khí, thứ mùi hương không gắt, rất thơm nhưng lại chẳng quá nồng, cứ nhẹ nhàng thấm vào trong gan ruột.

Ta hỏi: “Hôm nay có bỏ thêm hương liệu vào trong đèn à?”.

Vô Mẫn Quân vốn không thích mùi gì, thường ngày đèn dầu chẳng bao giờ bỏ thêm gì cả.

Vô Mẫn Quân nói: “Không biết nữa”.

Lại qua một lúc sau, hắn cất lời: “Có điều mùi này cũng không khó ngửi”.

Ta gật đầu đồng ý: “Đúng thế, ngửi vào thấy thoải mái lắm”.

Thoải mái đến độ thân thể cứ nhũn cả ra... Cũng có thể là do chúng ta uống rượu vào nên mới thế.

Vô Mẫn Quân gật đầu, lại uống thêm một ngụm. Cứ thế, hai chúng ta vừa nói chuyện vừa uống rượu, một câu thốt ra, một ngụm rượu nuốt vào...

Không biết có phải bởi vì thắp quá nhiều đèn hay không, ta cảm thấy người đột nhiên nóng bừng. Hiện giờ rõ ràng đang giữa mùa đông, thế mà ta lại thấy nóng đến độ không thể không lột bớt y phục xuống, vừa xoay người lại đã nhìn thấy Vô Mẫn Quân đang trút bỏ áo ngoài, ta mới hỏi: “Ngươi cũng thấy nóng à?”.

“Ừ.” Giọng nói của Vô Mẫn Quân có chút mơ màng, “Để ta thổi bớt đèn đi”.

http://tieulun.hopto.org

Ta uống thêm ngụm rượu, nói: “Đã bảo ngươi đừng có thắp đèn lung tung rồi mà”.

Vô Mẫn Quân cũng không cãi lại, uể oải thổi tắt mấy ngọn đèn, chỉ để lại bốn cái đặt ngay cạnh chúng ta.

Vậy mà vẫn nóng điên người.

Ta và Vô Mẫn Quân cũng coi như đã biết nhau quá rồi, quen nhau quá rồi, mỗi ngày đều chỉ mặc một lớp trung y, nằm ngủ cùng giường, bởi vậy lúc này hai ta cũng chẳng kiêng dè gì, cứ thế lột bằng sạch mấy lớp quần áo bên ngoài, chỉ để lại một lớp trung y mặc khi đi ngủ. Giờ thì có đỡ nóng hơn một chút nhưng lại cảm thấy miệng mồm khô khốc cả ra. Ta và Vô Mẫn Quân uống rượu không ngừng, càng uống lại càng thấy khát.

Đột nhiên...

Ta phát hiện ra một việc vô cùng nghiêm trọng.

“Vô Mẫn Quân...” Lưỡi ta líu lại.

Vô Mẫn Quân uể oải nhìn ta: “Sao?”.

Ta nói: “Ta... Không, không, là thân thể của ngươi... lại... lại... thế rồi!!!”.

Vô Mẫn Quân cúi đầu ngắm nghía một hồi, sau đó mới sửng sốt nhìn ta: “Vân Kiều, ngươi đúng thật là... Chậc chậc, cứ ngồi cạnh ta là lại không kìm chế được thế sao, hử?”.

Ta: “...”.

Ta đúng là khóc không ra nước mắt: “Không phải... Ta cũng không biết tại sao nó lại thế này nữa...”.

Vô Mẫn Quân kéo kéo cổ áo, trông có vẻ đang cực kỳ bức bối, nói: “Ta cũng thấy có chút...”.

Bởi vì thân thể đột nhiên phản ứng, ta cực kỳ xấu hổ, cũng không dám uống thêm ngụm rượu nào nữa, sợ bản thân lại làm ra chuyện gì quái dị. Vô Mẫn Quân vẫn cứ uống không ngừng, những mong cơn khát kia giảm bớt. Trên cơ bản, ba vò rượu mang về thì có đến hai vò đã vào bụng hắn rồi.

Ta vẫn cứ ngồi yên tại chỗ, thấp thỏm không yên, đột nhiên Vô Mẫn Quân quay đầu lại

http://tieulun.hopto.org

nhìn ta, nói: “Vân Kiểu, lại gần đây chút coi”.

Bởi phản ứng của phần thân dưới, ta đang ngượng nghịu vô cùng, đầu óc cứ váng hết cả lên, nghe hắn nói thế liền nhích lại gần: “Làm sao...”.

Lời còn chưa nói hết, Vô Mẫn Quân đã đột nhiên vươn tay giữ chặt lấy gáy, kéo ta về phía trước. Trong cơn kinh ngạc, cả người ta cứ thế bị hắn kéo, sau đó bờ môi của Vô Mẫn Quân liền áp tới, mềm mềm, còn phảng phất chút vị rượu lâng lâng.

Ta giật nảy người, vừa định đẩy hắn ra thì từng đợt hương như có như không lại truyền tới, lướt qua cánh mũi ta, tựa một đoá hoa tươi mới vừa được hái xuống. Cứ như bị thứ gì mê hoặc, ta chậm rãi nhắm nghiền mắt lại.

[43]

“Ngoan, mở miệng ra.” Giọng nói của hắn vang lên bên tai, ta liền ngoan ngoãn hơi hé môi ra, đầu lưỡi của Vô Mẫn Quân liền chậm rãi tiến vào, giống như một con rắn vô cùng linh hoạt, cẩn thận thăm dò một vùng đất lạ.

Nụ hôn của Vô Mẫn Quân lúc đầu cực kỳ dịu dàng, cực kỳ mềm mại, dần dần mạnh mẽ hẳn lên, giống như một trận mưa to gió lớn cuốn toàn bộ thần trí của ta đi sạch.

Đầu óc ta hoa lên, choáng váng chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Vô Mẫn Quân chậm rãi lùi về, nụ hôn nóng bỏng mà ẩm ướt trượt dần xuống dưới, cuối cùng dừng lại nơi cần cổ của ta rồi chuyển thành những cái mút nhẹ, chậm rãi mà chẳng hề hời hợt. Ta cắn chặt môi, thứ cảm giác xa lạ lần đầu gặp phải này khiến thân thể ta như tan thành nước, chẳng còn chút sức lực nào, đầu óc trống rỗng tựa như một vùng đất mới được nước mưa gột rửa, phảng phất làn hơi nước mờ ảo.

Vòng tay của Vô Mẫn Quân dần thắt chặt, hai bàn tay ta không còn chút sức nào, tựa lên ngực hắn.

... Không đúng, sao mềm quá vậy?!

Ta đột nhiên bừng tỉnh, đẩy bật Vô Mẫn Quân ra, thân thể giống như bị ai đó dội cho một gầu nước lạnh, cảm giác khô nóng bức bối cũng chẳng thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, ta lắp ba lắp bắp: “Vô... Vô Mẫn Quân!!!”.

Vô Mẫn Quân nghiêng đầu sang một bên, nhìn ta bằng ánh mắt cực kỳ khó hiểu: “Sao đột nhiên dừng lại...”.

http://tieulun.hopto.org

Ta phát điên lên: “Chúng ta... chúng ta không thể tiếp tục ở trong này được, chỗ này chắc chắn có vấn đề!”.

Ta lập tức kéo Vô Mẫn Quân ra khỏi Chưởng Càn điện. Trên đường Vô Mẫn Quân cứ sán lại để hôn ta, ta phải tốn không biết bao nhiêu sức mới ngăn được hắn. Cuối cùng, ta kéo hắn chạy tới bên bờ hồ sen, giơ chân đá hắn xuống hồ.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Ta cũng lập tức nhảy xuống theo.

Đang giữa mùa đông, nước trong hồ lạnh thấu xương, thân thể ta run lên bần bật, cảm thấy sự lạnh lẽo trong nước hồ băng giá như vô số con côn trùng bé li ti đồng loạt len lỏi vào tận cốt tuỷ. Ta run lẩy bẩy, đưa mắt nhìn về phía Vô Mẫn Quân, lại thấy toàn bộ cơ thể hắn - kể cả đầu, đều đang chìm trong nước.

Ta: “...”.

“Ngươi đang làm cái quái gì thế?!”

Ta cũng đã tỉnh táo lại vài phần, vội vàng kéo hắn lên. Phỏng chừng Vô Mẫn Quân vẫn còn đang mê mê tỉnh tỉnh, nước trong hồ rõ ràng rất nông, ấy thế mà người hắn cứ nhũn ra như bún, từ từ chìm xuống.

Chỉ một lát sau, Vô Mẫn Quân dường như cũng đã tỉnh táo hơn một chút, nhíu mày nhìn xung quanh, sau đó thấy bản thân mình đang ngâm trong nước, mới hỏi: “Chuyện gì thế này... Đầu ta đau quá!”.

Ta: “Đừng nhắc nữa...”.

Ngâm mình trong nước được một lúc, cả ta và Vô Mẫn Quân đều đã bình tĩnh lại, đầu có cũng tỉnh táo hơn nhiều. Vô Mẫn Quân dần dần khôi phục lại trí nhớ, nhìn ta bằng vẻ mặt thản nhiên như không: “Vừa mới nãy...”.

Ta: “... Đừng nhắc nữa!”.

Vô Mẫn Quân: “... Vừa mới nãy...”.

“Đã nói ngươi đừng có nhắc cơ mà!!!”. Ta thẹn quá hoá giận, vừa nghĩ tới tình cảnh ban nãy, lại xấu hổ đến mức không thốt ra được câu nào nữa, giơ tay dìm đầu Vô Mẫn Quân xuống

http://tieulun.hopto.org

nước.

Vô Mẫn Quân: "...".

Mãi tới lúc thấy chỗ nước trên đầu hắn bắt đầu nổi bong bóng, ta mới rụt tay về, để hắn trồi lên.

Sau khi trồi lên, trông Vô Mẫn Quân vẫn rất bình tĩnh: "Ta vẫn cứ phải nói. Nhớ lại chuyện khi nãy, cứ cảm thấy ta lúc đó đúng là đáng sợ, thiếu chút nữa ta đã dùng thân phận nữ nhi mà giở trò với chính mình rồi".

Ta: "...".

Chương 23

[44]

Ta thực sự không có lời nào để nói nữa, được chưa?!

Ta phát điên, vò đầu bứt tóc không ngừng: "Chắc chắn rượu chúng ta uống ban nãy, hoặc một thứ gì đó trong phòng có vấn đề, vừa rồi chúng ta hành xử cứ như một lũ mất trí ấy!".

Vô Mẫn Quân nói: "Còn cần ngươi nói nữa sao... Hắn là trong đèn dầu có thứ gì đó. Thứ mùi ấy... chắc là do Bình Dương làm rồi".

Ta nghi hoặc hỏi: "Bình Dương? Sao muội ấy lại làm thế?".

"Cái này thì trời biết, chắc muội ấy nghĩ mình đang giúp chúng ta." Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp lời, "Buổi chiều muội ấy và Lã Suất có trở lại Chưởng Càn điện lấy đơn thuốc, vừa lúc ta đi ra ngoài tìm ngươi nên để cho hai người đó ở lại tự tìm".

Ta: "... Bình Dương cũng thật là, không hiểu muội ấy nghĩ cái gì nữa? Lại đi cho hương liệu kích thích vào trong đèn của hoàng huynh, hoàng tẩu mình...".

Vô Mẫn Quân thở dài một hơi: "Đều tại phụ hoàng ta dạy dỗ không đến nơi đến chốn...".

"..."

http://tieulun.hopto.org

“Ngươi có mặt mũi mà nói mấy câu như thế à, còn không phải tại ngươi nêu gương xấu cho muội ấy sao?!” Ta chán nản, thở dài thườn thượt, cúi đầu xem xét một chút, may mà nước trong hồ này được đổi định kỳ, nước rất trong, nếu không thì đúng là vừa lạnh vừa bẩn.

Đám hạ nhân đứng bên ngoài cửa điện giờ đã vội vàng chạy đến, ta liền sai bọn họ đi chuẩn bị nước nóng, sau đó cùng với Vô Mẫn Quân leo lên bờ trong tình trạng run lẩy bẩy.

Bọn họ người nào người nấy đều trợn mắt há mồm, trên gương mặt cứ như khắc cả đống câu hỏi: “Rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì thế? Muốn biết quá...”.

Ta ngượng chín cả người, đành giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, bước về phía Chưởng Càn điện, Vô Mẫn Quân cũng chậm rãi theo sau. Đúng là da mặt dày cũng có chỗ tốt của nó, từ nãy đến giờ mặt hắn nếu không phải thản nhiên thì cũng là bình tĩnh không dao động, cũng chẳng thấy hắn có chút ngượng ngùng nào, một chút cũng không!!!

Vào trong điện, ta và Vô Mẫn Quân tách ra tắm rửa, sau đó thay quần áo sạch sẽ, mỗi người ôm trong tay tận hai cái bếp lò, trùm chăn lên vai, lượn một vòng quanh điện, săm soi xem rốt cuộc trong đèn dầu có thứ quỷ gì đáng nghi.

Xem hoài xem mãi, xem đến mòn cả mắt cũng không thấy có gì bất thường, có điều ta và Vô Mẫn Quân cũng chẳng dám thắp đèn nữa, cứ để nguyên vậy mà đi ngủ...

Nói là đi ngủ, nhưng làm sao mà ngủ được bây giờ?

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng vừa xảy ra, phần da thịt mới bị Vô Mẫn Quân hôn ban nãy cứ lặng lẽ nóng bừng lên. Ta lắc đầu quầy quậy, hy vọng có thể quên được cái chuyện quái dị từ trên trời rơi xuống kia đi càng nhanh càng tốt, thế nhưng càng muốn quên thì cảnh tượng ấy lại càng rõ nét, kết quả là nhiệt độ trên mặt ta đã đạt tới một cảnh giới khó tin, ta đành đặt lò sưởi xuống mặt đất, hơi hé chăn ra.

Mà Vô Mẫn Quân hắn là cũng nhớ ra rồi chứ, không biết hắn có thấy xấy hổ hay ngượng ngùng gì không nhỉ?

Ta len lén nghiêng người nhìn trộm Vô Mẫn Quân, ai dè thấy hắn đã yên giấc tự bao giờ, nhịp thở dài mà đều đặn, phỏng chừng đang thoải mái lắm.

Ta: “...”.

Quả nhiên không nên dùng thái độ cũng như cách nghĩ của mình để suy đoán về tên chết

http://tieulun.hopto.org

tiệt này mà!

Chẳng hiểu vì sao, đột nhiên thấy trong lòng có chút tức giận, ta liền xoay người lại, cố gắng bắt mình chìm vào giấc ngủ. Cũng may chỉ ít phút sau, có lẽ bởi vì ngày hôm nay thực sự quá mệt mỏi, ta cũng dần dần thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Sáng hôm sau thượng triều, các đại thần đều trưng vẻ mặt muốn nói lại thôi, ta âm thầm giật thót, nghĩ bụng, chẳng lẽ cái tin Hoàng đế, Hoàng hậu nửa đêm nửa hôm không ngủ, chạy đi vầy nước đã truyền ra ngoài rồi?!

Sau khi kết thúc buổi triều sớm, Thái sư có nán lại, cất lời khuyên nhủ ta: "Hoàng thượng, người... người và Hoàng hậu tình cảm mặn nồng, đây là chuyện tốt. Song, thân là vua một nước, ngài cũng nên giữ chút thể diện...".

Ta xấu hổ vô cùng: "Không phải vậy đâu, có điều tối qua đột nhiên cảm thấy trong người nóng bức nên mới tới hồ sen...".

Thái sư nghi hoặc hỏi lại: "Hồ sen? Hồ sen nào cơ?".

Ta: "... Khụ? Thái sư không phải muốn nói tới chuyện này sao? Vậy thì là chuyện gì...".

Vẻ mặt Thái sư trông cực kỳ bất đắc dĩ: "Hoàng thượng, trên cổ người...".

Ta chẳng hiểu ra sao, cúi đầu xuống nhưng không tài nào thấy được trên cổ mình có cái gì. Có điều nhìn vẻ mặt Thái sư như thế, ta lập tức nhớ ra, buổi tối hôm qua Vô Mẫn Quân hôn ta, hôn từ trên môi rồi lại hôn xuống dưới, dừng ở cổ một lúc rõ lâu...

"..."

Người ta như hoá đá: "Cái này...".

Thái sư: "Thật ra, Hoàng thượng tuổi trẻ sung mãn, Hoàng hậu lại nhiệt tình... Không có gì đáng chê trách cả, song... cũng không thể lộ liễu như vậy được...".

Nghe Thái sư nói ta ngượng chín cả người, vội vàng hùa theo: "Thái sư nói rất phải, tối hôm qua quả thật là do trẫm không cẩn thận, quyết không có lần sau".

Thái sư nghe thế mới cười: "Lão hủ cũng chỉ là suy nghĩ cho Hoàng thượng mà thôi, mạo muội nói những lời này, còn mong Hoàng thượng đừng trách tội".

http://tieulun.hopto.org

Ta vội vàng nói: “Đương nhiên không trách, trẫm còn phải đa tạ Thái sư đã nhắc nhở mới đúng”.

Thái sư lúc này mới yên tâm, cười vui vẻ. Phỏng chừng ông ấy đang mừng vì trẫm đây tuổi nhỏ dễ dạy, hành lễ rồi cáo lui.

Ta đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không biết nói gì cho phải, vừa mới xoay người định về Chưởng Càn điện lại đột nhiên hắt xì một cái rõ to. Thầm đoán chắc hẳn bởi vụ việc tối qua nên nhen nhúm triệu chứng cảm mạo, ta vội vàng sai người đi chuẩn bị trà gừng chống lạnh.

Khi ta về tới Chưởng Càn điện, Vô Mẫn Quân đang thảnh thơi nâng chén trà lên nhấp, ta nhìn kỹ mới thấy, đúng là một chén trà gừng.

“...” Ta há miệng ra, lại không biết phải nói gì. Đột nhiên nhớ tới chuyện liên quan đến cái cổ mình an nãy, ta vội vàng nhấc chiếc gương đồng lên, hết chiếu trái rồi lại soi phải, quả nhiên bắt gặp một vết ngay bên mang tai. Sáng nay ta rời giường trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, không chú ý gì lắm, bây giờ nhìn lại đúng thật là...

Vô Mẫn Quân cũng đã nhìn thấy động tác của ta, bước lại gần, vừa cười vừa hỏi: “Sáng nay bị đám người Thái sư nói gì à?”.

Giọng ta lạnh te: “Đâu chỉ thế, còn bị toàn thể các đại thần nhìn chằm chằm không dứt mắt kia!”.

Vô Mẫn Quân bật cười ha hả: “Vậy sao, thật xin lỗi, sau này ta quyết không làm thế nữa đâu”.

Ta đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, hắn nói “Sau này quyết không làm thế”, là chỉ việc từ nay về sau quyết không làm chuyện gì quá giới hạn với ta, hay muốn ám chỉ rằng sau này mà có làm chuyện gì quá giới hạn cũng quyết không để lại dấu vết, cho dù có để lại dấu vết cũng không đời nào để lại ở những chỗ lộ liễu như vậy?

Ta bị đống giả thiết lung tung bậy bạ của mình doạ cho một trận, xấu hổ vô cùng, không dám tiếp tục đoán mò nữa, liền đánh trống lảng: “Ngươi đã tìm Bình Dương chưa?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Đã sai người gọi muội ấy đến rồi”.

Nói xong, hắn liền đưa chén trà gừng nóng hổi còn bốc khói trong tay cho ta: “Uống một ngụm trước đã, nhỡ lại bị cảm thì khổ”.

http://tieulun.hopto.org

Ta nói: “Trà này không có độc đấy chứ?”.

Vô Mẫn Quân: “Ngươi không thấy ta vừa mới uống đấy à?”.

Hắn im luôn thì tốt biết mấy, tự nhiên nói ra một câu làm ta mất tự nhiên kinh khủng. Ta vội vàng cúi đầu xuống, giấu vẻ ngượng ngùng bằng cách uống một ngụm trà thật lớn. Kết quả trà nóng quá, ta lập tức phun ra, rất ngẫu nhiên, rất vừa vặn, chỗ nước trà rơi toàn bộ vào mặt người đang đứng đối diện ta, Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân: “...”.

Ta: “A! Nóng chết ta! Ngươi có sao không?! Ta không cố ý đâu! Phù phù... Nóng quá, nóng quá...”.

Vô Mẫn Quân rất bình tĩnh, lấy một cái khăn sạch đặt bên cạnh lên lau mặt, vừa lau vừa nói: “Không sao, chưa đến nỗi huỷ dung”.

Ta: “... Hu hu”.

Đúng lúc này, bên ngoài báo Bình Dương công chúa tới, phía sau Bình Dương là Lã Suất - hiện đang khoác trên người trang phục của thị vệ. Trước khi Bình Dương và Lã Suất thành thân, Lã Suất tạm thời đảm nhiệm vị trí thị vệ thân cận của Bình Dương.

Thân cận... Ai da, đúng là đủ “thân cận” thật...

Bình Dương bước vào, cười tủm tỉm: “Tối hôm qua hai người ngủ có ngon không?”.

Ta nói: “Nhờ phúc của muội, không ngon tí nào hết”.

Bình Dương nghi hoặc: “Sao thế được? Tối qua muội mới nhỏ nước an thần vào trong đèn dầu của hai người mà...”.

Đang nói dở, nàng đột nhiên khụt khịt mũi, sau đó mới hỏi: “Tối qua hai người uống rượu sao?”.

Ta nói: “Đúng...”.

Bình Dương quả thực không còn gì để nói nữa: “Đó là nước an thần do Lã Suất mang về, nếu nhỏ thêm vào đèn dầu có thể giúp người dùng ngủ ngon hơn. Muội vốn muốn cảm ơn hai người vì đã không quản nhọc nhằn, giúp đỡ chuyện của muội và Lã Suất nên mới nhỏ vào mỗi

http://tieulun.hopto.org

cây đèn dầu hai giọt... Có điều nếu người trong phòng uống rượu thì thứ đó sẽ biến thành... Khụ, chắc hai người cũng đã biết rồi".

Đâu chỉ biết thôi, còn tí nữa thì lấy thân thử thuốc luôn rồi...

Ta: "Bình Dương, vậy muội cũng nên nói trước với chúng ta một tiếng...".

Bình Dương nói: "Muội nhớ hoàng huynh đâu có uống rượu nên cũng không nghĩ gì nhiều... Hơn nữa, bình thường thắp đèn không phải chỉ thắp có ba, bốn cây thôi sao? Lượng nước nhỏ vào đèn cũng không nhiều, trừ phi huynh với tẩu thắp hết đèn trong điện lên thì mới có tác dụng mạnh".

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân: "...".

Ta lẳng lặng trừng mắt nhìn Vô Mẫn Quân, Vô Mẫn Quân lại vô tội ngửa cổ nhìn trời.

Ta nói, có chút mất tự nhiên: "Vậy sao...".

Bình Dương gật đầu: "Vâng, vì thế muội mới cho rằng chuyện này không có gì đáng nói cả. Hôm qua hai người...".

Bình Dương lại đột nhiên nhìn thấy vết bầm trên cổ ta, liền trầm trồ: "Oa, xem ra nước này đúng là có tác dụng thật. Hoàng tẩu cũng thật nóng bỏng quá đi".

Vô Mẫn Quân: "...".

Ta nói: "... Được rồi, được rồi, Bình Dương, muội đừng quan tâm đến vấn đề này nữa... Tóm lại cái thứ ấy, không uống rượu là không có vấn đề gì, đúng không?".

Bình Dương gật đầu: "Đúng vậy, hôm qua muội có dùng thử hai giọt, cả đêm ngủ rất ngon".

Ta nói: "Vậy thì không cần vứt đi, cứ để yên đó. Lần sau muội phải nhớ, có muốn làm gì cũng phải nói cho rõ ràng tử tế, nếu không... dễ nảy sinh phiền phức lắm".

"Muội biết rồi mà", Bình Dương gật đầu, lại nói thêm: "Có điều, chuyện này sao lại coi là phiền phức được, tối hôm qua chắc hẳn hoàng huynh, hoàng tẩu phải vui vẻ lắm chứ".

http://tieulun.hopto.org

Ta: "...".

"Vui vẻ" cái đầu muội ấy...

Ta đành nói cho có lệ: "Bình Dương, muội mới là thiếu nữ, sao lại hỏi nhiều vậy...".

Nói đến đây ta mới chợt nhớ ra, xét kỹ thì muội ấy cũng chẳng còn là thiếu nữ nữa rồi. Thế là ta chỉ đành chuyển đề tài: "Hôn sự của muội và Lã Suất... Bản thân muội có chủ ý gì không?".

Vừa nhắc tới hôn sự của mình và Lã Suất, Bình Dương liền kích động hẳn lên, hoàn toàn ném chuyện của ta và Vô Mẫn Quân tới một nơi xa xăm tít tắp nào đó, thao thao bất tuyệt nói mãi không thôi. Ta thì tâm hồn lãng đãng, nghe tai này ra tai kia, thỉnh thoảng ậm ừ bổ sung thêm vài ý kiến.

Ngày thành thân của Bình Dương và Lã Suất đã được quyết định xong, vì Lã Suất không biết ngày sinh tháng đẻ của bản thân nên chúng ta liền chọn cho hắn một ngày trong số những ngày hợp với tuổi của Bình Dương nhất.

Lã Suất: "...".

[45]

Một tháng chẳng mấy chốc đã trôi qua, hôn lễ của Bình Dương công chúa đã gần ngay trước mắt.

Đầu tiên là lễ ban hôn, đại thần lo vấn đề quản lý dẫn Lã Suất tới dưới cổng Trường Thanh tuyên chỉ: "Nay, ban hôn Bình Dương công chúa cho Lã Suất".

Sau đó Lã Suất cũng chọn tháng tốt ngày lành làm lễ nạp thải[1]. Bởi Lã Suất chẳng còn thân nhân nào nữa nên nhất cửu lễ[2] cũng đơn giản hơn rất nhiều. Lễ hỏi mà Lã Suất đem tới phần lớn đều do Bình Dương và Vô Mẫn Quân giúp đỡ một tay, chẳng qua Lã Suất cũng đã đem miếng ngọc bội mà sư phụ hắn để lại làm đồ tặng lễ, chẳng cần phải tinh ý gì cũng nhìn ra được, thứ Bình Dương thích nhất chính là miếng ngọc bội này.

[1] Nhà trai đưa sính lễ đến nhà gái.

[2] Nhất cửu lễ: Là tập tục dùng khi gả công chúa của tộc Mãn Thanh. Bởi vì công chúa là người của hoàng tộc, lấy số chín biểu tượng cho sự cao quý, nhỏ nhất là "nhất cửu lễ", cao nhất là "cửu cửu lễ".

http://tieulun.hopto.org

Đầu tiên Lã Suất hành lễ với ta rồi bắt đầu ngồi vào bàn tiệc, ăn uống ca hát linh đình, sau đó hắn còn phải tới hành lễ với Vô Mẫn Quân. Hôm nay, Vô Mẫn Quân lấy thân phận Hoàng hậu, mở tiệc chiêu đãi các vị công chúa trong cung. Vốn dĩ còn thêm cả nữ quyến trong phủ phò mã, nhưng Lã Suất không có nên bỏ qua, ngoài ra phải có cả phi tần trong hậu cung của ta nữa, nhưng ta không có nên cũng bỏ qua luôn.

Một ngày trước khi Bình Dương xuất giá, các quan viên đưa của hồi môn của Bình Dương tới nhà Lã Suất. Bình Dương là muội muội được Vô Mẫn Quân nhìn "vừa mắt" nhất nên của hồi môn của nàng cũng vô cùng xa hoa, có thể nói là màu đỏ phủ kín cả mười dặm đường dài. Lã Suất đứng bên ngoài cổng Trường Thanh nghênh đón.

Bình Dương công chúa thân mặc hỷ phục, khi giờ lành đến, nàng liền cúi đầu hành lễ từ biệt với chúng ta. Tuy ngày thường Bình Dương cũng có chút vô tâm, còn hơi hung dữ nữa, chẳng ngờ đến lúc chia tay lại khóc nghẹn ngào, tiếng nức nở như đào sâu trong gan ruột. Vốn ta cũng cảm thấy có chút buồn vu vơ, thế mà thấy nàng khóc trong lòng chỉ còn có kinh hãi mà thôi. Đưa mắt liếc Vô Mẫn Quân mới thấy hắn cẫn thản nhiên như thường, hoàn toàn chẳng thấy nỗi buồn khi sắp phải chia xa muội muội mình yêu thương nhất đâu cả. Sau này hỏi Vô Mẫn Quân, hắn nói: Đi rồi nhẹ cả người.

Dưới sự dẫn dắt của mệnh phụ[3], Bình Dương công chúa lên kiệu rời cung tới phủ đệ của Lã Suất - đương nhiên, toà phủ đệ này cũng là do Vô Mẫn Quân chuẩn bị cho hắn từ trước. Kiệu của công chúa do các giáo uý khiêng đi, phía trước có nghi trượng[4] mở đường, phía sau có các mệnh phụ ngồi kiệu hộ tống, cuối cùng còn có một đội quân nhỏ cưỡi ngựa theo sau. Toàn bộ đội ngũ cực kỳ đồ sộ, cực kỳ bắt mắt, tuy không sánh được với hôn lễ của ta và Vô Mẫn Quân ngày trước nhưng cũng đã đủ để người khác nhìn mà ghen tỵ không thôi. Theo như ta quan sát, vì hôn sự lần này của Bình Dương mà mấy vị công chúa tuổi còn khá nhỏ trong cung cũng đã rục rịch, đứng không yên, ngồi không vững hết cả rồi.

[3] Mệnh phụ: Dùng để chỉ chung những người phụ nữ có phong hào. Mệnh phụ được hưởng các nghi lễ nhất định trong chế độ phong kiến thời xưa, thông thường là mẹ của các quan lại (nếu là vợ thì thường gọi là "Cáo mệnh phu nhân"). Tần phi trong cung được gọi là nội mệnh phụ, vợ hay mẹ của quan viên thì được gọi là ngoại mệnh phụ.

[4] Hàng người cầm theo vũ khí, quạt, dù, cờ... hộ tống vua, hoàng thân quốc thích, hoặc quan lại.

Chỉ tiếc một điều, ta và Vô Mẫn Quân chẳng có cơ hội được tận mắt nhìn cảnh Bình Dương công chúa và Lã Suất vào động phòng, uống rượu giao bôi.

Ngày thứ chín sau hôn lễ, cũng chính là ngày con dâu về nhà mẹ đẻ, Bình Dương và Lã

Suất cùng nhau hồi cung, làm lễ tạ ơn với ta và Vô Mẫn Quân. Theo lệ thường thì phải cử hành một hồi tiệc rượu linh đình nhưng bởi vì hậu cung của ta và bên nhà Lã Suất đều chả có mống nữ nhân nào, có muốn cử hành tiệc rượu cũng không nổi, cuối cùng cứ thế bỏ qua luôn. Ngồi chuyện trò với Bình Dương một lúc, thấy dường như chuyện gì muội ấy cũng đẹp ý vừa lòng, ta với Vô Mẫn Quân cũng tạm yên tâm.

Nhân lúc hai người họ hồi cung lần đó, ta còn tranh thủ xin Lã Suất mấy lọ nước an thần. Chỉ cần không uống rượu thì thứ này vô cùng hữu dụng, ngày nào ta cũng nhỏ một giọt vào nến, ngủ rất yên giấc, không mơ thấy gì, càng không thể mơ thấy những giấc mơ kỳ quái được.

Chẳng bao lâu sau, trận tuyết đầu tiên đã giáng xuống đất Tây Ương. Ngày đông ở miền tây hanh khô hơn miền đông nhiều, tuyết cũng rơi trắng cả đất trời, giống như cả ba quý trước có kẻ nào lơ lửng trên cao gom hết lông vũ của cả thế gian này lại, tới hôm nay liền đem tất cả thả xuống nhân gian vậy.

Tuyết rơi thì không lạnh nữa, chỉ là khi ta tỉnh dậy vào sớm tinh mơ, liền bị màu trắng mênh mang kia phủ ngập tầm nhìn. Ta rất hiếm khi có cơ hội nhìn thấy tuyết rơi nhiều mà dày đặc như thế, trong lòng khấp khởi vui mừng, sau khi bãi triều liền lập tức kéo Vô Mẫn Quân ra ngoài nghịch tuyết.

Vô Mẫn Quân sinh ra và lớn lên ở Tây Ương Quốc, phỏng chừng năm nào cũng thấy cảnh tuyết phủ khắp nơi này đến mòn cả mắt rồi, thế nên vẻ mặt hắn lúc này cực kỳ không kiên nhẫn.

Tính tình Vô Mẫn Quân có chút biếng nhác, ngày đông thì chỉ thích ru rú trong Chưởng Càn điện, dưới đất đặt chậu than hồng rực, giữ rịt lò sưởi ấm áp trên tay, chỉ cần khoác một lớp quần áo mỏng là có thể ngủ bất cứ lúc nào, trong điện và ngoài điện cứ như đang ở hai mùa khác nhau.

Ta khăng khăng nói, nếu như hắn mà không chịu đi cùng ta, ta sẽ đào một thùng tuyết đổ hết lên đầu hắn. Lúc bấy giờ Vô Mẫn Quân mới miễn cưỡng vác cái mặt sa sầm theo ta ra ngoài.

Ta nghĩ mãi, thấy nếu đã có tuyết rơi thì nhất định phải đắp người tuyết. Nhưng Vô Mẫn Quân lại nói, tối nay phỏng chừng sẽ còn có một trận tuyết lớn nữa, nếu giờ đắp người tuyết, ngày mai chỉ sợ sẽ bị tuyết lấp cho bằng sạch. Nghe vậy ta hớn hở đáp, tuyệt quá, vậy mai lại đắp thêm cái nữa. Vô Mẫn Quân lại nói, lúc đắp người tuyết phải nhìn chằm chằm vào tuyết, không tốt cho mắt. Thế là ta liền tìm một miếng vải xô màu đen che mắt lại, không đến mức bị tuyết làm nhức mắt mà vẫn có thể nhìn thấy lờ mờ, cũng không quên đưa cho Vô Mẫn Quân một miếng. Vô Mẫn Quân lặng lẽ nhận lấy miếng vải, vẫn chưa bỏ cuộc mà nói tiếp, đắp người tuyết dễ bị cảm, ta lại vừa mới lành bệnh chưa được bao lâu. Ta lập tức sai người hầu

http://tieulun.hopto.org

đi chuẩn bị trà gừng, lò sưởi, sẵn sàng dùng bất cứ lúc nào.

Vô Mẫn Quân hết cách, đành buộc vải lên mắt, cùng ta đi đắp người tuyết.

Chương 24

[46]

Ta dùng cành cây làm tay người tuyết, lại không biết làm mắt mũi cho nó bằng gì, cuối cùng đành lấy một bộ y phục Vô Mẫn Quân mặc hồi còn là thái tử ra, giật mấy viên ngọc trai thêu bên trên xuống làm mắt mũi, sau đó khoác bộ quần áo đó lên thân người tuyết, cuối cùng đội mũ miện cho nó.

Ta nhìn người tuyết một hồi, bật cười ha hả: "Ngươi có thấy nó giống ngươi lắm không?".

Vô Mẫn Quân lập tức nở một nụ cười nhạo báng: "Lại còn đòi giống, chẳng qua được mặc quần áo của ta mà thôi".

Thế là ta liền bẻ một nhánh cây khác, đặt bên dưới mũi người tuyết, hơi nghiêng sang một bên, giống như đôi môi khẽ nhếch lên vậy. Đây chính là nét mặt kinh điển nhất, mang tính đại biểu nhất cho Vô Mẫn Quân, bất kể là cười nhạt, cười đểu, cười giả tạo, cười gượng, khinh bỉ, đều có thể dùng nét mặt này mà diễn tả.

"Há há há há, lần này quá giống rồi còn gì!" Ta chống nạnh, đứng nhìn kiệt tác của bản thân mình, cực kỳ tâm đắc.

Vô Mẫn Quân thì lầm bầm: "Đúng là giống thật...".

Sau đó hắn cũng ngồi thụp xuống, bắt đầu tự mình chất tuyết thành một đống. Ta đứng bên cạnh nhìn một hồi cũng không thấy hắn làm ra được trò trống gì, lại cảm thấy hơi lạnh liền trở về Chưởng Càn điện nghỉ ngơi một lúc. Chẳng bao lâu sau đã thấy Vô Mẫn Quân lao vào trong điện, ôm theo mấy thứ linh tinh trên bàn trang điểm ra ngoài, ta nhìn mà ngơ ngác.

Một lát sau, ta liền nghe thấy tiếng Vô Mẫn Quân gọi, giọng điệu đắc ý vô cùng: "Ra mà xem này!".

Ta liền chạy ra xem thử, vừa nhìn lập tức...

http://tieulun.hopto.org

Chỉ thấy Vô Mẫn Quân đắp một người tuyết hình vuông, trên dưới trước sau, đều chỉ là một khối lập phương, hắn cũng bắt chước ta, dùng hai cành cây nhỏ làm tay người tuyết, ngắt thêm hai đoạn cành cây mảnh hơn làm mắt cho người tuyết... Đồ đáng ghét, mắt ta có nhỏ đến thế đâu?!

Thậm chí hắn còn dùng son môi, mỗi bên mặt vẽ ba đường màu đỏ, nhìn qua giống hệt như một gương mặt đang đỏ bừng lên, miệng dùng cành cây xếp thành hình vuông, trông y như bộ dạng một người vừa kinh ngạc vừa thẹn thùng xấu hổ.

Ta...

Ta thua, thua hoàn toàn...

Cái này, tại sao lại giống ta thế chứ?!

Ta không nhịn được mới nói: "Vô Mẫn Quân... Ngươi làm vua đúng là phí của trời quá, ngươi hoàn toàn thừa điều kiện dựng quán ven đường mà làm nghệ nhân nặn tượng đấy".

Vô Mẫn Quân cực kỳ đắc ý: "Chậc, chẳng qua trẫm đây làm gì cũng giỏi hơn người khác thôi".

Ta: "...".

Ta chẳng thèm để ý tới hắn, ngồi thụp xuống nhìn người tuyết kia. Càng nhìn càng thấy buồn cười, lại đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân, thấy buồn cười không chịu được, ta nói: "Đào đâu ra cái thứ người tuyết quái đản thế này hả? Đời ta lần đầu mới thấy có người tuyết hình vuông đấy".

Vô Mẫn Quân biếng nhác đáp: "Ngươi còn nghi ngờ, ta đây đến giúp ngươi đắp một con hình tam giác cho xem".

Ta: "...".

Vừa đúng lúc Thái sư cầu kiến, ta còn đang chơi với người tuyết, bèn truyền lời để Thái sư tới đây, Thái sư vừa đến đã nhìn thấy hai người tuyết kia, mặt sa sầm, nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu... cái này...".

Ta có chút xấu hổ, lại cũng như có thứ cảm giác hả hê không biết chui ra từ xó xỉnh nào: "Do trẫm và Hoàng hậu tự tay đắp đấy. Hình tròn là do trẫm đắp, hình vuông là do Hoàng hậu

http://tieulun.hopto.org

đắp, Thái sư xem có giống chúng ta không?”.

Giờ thì Thái sư ngay cả thở cũng thở không đều: “Chuyện này, chuyện này...”, lắp bắp một hồi vẫn không nói ra được một câu tử tế.

Vô Mẫn Quân đột nhiên bật cười ha hả, ngồi thụp xuống mày mò gì đó. Ta tạm thời không để ý tới hắn nữa, hỏi Thái sư tới có chuyện gì. Thái sư bị chúng ta chọc cho tức điên, cũng không thèm quan tâm nữa, bắt đầu bàn chuyện chính sự với ta.

Thì ra là bởi lễ Nghênh xuân sắp đến rồi. Lễ Nghênh xuân vốn là ngày lễ long trọng nhất của Tây Ương Quốc, vào ngày này, cả nước đều nghỉ ngơi, từ bữa tối trở đi, các đại thần có thể trêu đùa Hoàng thượng, dù quá trớn cũng không bị trách tội, coi như là cả nước cùng vui vẻ, đồng thời cũng là dịp để hoàng đế lôi kéo lòng người.

Chỉ có điều công việc chuẩn bị trước lễ Nghênh xuân cực kỳ rườm rà phức tạp. Thái sư tới đây để bàn với ta về vài việc quan trọng trong một núi những thứ phải chuẩn bị. Sau khi ta và ông ấy bàn bạc với nhau xong, quay đầu nhìn lại liền cười đến độ ngã lăn ra nền tuyết.

Vô Mẫn Quân lúc này đã đắp xong một người tuyết hình tam giác, sau đó tháo miếng vải đen che trên mắt xuống, gắn vào đầu người tuyết làm đôi lông mày, con mắt thì vẫn dùng hạt châu, lại còn là loại cực to cực lớn, phảng phất như khi Thái sư trừng đôi mắt lên, vô cùng nghiêm khắc, miệng thì dùng một cành cây, bên dưới còn đắp thêm một túm cỏ dại khô vàng, giống như mớ râu dài thiệt là dài của Thái sư vậy. Chỗ buồn cười nhất chính là cánh tay, cánh tay của Thái sư là hai cành cây đã bị bẻ cong, tựa như đang chống nạnh, nào có khác gì bộ dạng lúc Thái sư mắng mỏ giáo huấn người khác đâu.

Thái sư: “...”.

Ta: “...”.

“Há há há há há há”, ta không nhịn được mà phá lên cười. Vô Mẫn Quân thì nhìn ta và Thái sư bằng ánh mắt cực kỳ đắc ý, hỏi: “Thái sư, trông có giống ông không?”.

Thái sư nghe thế, một câu cũng không nói nổi, chỉ có thể ngửa mặt lên trời, khóc không ra nước mắt: “Tay nghề đắp tuyết của Hoàng hậu thật tài tình... Lão hủ... tạ ơn...”.

Vô Mẫn Quân cũng bật cười ha hả, nhìn vào ba người tuyết sắp hàng đứng đó, con nào con nấy không hình thù kỳ quái thì cũng bộ dạng bất thường, cười không sao ngừng được.

Đông Nguyên Quốc không có tuyết, mà dù có tuyết đi chăng ngữa cũng chẳng tài nào tìm được người cùng nhau đắp tuyết theo hình dạng đối phương thế này được. Vô Mẫn Quân là

http://tieulun.hopto.org

người đầu tiên, Thái sư là nạn nhân vô tội bị vạ lây, ta cũng cảm thấy buồn cười, nói với Vô Mẫn Quân: "Ngươi ấy à, lúc đầu còn dùng dằng không chịu ra, giờ thì sao, cũng chơi đến đổ đất nghiêng trời đó thôi".

Vô Mẫn Quân bị ta nói trúng tim đen, gượng gạo đáp: "Còn không phải vì hầu Hoàng thượng ngài chắc...".

Nói xong, lại đưa mắt nhìn Thái sư, vừa cười vừa bổ sung thêm: "Đương nhiên, cũng là vì Thái sư nữa, ha ha ha ha ha".

Thái sư: "...".

Thái sư nói: "Lão hủ cũng đã từng này tuổi, xương cốt rã rời hết cả, không đùa nghịch gì được nữa, nếu là lúc còn trẻ thì... khụ, thôi thôi, không nói nữa".

Ta cười ha hả, đưa lò sưởi trên tay cho Thái sư, bảo ông cầm lấy cho ấm. Hiện giờ Thái sư đã hơn bảy mươi, tuổi tác cũng đã lớn lắm rồi, tuy còn minh mẫn nhưng quả thật là ngày càng tiều tuỵ hơn. Ta biết, đều là vì Tây Ương Quốc cả, trong lòng cũng thấy không đành.

Thái sư đỡ lấy lò sưởi, có phần bất ngờ: "Tạ ơn Hoàng thượng".

Ta cười, nói: "Coi như là lễ vật bồi thường cho trò đùa nghịch của Hoàng hậu đi".

Thái sư lại đưa mắt nhìn người tuyết hình tam giác kia, không cười nổi.

[47]

Nếu trận tuyết đầu tiên của mùa đông đã rơi, vậy thì lễ Nghênh xuân cũng chẳng còn bao lâu nữa, bởi tuy gọi là "nghênh xuân" nhưng ngày lễ này lại được tổ chức khi trời vẫn còn đông giá. Dù vậy cũng là thời điểm đông sắp qua mà xuân mới chớm, tuyết cũng chẳng còn mấy, đã dần dần tan ra dưới ánh mặt trời, biến thành từng gợn nước lững lờ, biếng nhác buông mình trên mặt đất.

Hoa mai nở rộ, từng khối từng khối đỏ rực sáng bừng cả hoàng cung Tây Ương, sau khi tuyết tan rồi lại càng lộ ra vẻ đẹp lả lướt mà tinh tế. Cứ như thế, giữa màu đỏ rực như thiêu đốt cả đất trời của những đóa mai đang khoe sắc, lễ Nghênh xuân đã gần kề.

Ba ngày trước lễ Nghênh xuân, hoàng cung Tây Ương tiếp đón một vị cố nhân tới từ Đông Nguyên Quốc, Nguyên Úc.

http://tieulun.hopto.org

Chuyện Nguyên Úc tới đây quả thực khiến ta kinh ngạc vô cùng. Dù sao Đông Nguyên Quốc cũng không có truyền thống tổ chức lễ Nghênh xuân, giờ này Nguyên Úc nhẽ ra phải bận rộn lắm mới phải.

Nguyên Úc gặp ta tại ngự thư phòng, vừa hành lễ xong đã nói: "Tây hoàng, lần này thần tới là để gặp Hoàng hậu nương nương".

Ta: "Hả... Gặp làm gì? Hoàng hậu nương nương đang ở trong nội cung, hai người các ngươi gặp mặt không tiện đâu".

Nguyên Úc liền nói: "Xin Hoàng thượng đừng hiểu lầm, lần này thần tới theo lệnh của Thái hậu và Đông đế. Mỗi năm một lần, Tây Ương Quốc đều tổ chức lễ Nghênh xuân, nghe nói sẽ thả đèn trời, vì thế Đông đế mới đặc biệt sai người chế tạo một chiếc đèn trời cực kỳ tinh xảo để tặng Hoàng hậu nương nương. Đây chính là tình cảm Đông đế dành cho hoàng tỷ của mình, cũng đại biểu cho hoà bình giữa hai đất nước".

Ta gật đầu: "Đông đế và Thái hậu thực có lòng. Vậy ngươi đợi ở đây một lát".

Sau đó ta sai hai người gọi Vô Mẫn Quân tới. Phỏng chừng đúng lúc Vô Mẫn Quân đang ngủ, hắn uể oải tới ngự thư phòng, gương mặt cực kỳ bực bội, vừa nhìn thấy Nguyên Úc, vẻ mặt lại càng cau có hơn. Ta nháy mắt ra hiệu mấy lần, hắn đều giả bộ không nhìn thấy.

Nguyên Úc hành lễ với Vô Mẫn Quân, hắn cũng chỉ qua loa bảo Nguyên Úc đứng dậy, sau đó ngồi xuống bên cạnh ta, người nhũn như không có cái xương nào, hỏi Nguyên Úc: "Nghe nói hoàng đệ và Thái hậu sai ngươi mang gì đó đến cho ta? Đem ra cho ta xem thử".

Thấy bộ dạng miễn cưỡng cho có lệ của Vô Mẫn Quân, Nguyên Úc có lẽ cũng cảm thấy buồn khổ. Nguyên Úc buồn khổ, ta cũng đành chịu, vấn đề là Vô Mẫn Quân tỏ thái độ như thế, lại có vẻ như "Trường Nghi công chúa" hoàn toàn không nhớ nhung gì về tổ quốc cả. Ta lặng lẽ cấu hắn một cái, Vô Mẫn Quân suýt nữa thì nhảy dựng lên, sau đó mới trưng cái dáng vẻ ngoài cười trong thì hậm hực ra mà bổ sung thêm một câu:

"Thực sự cảm tạ hoàng đệ và Thái hậu quá... ha ha".

Mấy thị vệ khiêng một chiếc mâm tròn sơn đỏ vào, bên trên có đặt đồ vật gì đó, ngoài phủ tấm vải màu vàng kim có tua rua. Sau khi gỡ tấm vải trùm xuống liền thấy một chiếc đèn trời cực kỳ tinh xảo.

Chiếc đèn trời kia kiểu dáng vô cùng đẹp, viền vàng nét bạc, bên ngoài còn có chuỗi ngọc đong đưa, bên trên chiếc đèn có vẽ cảnh núi sông miền biên giới giao nhau giữa Tây Ương Quốc và Đông Nguyên Quốc, vạn vật bừng bừng sức sống, rực rỡ vô cùng. Khối tùng hương

http://tieulun.hopto.org

đặt bên trong đèn toả mùi hương thật nhẹ nhàng, phảng phất trong không khí, nếu đốt nó lên, sẽ có thể đưa chiếc đèn này lên đến tận trời cao. Trong ngày lễ Nghênh xuân sắp tới, bầu trời rộng lớn của Tây Ương Quốc sẽ bị lấp đầy bởi vô số những chiếc đèn như vậy, chắc chắn sẽ lộng lẫy vô cùng.

Nhìn chiếc đèn kia, ta nghĩ hoàng đệ và Thái hậu vẫn còn để tâm tới tới mình, cảm thấy có chút vui vẻ, nói với Nguyên Úc: "Chiếc đèn này thực sự rất đẹp".

Vô Mẫn Quân lại nhíu mày: "Đẹp thật sao? Trông bình thường mà,, Tây Ương Quốc...".

Lời còn chưa nói hết, ta đã lén lút cấu lên đùi hắn một cái, Vô Mẫn Quân đành cười gượng gạo: "Thật ra Tây Ương Quốc cũng chưa chắc đã làm được cái đèn thế này, ha ha ha ha...".

Nguyên Úc cũng cười, nói: "Tây hoàng và Tây hậu thích là tốt rồi".

Ta không kìm được mà hỏi Nguyên Úc: "Đúng rồi, tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ, vẫn chưa nghĩ tới chuyện thành gia lập thất hay sao?".

Nguyên Úc: "... Dạ?".

Có lẽ vì đột nhiên bị Tây hoàng hỏi đến cuộc sống đời tư khiến Nguyên Úc hơi mất tự nhiên, hắn đáp với vẻ bối rối hiện rõ trên mặt:

"A, hiện Đông Nguyên Quốc đang gây dựng lại từ đống đổ nát hoang tàn, thân là đại tướng quân, thần có rất nhiều việc phải làm... Chuyện thành gia lập thất... vẫn tạm thời hoãn lại".

Nếu không phải vì ta thì ổn rồi, ta yên lòng khuyên: "Nói vậy cũng phải. Song người xưa vẫn nói 'thành gia lập nghiệp', đã là nam tử, vẫn nên thành gia trước thì hơn".

Nguyên Úc đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, đáp: "Tây hoàng nói phải".

Vô Mẫn Quân thấy Nguyên Úc nhìn mình, trừng mắt lên, khinh khinh nói: "Nhìn ta làm gì? Bản cung cũng đã gả cho người khác rồi, ta khuyên ngươi nên bỏ cái suy nghĩ ấy đi là hơn...".

Ta quả thực nhịn không nổi nữa, vỗ bàn mắng: "Vô... Hoàng hậu! Nàng lại làm sao thế?!".

Từ lúc Vô Mẫn Quân vừa bước qua cửa ngự thư phòng đến giờ thái độ vẫn vô cùng kỳ lạ, giống như dã thú bị kẻ khác xâm phạm lãnh địa của mình vậy, vẻ mặt cau cau có có, cứ như

http://tieulun.hopto.org

sẵn sàng nổi điên bất cứ lúc nào, rất khó gần.

Vô Mẫn Quân uể oải đáp lời: “Thần thiếp có làm gì đâu”.

Sau đó hắn bật cười đầy giễu cợt: “Bình thường thần thiếp cũng vẫn thế này, sao không thấy người nổi giận? Ngày hôm nay người quen cũ tới thăm, lại thấy trong lòng khó chịu rồi sao?”.

Ta quả thật chẳng hiệu ra làm sao cả: “Nói cái gì thế?!”.

Nguyên Úc: “...”.

Ta chợt nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Nguyên Úc, thầm nghĩ chắc hắn còn ù ù cạc cạc hơn ta, đành nén cơn giận lại, nói với Nguyên Úc: “Hai chúng ta đều rất thích chiếc đèn trời kia, ngươi trở về Đông Nguyên Quốc nói lại với Đông đế và Thái hậu rằng, chúng ta rất cảm ơn tấm lòng của hai người họ”.

Nguyên Úc: “... Vâng”.

Sau đó ta liền giận dữ đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân, trong lòng thấy bực bội vô cùng nhưng cũng chẳng nói rõ được bản thân thấy khó chịu cái gì, chỉ có thể nói với hắn: “Hoàng hậu, nàng về trước đi”.

Ta không dám để hắn nói thêm câu nào với Nguyên Úc nữa.

Vô Mẫn Quân tuỳ tiện đáp một tiếng rồi rời đi, vẻ mặt vô cùng thờ ơ. Nguyên Úc nhìn theo bóng hắn, ánh nhìn ngập tràn bất đắc dĩ. Ta liền nói với Nguyên Úc: “Gần đây tâm trạng của Hoàng hậu không được tốt lắm”.

Ai ngờ Nguyên Úc lại liếc nhìn ta, ánh mắt đầy trách móc: “Tây hoàng, ngài thực sự không nên tuỳ tiện nổi giận với Tây hậu như thế”.

Ta: “...”.

Đúng là tức chết ta mà...

Chương 25

http://tieulun.hopto.org

[48]

Nguyên Úc đưa đèn trời đến xong liền lập tức trở về Đông Nguyên Quốc, ta có ý giữ hắn ở lại Tây Ương vài ngày nhưng hắn vẫn kiên quyết muốn đi ngay. Trước khi đi còn túm lấy tay ta mà nhắc đi nhắc lại rằng, nếu tâm tình Tây hậu gần đây không được tốt, vậy người cũng nên nhân nhượng nàng ấy thế nọ, nhún nhường nàng ấy thế kia, thực sự khiến ta có một khát khao muốn đạp đầu hắn lún vào tuyết luôn cho rồi.

Sau khi Nguyên Úc đi rồi, lễ Nghênh xuân cũng tới. Lễ được cử hành vào buổi tối, ngày hôm ấy dân chúng cả nước đều nghỉ ngơi, hoàng đế đương nhiên cũng không cần thượng triều. Thế là ta được một hôm ngủ nướng, lúc bò được dậy khỏi giường thì đã thấy một trận tuyết nữa đang rơi, hơn nữa còn rất lớn, rất nhiều, đúng là khiến ta ngơ ngác.

Vô Mẫn Quân thì lại chẳng hề kinh ngạc, nói rằng phỏng chừng đây đã là đợt tuyết cuối cùng rồi, trông lớn thế thôi nhưng tuyết sẽ không đọng quá dày, ngày hôm sau cũng chẳng còn mấy nữa, qua thêm một hôm nữa, có lẽ mặt trời sẽ lại lộ khỏi tầng mây.

Ta không giống Vô Mẫn Quân, hiểu rõ về từng chi tiết nhỏ của Tây Ương Quốc như thế, chỉ có thể gật đầu thể hiện mình đã hiểu. Chẳng qua tuyết rơi cũng tốt, vậy thì càng có nhiều trò để chơi trong tiệc Nghênh xuân buổi tối rồi.

Chuyện của Nguyên Úc khiến ta cực kỳ khó chịu, mà sau khi hắn đi rồi, Vô Mẫn Quân lại cười nói với ta như thường, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả, vẻ uể oải và miễn cưỡng ngày hôm đó biến mất không tung tích. Ta nghĩ hoài nghĩ mãi, tự nhủ chắc nhìn thấy Nguyên Úc khiến Vô Mẫn Quân nhớ lại cái lần bị hắn cưỡng hôn dạo ấy nên tâm tình không được thoải mái chăng.

Sau đó, ta liền đem chuyện này nói cho Vô Mẫn Quân nghe, Vô Mẫn Quân nghe xong lại chỉ nhìn ta cười, nụ cười vừa thần bí lại vừa sâu xa khó đoán, cười khiến ta lạnh toát cả người, hồn phách lên mây hết cả.

Thực ra ta vẫn nhớ được, trên thế giới này vẫn còn một từ, ấy chính là ghen.

Nhưng Vô Mẫn Quân mà lại ghen á, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy khó tin rồi, hơn nữa đối tượng để hắn ghen, một người là Nguyên Úc, người còn lại là ta.

Quả thực, ta không dám nghĩ nhiều.

Buổi sáng ngày diễn ra lễ Nghênh xuân, ta và Vô Mẫn Quân đều chẳng có việc gì làm,

http://tieulun.hopto.org

tuyết lại chưa đủ dày, đắp người tuyết không tiện lắm, huống gì sau lần đắp hôm trước, Vô Mẫn Quân đã hết hẳn hứng thú, ta có ép thế nào hắn cũng không chịu chơi thêm lần nữa.

Vô Mẫn Quân nghĩ ra một trò chơi mới: "Hai chúng ta đứng đối mặt với nhau, một người sẽ nghĩ về một sự kiện hoặc một người nào đó, người còn lại sẽ đặt câu hỏi, người bị hỏi chỉ có thể đáp là "đúng" hay "không đúng", hoặc "không liên quan", sau đó xem xem ai đoán ra được, người thắng có thể bắt người thua làm một chuyện gì đó.

Ta ngẫm nghĩ một lúc liền gật đầu đồng ý. Vô Mẫn Quân bắt đầu trước.

"Đó có phải người không?"

"Đúng".

"Là nam nhân?"

"Không phải".

"Là nữ nhân?"

"Không phải".

"..."

Ta sững lại một lúc mới e dè hỏi thử: "Là thái giám trong cung hả?".

"Không phải".

Ta lại càng nghi hoặc hơn: "Ta không biết người đó phải không?".

"Không phải".

Ta có quen người nào không phải nam, không phải nữ cũng chẳng phải thái giám sao trời?!

Người như thế có thể quen được ở cái xó xỉnh nào cơ chứ... Ta không tài nào hiểu nổi: "Ta chịu thua... Đào đâu ra một kẻ như vậy?".

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói: "Không phải trước mắt mỗi chúng ta đều đang có một người hay sao?".

http://tieulun.hopto.org

Ta: "...".

Ta nói: "Sao có thể nói thế được, ngươi là nam tử, ta là nữ tử, chuyện đó rõ rành rành thế còn gì".

Vô Mẫn Quân chỉ về phía ta, nói: "Thân thể ngươi là nam, linh hồn bên trong lại là nữ. Ta thì thân là nữ, nhưng bản thân vốn là một nam nhân, rốt cuộc ai có thể nói rõ được chúng ta là nam hay nữ đây?".

Nói xong, hắn nhướng mày nhìn ta: "Trường Nghi công chúa, chẳng hay người là nữ hay nam?".

Ta: "...".

Vô Mẫn Quân nói quá hợp tình hợp lý, ta hoàn toàn chẳng còn đường nào mà phản bác lại, đành uể oải nói: "Được rồi, ngươi muốn ta làm gì?".

Vô Mẫn Quân lười biếng thả người xuống giường, xoay lưng về phía ta: "Bóp vai cho ta đi".

Ta nói: "Việc này ngươi sai hạ nhân làm cũng được cơ mà...".

Cam chịu giơ tay bóp vai cho hắn, ta thèm quyết định mình cũng phải nghĩ ra thứ gì khiến hắn đoán không ra mới được.

Một lúc sau, Vô Mẫn Quân mới cất giọng bảo: Được rồi. Ta và hắn lại hai mắt nhìn nhau, lần này đến lượt Vô Mẫn Quân đoán.

"Đó có phải là người không?"

"Không phải."

"Vậy có phải động vật không?"

"... Phải".

"À, là con ngựa ta cưỡi, Hắc Mục".

"..."

http://tieulun.hopto.org

“Làm thế nào mà ngươi đoán được?!” Ta có chút điên loạn. “Sao lại nhanh thế cơ chứ?!”.

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp: “Đơn giản lắm, lúc trước ta đã nghĩ về người rồi, vậy chắc chắn ngươi sẽ chọn cái khác để hỏi. Nếu đã là động vật, thì số động vật ngươi biết có được bao nhiêu đâu, chỉ có Hắc Mục mà ta cưỡi thôi, quá dễ đoán”.

Ta đúng là không nói nên lời: “Thôi được rồi, vậy ngươi muốn ta làm gì?”.

Vô Mẫn Quân lại biếng nhác ngã vật ra giường: “Bóp chân cho ta đi”.

Ta lại lần nữa ngoan ngoãn giúp Vô Mẫn Quân bóp chân, bóp được một lát, Vô Mẫn Quân nói được rồi, lần này tới lượt ta hỏi hắn: “Có phải là người không?”

Vô Mẫn Quân nói: “Không coi là người”.

Không coi?!

Ta run rẩy nói: “Vậy... là quỷ hả?”.

Vô Mẫn Quân đáp: “Không phải”.

“... Không phải mấy thứ thần linh ma quái gì đấy chứ?”

“Không phải”.

“Là động vật sao?”

“Không phải”.

“Vậy hoa cỏ cây cối?”

“Không phải.”

“Vậy cá chim sâu thú?”

“Không phải.”

Ta thật sự bất lực rồi: “Cái gì cũng không phải, thế rốt cuộc nó là cái gì?”.

Vô Mẫn Quân hỏi: “Ngươi lại nhận thua rồi à?”

http://tieulun.hopto.org

Ta nghĩ ngợi một hồi, liền hỏi: “Cái thứ đó, khụ, có phải là thứ còn đang sống không?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Phải”.

Vậy thì ta đoán không ra rồi: “Ta nhận thua, nó là cái gì?”.

Vô Mẫn Quân cười mỉm: “Là đứa bé trong bụng Bình Dương”.

Ta: “...”.

Trời ạ, quá xảo quyệt! Cái này thì có thánh mới nghĩ ra được...

Ta cam chịu: “Nói đi, lần này ngươi muốn ta đấm bóp chỗ nào đây?”.

Lòng ta tràn trề hy vọng hắn sẽ nhờ ta bóp đầu giùm hắn.

Ai ngờ Vô Mẫn Quân lại nói: “Cứ theo ta ra ngoài trước đã”.

Ta ôm theo một bụng đầy dấu hỏi chấm theo hắn ra ngoài. Vô Mẫn Quân nhìn trái nhìn phải một hồi, cuối cùng tìm được một khoảnh đất, nói: “Đào một cái hố ở đây cho ta”.

Ta gầm lên tức tối: “Bảo ta tay không đào hố á?!”.

Vô Mẫn Quân nói: “Ai bắt ngươi dùng tay không làm gì... Ngươi muốn vác gì ra đào cũng được, sau khi đào xong thì dùng cỏ và tuyết đậy miệng hố lại”.

Từng đợt tuyết trắng ngần như lông ngỗng vẫn đang rơi kín cả bầu trời, lửa giận trong lòng ta cũng bốc lên ngùn ngụt: “Cứ cho là giờ ta đào thì chỉ một lát sau cũng bị tuyết mới rơi lấp hết cho mà xem”.

Vô Mẫn Quân trầm ngâm trong chốc lát, liền nói: “Nói cũng đúng... Thôi, ngươi cứ đi múc một ít nước tới đây, đào một cái hố nhỏ trước đã”.

Dám chơi dám chịu, ta chỉ có thể cam chịu bị bánh xe vận mệnh đè cho nát bét, lén lén lút lút tìm lấy một cái xẻng, đào một cái hố tuy nhỏ nhưng độ sâu thì khỏi phải bàn, sau đó, múc nước từ trong hồ sen, ì ạch xách tới đổ vào bên trong. Ban đầu Vô Mẫn Quân chỉ ung dung đứng bên ngắm nghía, cuối cùng thấy ta mệt quá, hắn cũng tới giúp một tay... Thật không biết hắn bày ra cái trò này làm gì nữa...

http://tieulun.hopto.org

Đào xong ta cũng mệt rã cả người, nghĩ tới việc buổi tối còn phải ăn chơi chè chén cả đêm với các đại thần, liền quyết định về tẩm cung ngủ bù cho lại sức. Vô Mẫn Quân cũng có chút mệt mỏi, theo chân ta trở về. Hai chúng ta vừa đặt lưng xuống liền ngủ tới khi trời đã nhá nhem, cũng vừa lúc sắp tới giờ dùng thiện.

Đám cung nữ, thái giám đã sớm bận tối mắt tối mũi bên ngoài, vội vội vàng vàng chuyển các đồ vật cần thiết tới Nghênh Xuân điện, nơi tổ chức yến tiệc. Lại nói đến cái Nghênh Xuân điện này, quả thực khiến người ta có cảm giác xa hoa lộng lẫy đến độ phí phạm. Nghênh Xuân điện chỉ được dùng vào lễ Nghênh xuân hàng năm và khi cử hành đại hôn của hoàng đế, tuy nhiên bởi vì mục đích là để tiếp đón rất nhiều người nên được bài trí vô cùng tráng lệ, rất đỗi khí thế, cực độ trang hoàng, mười phần hùng vĩ, chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng đủ biết năm xưa để xây nên nó đã phải tốn biết bao nhiêu sức người sức của.

Các đại thần đều đã lục tục tề tựu lại đây, dẫn theo vợ con cùng nữ quyến[1]. Vô Mẫn Quân có kể với ta rằng, trước đây đối với hoàng đế và các đại thần, lễ Nghênh xuân chính là dịp hoàng đế nhìn ngắm tiểu thư của các đại thần xem có ai vừa mắt hay không, thậm chí có thể cho các công tử cùng tiểu thư các nhà được gặp gỡ một lần, tóm lại xem như có vài tác dụng phụ. Bất quá sau chuyện của Lưu Á ngày trước, chỉ sợ lần này không còn ai đủ can đảm tới "quyến rũ" ta nữa mà thôi. Nghe thế, ta không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

[1] Người thân trong nhà là nữ.

Đúng giờ, ta và Vô Mẫn Quân dẫn đầu chúng đại thần bước vào trong điện, ngồi xuống ở đầu bàn dài. Đây chính là chỗ đặc biệt của Nghênh Xuân điện, vốn dĩ hoàng thượng sẽ phải ngồi ở trên vị trí cao hơn, thể hiện sự khác biệt giữa quân vương và thần tử, bộc lộ phong thái uy nghi, đứng trên người khác, thế nhưng lần này mọi người lại ngồi cùng hàng, chỉ là Hoàng hậu và Hoàng thượng đều ngồi cả ở vị trí đầu bàn mà thôi.

Bình Dương và Lã Suất cũng đã tới, ngồi ngay bên cạnh chúng ta, bên còn lại là chỗ Thái sư an tọa.

Mặt đất phủ những tấm thảm dày màu đỏ, mép thảm được đè xuống bởi vô số những lư hương được đúc bằng vàng ròng hình kỳ lân[2], từ trong miệng kỳ lân toả ra từng làn khói bảng lảng, tựa như sương mù lượn lờ trên tiên giới. Bên trên tấm thảm dày màu đỏ lại được trải một lớp vũ diên[3] bằng gấm màu rêu, xanh tựa ngọc, bốn góc của vũ diên có đặt những chiếc lư hương hình con nghê làm bằng hoạt thạch[4], trơn bóng như bạch ngọc, sương khói cũng là từ miệng con nghê thoát ra, vấn vít lượn lờ.

[2] Nguyên văn là "Lưu kim kỳ lân hương thú": Chỉ lư hương chế tác bằng vàng, mô

phỏng theo hình kỳ lân, bên trong có đốt hương liệu, khiến cho khói bốc ra từ miệng thú.

[3] Vũ diên: Là chiếu hoặc thảm trải dùng khi ca múa.

[4] Tiếng Việt gọi là Đá Tan, có thành phần chính là Magie Silicat, tính mềm, trơn mịn, không tan trong nước.

Cứ thế, cả Nghênh Xuân điện như chìm giữa một màn khói sương mờ ảo.

Đầu tiên, các ca cơ, vũ cơ bắt đầu múa hát, chân ngọc ngà dạo bước trên vũ diên, tay cầm những bông lúa cực lớn được chọn lựa kỹ càng ngay khi thu hoạch rồi bảo quản đến tận hôm nay, nhảy theo điệu nhạc, cầu cho năm sau mưa thuận gió hoà, hoa trái bội thu, dân chúng Tây Ương không gặp cảnh đói khổ, người người nhà nhà được mạnh khoẻ, an khang.

Vóc người của đám ca cơ, vũ cơ đều cực kỳ xinh đẹp, mềm mại như rắn đã thành tinh, dáng múa uyển chuyển thướt tha, mỗi làn da, mỗi nét mặt đều phô bày ra vẻ mỹ lệ say đắm lòng người, đôi tay linh hoạt, di chuyển tài tình như một khớp nối linh hoạt nhất trên đời, tuân theo đúng những góc độ đã được sắp xếp từ trước, tạo ra những tư thái duyên dáng tột đỉnh.

Thỉnh thoảng có mấy nàng vũ cơ nhìn về phía ta ngồi, làn thu thuỷ sóng sánh ẩn hàm mời gọi, giống như bóng nến chập chờn phản chiếu trên nền đá bạch ngọc trơn nhẵn như gương. Dù ta có là nữ nhân thì cũng phải gật gù tán thưởng, lén đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân, lại thấy hắn ngồi đó, vẻ mặt hoàn toàn bình thường, một nụ cười thản nhiên vương bên khoé miệng, vừa uống trà vừa xem ca múa.

Theo từng lời ca nhịp múa, bầu không khí của Nghênh Xuân điện dần dần náo nhiệt hẳn lên. Vô Mẫn Quân có vẻ lạnh lùng xa cách, có điều hiện giờ hoàng đế là ta, mọi người tuy vẫn kiêng kỵ Hoàng hậu mấy phần, dù vậy nhìn sắc mặt Hoàng đế ta đây là chủ yếu. Thấy ta bộ dạng ôn hoà, lá gan mọi người cũng lớn hẳn, trong Nghênh Xuân điện chỗ nào cũng là cảnh ăn uống linh đình, y hương tấn ảnh[5], tiếng nói cười vui vẻ, tiếng chạm cốc cụng ly vang lên không dứt.

[5] Y hương tấn ảnh: Xuất phát từ hai câu thơ "Trì trung thuỷ ảnh huyền thắng kính, ốc lý y hương bất như hoa" trong bài Xuân Phú của Dữu Tín đời Bắc Chu, dùng để phiếm chỉ người con gái, hình dung về dáng vẻ thanh tao duyên dáng, trang phục diễm lệ.

Thái sư là nguyên lão tam triều, chén rượu đầu tiên ta dành để kính ông ấy: "Thái sư vì Tây Ương Quốc ta mà dốc cạn tâm huyết, có trời cao đất dày làm chứng, có Thái sư là cái phúc của Tây Ương, cũng là cái phúc của trẫm".

Nghênh Xuân điện ngập trong tiếng reo hò hưởng ứng. Thái sư nghe vậy, khoé mắt đột

nhiên ngấn lệ, nâng chén rượu lên, một hơi cạn sạch, hào sảng vô cùng: "Tạ ơn Hoàng thượng! Khụ...".

Nữ quyến đứng bên cạnh Thái sư vội vàng chạy tới giúp ông ấy vỗ lưng, thì ra là vì uống quá nhanh nên bị sặc.

Ta thấy thế mà dở khóc dở cười, Thái sư chỉ lúng túng nói: "Bây giờ lão hủ... nếu là ngày trước... Haizz, thôi thôi, vẫn không nên nhắc làm gì".

Mọi người bật cười ha hả, bầu không khí ngày càng vui vẻ.

Chén thứ hai ta kính Hà Khâm: "Hà tướng quân vì Tây Ương ta mà đông chinh bắc chiến, giữ vững nước nhà, dẹp yên loạn lạc, quả là bậc trung thần lương tướng!".

Hà Khâm cũng đến cực kỳ kích động, nâng chén lên uống liền một hơi, trong chén không còn giọt rượu nào. Cả điện liền ngập trong tiếng vỗ tay tán thưởng.

Ta lần lượt kính rượu tất cả những người có thể kính, chén rượu cuối cùng được ta nâng tới trước mặt Vô Mẫn Quân: "Chén rượu cuối cùng, ta mời Hoàng hậu".

Không nói thêm câu gì nữa, ta nâng chén rượu lên uống, Vô Mẫn Quân nở một nụ cười, cũng uống cạn rượu trong chiếc chén ta đưa, sau đó mới nói: "Đa tạ Hoàng thượng".

Hắn nhìn ta cười, lại khiến ta đột nhiên hiểu được vì sao những vũ cơ kia không ngừng nhìn về phía chúng ta, liếc mắt đưa tình, làn thu thuỷ nét xuân sơn đều dạt dào ẩn ý mà hắn lại chẳng có chút phản ứng nào rồi. Bởi dù cho hiện tại hắn đang ở trong thân thể của ta nhưng đôi mắt kia, cũng vẫn chính là đôi mắt hắn, lấp lánh hào quang. Nếu nói ánh mắt của những vũ cơ kia là ánh nến bập bùng thì ánh mắt của Vô Mẫn Quân có thể sánh với vầng trăng lạnh lẽo, chỉ một ánh nến nhỏ nhoi, sao có thể so cùng nhật nguyệt?

Ta bị chính suy nghĩ của mình làm cho bối rối không thôi, đành cúi thấp đầu, nhấp thêm ngụm rượu.

Ca múa tạm dừng, cũng đã đến lúc vào tiệc. Các món ăn lần lượt được dâng lên theo đúng trình tự, món nào món nấy đều tinh xảo vô cùng, toả ra thứ hương thơm khiến bụng người ta cồn cào không ngớt, màu sắc tươi mới, ăn một miếng đã lưu lại vị đậm đà vấn vít không tan.

Ăn uống trong chốc lát, mọi người liền bắt đầu hoạt động Tửu lệnh[6]. Ta tự thấy trình độ văn hoá cũng như độ thông hiểu ca từ thi phú của mình không được khả quan cho lắm, bèn từ chối không tham dự, để "Hoàng hậu" thay phu quân "ra trận". Lúc đầu đám đại thần đều nhao nhao phản đối, đến lúc nhìn thấy Vô Mẫn Quân đại diện lên đài lại đồng thanh chấp nhận.

http://tieulun.hopto.org

[6] Tửu lệnh là một trò chơi góp vui trong tiệc rượu, tương truyền xuất hiện đầu tiên vào thời Tây Chu, chính thức trở nên phổ biến vào đời Tuỳ Đường. Hoạt động này rất phổ biến trong tầng lớp sĩ phu.

Tửu lệnh phân ra làm hai loại là: nhã lệnh và thông lệnh.

Nhã lệnh được tiến hành như sau: Đầu tiên cử một người đứng ra làm Lệnh quan, hoặc ra câu thơ, hoặc vế đối, những người khác dựa vào ý tứ của người ra đề mà đối lại, phải đối về cả nội dung lẫn hình thức, nếu không làm được sẽ bị phạt rượu. Đã là nhã lệnh thì yêu cầu cực kỳ cao, phải trích dẫn từ sách vở thư tịch, phải vần ý hài hoà, suy nghĩ và ứng đối vô cùng nhanh chóng, vì vậy những người tham gia nhã lệnh phải rất thông thuộc văn chương và có tài hoa, hơn nữa cần mẫn tiệp và cơ trí, thế nên nhã lệnh cũng chính là hoạt động có thể thể hiện đầy đủ tài năng của người uống rượu.

Còn thông lệnh thì bao gồm một số các hoạt động như: ném xúc xắc, bắt thăm, oẳn tù tì vân vân. Thông lệnh rất dễ tạo ra bầu không khí náo nhiệt trong các bữa tiệc nên lưu hành rộng rãi hơn. Có điều thông lệnh quá ồn ào huyên náo, dễ mất phong độ của bậc sĩ phu, dễ hiển lộ sự thô tục.

Vô Mẫn Quân lên đài, đương nhiên không còn gì phải nói nữa. Cái gã ấy cũng thật là biến thái quái đản, bộ dạng thường ngày trông hệt như gã vô học ngoài đường, thật chẳng ngờ võ công vừa cao cường, văn chương cũng thuộc hàng xuất chúng, làm thơ ngâm câu đối, dẫn chứng phong phú, lưu loát uyển chuyển, quả thực có thể tán tụng một tiếng: Hạ bút thành văn. Tóm lại, hắn chưa bị phạt một chén rượu nào hết.

Bất quá, cho dù hắn đối không được thì cũng là ta đến chịu phạt thay, vì thế ta âm thầm bất mãn, lén lút ra hiệu cho hắn rằng: Đừng có mà háo thắng như thế làm gì, ngươi cứ thua hai ba trận cũng được, ta rất rất rất sẵn lòng lên uống rượu phạt thay ngươi.

Kết quả, ta chỉ nhận lại được một cái liếc mắt đầy khinh bỉ từ Vô Mẫn Quân.

Sau khi dùng bữa xong thì trời cũng đã về khuya. Tuy giữa không trung đang lơ lửng một vầng trăng sáng tròn vành vạnh, có điều so với lớp tuyết dày phủ kín trên mái ngói hoàng cung, ánh trăng bỗng trở nên nhạt nhoà đến lạ. Đèn lồng được thắp sáng khắp mọi ngóc ngách trong cung, ánh sáng màu quất phủ lên lớp tuyết trắng ngần khiến bầu không khí nhuốm vài phần ấm áp.

Sau khi đã ăn uống xong xuôi, đương nhiên là thời khắc thả đèn trời. Tất cả mọi người lấy đèn trời từ trên tay người hầu, sau đó thắp lửa, ta cũng châm chiếc đèn mà Nguyên Úc đưa tới mấy hôm trước. Bầu không khí chung quanh ngập trong mùi tùng hương vấn vít, Vô Mẫn Quân

http://tieulun.hopto.org

không thích mùi hương, khẽ nhíu mày lại, sau đó vẫn cố mà châm lửa cho chiếc đèn trời của mình, tay bịt chặt mũi. Đèn của Vô Mẫn Quân là một chiếc đèn trời hình lục giác, mỗi góc đều có một chuỗi ngọc bởi gió mà va chạm vào nhau, phát ra từng chuỗi, từng chuỗi âm thanh, trong trẻo êm tai đến lạ.

Sau khi trong cung thả xong thì dân chúng cũng có thể bắt đầu thả đèn. Vì vậy, chỉ thấy những chiếc đèn của chúng ta càng ngày càng cao trên bầu trời rộng lớn, mà từ phía ngoài cung, vô số những chiếc đèn khác cũng bắt đầu chậm rãi bay lên giữa nền trời nhá nhem như lớp mực xanh đen thăm thẳm. Hằng hà sa số những điểm sáng chậm rãi hội tụ trên bầu trời đêm nay, giống như hàng ngàn hàng vạn vầng trăng nho nhỏ, hợp sức với nhau, thắp sáng lên một buổi đêm man mác hơi lạnh cắt da cắt thịt.

Tuyết cũng dần ngớt, gần như không còn nhìn thấy nữa, tất cả mọi người đều một tay bưng lò sưởi, một tay cầm đèn lồng, dạo bước giữa hoàng cung. Trừ hậu cung bị cấm (thật ra hiện tại có cấm cũng như không, dù sao thì ta đây đến cả một phi tử còn chả có, vị Hoàng hậu duy nhất thì đang sải bước đi ngay bên cạnh rồi. Mấy vị công chúa khác ư, sớm đã ra ngoài tụ tập chơi bời với nhau hết rồi còn đâu), thêm cả nơi quá riêng tư như tẩm cung của hoàng đế là không được đến, còn lại hầu như các chỗ khác đều có thể tới thăm thú cả. Đương nhiên phương án hoàn hảo nhất vẫn là đi cùng hoàng đế - đây là kết luận ta rút ra được khi thấy tất cả mọi người đều lẽo đẽo bước theo mình.

Không cần nói, Vô Mẫn Quân cũng đang kè kè bên cạnh ta. Hắn là hoàng hậu, dù có thể đi lại tự do, làm gì tùy thích nhưng vẫn cứ phải theo hoàng đế, mà Hoàng hậu đã theo ta, vậy thì đám người ríu rít cười đùa kia cũng sẽ bám theo Vô Mẫn Quân nửa bước không rời. Tóm lại, tất cả đều ở ngay sau lưng ta, lấy ta làm mục tiêu bước tới.

Ta bước tới một khoảnh đất trống trải, cây cỏ xung quanh đều đã úa tàn, chỉ còn từng lớp từng lớp tuyết đọng chạy dài đến tận phía đằng xa. Bên góc tường sà xuống mấy cành hoa mai, nhưng bởi sắc trời đã tối nên trông vô cùng mờ nhạt, dù có giơ cao đèn lồng lên cũng chẳng thể thấy được rõ ràng. Ta ngẩng đầu, phóng tầm mắt nhìn bầu trời cao rộng ngợp bóng đèn hoa, trong lòng cực kỳ vui vẻ, liền cười tủm tỉm, đặt đèn lồng trong tay xuống, sau đó cố ra vẻ nghiêm trang mà nói với mọi người:

“Không biết mọi người có biết một trò chơi thế này không?”

Tất cả mọi người nhìn ta bằng ánh mắt cực kỳ nghi hoặc, khóe miệng Vô Mẫn Quân thì giật không ngừng, ta nghe thấy tiếng thì thầm của hắn vang lên bên tai:

“Tốt nhất ngươi đừng có bày ra trò gì quái đản quá…”

Ta chẳng thèm để ý tới hắn, tiếp tục nói: “Trò chơi này chính là…”.

http://tieulun.hopto.org

Ta cúi người xuống, nắm lấy một nắm tuyết, ném thẳng vào mặt Vô Mẫn Quân: "… ném tuyết!".

Những hạt tuyết lả tả rớt xuống từ trên gương mặt của Vô Mẫn Quân, một ít còn cố thủ nguyên tại chỗ, sống chết gì cũng không rơi xuống.

Vô Mẫn Quân: "…".

Mọi người: "…".

Đoàn người im lặng trong chốc lát, sau đó từng trận cười náo động liên tiếp nổi lên: "Ha ha ha ha ha ha…".

Vô Mẫn Quân không nói không rằng, lập tức cúi người vo một nắm tuyết lại, sau đó phi thẳng vào mục tiêu đã định: Đầu ta. Ta nhanh chóng xoay người bỏ chạy, có điều đầu vừa đổi hướng, một nắm tuyết đã giáng thẳng vào giữa mặt, cùng lúc đó là tiếng cười độc đáo không lẫn đi đâu được của Bình Dương vang lên khanh khách:

"Ha ha ha, hoàng huynh, ai cho huynh bắt nạt hoàng tẩu!".

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân cực kỳ kiêu ngạo, cao giọng cười: "Bình Dương, được lắm! Không uổng công thường ngày hoàng tẩu đối xử tốt với muội!".

Ta: "…".

Đúng là không biết xấu hổ…

Lã Suất đứng bên cạnh can ngăn: "Bình Dương, nàng không được làm thế!".

Ta khấp khởi mừng thầm, quả thật không nhìn nhầm Lã Suất mà, người cũng tử tế lắm.

Lã Suất lại tiếp: "Nàng đang có thai, sao có thể chạm vào những thứ lạnh lẽo như vậy được?".

Ta: "…".

Oa oa oa, đúng là tức chết ta mà…

http://tieulun.hopto.org

Ta vo một quả cầu tuyết mới, chợt nhớ Bình Dương thân đang mang hài tử, không dám xuống tay với muội ấy, vì thế mục tiêu đương nhiên là gã Lã Suất đang thao thao bất tuyệt lải nhải liên hồi bên cạnh rồi. Cầu tuyết lao tới, Lã Suất run lẩy bẩy cả người.

Bình Dương xoay lưng về phía ta nên không nhìn thấy ta ném tuyết vào Lã Suất. Thấy hắn run lên, muội ấy mới hỏi, giọng khó hiểu vô cùng: "Chàng làm sao thế?".

Lã Suất đáp: "Hoàng huynh của nàng… hình như vừa ném tuyết vào người ta".

Bình Dương nghe thế liền thét lên một tiếng. Ta phá lên cười ha hả, xem ra ném Lã Suất còn hiệu quả hơn ném Bình Dương nhiều.

Đang cười đến nghiêng trời lệch đất, một nắm tuyết liền lao thẳng vào miệng ta với độ chính xác khiến người ta phải trợn mắt há mồm. Ta hoảng hốt, vội vàng nhổ ra, đưa mắt nhìn mới thấy ra là Vô Mẫn Quân ném, hắn nhìn về phía ta, nụ cười dịu dàng hiền hòa quá đỗi:

"Hoàng thượng yên tâm, nắm tuyết ấy thần thiếp lấy từ trên cây xuống, tuy có bẩn nhưng vẫn sạch sẽ hơn tuyết trên mặt đất nhiều, ha ha ha ha ha ha…".

Ta: "…".

Hoàng thượng, Hoàng hậu, công chúa cùng phò mã đã ném trước làm gương, những người khác cũng bắt đầu lớn mật tham gia cuộc chiến. Thái sư đứng một bên dở khóc dở cười: "Thế này thì còn ra thể thống gì nữa, còn ra thể thống gì nữa!".

Dứt lời, liền xoay người lủi thủi đứng vào một góc.

Đúng lúc đó, Thái sư liền trúng cả năm sáu vốc tuyết.

Thái sư: "…".

Ông lão bảy mươi hét lên giận dữ: "Ai???".

Mọi người đều phá lên cười lớn, Thái sư lập tức xắn tay áo lên, tham gia trận chiến, vừa hùng hổ vừa lẩm bẩm: "Bây giờ già rồi, nếu mà là ngày trước… haizz, thôi không nhắc tới nữa!".

Sau đó cực kỳ quả quyết, nắm tuyết trên tay, gặp kẻ nào ném kẻ đó, trả thù quần chúng.

http://tieulun.hopto.org

Lưu Á uốn éo bước về phía ta. Vô Mẫn Quân đứng ngay bên cạnh, liếc mắt nhìn thấy nàng liền lập tức ném một quả cầu tuyết về phía Lưu Á, quả cầu tuyết chui vào trong y phục, nàng ta lập tức hét lên: "Kẻ nào?!".

Sau đó nàng ta quay người lại, thấy Vô Mẫn Quân đang đứng đó với nụ cười đểu giả trên môi, trong tay còn lăm lăm một vốc tuyết trắng ngần.

Vô Mẫn Quân không hề nương tay, nắm tuyết trong tay lao thẳng vào giữa mặt Lưu Á với độ chính xác khiến quỷ ma cũng phải chào thua.

Lưu Á: "…".

Vô Mẫn Quân nở nụ cười giễu cợt: "Đuổi theo ta đi".

Dứt lời, hắn liền xoay người chạy mất, Lưu Á thấy hôm nay ai cũng đều cực kỳ vui vẻ, thoải mái chơi đùa, liền hét lên ầm ĩ: "Đứng lại!", sau đó ôm theo đống tuyết, vui vẻ lao vào cuộc đuổi bắt. Ta câm nín nhìn theo bóng lưng hai người, chỉ thấy Vô Mẫn Quân quẹo sang một góc, Lưu Á lại lao theo đà chạy thẳng, kế đó không hề do dự mà lao thẳng xuống vũng nước do ta và Vô Mẫn Quân đã chuẩn bị lúc sáng.

"Aaa!!!"

Lưu Á gào lên thảm thiết, đáng tiếc, tiếng gào chói tai đó đã chìm nghỉm trong tiếng nói cười ầm ĩ của mọi người.

Vô Mẫn Quân bật cười ha hả, kéo nàng lên, sai một thị nữ đứng gần đó dẫn Lưu Á đi thay y phục, uống trà gừng - mấy thứ này Vô Mẫn Quân đã sớm chuẩn bị từ trước, hắn còn nói thêm: "Nhanh lên một chút nha, ta đứng đây chờ ngươi".

Lưu Á tức đến nỗi gương mặt vốn trắng ngần cũng đỏ ửng cả lên.

Ta nấp ở phía sau, thấy thế cũng không nhịn được mà bật cười ha hả.

Lễ Nghênh xuân ấy, mọi người gần như thức trắng đêm mà chè chén say sưa, nô đùa ầm ĩ. Cả hoàng cung đều bị ánh đèn lồng phủ lên một lớp ánh sáng ấm áp màu vỏ quất, trên bầu trời lơ lửng vô số những chiếc đèn trời cùng màu da cam ấm áp. Đèn trời càng ngày càng nhiều, gần như lấp kín cả khoảng không gian phía trên hoàng cung tựa lửa cháy bập bùng, chói mắt mà mỹ lệ, tiếng nói cười, tiếng hoan hô phía ngoài cung dường như sắp phá nát bức tường thành dày cả thước, len lỏi vào tận chỗ chúng ta.

http://tieulun.hopto.org

Từ lúc ta mở mắt nhìn đời đã gần mười bảy năm trời, cũng có thể là hiểu biết nông cạn, cũng có thể là quãng đời ngày trước sống quá khó khăn, nhưng dù nghĩ thế nào, vẫn cứ thấy mùa đông này là mùa đông đẹp nhất mà ta từng trải qua. Giống như những trận tuyết lớn trắng ngần như lông ngỗng chẳng thể nào bắt gặp ở Đông Nguyên Quốc vậy, nhẹ nhàng uyển chuyển, chẳng cho phép bất cứ thứ gì cản lối, lặng lẽ bao phủ ta tự lúc nào, khiến cho trái tim ta thay đổi, giống như những bông tuyết tinh khôi kia vậy, mềm mại mà trong trẻo vô cùng.

Mọi người chơi đùa đến mệt lử mới lục tục cáo từ, trở về phủ đệ của mình với vẻ mặt vừa mỏi mệt lại vừa thỏa mãn. Ta cùng Vô Mẫn Quân cũng đã rệu rã cả người, cùng nhau cời chờ các đại thần về hết, cả hoàng cung rộng lớn lại trở về với vẻ an tĩnh thường ngày.

Những bông tuyết bé xíu, dày đặc dần thả mình xuống từ trời cao, lặng lẽ, chẳng chút âm thanh. Ta cùng Vô Mẫn Quân đối mặt nhìn nhau trong bóng đêm dày đặc, phảng phất chút ánh sáng da cam từ những chiếc đèn lồng, xung quanh là mặt đất ngập trong tuyết trắng, vừa bừa bãi lộn xộn, lại thân thuộc đáng yêu.

Đèn trời thay thế vầng trăng vằng vặc, thứ ánh sáng dịu dàng tỏa xuống mặt đất, chỗ này nhiều một chút, chỗ kia ít một chút, hắt lên trên nền tuyết xung quanh chúng ta. Băng và lửa dường như hòa vào làm một trong khoảnh khắc này, miên man dằng dặc mà lại quá đỗi dịu dàng.

Ta và Vô Mẫn Quân hôn nhau giữa cung điện trống không.

Sau lưng chúng ta, ánh sáng rực rỡ vờn quanh, tuyết rơi trắng trời ngập đất.

Chương 26

[50]

Buổi sáng sau lễ Nghênh xuân, theo lệ vẫn không cần phải thiết triều, ấy vậy mà ta lại tỉnh từ rất sớm.

Đêm qua, ta và Vô Mẫn Quân đã hôn nhau, trong tình trạng đôi bên đều vô cùng tỉnh táo. Tuy sau khi nụ hôn kết thúc, hai ta đều lẳng lặng trở về phòng, lên giường đi ngủ nhưng có một sự thật không tài nào chối bỏ được, ấy là có một thứ gì đó đang lặng lẽ đổi thay.

Ta nhìn Vô Mẫn Quân, muốn nhớ lại xem tối qua tại sao mình lại hôn hắn, khổ nỗi có cố

http://tieulun.hopto.org

thế nào cũng không tài nào nhớ được tâm tình đó.

Có lẽ là vì tối qua ta đã hưng phấn quá?

Hay là vì đèn lồng và đèn trời quá nhiều, sáng đến lóa mắt?

Hay là vì những bông tuyết li ti tán loạn giữa không trung, mới khiến lòng ta như tơ vò ngổn ngang trăm mối?

Ta kéo chăn trùm kín đầu, trong lòng không sao hiểu được, ta và Vô Mẫn Quân đã quen biết đối phương lâu như thế rồi, trừ cái lần uống rượu say cùng với lần bị kích thích bởi thứ nước an thần của Bình Dương công chúa ra, cả hai hoàn toàn không hề có bất cứ một hành động nào vượt quá giới hạn cả. Ấy vậy mà nụ hôn tối qua đến một cách quá đỗi tự nhiên, tuy chỉ chạm nhẹ vào một chút rồi lập tức tách ra, lại hoàn toàn không giống bất kỳ một nụ hôn nào trước đó.

Bởi vì nó không liên quan đến uống say làm bậy, càng không liên quan đến xuân dược kích tình, nó là một nụ hôn chân thực, xuất phát từ đáy lòng ta.

Ta chạm nhẹ lên môi, đột nhiên thấy lòng mình ngơ ngẩn.

Cứ thế, đến khi tay của Vô Mẫn Quân vươn tới, kéo ta nằm xuống, ta mới hoàn hồn, nhìn lại thì đã bị hắn kéo ngã xuống gối mềm, mặt đối mặt với hắn. Tuy là gương mặt của chính bản thân mình đấy nhưng vừa nghĩ tới phía sau ánh mắt kia là Vô Mẫn Quân chứ chẳng phải ai khác, ta liền thấy ngượng chín mặt.

Ta nói: "Ngươi…ngươi tỉnh rồi à?".

Vô Mẫn Quân nhếch miệng cười: "Ừ, ta không có thói quen mở mắt trừng trừng mà ngủ đâu".

Ta: "…"

Đấy, kết quả vẫn cứ thế thôi, có cái quái gì thay đổi đâu! Sáng sớm vừa tỉnh dậy đã tranh cãi với ta rồi.

Ta bực mình đáp trả: "Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi thế thôi…".

Lời còn chưa nói hết, Vô Mẫn Quân đã vươn tay đỡ khớp hàm ta, nhoài người tới hôn một cái.

http://tieulun.hopto.org

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân chạm môi một cái liền lập tức tách ra. Ta ngơ ngác nhìn hắn. Vô Mẫn Quân lại nhìn ta bằng ánh mắt sầu khổ ra chiều bứt rứt băn khoăn lắm, sau đó đột nhiên thò đầu qua, cụng ta một cú đau điếng cả người.

Ta đau đến độ nước mặt chỉ chực trào ra, bầu không khí ái muội ban nãy bay sạch, chẳng còn sót lại chút gì: "Ngươi làm cái trò gì…".

Vô Mẫn Quân cũng đưa tay xoa trán, nói: "Haizz, vốn còn đang nghĩ, biết đâu va đầu một cái là có thể đổi về…".

Ta nói: "…Sao thế được, đời làm gì có chuyện ngon ăn như vậy…".

Vô Mẫn Quân thờ dài, nhìn ta mà nói: " Quả thực ta không xuống tay với khuôn mặt của chính mình được…Đổi lại thân thể sớm một chút thì tốt quá".

Rốt cuộc ta cũng nghe ra ý tứ sâu xa trong lời nói của Vô Mẫn Quân, thầm thì vài chữ: "Vậy thì đừng xuống tay nữa…".

Vô Mẫn Quân bật cười, nói: "Chờ đến lúc đổi lại rồi nhất định phải…ưm, làm lễ phu thê với nàng".

Ta xấu hổ co người lại: "Ngươi…ngươi nhắc chuyện ấy làm gì?".

Vô Mẫn Quân lại chẳng mất tự nhiên chút nào, bình thản đáp: "Không phải hai ta đã sớm thành hôn rồi sao?".

Hắn dừng lại một chút, sau đó tiếp lời: "Nếu đã là Hoàng hậu của Tây Ương Quốc, vậy cứ thế luôn đi".

Ta hỏi: "Cái gì cơ?".

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói tiếp: "Cứ thế cả đời đi".

Hắn vẫn cứ nhìn ta, trong ánh mắt kia đột nhiên hiện ra sự dịu dàng mà ta chưa từng thấy trước đây.

Ta bị câu nói cùng với ánh mắt kia của hắn đánh úp, quả thực là trở tay không kịp, lắp ba

http://tieulun.hopto.org

lắp bắp hỏi lại: “Cả, cả đời ư?”.

Vô Mẫn Quân liếc ta, ý cười trong ánh mắt như có như không: “Nếu không thì sao? Trên danh phận nàng là của ta, trái tim cũng của ta rồi…”.

Ta còn đang định gân cổ cãi lại: “Ai nói trái tim ta là của người” thì Vô Mẫn Quân đã cảm thán: “Đáng tiếc hiện giờ không có biện pháp gì để làm cho trọn vẹn…”.

Ta: “…”.

Vô Mẫn Quân khẽ bật cười, sau đó vươn tay ra, phỏng chừng muốn ôm ta vào lòng, lại lâm vào bị kịch chiều cao không tới, đành chấp nhận thực tế, rúc vào trong lòng ta.

Ta: “..”.

Nhìn hành động ấy của hắn, ta không kìm được mà cười rộ lên, nói: “Làm gì vậy, có biết ấu trĩ lắm không?”.

Vô Mẫn Quân cười theo: “Hiện giờ cũng chỉ có thể làm vậy thôi, tương lai đổi lại…”.

Hắn không nói hết, chừa lại cho ta một không gian tưởng tượng rất bao la, ta xấu hổ đáp lại: “Được rồi, chờ đổi lại hẵng hay”.

Vô Mẫn Quân chỉ cười mà không đáp.

Có điều…ta thật sự cảm thấy mình hoàn toàn chẳng cách nào thoát khỏi được ánh mắt của người trước mặt.

Ta không kìm được mà hỏi hắn: “Chàng bắt đầu thích thiếp từ lúc nào?”.

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta, thờ ơ nói: “Ta nói thích nàng lúc nào?”.

Ta: “…”.

Ta muốn tiêu hôn[1] !!!

[1] Tiêu hôn (từ cũ): Nghĩa tương đương với ly hôn.

Vô Mẫn Quân phỏng chừng thấy sắc mặt ta u tối quá, mới phá lên cười: “Nàng hỏi câu ấy, ta biết làm sao được bây giờ”.

http://tieulun.hopto.org

Ta quát: “Sao lại không biết?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Vậy nàng nói trước cho ta nghe thử?”.

Ta nói: “Thiếp nói thích chàng lúc nào?”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Ta báo được thù, tâm trạng cực kỳ phấn khởi: “Được rồi, không đùa chàng nữa…Ừm, cũng phải, chàng nói đúng, những chuyện thế này, quả thực không nói chính xác thời gian được”.

Vô Mẫn Quân lại nói: “Không, ta có thể giúp nàng khoanh vùng được khoảng thời gian chính xác”.

Ta nghi hoặc hỏi: “Lúc nào?”.

Vô Mẫn Quân cười cực kỳ vô lại: “Cái đêm chúng ta thành thân ấy…”.

Ta: “…”.

Ta ngẫm nghĩ tử tế một hồi, liền nói: “Không đúng, mà thiếp cũng biết chàng bắt đầu thích thiếp từ lúc nào rồi”.

Khóe miệng Vô Mẫn Quân khẽ nhếch lên, hỏi: “Là?”.

Ta đáp: “Cái ngày chàng ‘đến tháng’ ấy, ha ha ha…”.

Vô Mẫn Quân: “Hai chuyện ấy thì liên quan quái gì đến nhau…”.

Ta nói: “Đương nhiên có quan hệ rồi. Chàng quên ngày hôm ấy Thái hậu nắm lấy tay chàng mà nói ‘Từ hôm nay trở đi, con đã là một nữ nhân chân chính rồi’ sao?”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

[51]

Quan hệ giữa ta và Vô Mẫn Quân được quyết định vào ngày lễ Nghênh xuân như vậy đấy. Thực ra ta cũng bất ngờ lắm, mà nghĩ trái nghĩ phải một hồi, dường như cũng không nghe được

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nói ra mấy câu đại loại như "Ta yêu nàng" hay "Ta thích nàng", ngay cả "Ta để ý nàng" cũng không nốt. Tuy ý tứ ẩn trong mấy câu nói thì cũng tựa tựa vậy, có điều lời từ miệng hắn vẫn cứ phải vòng vèo vài vòng.

Nói thì nói thế thôi, ta cũng không thể đòi hỏi nhiều hơn gì được, dù vòng vo bóng gió thì hắn cũng vẫn nói ra rồi, còn ta…ta đã hé được chữ nào đâu…

Lễ Nghênh xuân tổng cộng có hai ngày, ngày thứ hai tuy cũng không cần vào triều nhưng đã phải dần dần bắt tay vào công việc. Dù sao một lễ Nghênh xuân cũng có thể kéo theo nhiều chuyện lắm, thí dụ như thừa dịp phố xá đông đúc mà ra tay trộm cướp, hay là lừa bán trẻ con, hoặc phóng hỏa giết người…So với ngày thường thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát nhưng dù không thượng triều, ta và Vô Mẫn Quân vẫn hỏi han rõ ràng, sau đó đốc thúc đám người phá án xử lý cho nhanh gọn.

Tới lúc hoàng hôn, biên thành báo về tin tức khiến lòng người kinh sợ - Ngô Chinh đã bị giết, tiểu hầu gia năm xưa giúp hắn lên ngôi đột nhiên khỏi bệnh. Hai chuyện này xảy ra cùng một lúc, đương nhiên sẽ khiến rất nhiều người đoán già đoán non. Thủ đoạn của tiểu hầu gia từ trước đến nay cực kỳ tàn độc, nếu nói hắn giết Ngô Chinh, cũng không phải là chuyện gì vô lý.

Hơn nữa, tuy Tây Ương Quốc đã cho Bắc Xương Quốc một khoảng thời gian phục hồi, nhưng dân chúng Bắc Xương Quốc lại sớm bất mãn với Ngô Chinh. Cũng khó trách họ, chiến tranh còn chưa bắt đầu mà Hoàng thượng đã dâng thành cho địch, thực sự là hành vi quá mức hèn nhát, khiếp nhược. Bởi vậy khởi nghĩa diễn ra liên miên, cả Bắc Xương Quốc chìm trong loạn lạc.

Vô Mẫn Quân mới nhận tám thành trì từ tay Ngô Chinh, liền tỏ vẻ hòa hảo, không tiện nhúng tay. Theo ý tứ của Vô Mẫn Quân mà nói, phỏng chừng hắn rất hy vọng có thể nhân lúc cháy nhà mà hôi của. Nói chung với quan điểm này của hắn, ta không có bất cứ đánh giá nào cả.

Mà vào đúng ngày Tây Ương Quốc cử hành lễ Nghênh xuân, tiểu hầu gia đã giết Ngô Chinh, Ngô Ung đang trốn ở Nam Vân Quốc lại chẳng có tin tức gì. Hoàng thất Bắc Xương Quốc trừ một gã Ngô Ung đang trốn trong mai rùa ra thì chẳng còn ai có thể đứng ra chủ trì đại cục.

Vô Mẫn Quân sau khi nghe tin này đã nói: Có vẻ tên tiểu hầu gia này không chỉ muốn làm một hầu gia, phỏng chừng đã sớm nuôi ý định muốn ngồi lên ngai hoàng đế rồi, chỉ vì căn bệnh kia kéo đến bất ngờ mới khiến kế hoạch của hắn bị trì hoãn. Ta đoán khi hắn lành bệnh tỉnh lại, phát hiện tên hoàng đế Ngô Chinh do chính tay mình đỡ lên ngai báu lại yếu hèn mà dâng tặng cho Tây Ương tám thành trì, trong cơn tức giận đã giết chết đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Ta cũng cho rằng tiểu hầu gia sẽ thừa dịp này để nhảy lên đế vị, chỉ là diễn biến cụ thể thế nào thì chúng ta không biết rõ ràng.

Trước mắt, có lẽ tiểu hầu gia đã giết Ngô Chinh, cũng có thể là không phải, mà dù thế nào thì hiện giờ tân hoàng mới đăng cơ là con trai Ngô Húc, năm nay mới bốn tuổi, đã phong tiểu hầu gia làm nhiếp chính vương, chủ quản những chuyện trọng yếu trong triều.

Chỉ sau một đêm, tiểu hầu gia đã trở thành nhiếp chính vương, đây không đơn giản là vấn đề thăng quan tiến chức thông thường. Hiện giờ, tiểu hầu gia còn đang bận tối mặt tối mũi lo tấn công nhanh tiêu diệt gọn đám người bất mãn hoặc có uy hiếp tới địa vị của hắn. Vô Mẫn Quân cho rằng, đợi một ngày dẹp yên trong triều, không bàn tới chuyện tiểu hầu gia có thể xuất binh đánh Tây Ương hay không, ít nhất thì hắn cũng sẽ nghĩ cách đòi lại tám tòa thành biên giới.

Ta hỏi Vô Mẫn Quân rằng hắn có suy tính gì không. Vô Mẫn Quân lại chỉ nhìn ta, nở một nụ cười như có như không: "Đồ đã vào tay ta rồi thì đừng nghĩ tới chuyện đòi về".

Đây quả thật đúng là phong cách làm việc của Vô Mẫn Quân, ta hoàn toàn không kinh ngạc.

Vấn đề là ngay sau đó, hắn lại vươn tay véo mặt ta mấy cái, giọng điệu cực kỳ khiêu khích: "Cả nàng cũng thế".

Ta: "…".

Từ lễ Nghênh xuân tới giờ, tay chân Vô Mẫn Quân đúng là càng ngày càng không "ngoan".

***

Vô Mẫn Quân và ta lo chuẩn bị cho trận chiến sắp xảy ra, đồng thời tìm kiếm kỳ nhân dị sĩ trong gian hồ giúp chúng ta đổi lại thân thể.

Vấn đề là cái đám kỳ nhân dị sĩ tìm được kia, ngay cả đẳng cấp của Tư Đồ Hữu Tình cũng chưa với tới được. Bọn họ thậm chí còn chẳng nhìn ra hai chúng ta bị đổi thân xác cho nhau thì nói gì đến chuyện giúp chúng ta đổi lại.

Ta vì thế mà âu sầu không ngớt. Vô Mẫn Quân…đương nhiên còn âu sầu hơn ta nhiều.

Ta biết hắn đang nghĩ gì, thế nên lại càng âu sầu.

http://tieulun.hopto.org

Ngoài dự liệu của ta và Vô Mẫn Quân, hoàng cung lần nay lại được đón hai vị khách tới thăm - hai người chúng ta hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện.

Ngày ấy trời rất trong, hoa nghênh xuân[2] dần dần tung cánh giữa những làn gió mơn trớn vỗ về, từng mảng, từng mảng vàng tươi rực rỡ thắp nắng cho cả hoàng cung Tây Ương.

[2] Hoa nghênh xuân, người Việt còn hay gọi là lài mùa đông. Đây là loài hoa nở sớm nhất, sau khi hoa nở, các loài hoa khác cũng đua nhau khoe sắc đón mùa xuân, vậy nên mới có cái tên là "nghênh xuân".

Hạ nhân trình lên một khối lệnh bài, nói là có người cầu kiến.

Ta vừa nhìn lệnh bài kia liền biết chính là Ngô Ung. Khối lệnh bài này ta đưa cho Ngô Ung để hắn ra khỏi hoàng cung. Thứ này có thể xuất cung nhưng không thể vào, ai ngờ hắn cũng thông minh, biến nó thành tín vật đưa vào.

Ngô Ung tới đây, đương nhiên phải liên quan tới vị tiểu hầu gia…à không, vị nhiếp chính vương kia rồi. Ta và Vô Mẫn Quân bàn bạc nhanh, sai người dẫn hắn tới ngự thư phòng.

Hai chúng ta ngồi trong ngự thư phòng chờ một lúc liền có người báo Ngô Ung đã tới. Cửa bị đẩy ra, ta nhìn thấy Ngô Ung đứng ngay bên ngoài. Một thời gian không gặp, hắn cũng coi như đã trải qua nhiều sóng gió, từ cuộc chiến tranh quyền đoạt vị cho tới viêc phải trốn tới Nam Văn Quốc, cuối cùng lại nghe được tin hoàng huynh đã chết, nhiếp chính vương tay nắm quyền hành, phỏng chừng cũng gầy gò tiều tụy rất nhiều…

Không, gầy gò tiều tụy cái quỷ gì!!!

Ta ngơ ngác nhìn Ngô Ung đứng đó. Hắn hiện giờ trắng trắng tròn tròn, béo hẳn lên so với lúc còn ở trong hoàng cung Tây Ương Quốc, tuy không hẳn là mập ú nhưng cằm cũng đã tròn ra nhiều, cái phong thái công tử nho nhã ngày trước chẳng biết đã biến đi đâu mất sạch. Dù trước đây hắn cũng chẳng phải hào hoa tiêu sái gì cho cam nhưng ít ra bộ mặt vẫn có thể đi lừa được khối người. Hiện giờ thì sao, nhìn xem, nhìn xem, nhiều nhất chỉ có thể đánh giá là một nam nhân thành thật, chất phác, dễ nhìn mà thôi…

Thần sắc của hắn hồng hào khỏe mạnh, tốt hơn trước rất nhiều, giống như trên mặt mới mọc thêm hai quả táo chín mọng, căng tròn vậy.

Ta nhìn hắn mà ngơ ngác không thôi. Chẳng lẽ Ngô Ung lại là loại người càng gặp chông gai càng lộ khí phách nam nhi? Sao nhìn hắn lại tràn đầy sức sống vậy…

http://tieulun.hopto.org

Ngô Ung thấy ta nhìn hắn chằm chằm, vội vàng hành lễ, động tác có chút hốt hoảng. Lúc này ta mới nhớ ra chuyện Ngô Ung cứ khăng khăng cho rằng ta đoạn tụ, mặc kệ Vô Mẫn Quân đã thay ta phủ nhận không biết bao nhiêu lần…

Vô Mẫn Quân đang ngồi ngay bên cạnh, thấy Ngô Ung như thế cũng không hề kinh ngạc, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. Ngô Ung lập tức giật thót cả mình, lén lút liếc mắt nhìn Vô Mẫn Quân.

Ta nói: "Bình thân, bình thân".

Ngô Ung đứng lên, nói: "Tạ Tây hoàng".

Sau đó liền ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh.

Vô Mẫn Quân quát: "Ai cho ngươi ngồi?".

Ngô Ung lập tức đứng bật dậy, tuy hơi béo một chút nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn ra trò.

Ta nói: "Mặc kệ nàng, người ngồi xuống đi".

Vô Mẫn Quân: "…".

Ngô Ung lại đặt mông xuống ghế: "Tây hoàng, thật ra lần này tại hạ tới là có hai chuyện muốn nói với ngài…Chuyện thứ nhất chắc hẳn ngài cũng đã biết, liên quan tới nội bộ Bắc Xương Quốc".

Ta nói: "Đã biết, là nhiếp chính vương".

Ngô Ung gật đầu, cuối cùng trên mặt cũng có chút sầu khổ mà đáng lý phải có từ lâu:

"Haizz, nói đến cũng thật đáng tiếc. Vị tiểu hầu gia đó…haizz, tại hạ vẫn quen gọi hắn là tiểu hầu gia, thôi thì cứ gọi vậy đi. Hắn cùng với đại ca, cũng chính là Ngô Chinh, là bạn bè thân thiết. Tại hạ cũng không hiểu rõ hắn lắm, chỉ biết hắn rất thông minh, lúc đó cũng chính nhờ hắn giúp, tại hạ và đại ca mới có thể đẩy nhị ca xuống khỏi ngai vàng. Tiểu hầu gia kia cũng có chút đáng sợ, từ trước tới nay tại hạ không hề có hứng thú với ngôi cửu ngũ, chỉ muốn được sống thoải mái nên chủ động lấy chút vàng bạc tới Bắc Xương Quốc làm ăn buôn bán".

Đường đường là hoàng tử một nước, lại chạy tới nước khác làm con buôn…Ngô Ung cũng thật là hạng kỳ tài hiếm thấy.

http://tieulun.hopto.org

Hắn lại nói tiếp: “Đại ca tại hạ vốn nhu nhược, may mà có tiểu hầu gia chống đỡ nên cũng không xảy ra chuyện gì lớn. Tại hạ ở Nam Vân Quốc ngày ngày lo chuyện làm ăn rất lâu sau mới biết được việc đại ca đã dâng cho Tây Ương tám tòa thành biên giới…Thật ra tại hạ cũng không ngạc nhiên lắm, dù sao lúc đó tiểu hầu gia đang lâm bệnh nặng. Chỉ tới khi đại ca qua đời rồi, tại hạ mới giật mình phát hiện, thì ra trong cái vòng luẩn quẩn đó, chúng ta đều bỏ sót một người”.

Vô Mẫn Quân nhíu mày, nói với ta: “Còn nhớ lời ta nói lúc trước không, có người còn muốn Bắc Xương Quốc diệt vong hơn cả chúng ta”.

Chương 27

[52]

“Người đó chính là một trong những phi tử của Ngô Húc, nhị ca tại hạ”.

Ngô Ung nhíu mày, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó rất khó chịu, “Nhị ca gặp nàng trong một lần ra ngoài dạo chơi. Nàng ta có gương mặt cực kỳ xinh đẹp, gia cảnh lại nghèo khổ vô cùng. Nhị ca tại hạ vừa nhìn thấy đã đem lòng yêu mến, có điều Ngô Húc vốn đã có thê tử nên nàng cũng chỉ là một trong vô số thị thiếp của Thái tử mà thôi, cứ cho là nhị ca tại hạ có lên làm hoàng đế, nàng cũng chỉ là một phi tử nhỏ nhoi trong hằng hà sa số các mỹ nữ xinh đẹp nơi hậu cung. Thế nhưng thủ đoạn của nàng lại chẳng phải tầm thường, cộng thêm dung mạo chim sa cá lặn, khí chất đặc biệt hơn người, liền đi quyến rũ đại ca tại hạ. Thật ra ngày đó tại hạ và đại ca hợp sức giết chết nhị ca, đều do nàng âm thầm giúp đỡ. Nàng ta nói mình không chịu được sự vô năng cùng lạnh nhạt thờ ơ của nhị ca ta nữa - thật ra đại ca mới là kẻ bất tài thật sự. Nhị ca là người rất lợi hại nhưng tâm địa lại quá ác độc, nếu hắn lên ngôi, nhất định sẽ không để lại cho chúng ta một con đường sống, bởi vậy tại hạ mới hợp sức với đại ca”.

“Sau khi đại ca tại hạ lên ngôi, nàng liền trở thành Hoàng hậu. Ai ngờ nàng lại dám nhân lúc tiểu hầu gia bệnh nặng, ngày ngày kề cận, xúi giục đại ca tại hạ dâng thành cho Tây Ương Quốc. Không chỉ thế, còn ngọt nhạt để đại ca ban tiền vàng và vải vóc cho những bộ tộc du mục ở biên giới Bắc Xương Quốc. Bản thân đại ca tại hạ vốn chẳng có chính kiến gì, tiểu hầu gia thì đang thoi thóp trong cơn bệnh nặng nên mới để nàng nhiều lần thực hiện được âm mưu”.

Ta lấy làm khó hiểu: “Làm như vậy thì nàng được lợi lộc gì chứ?”.

http://tieulun.hopto.org

Ngô Ung thờ dài, nói: "Không được lợi lộc gì cả. Chúng ta cũng không biết chuyện này rốt cuộc là vì sao. Chỉ biết rằng sau khi tiểu hầu gia khỏi bệnh, nàng ta liền giở tâm địa xấu xa, giết đại ca tại hạ một cách cực kỳ tàn nhẫn, sau đó biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Cũng vì chuyện này nên tội danh giết đại ca tại hạ mới bị đổ hết lên đầu tiểu hầu gia, triều đình Bắc Xương Quốc một phen gà bay chó sủa, rối hơn canh hẹ. Ngay cả nhi tử của nhị ca ta, chính là tân Bắc đế hiện giờ, cũng bị gièm pha là con riêng do tiểu hầu gia và đại tẩu tư thông với nhau mà ra. Nhưng tại hạ biết chuyện đó không thể xảy ra được, bởi trong lòng tiểu hầu gia vẫn luôn ấp ủ bóng hình nữ nhân mà hắn yêu say đắm…".

Ta lẳng lặng nghe Ngô Ung nói hết mới lên tiếng: "Vậy ngươi nói cho trẫm nhiều bí mật như thế làm gì? Trẫm là hoàng đế của địch quốc, chẳng lẽ lại ra tay giúp đỡ ngươi?".

Ngô Ung đáp: "Bởi vì…tại hạ muốn trở lại Bắc Xương. Tại hạ cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như những gì tại hạ biết".

Ta nói: "Vậy ngươi về Bắc Xương chứ tới đây làm gì, nhầm chỗ rồi".

Ngô Ung: "Không…Nếu hiện giờ tại hạ trở về, chắc chắn sẽ bị tiểu hầu gia xem như mầm tai họa mà giết mất".

Ta bất đắc dĩ nói: "Vậy ngươi hy vọng ta sẽ hộ tống ngươi về chắc? Vậy cũng được thôi, đến lúc đó trực đảo Hoàng Long[1], toàn bộ Bắc Xương Quốc đều về tay Tây Ương hết".

[1] Trực đảo Hoàng Long: Chỉ việc tấn công thẳng vào sào huyệt của quân địch.

Vô Mẫn Quân ngồi bên cạnh bật cười, nói: "Không, cứ hộ tống hắn về đi, thiếp cảm thấy chuyện này rất thú vị…Ừm, nhất là nữ nhân kia".

Ta: "…".

Ta: "Ngô Ung, người có thể cút được rồi! Lập tức! Cút ngay!".

Ngô Ung: "???".

Vô Mẫn Quân phá lên cười lớn: "Thần thiếp còn cảm thấy vì tiểu hầu gia kia thú vị nữa kìa, Hoàng thượng có muốn ghen luôn một thể không đây?".

Ta giận dữ quát ầm lên: "Ai…ai ghen hả? Tiểu hầu gia…Ta biết ngay ngươi là cái đồ…".

http://tieulun.hopto.org

…đoạn tụ mà !!!

Ba chữ cuối ta không dám phun ra trước mặt Ngô Ung nhưng nói vậy là Vô Mẫn Quân đủ hiểu rồi.

Vô Mẫn Quân dùng tay chọc chọc gương mặt ta mấy cái, ta gạt phăng tay hắn ra, nói với Ngô Ung:

"Được rồi, đùa với ngươi chút thôi. Chuyện lần ngày đợi lát nữa ta bàn bạc với Thái sư một chút rồi nói tiếp. Xử lý được tiểu hầu gia cũng không phải là chuyện bất lợi đối với chúng ta, ít nhất cũng giúp Tây Ương giữ vững được tám tòa thành biên giới…".

Ngô Ung lại lắc đầu: "Tại hạ cũng không hy vọng quân Tây Ương hộ tống về. Để các vị làm thế thì có khác nào, khụ, dẫn sói vào nhà…".

Ta: "…".

"Vậy ngươi tới đây làm gì?".

Ngô Ung nói: "Ta nói với ngài nhưng chuyện này, thật ra đều là vì cảm thấy mình có lỗi với ngài, Tây hoàng".

"?"

Ta ngơ ngác nhìn hắn, Ngô Ung đã làm chuyện gì có lỗi với ta sao?

Ngô Ung nói: "Việc này, có liên quan tới chuyện thứ hai".

Ta nói: "Được rồi, nói luôn đi".

Ngô Ung quay mặt ra cửa, gọi một tiếng: "Du".

[53]

Du…Du… ???

Sao tự nhiên ta lại nhớ tới một người…

Ta và Vô Mẫn Quân đưa mắt nhìn nhau, Vô Mẫn Quân thì bình tĩnh, ta thì kích động. Trời ơi, ngàn vạn lần đừng có như ta nghĩ, là nàng Thịnh An quận chúa kia nhé…

http://tieulun.hopto.org

Cánh cửa chậm rãi mở ra, thị vệ đứng hai bên vẫn nghiêm trang tại chỗ, vươn một cánh tay ra đẩy cửa. Một nữ tử khoác trên người tà váy màu hồng phấn, gương mặt ẩn sau lớp mạng màu hồng phấn, chân ngọc xỏ trong đôi giày thêu hoa cũng màu hồng phấn…Thật là hồng đến nhức mắt…

Nàng thong thả tiến lên hành lễ với ta: "Dân nữ Phùng Du Du bái kiến Hoàng thượng".

Phùng Du Du, Phong Du…Theo cách nói của Vô Mẫn Quân thì cái tên giả này đặt cũng quá thiếu suy nghĩ đi…

Giọng nói đúng là của nàng, Thịnh An quận chúa ngày ấy…

Ta hít sâu một hơi, nhưng cố gắng bắt giọng mình bình tĩnh hơn một chút, đáp: "Bình… thân…".

Vô Mẫn Quân liếc ta một cái, sau đó chỉ lắc đầu cười.

Cười cái gì mà cười! Giờ ngươi đang ở trong thân thể ta không cần phải đối phó với nàng, đương nhiên là thoải mái rồi…

Phong Du…thôi, cứ gọi nàng là Phùng Du Du đi, Phùng Du Du nói: "Hoàng thượng, không biết ngài còn nhớ dân nữ là ai không?".

Nàng vừa nói vữa gỡ bỏ tấm mạng màu hồng che ngang mặt xuống. Ta lập tức trở nên căng thẳng, theo lý thường, mấy cái người thích dùng mạng che mặt thế này tám chín phần đều bị hủy dung cả lượt, hơn nữa chắc chắn nguyên nhân sẽ dây mơ rễ má gì đó với ta…Thoại bản đều viết như thế mà!

Ta thấp thỏm nhìn nàng chậm rãi gỡ tấm mạng xuống, sau đó thở phào một hơi. May quá, Phong Du này vẫn y hệt Phong Du ngày trước, còn nếu phải nói có điểm gì khác, thì cũng giống như Ngô Ung vậy, béo lên không ít, chẳng qua trông nàng hiện tại còn xinh đẹp hơn xưa…

Không đúng, Ngô Ung ???

Thịnh An quận chúa sao lại đi cùng với Ngô Ung ?

Ta liếc sang Ngô Ung đầy thắc mắc, hắn lại chẳng thèm để ý ta, chỉ lo nhìn Phùng Du Du say đắm, tình ý miên man. Ta lại càng ngơ ngác, quay về phia Vô Mẫn Quân đang ngồi bên

http://tieulun.hopto.org

cạnh, thấy ý cười treo trên khóe miệng hắn, bộ dạng như đã hiểu rõ cả rồi.

Cứ như ở đây chỉ còn mình ta là người căng thẳng, hồi hộp đoán mò ấy, ta lúng túng cất giọng: "Phùng…".

Phùng Du Du lại nói: "A, Hoàng thượng, xin lỗi, ban nãy dân nữ đã nói sai rồi. Tên dân nữ hiện giờ là Ngô Phùng thị".

Ta: "…".

Ngô Phùng thị ?!

Ý là sao, nàng muốn ám chỉ mấy ý thế…

Ta kinh ngạc vô cùng. Cái tên ấy không phải muốn nói rằng, Thịnh An và Ngô Ung có gì đó với nhau sao ?!

Phùng Du Du thấy vẻ mặt của ta như thế, cụp mắt xuống mà rằng: "Dân nữ biết, mình đã không giữ đúng lời hẹn năm ấy, không đợi Hoàng thượng đến đón về, nhưng hi vọng Hoàng thượng không trách tội".

Dừng một chút, Phùng Du Du lại tiếp: "Thật ra thiếp vốn có thể giấu giếm bí mật này cả đời, nhưng thiếp nghĩ nếu đã có cơ hội nói cho ngài biết, vậy thì sao phải giấu giấu giếm giếm làm gì…Còn không bằng nói thẳng một lần, sống cho nhẹ nhõm".

Ta chẳng biết phải đáp lại thế nào, chỉ có thể gật đầu liên tục.

Phỏng chừng Phùng Du Du thấy ta không nổi giận, cũng an tâm được phần nào: "Thật ra, thiếp và Ngô Ung quen nhau mới được hơn một tháng, có điều thành hôn cũng đã nửa tháng rồi".

Ta: "…".

Ngô Ung vội vàng đứng bật dậy, góp lời:

"Tại hạ nói với Du Du rằng, tại hạ là tam hoàng tử của Bắc Xương Quốc, cũng quen biết với Tây hoàng và Tây hậu của Tây Ương Quốc. Mãi tới lúc ấy Du Du mới nói cho tại hạ biết, thì ra nàng chính là Thịnh An quận chúa đột nhiên biến mất năm xưa…Khi biết tại hạ muốn tới tìm hai người, nàng khăng khăng đòi đi theo bằng được, chẳng thèm để ý tới việc thân thể mình đang không khỏe…".

http://tieulun.hopto.org

Ta nói: “Thân thể không khỏe?”.

Ngô Ung xấu hổ đáp lời: “Du Du nàng ấy, phỏng chừng đã mang thai rồi…”.

Phùng Du Du cũng ngượng ngùng mà cúi thấp đầu.

Ta: “…”.

Vô Mẫn Quân thì vẫn như xưa, ý cười bên miệng như không như có.

Ta mất tự nhiên, lắp bắp: “Vậy…sao…”.

Phùng Du Du vội vã nói:

“Hoàng thượng, xin ngài đừng quá đau lòng…Sau khi thiếp rời khỏi Tây Ương Quốc, liền một mình tới Nam Văn Quốc. Tuy mang theo rất nhiều tiền, lại không biết làm gì cả, huống chi thiếp là phận liễu yếu đào tơ…May mà thiếp cũng có mắt thẩm mỹ khá tốt, dù sao thì quần áo mặc lúc trước đều là hàng thượng phẩm cả mà, nên thiếp liền giúp mấy hiệu vải phác họa kiểu dáng y phục, mãi tới khi Ngô Ung chàng ấy cũng tới Nam Văn Quốc mở hiệu vải, bọn thiếp đã quen nhau như thế đấy…Những chuyện thế này, thật sự là không thể nói trước. Dân nữ và Hoàng thượng từng là trúc mã thanh mai, vậy mà lúc gặp huynh ấy, thiếp lại không sao kìm lòng được…”.

Ta: “…Vậy, vậy sao, ta, không đau buồn gì đâu. Muội yên tâm đi…”.

Phùng Du Du lại dùng cái ánh mắt “Thiếp hiểu mà, thiếp hiểu hết mà” nhìn ta chòng chọc, sau đó đưa mắt về phía Vô Mẫn Quân, gửi gắm ý tình:

“ Trường Nghi muội, từ nay trở về sau, Hoàng thượng đã là của một mình muội rồi… Muội nhất định phải chăm sóc tốt cho huynh ấy nhé”.

Vô Mẫn Quân cười híp mắt: “Tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi. Chúc hai người trăm năm hạnh phúc”.

Vừa quay đầu lại, Vô Mẫn Quân đã nói bằng vẻ mặt lạnh băng: “Lúc nào mà người không phải của một mình ta chứ?”.

Ta: “…”.

Vốn ta đã bị chuyện của Phùng Du Du và Ngô Ung khiến cho nhức hết cả đầu, gã Vô Mẫn

http://tieulun.hopto.org

Quân lại còn đứng một bên thêm dầu đổ lửa. Ta đây cũng lười để ý tới hắn, nói với Phùng Du Du:

"Không sai, trẫm cũng chúc hai người…trăm năm hòa hợp".

Ngô Ung: "Vâng…Đa tạ Tây hoàng. Tại hạ cũng vì biết ân tình ngày trước giữa ngài và Du Du nên mới nói cho ngài biết những chuyện liên quan đến nội bộ Bắc Xương Quốc. Cũng xem như lễ vật bồi thường".

Ta câm lặng, chỉ thầm nghĩ, cái tên Ngô Ung này đúng là…phá "quốc" chi tử. Chỉ vì thay Phùng Du Du xin lỗi "tình nhân cũ" mà đem cả đống chuyện cơ mật như thế cung cấp cho hoàng đế địch quốc…

Mà cũng không thể nói vậy được. Thật ra sau khi ngẫm lại một hồi, những gì mà Ngô Ung nói cho chúng ta biết, trừ việc giúp ta và Vô Mẫn Quân có thể đánh giá rõ ràng tình hình nội bộ của Bắc Xương Quốc ra, thì chẳng nên cơm cháo gì nữa cả…

Tử đầu đến cuối, hắn cũng chỉ ngồi đó mà ngồi lê đôi mách mấy chuyện thâm cung bí sử cho chúng ta nghe thôi chứ có gì đâu!

Ta thật tình không còn lời nào để nói nữa: "Được rồi, được rồi, không cần làm thế đâu…".

Vô Mẫn Quân lại đột nhiên cất tiếng:

"Du Du tỷ, tỷ đã rời xa Tây Ương lâu thế, không biết hiện giờ có muốn…ở lại đây thêm vài ngày nữa không? Còn về phần Ngô Ung, muội và Hoàng thượng sẽ cử người hộ tống huynh ấy về Bắc Xương Quốc. Dù huynh ấy tự mình nghĩ cách ứng phó nhưng nếu một thân một mình, rất dễ gặp bất trắc. Về phần tỷ, nếu trong bụng đã hoài thai, càng không nên bôn ba khắp nơi như thế".

Phùng Du Du cảm động đáp: "Được".

Ngô Ung: "..".

Thế là, Phùng Du Du liền ở lại trong thiên điện[2].

[2]Điện nằm bên cạnh chính điện.

Ta cũng…không biết nên vui hay nên buồn nữa…

http://tieulun.hopto.org

Chương 28

[54]

Vô Mẫn Quân giữ Phùng Du Du ở lại đương nhiên là có mục đích, nói muốn hộ tống Ngô Ung về Bắc Xương Quốc, tất nhiên lại càng có mục đích.

Chiều tối hôm Phùng Du Du và Ngô Ung tới, Vô Mẫn Quân liền dặn ta gọi Hà Khâm - vị đại tướng quân ra trận chưa được bao lâu lại lóc cóc trở về chỉ bởi địch đã tặng không tám tòa thành chẳng cần đánh nhau nữa - tới, sau đó căn dặn hắn một hồi.

Nội dung cũng đơn giản thôi, tóm lại là: Bắc Xương Quốc và Tây Ương Quốc là hai nước láng giềng thân thuộc, quan hệ hai bên tốt đẹp thuận hòa. Hiện nay Bắc Xương lâm vào cảnh gian thần nắm quyền, nhiễu loạn triều cương. Với tư cách là một nước láng giềng yêu chuộng hòa bình, đề cao chính nghĩa, Tây Ương Quốc chúng ta không thể ngồi yên mà bắt buộc phải ra tay can thiệp. Hơn nữa Ngô Ung lại tìm chúng ta, tỏ ý bản thân sẵn sàng giúp đỡ, vì vậy Hà Khâm mới lôi Ngô Ung, lấy danh nghĩa "thanh quân trắc[1]" để đánh Bắc Xương Quốc.

[1] Cả cụm từ này có nghĩa là: Trừ bỏ gian thần bên cạnh đức vua.

Hà Khâm nghe xong, trịnh trọng gật đầu. Dù sao nếu chúng ta tùy tiện xuất binh, danh không chính, ngôn cũng chẳng thuận thì không tốt chút nào. Giờ đã có tam hoàng tử Ngô Ung đứng chung chiến tuyến, mọi chuyện bỗng chốc trở nên hợp lý hợp tình. Chỉ đáng thương cho Ngô Ung, sáng sớm ngày hôm sau đã bị chúng ta lôi đi, Phùng Du Du lại còn cười dịu dàng mà vẫy tay với hắn:

"Chàng đi nhanh về nhanh nhé…".

Ngô Ung có trở về được hay không thì còn phải xem xem Hà Khâm làm ăn thế nào. Bởi nếu Hà Khâm thắng trận, Ngô Ung là thúc phụ của tiểu hoàng đế, cái vị trí chấp chính không phải của hắn thì còn của ma nào nữa. Đến lúc đó Phùng Du Du còn có thể leo lên vị trí vương phi cũng không chừng…Ừm, tưởng tượng hơi xa thì phải.

Nếu Hà Khâm thua, thì theo ý của Vô Mẫn Quân là vừa lúc có thể lấy Ngô Ung làm điều kiện trao đổi.

http://tieulun.hopto.org

Ta: "…".

Ta không ngăn được hắn, cũng lười ngăn cản. Đây là chiến tranh giữa hai quốc gia, cho dù ta và Ngô Ung có quen biết nhau đi nữa, cũng không thể vì thế mà xông ra cản trở được.

Huống gì…xét theo tình hình hiện tại, tiểu hầu gia đang bị đe dọa cả bởi thù trong lẫn giặc ngoài. Ngô Ung thì ở trong tay chúng ta, chưa biết chừng sẽ có một số người nguyện ý giúp Hà Khâm, chỉ cần có thể hạ bệ tiểu hầu gia là được.

Đến lúc đó Hà Khâm trở mặt, không biết sẽ lại chiếm được mấy tòa thành nữa…

Sau khi Hà Khâm đã tóm cổ Ngô Ung lôi đi rồi, ta lại có chút lo lắng không yên. Vô Mẫn Quân chỉ nói rằng, hắn dùng Hà Khâm là vì Hà Khâm có thể thắng. Ngày trước, Hà Khâm chưa kịp đánh trận nào đã khải hoàn trở về, ta không biết năng lực của Hà Khâm cao đến thế nào, song nếu Vô Mẫn Quân đã nói thế, chắc hẳn cũng không phải tầm thường.

Phùng Du Du hoàn toàn chẳng hay chẳng biết gì, ngày ngày ở trong cung. Cũng có lúc ta muốn ngồi xuống cùng nàng nói đôi ba câu chuyện, lại ngại thân phận cách biệt, sợ nàng hiểu lầm gì đó nên không tiện tới thăm. Chẳng ngờ Vô Mẫn Quân lại nhìn ra suy nghĩ của ta, liền thay ta tới nói chuyện giúp nàng cho khuây khỏa, không chỉ thế, còn nói rất hăng say, vui vẻ.

Ta chỉ có thể…Ta chỉ có thể…lấy thế làm mừng…

***

Chẳng bao lâu sau, tin Hà Khâm thắng trận đã truyền về. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta và Vô Mẫn Quân, tiểu hầu gia hoàn toàn không được lòng dân chúng Bắc Xương, lại càng không được lòng thần thánh. Sau khi biết được Ngô Ung cùng chiến tuyến với đội quân của đại tướng Hà Khâm, rất nhiều nhóm dân chúng đều âm thầm hỗ trợ. Khi cánh cổng biên thành của Bắc Xương Quốc mở ra, Hà Khâm tiến quân vào trong thành, đối xử với bách tính cực kỳ tử tế, hoàn toàn không làm việc gì tổn thương đến họ, cũng không cho phép thuộc hạ của mình có hành vi bức hiếp dân chúng.

Sau đó, mọi chuyện dần dần trở nên vô cùng thuận lợi. Hà Khâm cứ thế lôi theo Ngô Ung đánh thẳng tới Hoàng Thành, một bên là đội quân trung thành đến chết với tiểu hầu gia, một bên là đội quân gồm lính của Hà Khâm và những kẻ quyết tâm muốn lôi tiểu hầu gia xuống khỏi vị trí nhiếp chính vương, hai bên cứ thế kèn cựa nhau giữa Hoàng Thành.

Về phần mình, ta vừa phải quan tâm chiến sự bên ngoài, vừa phải lo lắng cho bệnh tình của Thái sư.

http://tieulun.hopto.org

Năm nay Thái sư đã hơn bảy mươi tuổi, trước đây khỏe mạnh dẻo dai thật đấy, nhưng dù sao tuổi cũng đã cao rồi. Từ lúc vào xuân, thân thể Thái sư bắt đầu có vấn đề, liên tục phải xin nghỉ vì đau ốm. Ấy vậy mà Thái sư vẫn hoàn thành tốt trách nhiệm của mình, hoàn toàn không có ý định cáo lão hồi hương.

Có một vị Thái sư như thế, ngay cả ta cũng phải cảm động thay cho Vô Mẫn Quân. Chỉ là hiện tại Thái sư cứ đau ốm liên miên, sắc mặt cũng càng ngày càng kém, thực sự ta không đành lòng. Một cụ già đã đến tuổi xế chiều, vốn dĩ phải được ở nhà, hưởng thụ niềm vui quây quần bên con cháu, ấy vậy mà vì xã tắc giang sơn, vì phải ở bên cạnh trông nom một gã hoàng đế chẳng đáng tin cậy như ta, Thái sư phỏng chừng chưa hề có được một ngày nghỉ.

Ta nói chuyện này cho Vô Mẫn Quân nghe. Vô Mẫn Quân đối với Thái sư cũng rất có cảm tình, không khỏi lo lắng.

Nói hết nước hết cái, khuyên can mãi, Thái sư mới tạm thời không vào triều nữa, an tâm ở nhà dưỡng bệnh.

Vấn đề là trong lòng Thái sư vẫn không sao quên được tình hình chiến sự ở đất Bắc Xương cách trở xa xôi. Thấy vậy, ta liền sắp xếp cho một người lanh lợi, đứng sát bên cạnh ta và Vô Mẫn Quân nghe tin cấp báo từ phương xa truyền về, sau đó lập tức tới phủ Thái sư nói lại cho ông nghe. Đôi khi có tin gì bất lợi, ta đều dặn hắn giấu đi, tóm lại, chỉ báo tin vui, không báo tin buồn.

Thái sư ở trong phủ an tâm dưỡng bệnh. Ngự y trở về từ phủ Thái sư có nói, thân thể ông đã bắt đầu chuyển biến tốt lên, nghe vậy, ta cũng cảm thấy yên lòng.

Cùng lúc này, Hà Khâm cũng báo về một tin tức tốt.

Tuy tin tốt, lại khiến người ta nghe xong mà ngỡ ngàng.

Bởi vì trận quyết chiến chính thức còn chưa kịp bắt đầu, tiểu hầu gia đã lăn ra chết do bị ám sát. Theo như những gì nghe được từ hạ nhân trong phủ Hầu gia, bọn họ chỉ thấy được bóng của một nữ tử.

[55]

Lẽ đương nhiên, cả ta và Vô Mẫn Quân đều nhớ tới nữ tử có chút kỳ lạ kia. Song, rốt cuộc có phải nàng làm hay không thì chúng ta chẳng tải nào biết được.

Cây đổ khỉ tan, tiểu hầu gia vừa chết, đám lính còn lại cũng rệu rã như nắm cát rời, liên tục bị đánh lui. Hà Khâm vâng theo nhưng gì Vô Mẫn Quân dặn trước, không đợi đám người

http://tieulun.hopto.org

Bắc Xương Quốc kịp hoàn hồn đã lén lút dẫn theo Ngô Ung cùng đại quân về Tây Ương Quốc.

Mọi người thấy thế đều trợn mắt há mồm vì kinh ngạc: Ngô Ung lại bị lôi về thật!!!

Đây là suy tính của Vô Mẫn Quân, đương nhiên có lý mười phần. Dù Hà Khâm tới giúp đỡ Bắc Xương Quốc thì hắn ta rốt cuộc vẫn là tướng quân của Tây Ương Quốc, nếu quả thật cứ lơ ngơ dùng dằng không đi, chẳng may tương lai Bắc Xương Quốc trở mặt, Hà Khâm thân ở Hoàng Thành, biết lấy gì mà chống đỡ ?

Hắn về Tây Ương cùng với Ngô Ung khiến cho đám người Bắc Xương Quốc không chỉ không làm gì được hắn, ngược lại còn phải đề nghị Tây Ương Quốc thả Ngô Ung trở về. Lý do rất đơn giản, trừ Ngô Ung ra thì hiện giờ cũng chẳng còn kẻ nào đủ tư cách ngồi lên cái ghế nhiếp chính vương, bằng không, kết cục của kẻ đó cũng giống như tiểu hầu gia mà thôi.

Đương nhiên, chúng ta hồi đáp rằng, Tây Ương Quốc giữ Ngô Ung lại cũng chẳng để làm gì, có điều Hà Khâm cũng đã nếm mật nằm gai một thời gian dài như vậy (thực tế cũng không đến nỗi vất vả cỡ ấy, chẳng qua vẫn cần nói quá lên một chút). Tóm lại, Tây Ương Quốc vì Bắc Xương Quốc mà tốn biết bao sức người sức của, nếu cứ tùy tiện nói một câu như thế là xong thì không ổn chút nào. Bắc Xương Quốc mới đáp lại rằng, họ đồng ý dâng thêm cho Tây Ương Quốc hai tòa thành nữa.

Bởi lần trước hoàng đệ viết thư cho ta có nói rằng, vùng biên của Đông Nguyên Quốc bị Bắc Xương Quốc quấy rối liên miên, buôn bán trao đổi cũng rất bất công, ta liền nhân cơ hội này nêu ý kiến, hy vọng Bắc Xương Quốc có thể thiết lập mối quan hệ hữu hảo với Đông Nguyên Quốc, cũng phải cam đoan sau này không được xâm lấn biên giới của Đông Nguyên Quốc nữa. Thật ra ta cũng có chút sầu lo, Bắc Xương Quốc đã tan tác đến thế này rồi mà vẫn có thể bức hiếp được Đông Nguyên Quốc…Cho dù hiện thời Đông Nguyên Quốc đang trong giai đoạn phục hồi thật đấy, nhưng có vẻ giai đoạn này cũng kéo dài hơi lâu rồi thì phải…

Ta ngỏ lời với Vô Mẫn Quân, không biết có thể để Bắc Xương Quốc thay Đông Nguyên Quốc cống nộp số vàn bạc châu báu, dê bò vải vóc hằng năm không. Vô Mẫn Quân đồng ý không hề do dự, thế là Bắc Xương Quốc lại có thêm một gánh nặng phải vác trên vai.

Kỳ thực, trừ Ngô Ung ra, người Bắc Xương Quốc cũng không phải hạng dễ nhượng bộ gì, chẳng qua bọn họ đã được tận mắt chứng kiến sự dũng mãnh thiện chiến của Hà Khâm. Hiện giờ tình hình Bắc Xương Quốc đang rất hỗn loạn, nếu chúng ta lại thừa nước đục thả câu, chỉ sợ hậu quả sẽ không đơn giản là hai tòa thành thôi đâu…

Đưa mắt nhìn sang, quả nhiên thấy Vô Mẫn Quân đứng ngồi không yên, nhưng ta và hắn đang đổi thân xác với nhau, nếu thân chinh ra trận sẽ gặp nhiều điều bất tiện, huống gì…ta

http://tieulun.hopto.org

cũng không thích chiến tranh. Nếu có thể dùng thủ đoạn này từ từ đánh bại Bắc Xương Quốc sẽ tốt hơn nhiều so với việc khai chiến, gây cảnh lầm than cho bách tính.

Vô Mẫn Quân biết trong lòng ta nghĩ gì, cũng không ngăn cản. Ta cảm thấy hắn đã có chút thay đổi so với trước đây, cũng vì thế mà vui mừng, đắc ý không thôi.

Hà Khâm thắng trận trở về, cả Tây Ương ngập trong bầu không khí hân hoan, ngay cả Thái sư vốn đang nằm trên giường bệnh cũng đột nhiên phấn chấn hẳn lên mà vào châu sáng. Ta thấy thế cao hứng vô cùng, bất luận thế nào thì Thái sư vẫn cứ là một trợ thủ đắc lực.

Sau khi bãi triều, rất nhiều người vây lấy Thái sư mà thăm hỏi, dù gì ông cũng đã vắng mặt một thời gian. Thái sư có vẻ hòa ái dễ gần hơn, miệng cứ nở nụ cười tủm tỉm như một ông lão chất phác bình thường vậy.

Chờ những người khác đều tản đi rồi, Thái sư liền ngỏ ý muốn nói chuyện riêng với ta. Ta nghe thế bèn vội vàng gật đầu dồng ý.

Thái sư là người lên tiếng trước: "Hoàng thượng, chuyên xảy ra năm đó, kỳ thật lão thần cũng có cái sai".

Ta ngơ ngác không hiểu ra sao, chẳng biết Thái sư đang nói đến chuyện gì.

Thái sư lại tiếp: "Năm đó, Tiên hoàng có ý định như thế, thần rõ ràng có biết, cũng từng muốn can ngăn, đến cuối cùng vẫn để mọi chuyện diễn ra như vậy…Thần là nguyên lão tam triều, đã tận mắt nhìn thấy cả thế hệ Tiên hoàng vì ngôi cửu ngũ kia mà đấu đá, mà tranh giành, biết rõ cái ngai hoàng đế có thể khiến cho huynh đệ tương tàn, cạn ân cạn nghĩa với nhau đến mức độ nào, khiến triều đình cùng thiên hạ hỗn loạn ra sao".

Ta: "…Ừm, ừm".

Rốt cuộc ông ấy muốn nói gì? Lẽ nào …có liên quan đến những vết thương trên cơ thể Vô Mẫn Quân sao?

Phỏng chừng thấy câu trả lời của ta có chút miễn cưỡng, Thái sư cũng chỉ cười mà nói tiếp:

"Thần biết, Hoàng thượng vẫn còn để bụng chuyện năm đó…Đúng vậy, ca ca của người… A, có lẽ người cũng không muốn thừa nhận ngài ấy là ca ca của mình đâu nhỉ? Haizz, việc làm của ngài ấy quả thực rất quá đáng, còn nhỏ vậy mà đã biết dùng thủ đoạn độc ác đến thế để đối phó với người khác…".

http://tieulun.hopto.org

Ta: "…".

Sao ta cứ cảm thấy hình như mình đã đoán trúng vấn đề rồi?! Quả nhiên có liên quan đến những vết thương trên cơ thể Vô Mẫn Quân! Là do ca ca của Vô Mẫn Quân gây ra sao ? Từ trước đến giờ ta vẫn nghe nói hoàng đế Tây Ương chỉ có độc nhất một nhi tử là Vô Mẫn Quân, cũng chính là Thái tử thôi cơ mà?! Từ lúc nào hắn lại có thêm một ca ca nữa ?!

Thái sư không phát hiện vẻ nghi hoặc trên mặt ta, chỉ phóng tầm mắt nhìn lên bầu trời cao rộng không một bóng mây bên ngoài, cảm thán:

"Haizz, phỏng chừng thật sự có cái gọi là ý trời, ngài ấy lại đột ngột qua đời…Khi đó, thần dẫn người từ trong mật thất đi ra, thấy trên thân thể người nơi nơi đều là những vết thương ứa máu, vậy mà suốt bấy lâu thần lại chẳng biết gì, thật là…".

Ta thấy dường như Thái sư sắp rơi lệ đến nơi, vội vàng lên tiếng: "Ta không trách ông, không trách ông, người không biết không có tội…".

Thái sư đưa mắt nhìn ta, chỉ cười mà rằng:

"Dường như từ sau khi Trường Nghi công chúa tới đây, tính tình Hoàng thượng đã thay đổi rất nhiều, ôn hòa hơn trước…Thần biết, người mà Hoàng thượng hận nhất vẫn là Tiên hoàng…Tiên hoàng rõ ràng biết người gặp phải chuyện gì, vậy mà vẫn nhắm mắt làm ngơ…".

Thái sư thở dài, nói:

"Quan hệ phụ tử hai người bất hòa như thế, cũng là chuyện trong dự kiến. Hiện giờ Hoàng thượng không trở thành một vị bạo quân khiến người người sợ hãi đã là may mắn của Tây Ương…Có điều, việc này e rằng có mối liên hệ sâu xa nào đó với Trường Nghi công chúa, lão thần nói có đúng không?".

Dứt lời, dường như ông ấy lại một lần nữa sa vào những hồi ức năm xưa:

"Khi ấy người tấn công Đông Nguyên Quốc, lúc đầu lý do rất hợp tình hợp lý, thế nhưng về sau lại dường như chỉ đơn thuần vì muốn giết người mà thôi, quả thật khiến thần lo lắng vô cùng…Cũng may, giờ Hoàng thượng đã không còn ham thích giết chóc như trước nữa".

Ta nói: "Đúng vậy…Ngày đó, đầu óc ta cũng không được rõ ràng cho lắm…".

Thái sư nghe vậy chỉ cười:

http://tieulun.hopto.org

“Thật ra cũng không thể nói như thế được, chung quy người vẫn là vì Tây Ương Quốc, vì đại nghiệp thống nhất thiên hạ mà thôi. Bất quá, chuyện này không thể cứ dựa vào vũ lực mà được. Hiện giờ người võ công trác tuyệt, có thể đánh đông dẹp bắc không kiêng nể một ai, dù vậy những mảnh đất mà Hoàng thượng chiếm được, có mấy người thật sự thuần phục? Nếu chúng ta sử dụng thủ đoạn khác, kết quả sẽ tốt hơn rất nhiều…Giống như chuyện Bắc Xương Quốc lần này vậy. Dân chúng Bắc Xương vì chuyện tặng không mười tòa thành mà mất hẳn niềm tin vào hoàng tộc, còn người lại đối xử tử tế nên bọn họ liền can tâm quy thuận Tây Ương, không phải sao? Tuy rằng chuyện địch quốc dâng đất cho chúng ta là chuyện hy hữu chẳng mấy khi xảy đến, nhưng sự việc lần này cũng đủ để chúng ta hiểu rằng, muốn thống trị thiên hạ, bên cạnh sức mạnh còn cần có tấm lòng nhân đức nữa. Lần này Hà Khâm đại thắng trở về, lại không phải trực tiếp đánh trận, thương vong của quân Tây Ương chưa đến trăm người, đây là chuyện trước nay chưa hề có, đều là nhờ vào sách lược anh minh của Hoàng thượng đó thôi”.

Ta liên tục gật đầu tán thành:

“Thái sư nói rất đúng…Trẫm hứa từ nay về sau sẽ không tùy tiện sử dụng vũ lực nữa”.

Ta thầm nhớ trong đầu những điều Thái sư vừa chỉ dạy, định bụng lát nữa sẽ nói lại cho Vô Mẫn Quân nghe.

Thái sư gật đầu:

“Hoàng thượng, bây giờ người đã tốt lắm rồi. Thiên hạ này, bốn đất nước này, tương lai đều sẽ là của Tây Ương thôi. Xin người nghìn vạn lần đừng để bản thân bị trói buộc bởi những chuyện trong quá khứ”.

Tuy không biết “chuyện trong quá khứ” ấy là chuyện gì, có điều thấy vẻ mặt Thái sư nghiêm trang mà đau xót, ta liền vội vã gật đầu: “Nhất định là thế, nhất định là thế”.

Thái sư chỉ tay về phía những đóa nghênh xuân bên ngoài, nói:

“Những bông hoa đó, trải qua một một mùa đông rét mướt, cuối cùng đã có thể rực rỡ khoe sắc với đời. Chẳng phải cũng giống Hoàng thượng, cho dù đã trải qua quá khứ đau thương, vẫn có thể vươn vai, trở thành một vị minh quân được dân chúng tin yêu đó sao… Đáng tiếc, lão thần không thể chờ được ngày người thống nhất thiên hạ…”.

Chẳng biết vì sao mắt ta đột nhiên nhòe lệ, vội vàng nhìn về phía những đóa nghênh xuân. Hiện tại chúng nở đẹp hơn lúc mới vào xuân rất nhiều, đang là thời điểm xinh đẹp nhất, xinh tươi nhất, chiếm một khoảng không gian cực lớn trong ngự hoa viên, màu vàng chói mắt nhẹ nhàng lay động trong gió mát, giống như vô số những dải lụa vàng bị cơn gió bướng bỉnh thổi

http://tieulun.hopto.org

tung lên.

Ta khẽ lau đi hàng lệ đang trào ra, nói:

“Thái sư, ông nói lung tung gì thế…Ông nhất định có thể nhìn thấy ngày đó mà”.

Thái sư chẳng trả lời.

Ta từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Thái sư dựa lưng vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, tựa như một cụ già đột nhiên ngủ thiếp đi.

Năm Phong Thuận thứ nhất của Tây Ương Quốc, tam triều nguyên lão, Thái sư đời đầu, đã tạ thế.

Chương 29

[56]

Tại mảnh đất nơi Thái sư an nghỉ, trận mưa xuân đầu tiên rả rích rơi, liên miên không dứt suốt cả một ngày, chẳng khi nào ngơi nghỉ.

Ta khóc đến độ hai mắt đỏ hồng. Từ ngày Thái Sư nhắm mắt ra đi, chỉ cần nghĩ đến chuyện ấy là nước mắt ta lại trào ra, không tài nào ngừng được. Vô Mẫn Quân vẫn lặng lẽ không nói câu nào. Hắn rất hiểu ta, không hề an ủi, cũng chẳng hề nói mấy thứ vớ vẩn như “Nàng đừng khóc nữa”…

Thái Sư qua đời, bá quan văn võ đều bật khóc nghẹn ngào, cả Tây Ương ngập trong sắc tráng của áo tang. Chẳng cần ai hô hào, ép buộc, chỉ đơn giản là hành động xuất phát từ tâm ý của mỗi người con đất Tây Ương, vượt xa đám tang ngày trước của Tiên hoàng.

Ngày hạ táng Thái sư, mặt Vô Mẫn Quân không có bất cứ cảm xúc gì cả nhưng ta biết, bên dưới vẻ bình tĩnh lạnh lùng kia là thứ tình cảm nóng cháy thế nào.

Nói đến cũng thực trêu ngươi, khi người cha ruột thịt của mình qua đời, tâm tình của cả ta và Vô Mẫn Quân đều chẳng bị ảnh hưởng là bao, Vô Mẫn Quân thì khỏi nó, hoàn toàn không có chút động lòng. Còn lần này Thái sư giá hạc về tây, đột nhiên thấy ngơ ngác, rồi lại hốt hoảng đến lạ lùng.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân ngồi bên nấm mộ của Thái Sư, dùng bùn nhào bên này, nắn bên kia, cuối cùng nặn ra một "Thái sư" hình tam giác. Hắn đặt nó bên cạnh nấm mồ vừa đắp, thản nhiên nói:

"Lúc ấy Thái sư nhìn có vẻ giận lắm, thật ra trong lòng rất vui mừng".

Ta dùng vạt áo len lén che kín mắt mình, chẳng dám bật khóc nức nở trước mặt quần thần lần nữa.

Lúc trở về, ta và Vô Mẫn Quân ngồi chung một chiếc kiệu. Nhìn thấy hai tay Vô Mẫn Quân dính đầy bùn đất, ta liền nghĩ đến chuyện Thái Sư đã bị chôn sâu dưới lòng đất âm u ẩm ướt kia, không kìm được mà bật khóc nghẹn ngào. Vô Mẫn Quân chẳng nói gì, chỉ nhẹ nhàng hôn đi nước mắt của ta.

Ta đưa mắt nhìn hắn, hắn liền giơ hai tay lên, giải thích: "Tay ta có bùn".

Thế là ta nhào vào vòng tay hắn, òa khóc như đứa trẻ.

***

Sau khi hạ táng Thái sư xong, cũng là lúc phải chọn ra một vị thái sư mới. Thái sư cũng có vài học trò vô cùng tâm đắc, trong đó có một người Vô Mẫn Quân tương đối hài lòng, tên là Hà Thần. Hà Thần năm nay năm mươi tuổi, cũng không phải quá già, làm việc trong triều vẫn rất cần cù chăm chỉ. Lúc này ta chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ nhiều như thế, liền làm theo lời dặn của Vô Mẫn Quân, để hắn làm Thái sư. Ngoại hình Hà Thần không có gì nổi bật, điểm khiến người ta chú ý nhất, chính là một nốt ruồi đỏ ngay giữa ấn đường[1].

[1] Điểm chính giữa hai hàng lông mày.

Trước đây ta chưa từng thấy hắn bao giờ, sau khi Thái sư qua đời mới diện kiến, vừa nhìn một cái đã gật gù rằng nốt ruồi đỏ giữa trán hắn quả thực khiến người muốn quên cũng không quên được. Đó chẳng phải là nốt chu sa- nốt ruồi mỹ nhân hay sao…

Thái Sư qua đời, những việc phải làm cũng nhiều hẳn lên. Ta và Vô Mẫn Quân mỗi ngày đều phải xử lý chính sự đến tận khuya. Ước chừng nửa tháng sau, ta và hắn mới có cơ hội ngồi xuống nói chuyện cho tử tế.

Ta nói lại với hắn những điều Thái sư dặn dò ngày đó, cũng chính việc làm sao mới có thể làm một vị minh quân, đồng thời nhắc đến nguyện vọng muốn được nhìn thấy ngày bốn quốc

http://tieulun.hopto.org

gia thống nhất làm một của ông ấy.

Cuối cùng, ta mới nói đến mấy câu Thái sư kể ngày trước, hỏi Vô Mẫn Quân xem rốt cuộc năm đó đã xảy ra những chuyện gì.

"Chuyện cũ năm xưa" trong miệng Thái sư, cái chuyện mà Thái sư vẫn lòng mang hổ thẹn ấy, rốt cuộc là gì?

Có điều, hỏi thì hỏi thế thôi, ta cũng không quá kỳ vọng Vô Mẫn Quân sẽ nói cho ta biết thật.

Trước đây, ta có rất nhiều cơ hội để tìm hiểu, cũng từng hỏi Vô Mẫn Quân không ít lần, thế nhưng hắn nếu không phải ngay lập tức chuyển đề tài thì cũng nói qua quýt cho xong, kể cả lần ở trong mật thất. Lần này, dường như hắn cũng chẳng có lý do gì để nói cho ta nghe chuyện ấy cả.

Ngoài dự đoán của ta, Vô Mẫn Quân chỉ trầm tư trong chốc lát liền cất tiếng: "Thái Sư nghĩ quá nhiều rồi, từ trước tới nay ta chưa hề trách Thái sư, ngược lại, ta còn phải mang ơn ông ấy".

Ta nói: "Vậy sao…".

Vô Mẫn Quân lại nói:

"Trước kia không phải nàng rất tò mò những vết thương trên người ta từ đâu mà có sao? Còn cả việc tại sao ta lại hiểu rõ về căn mật thất kia đến thế… Thật ra, trước năm mười tuổi, trừ lúc mới lọt lòng chưa biết chập chững bước đi ra, toàn bộ khoảng thời gian còn lại ta đều sống ở trong đó".

Có đánh chết ta cũng không ngờ được tới khả năng ấy, trợn tròn hai mắt: "Đều sống ở trong đó… ?".

Khó trách hắn lại tường tận về nơi ấy thế, có điều "đều sống ở trong đó", chẳng lẽ lại không phát điên sao…

Vô Mẫn Quân nói: "Còn về những vết thương kia, là do gã 'ca ca' trong miệng Thái sư gây ra thôi. Hắn tên là…".

Vô Mẫn Quân suy tư trong chốc lát mới tiếp lời: "Hắn tên là Vô Mẫn Quân".

http://tieulun.hopto.org

Ta càng cảng chẳng hiểu ra sao cả: “Cả hai đều tên là Vô Mẫn Quân sao? Chả lẽ Tiên hoàng lại lười như thế, có cái tên cũng không chịu nghĩ cho tử tế?”.

Vô Mẫn Quân bật cười: “Không phải vậy, mà là trên thế gian này vốn chỉ có thể tồn tại một Vô Mẫn Quân mà thôi!”.

Ta vẫn chẳng hiểu ra sao: “Ừm… Chàng nói tiếp đi”.

“Tiên hoàng… cũng chính là phụ hoàng của ta, lúc còn làm thái tử có bảy huynh đệ. Bọn họ vì tranh đoạt ngôi hoàng đế của Tây Ương mà bày mưu tính kế không ngừng, cuối cùng, Tiên hoàng đành phải cắn răng giết toàn bộ những người anh em khác của mình… Đương nhiên, cũng có một hai người là do tự đấu đá lẫn nhau mà chết. Phụ hoàng ta vì thế mới quyết tâm rằng, để trong cung được an bình, để bách tính được sống yên ổn, ông chỉ cần một thái tử mà thôi, đồng thời vị thái tử đó chỉ có thể do chính cung hoàng hậu sinh ra. Ta chỉ có tỷ muội, ấy là vì những phi tử khác nếu sinh được nam hài…. sẽ lập tức bị ma ma đỡ đẻ bóp chết ngay tại chỗ”.

Ta sợ hãi hít một hơi: “Vì cái thứ gọi là ‘nghĩ lớn’ đó mà làm mấy chuyện bất nhân như thế…”.

Vô Mẫn Quân nói: “Ừ, có lẽ cũng chính bởi nguyên nhân ấy, người tính không bằng trời định, mẫu hậu của ta thật vất vả mới hoài thai, kết quả lại sinh đôi. Ca ca của ta ra đời trước, ta thì ra sau một chút, phụ hoàng vốn dĩ định bóp chết ta, đến cuối cùng lại quyết định giấu giếm sự tồn tại của ta, nếu ca ca gặp chuyện bất trắc, liền lấy ta ra thay thế. Bởi vậy thái phó dạy học cũng như sư phụ dạy võ của ta và ca ca đều giống hệt nhau, chẳng qua ta chỉ có thể sống trong mật thất. Những người biết tới sự tồn tại của ta, chỉ có phụ hoàng, Thái sư và hai vị sư phụ. Còn mẫu hậu của ta, sớm đã qua đời vì sinh khó…Tận hai đứa trẻ, cũng thật khổ cho bà”.

“Sau này, ca ca biết đến sự tồn tại của ta, coi ta là một mối uy hiếp cực kỳ lớn nên mới lén lút theo sau khi sư phụ tới dạy võ công cho ta. Vị sư phụ đó tuy võ công cao cường nhưng lại không có được cái tâm của người học võ. Ông ta chắc chắn ca ca ta tương lai sẽ lên ngôi hoàng đế nên không chỉ đồng ý cho hắn tới chỗ ta, còn giúp hắn dùng những hình phạt do Lưu Thiện nghĩ ra để hành hạ ta. Đương nhiên, ông ta không dám tự mình xuống tay, chỉ góp chút sức mỗi khi ta giãy giụa chống trả mà thôi. Phụ hoàng ta cũng biết chuyện này, lại không hề ngăn cản, chỉ khi ca ca ta muốn dùng ‘Cắt tai’ đối phó với ta, ông ta mới ra mặt ngăn cản. Lý do là bởi nếu ta mất một tai thì không giống ca ca nữa rồi, mà không giống, sao gọi là ‘thế thân’ được?”.

Giọng điệu của Vô Mẫn Quân rất thờ ơ, ngay cả giọng kể của tiên sinh kể chuyện ngoài chợ còn lên bổng xuống trầm hơn giọng hắn. Vậy mà ta lại nghe đến xuất thần, hơi thở cũng vô

http://tieulun.hopto.org

thức bị đè ép lại, lồng ngực như bị ai đó dùng sức bóp, đau đớn vô cùng.

"Đến khi mười tuổi, ta giết chết hắn. Gã 'Vô Mẫn Quân' đó chết rồi, ta liền trở thành Vô Mẫn Quân. Bởi vì ta gầy gò hơn hắn, trên người lại chi chít vết thương, phụ hoàng liền công bố với bên rằng ta bị bệnh, phải tĩnh dưỡng hơn một tháng. Ngày ngày dùng nhân sâm, linh chi bồi bổ thân thể, cuối cùng cũng đã giống hệt được với ca ca ta. Sau đó, ta giết gã sư phụ dạy võ cho mình, dùng chính những chiêu thức mà hắn đã truyền thụ cho ta. Còn về phần vị thái phó…Thực ra ông ta cũng đâu có tới được lần nào, người tới, đều là Thái sư. Thái sư là người đối xử với ta tốt nhất, chí ít tốt hơn bất cứ kẻ nào mà ta biết năm đó".

Thì ra ca ca của Vô Mẫn Quân không phải chết không rõ lý do, mà là do hắn giết.

Nghe vậy ta hoàn toàn chẳng hề thấy kinh ngạc, chỉ âm thầm cảm thấy may mắn.

Vô Mẫn Quân buông thõng hai tay: "Đấy, chuyện xưa kể xong rồi".

Ta nghĩ, việc này sao có thể coi là một câu chuyện xưa được, nếu có thể, ta chỉ mong nó hoàn toàn chỉ là chuyện bịa ra mà thôi.

Không nhịn được vươn tay lên chạm nhẹ vào vành tai trái của Vô Mẫn Quân, vết thương tuy không quá rõ ràng nhưng chỉ cần chạm tới là có thể cảm nhận được nơi ấy gồ lên, hoàn toàn khác với da thịt xung quanh.

Vô Mẫn Quân kéo tay ta xuống:

"Cái mặt gì thế kia? Chuyện đã lâu lắm rồi, ta cũng đã sớm không cảm thấy gì nữa".

Ta cảm giác như đôi mắt mình hơi ươn ướt, liện vội vàng ra vẻ thoải mái mà nói đùa rằng:

"Lúc nhỏ chàng bị đối đãi như vậy, lớn lên mới chỉ biến thái đến cấp độ này thôi, đúng là ông trời thương xót".

Vô Mẫn Quân cũng bật cười: "Ừ, nói đúng lắm".

Ta đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân, lại thấy trong lòng khó chịu vô cùng. Vô Mẫn Quân cũng liếc mắt nhìn ta, sau đó nhắm nghiền mắt lại, chu mỏ ra: "Hôn một cái đi?".

"…"

http://tieulun.hopto.org

Tuy biết là hắn cố ý, ta vẫn thấy cái cách làm ấy thực sự rất đáng ăn tát.

Ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng ta hôn nhẹ lên má hắn.

[57]

Trước đây ta rất tò mò muốn biết Vô Mẫn Quân đã gặp phải những chuyện gì trong quá khứ, đến lúc được kể cho nghe rồi, lại chỉ mong bản thân mình chưa hề hay biết.

Từng chi tiết vụn vặt tưởng như đã bị lãng quên, nay lại ào lên như sóng triều. Ví như có lần Vô Mẫn Quân nói, hắn trốn trên xà nhà nghe lén người ta nói chuyện, đó là việc của bày năm về trước, khi đó hắn mười hai. Còn cả lần đụng độ với thích khách ở Đông Nguyên Quốc, hắn có nói rằng: "Ngươi đang nghi ngờ năng lực của trẫm đấy hử?? Nói cho ngươi biết, từ năm mười tuổi…".

Hắn chưa hết nhắc tới những việc trước năm mười tuổi.

Còn cả đống thức ăn ôi thiu củng vô số những ngọn nến được tích trữ trong mật thất.

Ta hôn Vô Mẫn Quân xong, liền thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên: "Được rồi, chuyện từ xưa lơ xưa lắc, ta để trong lòng không có cảm giác gì, nói ra rồi cũng vẫn chẳng thấy gì, nàng cũng đừng nghĩ nhiều quá…Hiện tại vấn đề cần được quan tâm nhất chính là làm thế nào hai chúng ta mới đổi lại được thân thể".

"Ừm", ta gật đầu

Ước chùng mười ngày sau, khi trời đã tối đen, một cái bong bé xíu nhảy vào Chưởng Càn điện - là Bánh Bao!

Sau khi ta và Vô Mẫn Quân nhận ra đó là Bánh Bao, liền một tay nhấc nó lên, một tay thì châm nến, lại thấy trên cổ nó có một sợi dây vòng quanh, trên sợi dây là một túi vải nhỏ đang lủng lẳng.

Bánh Bao chỉ chỉ vào túi vải trên cổ mình: "Chi chi chi!!!".

Ta vươn tay, cởi sợi dây ra, gỡ túi vải xuống, đổ thứ bên trong ra nhìn thử, mới thấy có hai viên thuốc cùng một tờ giấy nhỏ.

Trên tờ giấy viết:

http://tieulun.hopto.org

Tiểu nữ tìm được sư phụ rồi, ông ấy đã cho tiểu nữ thuốc. Nhị vị ăn đi, nhớ kỹ, chỉ có hai người yêu nhau, ăn xong thuốc này mới có thể đổi lại được thân thể, nhưng cũng chỉ có thể duy trì trong vòng mười hai canh giờ. Tuy vậy, hai người vẫn có thể nhân cơ hội này mà làm nốt nghi lễ phu thê.

Phần cuối có đề tên Tư Đồ Hữu Tình.

Ta đưa tờ giấy cho Vô Mẫn Quân xem, sau đó nhặt thử một viên thuốc lên, săm soi dưới ánh đèn một hồi. Trông nó cứ đen kìn kịt, ngửi thư một hơi, chỉ thấy vị đắng xông vào trong mũi. Vô Mẫn Quân xem xong tờ giấy liền lập tức đốt ngay, sau đó mới sán lại gần, hỏi: "Chính là thứ này sao?".

Bánh Bao ưỡn ngực: "Chi..", bộ dạng trông đắc ý ra trò.

Ta thấy có chút buồn cười, liền bảo: "Đợi ta một chút".

Sau đó xuống giường, lấy giấy bút được chuẩn bị sẵn ở một bên ra, mài mực rồi viết mấy chữ hồi âm: "*Cảm tạ, mong sư phụ muội đừng mất hút thêm lần nữa".*

Đặt bút xuống, ta nhét tờ giấy vào trong túi vải, buộc lên cổ Bánh Bao, nó "chi" một tiếng, lặng lẽ lủi đi, khẽ khàng hệt như khi đến.

Vô Mẫn Quân thì vẫn đang cầm viên thuốc kia mà soi trái soi phải, soi chán liền quay sang nói với ta: "Đừng uống vội, đợi sáng ngày mai sai ngự thiện phòng mang một con gà với một con vịt tới đây, cho chúng nó ăn thử".

Ta hỏi: "Chàng sợ có độc sao?".

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp: "Không phải ta sợ, chỉ có điều cẩn thận vẫn tốt hơn. Huống gì…nếu thuốc này đã có thể giúp người ta hoán thân đổi xác, chắc hẳn cũng sẽ có tác dụng với gà vịt".

Ta: "…".

"Tùy chàng…" Ta bỏ hai viên thuốc ấy vào bình, cất cẩn thận.

Ngày hôm sau, Vô Mẫn Quân thực sự sai ngự thiện phòng mang một con gà với một con vịt đến, lại còn bảo hạ nhân mang thêm một chiếc lồng làm từ gỗ tới luôn. Sau khi đuổi hết người hầu đi rồi, ta và Vô Mẫn Quân bèn véo một mảnh nhỏ từ viên thuốc của mình ra cho hai con vật đó ăn. Đương nhiên, chẳng con nào chịu nuốt cả, thế nên chúng ta chỉ có thể cố sống

http://tieulun.hopto.org

cố chết nhồi vào bằng được…

Sau khi cho ăn xong, hai ta liền thả chúng vào lồng. Kế đó ta và Vô Mẫn Quân cùng nhau ra ngoài tản bộ, ước chừng một nén nhang mới trở lại Chưởng Càn điện. Chúng ta mở lồng gỗ, thả gà vịt ra ngoài, chỉ thấy cả hai con vẫn khỏe mạnh bình thường, hơn nữa lại còn xảy ra them một chuyện rất…kinh dị nữa…

ấy là cả gà lẫn vịt đều cực kỳ hoảng loạn, nhìn chòng chọc vào đối phương mà "quác quác" với "quàng quạc" không ngừng. Đến cả cách đi của chúng trông cũng thật kỳ lạ, giống như cả hai đều không quen với thân thể hiện thời của chúng vậy…

Ta nhìn thế mà dở khóc dở cười: "Xem ra có hiệu quả thật rồi, hơn nữa không chỉ với người".

Vô Mẫn Quân cũng gật đầu, vẻ mặt rất vừa lòng: "Đúng thế".

Kết quả cũng đã rõ rang, thuốc không độc mà lại còn có hiệu quả, ấy vậy mà chẳng hiểu vì sao, ta lại đột nhiên có chút thấp thỏm không yên. Vô Mẫn Quân thì khỏi nói, phấn chấn vô cùng, cầm thuốc trên tay tung lên tung xuống, nói với ta bằng giọng đắc ý: "Ừm, đêm nay uống thuốc, cứ tắm rửa sạch sẽ mà chờ trẫm đi".

Ta: "…".

"Tắm rửa cái đầu chàng ấy, dù thiếp có tắm thì cũng là tắm cho thân thể chàng chứ đâu…".

Vô Mẫn Quân: "…".

"Vậy để ta tự mình tắm vậy", Vô Mẫn Quân ấm ức đáp lời.

Ta ngượng chín cả người, quay mặt ra chỗ khác: "Đợi đến lúc đó rồi hẵng nói…".

Vô Mẫn Quân cười ngả ngớn, vừa định mở miệng nói câu gì đó, bên ngoài đã có tiếng hạ nhân hoảng hốt vọng vào, báo rằng Bình Dương công chúa gặp chuyện.

Thái sư vừa mới qua đời chưa đầy một tháng, nếu giờ mà Bình Dương lại có chuyện gì thật thì làm sao chúng ta chống đỡ được đây. Ta và Vô Mẫn Quân liền vội vội vàng vàng chạy tới phò mã phủ, mới hay thì ra muội ấy bị vấp ngã khi đang đi dạo. Mà lúc đó Lã Suất, bởi vì không cẩn thận chọc giận Bình Dương, bị muội ấy quát lên, không cho đi theo. Cái tên Lã Suất đần độn đó lại không đi theo thật, thành ra lúc Bình Dương bị ngã, liền cứ thế bổ nhào xuống

http://tieulun.hopto.org

đất.

Thái y vẫn đang ở trong phòng chữa trị cho Bình Dương. Lã Suất ở ngoài, sốt ruột đến độ mặt mũi nhân như nắm giẻ rách.

Vô Mẫn Quân chỉ lạnh lùng phán một câu: "Từ lúc Bình Dương theo ngươi tới giờ, chưa gặp được chuyện gì tốt cả".

Vô Mẫn Quân rõ rang là đang giận chó đánh mèo. Ta vội vàng ngăn hắn lại, thay hắn nói nốt: "Khụ, lần này nhất định phải là lần cuối, nếu còn có lần sau…Ngươi cứ chuẩn bị tinh thần tuẫn táng đi".

Sắc mặt Lã Suất tái xanh tái xám: "Thái y nói Bình Dương không có chuyện gì mà".

Ta nói: "Đúng thế, nhưng ngươi phải tuẫn táng cùng đứa bé trong bụng Bình Dương".

Vô Mẫn Quân: "…".

Vô Mẫn Quân cũng nguôi giận, ngồi xuống ghế. Một lúc sau thái y ra khỏi phòng, nói rằng cả mẹ lẫn con đều bình an vô sự, chỉ bị động thai, cần tĩnh dưỡng vài ngày. Thái y cũng nói thêm, hiện giờ Bình Dương công chúa đang giãy nảy lên đòi Lã Suất và chúng ta vào trong.

Sau khi bước vào, ta liền thấy Bình Dương đang nằm trên giường, gương mặt trắng nhợt cả ra. Bình Dương chẳng thèm nhìn Lã Suất, trực tiếp nói với ta:

"Hoàng huynh, ban nãy những gì mọi người nói bên ngoài, muội đều nghe thấy hết rồi".

Ta: "…Ừ".

"Huynh đừng trách Lã Suất, là do muội tự mình gây sự".

Bình Dương đau lòng nói: "Huynh ngàn vạn lần đừng giết Lã Suất nhé, hài tử nếu không còn…Sau này nhất định sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu, có điều nếu thật sự hài tử không còn…thì muội còn có thể cố thêm lần nữa. Nhưng nếu Lã Suất chết rồi, vậy cả Lã Suất lẫn hài tử đều mất luôn…".

Ta: "…".

"Đủ rồi, đủ rồi, nói linh tinh cái gì thế, ban nãy ta cũng chỉ nói thế thôi", ta an ủi Bình Dương, "Muội cố gắng nghỉ ngơi đi, từ nay về sau phải cẩn thận một chút, đã sắp làm mẹ rồi

http://tieulun.hopto.org

mà cứ cáu bẳn cả ngày là sao?”.

Bình Dương gật đầu.

Bình Dương đã không còn gì đáng ngại, Lã Suất cũng bị mắng cho một trận tơi bời. Sau đó Bình Dương mới chủ động ngỏ lời, nói rằng muội ấy muốn về lại trong cung. Ta và Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc, thấy rằng phò mã phủ với hoàng cung tuy cách nhau chẳng bao xa, đi một lát là tới nhưng những thứ dùng để bồi bổ phục hồi sức khỏe trong cung nhiều hơn phò mã phủ là cái chắc, ngự y cũng ngay bên cạnh, liền gật đầu đồng ý.

Thế là Bình Dương và Lã Suất lại trở về Bình Thân điện mà trước đó hai người từng ở. Còn ta thì kéo theo Vô Mẫn Quân về Chưởng Càn điện.

Dùng xong bữa tối, ta và Vô Mẫn Quân liền ra lệnh cho người hầu kẻ hạ lui hết ra ngoài, chỉ còn hai người chúng ta trong Chưởng Càn điện, uống viên thuốc mà Tư Đồ Hữu Tình đưa tới.

Thuốc vừa vào miệng đã thấy vị đắng lan tràn, ta nhíu chặt mày, nuốt ực một hơi, cả cơ thể liền run lên lẩy bẩy, đầu óc cũng bắt đầu mơ màng. Cảm giác đó hơi giống khi say rượu, chẳng qua tâm trí tỉnh táo hơn rất nhiều, dường như đang có người nào đó túm lấy ta, kéo sang bên trái, lắc sang bên phải, tung lên trên cao, ném bay xuống đất. Dần dần, ta không chịu đựng được nữa, nhắm nghiền hai mắt lại, cảm thấy ý thức của bản thân càng ngày càng xa giống như nó đã trở thành thực thể, tựa như một làn khói mỏng, hoặc giả một vốc nước trong, lặng lẽ thoát dần khỏi thân thể.

Ngay sau đó, một sức hút cực mạnh túm lấy ta từ phía đối diện, ta không tài nào mở mắt ra nổi, chỉ có thể để mặc sức hút kia cuốn bay. Đằng sau cũng có một lực đẩy, cứ như bên cạnh có một người ra sức đẩy, lại có một người ra sức kéo, lôi ta về phía một thân xác khác.

Dần dần, ta cảm giác được mọi chuyện dường như đều kết thúc, ý thức của bản thân cũng dần bình tĩnh lại, hơn nữa còn có một dòng chảy ấm áp đang miên man không dứt hòa vào ý thức của ta, dường như nó đang chậm rãi nối liền với thân thể mới này, linh hồn và thể xác lại thêm một lần hòa làm một thể thống nhất.

Một lúc sau, thời gian ước chùng đủ để nhâm nhi một chén trà, ta cảm thấy bản thân đã khỏe lên nhiều, khẽ mở mắt ra.

_ Người này là ai thế?

Chẳng phải là Bình Dương sao ?!

http://tieulun.hopto.org

Chương 30

[58]

Ta có thể cảm nhận được tinh thần mình đang vỡ vụn, răng rắc, răng rắc, lại thấy Bình Dương lộ ra thứ biểu cảm ta chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt nàng.

Ta đấu tranh tư tưởng một lúc lâu mới nghi ngờ mở miệng: "…Vô Mẫn Quân?"

"Bình Dương" gật đầu, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Ta vò đầu bứt tai đau khổ: "Sao chàng lại biến thành Bình Dương thế kia?".

Hỏi xong ta liền thấy có gì đó không ổn. Nếu ta có thể quay về thân xác của bản thân mình, vậy thì làm sao mà vừa mở mắt ra lại nhìn thấy Bình Dương được!

Cúi đầu nhìn tay mình. Là tay của nam nhân, hơn nữa còn rất nhiều vết chai, nhìn cũng đủ biết chủ nhân bàn tay này cần cù luyện võ ra sao…

Ta nuốt nước bọt đánh ực một cái, hỏi: "Thiếp là…Lã Suất?".

Vô Mẫn Quân cũng gật đầu, thống khổ chẳng kém gì ta.

"Sao có thể như thế được?!" Ta ôm đầu, đột nhiên một suy nghĩ lóe lên trong óc. Hai con vật thử thuốc đã bị chúng ta ném trả về ngự thiện phòng…chắc không phải đã được dâng lên cho Lã Suất và Bình Dương ăn rồi đấy chứ?!

Ta hít một hơi sâu, hỏi Vô Mẫn Quân: "Phải chăng là do hai con vật kia mà ra?".

Vô Mẫn Quân nói: "Hiển nhiên là thế rồi…".

"Hu hu, lúc đó ai mà ngờ được uy lực của viên thuốc này lại lớn đến thế chứ…".

Vô Mẫn Quân nói: "Thôi được rồi, chúng ta cứ tạm thời ngồi chờ ở đây đã, một lát nữa chắc Bình Dương và Lã Suất sẽ tới tìm thôi".

http://tieulun.hopto.org

Ta cố dằn nỗi bất an xuống mà gật đầu, kế đó ủ rũ ngồi bên giường, than thở:

“Sao số thiếp lại thảm thế này, không về được xác của bản thân cũng thôi đi, tự nhiên lại chui vào thân của một gã nam nhân khác là thế nào…”.

Vô Mẫn Quân lẳng lặng chẳng nói gì.

Ta sực nhớ ra một chuyện, vội vàng nhìn về phía hắn…

Bình Dương đang mang thai!

Vậy thì Vô Mẫn Quân…

Ta nuốt nước bọt, sau đó mới hỏi, giọng hơi căng thẳng: “Chàng, chàng cảm thấy thế nào?”.

Vô Mẫn Quân hít một hơi thật dài, thật sâu, lâu sau mới bật ra hai chữ: “Đừng hỏi”.

“…”

Ta, ta không cố ý đâu, nhưng sao lại muốn cười thế này…

Ta cắn chặt môi, vật vã lắm mới nén được tràng cười chực chờ trong cổ họng, nói: “Chàng đừng nổi giận, phụ nữ có thai không được cáu bẳn đâu”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Một lúc sau, có tiếng báo Hoàng thượng và Hoàng hậu đột nhiên cùng nhau tới thăm.

Vốn đây là chuyện cực kỳ không hợp lý hợp tình, càng đừng nói đến hợp lễ nghi quy củ, bất quá hoàng thượng đã muốn làm thì còn ai dám nhiều lời. Ta và Vô Mẫn Quân biết Bình Dương cùng Lã Suất tới, cũng chẳng mất công ra nghệnh tiếp làm gì, mặc cho hai cho hai người hùng hùng hổ hổ xông vào Bình Thân điện.

Thấy hai người đó bước vào, ta liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, bởi vì người hùng hổ xông vào trước là “Vân Kiểu”, còn “Vô Mẫn Quân” thì lóc cóc theo sau, bộ dạng có vẻ thật thà chất phác, vừa nhìn đã biết Bình Dương nhập vào xác của ta…Ồ, thế thì cũng kỳ lạ thật, chẳng lẽ thuốc bị bốn chúng ta ăn vào, liền loạn hết lên như thế sao…

Quả nhiên, cửa điện vừa đóng lại, “Vân Kiểu” đã vội vội vàng vàng chạy tới bên cạnh ta

http://tieulun.hopto.org

và Vô Mẫn Quân:

"Là hoàng huynh, hoàng tẩu đúng không? Muội là Bình Dương đây!".

Sau đó chỉ về phía "Vô Mẫn Quân" đang đứng sau lưng: "Huynh ấy là Lã Suất!".

Ta gật đầu, chỉ về phía mình: "Ta là hoàng tẩu của muội".

Sau đó chỉ về phía Vô Mẫn Quân: "Còn đây là hoàng huynh của muội".

Bình Dương: "…".

Nước mắt Bình Dương tuôn rơi như suối: "Hoàng huynh! Sao tự nhiên huynh lại nhập vào xác muội thế này?! Vậy thì chẳng phải hiện tại đứa bé đang ở trong bụng huynh sao!".

Ta rốt cuộc không kìm được nữa, cười đến đổ ngã đổ nghiêng, cuối cùng ngã lăn ra giường.

Vô Mẫn Quân: "…".

"Buồn cười lắm sao!" Vô Mẫn Quân ném ánh mắt "còn cười nữa thì không xong với ta đâu" về phía ta.

Ta hít một hơi, cố gắng điều chỉnh lại biểu cảm trên gương mặt: "Không có, không buồn cười".

Vô Mẫn Quân: "Ừm. Thế còn tạm…".

"Có điều, Hoàng thượng, số ngài đen thật đấy!" Ta không nhịn được mà phì cười.

Bình Dương vừa nghe thế, cũng tạm thời quên khuấy đi tính phiền phức của vấn đề, phá lên cười ha hả giống ta.

Lã Suất: "…".

Vô Mẫn Quân: "…".

Ta vội vàng lau mấy giọt nước mắt trào ra vì cười quá nhiều, đưa mắt nhìn Lã Suất đang há hốc mồm như không thể khép vào được nữa. Hắn vốn có thê tử đang mang thai, ấy thế mà giờ đã biến thành đại cựu[1]… Thật là thảm không còn gì để nói!

http://tieulun.hopto.org

[1]Đại cựu: anh vợ

Ta liền ngồi thẳng dậy: "Hiện giờ chúng ta phải làm thế nào đây, mọi người ngồi xuống bàn bạc chút đi".

Vô Mẫn Quân thờ ơ nói: "Tổng cộng mười hai canh giờ, chờ một chút là qua thôi".

Tuy rằng giọng điệu nghe có vẻ thản nhiên nhưng ta nghe ra được chút nghiến răng nghiến lợi trong đó, liền vội vã gật đầu:

"Vậy chúng ta cứ chờ thôi, chỉ cần chàng chịu được…".

Vô Mẫn Quân: "…".

Bình Dương và Lã Suất không biết chuyện gì xảy ra, trên đầu lơ lửng toàn dấu hỏi. Ta mới giải thích:

"Hiện giờ hoàng huynh của muội đang mang…", vội vàng tránh ánh mắt giết người của Vô Mẫn Quân, ta nói nốt: "…tốt nhất cứ ở lại Bình Thân điện. Lã Suất, ngày mai ngươi lén đem tấu chương tới đây cho Hoàng thượng phê duyệt, nói cho cùng thì giờ này ngày mai chúng ta cũng sẽ đổi lại được thôi. Hiện giờ ta là phò mã, thảnh thơi hơn nhiều, ta có thể cùng với Bình Dương làm bạn bên Hoàng thượng, ngài ấy…dù sao cũng cần người chăm sóc".

Lã Suất và Bình Dương gật đầu lia lịa, ta dặn dò Lã Suất: "Lúc thượng triều, ngươi không cần phải nói nhiều. Các đại thần bẩm báo cái gì, ngươi đều phải nhớ kỹ, chuyện dù nhỏ đến đâu cũng phải báo lại cho Hoàng thượng. Còn về tấu chương, cứ đưa hết cho ngài, nữa canh giờ trước khi lên triều sớm, nhất định phải lén đem tấu chương đã phê xong về lại Chưởng Càn điện, nếu không sẽ bị thái giám phát hiện. Tuy bọn chúng không dám nói lung tung bậy bạ nhưng trong cung tai vách mạch rừng, có lời đồn đại nào truyền ra cũng không hay ho gì".

Lã Suất nói: "Được".

Lại qua một lúc sau, hắn nói: "Hoàng hậu nương nương, tại sao…người lại rành rẽ về việc này thế ạ…?".

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân ngồi một bên dáng vẻ uể oải. Bình thường hắn đã suốt ngày ra vẻ đại lão gia, giờ biến thành một phu nhân mang bầu, trông lại càng ra dáng đại lão gia hơn.

http://tieulun.hopto.org

Ta thấy trời cũng không còn sớm, liền bảo Lã Suất và Bình Dương trở về. Bình Dương lại lưu luyến chẳng nỡ bước đi:

“Hoàng huynh, cẩn thận đứa bé…”.

Vô Mẫn Quân: “Muội còn nói thêm một chữ nữa, ta lập tức uống thuốc phá thai”.

Bình Dương: “Hức hức hức hức…”.

Sau khi đuổi được Lã Suất và Bình Dương đi rồi, ta với Vô Mẫn Quân cũng thấy cả người mỏi mệt, liền năm xuống ngủ, có điều ở chỗ này chẳng thứ gì quen thuộc với chúng ta cả, nhất là thân thể. Ban nãy hớn hở vì có thể true chọc Vô Mẫn Quân một hồi, ta cũng quên luôn hoàn cảnh của mình, đến giờ bình tĩnh lại, cứ cảm thấy không biết để chân tay chỗ nào cho phải. Nếu là thân thể của Vô Mẫn Quân thì chẳng sao nhưng đây là của Lã Suất, thật đúng là vừa gượng gạo lại bất tiện…

Phỏng chừng Vô Mẫn Quân cũng đã nhìn ra tâm trạng của ta, liền nói: “Đừng nghĩ nhiều làm gì, nhắm mắt vào, một lát là ngủ được thôi”.

Ta nói: “Thế chàng thì sao…?”.

Bụng của Bình Dương cũng đã lớn, giống như nhét một quả bóng nho nhỏ vào trong vậy, Vô Mẫn Quân chẳng thể nghiêng người mà ngủ được.

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp lại: “Không đến nỗi nào…”.

Lời của hắn đột nhiên bị thứ gì cắt ngang, ta liền ngồi dậy, hỏi: “Sao thế?”.

Vô Mẫn Quân rất bình tĩnh: “Nó…biết đạp”.

Ta: “…”.

[59]

Ta rụt rè hỏi thử: “Có thể cho thiếp…sờ một cái không?”.

“Không được.” Vô Mẫn Quân phản đối, không hề do dự.

“…”

http://tieulun.hopto.org

Ta chẳng thèm để ý tới hắn, vươn tay nhẹ nhàng vuốt mấy cái. Tuy cách một lớp y phục nhưng độ ấm cùng với cảm giác sự chuyển động yếu ớt đến độ gần như không cảm nhận được ấy truyền tới tay, thực sự khiến ta chấn động.

"Sờ thích quá…" Nhất thời không để ý, ta buột miệng nói luôn suy nghĩ trong lòng cho hắn nghe.

Vô Mẫn Quân gạt phăng tay ta ra, sau đó nặng nề xoay người lại, đưa lưng về phía ta.

Ta có chút hổ thẹn, nói: "Không phải, ý của thiếp là…sờ không thích tẹo nào cả".

Vô Mẫn Quân lại càng chẳng thèm để ý tới ta.

Ta nói: "Chàng đừng nằm như thế nữa, không thoải mái đâu, quay lại như cũ đi, thiếp sẽ không sờ nữa".

Vô Mẫn Quân nói: "Thôi bỏ đi, mau ngủ".

Ta thấy hắn đột nhiên trở nên tốt tính tốt nết hơn hẳn bình thường, có chút kinh ngạc, hỏi: "Chàng không tức giận nữa à?".

Vô Mẫn Quân nói, giọng âm u lạnh lẽo: "Nói cho cùng thì tương lai nàng cũng phải mang thai thôi".

Ta: "…".

Ta cực kỳ xấu hổ, nói: "Chàng nghĩ xa quá đấy…".

Sau đó liền tức giận hét lên: "Thôi được rồi, thiếp lập tức đi tìm Tư Đồ Hữu Tình, để chàng sinh đứa bé này ra rồi nói tiếp!".

Vô Mẫn Quân: "…".

Ta nhìn bụng Vô Mẫn Quân, thầm nghĩ, cuộc đời thật chẳng công bằng, tai sao có rất nhiều chuyện đều do nữ nhân một mình gánh chịu?

Ví như đến tháng, ví như mang thai, ví như sinh con, ví như cơn đau trong "lần đầu tiên"…

http://tieulun.hopto.org

Khụ, tuy là nam nhân, Vô Mẫn Quân cũng đã phải trải qua hai việc đầu tiên…Còn ta, tạm thời chưa phải nếm đắng cay gì cả…

Một ý tưởng đột nhiên lóe lên trong đầu, ta liền nói cho Vô Mẫn Quân nghe: "Vô Mẫn Quân, nếu chàng thật sự hy vọng sau này thiếp mang thai…".

Có lẽ là vì thấy ta chủ động nhắc tới chuyện "mang thai", Vô Mẫn Quân đáp lại bằng vẻ mặt rất ôn hòa: "Thì sao?".

"Không bằng chúng ta lại nghĩ ra cách nào đó đổi lại thân thể, sau đó chàng giúp thiếp mang thai? Chàng cũng đã có kinh nghiệm rồi, chắc chắn sẽ làm tốt hơn thiếp nhiều!", ta nói tiếp, điệu bộ cực kỳ phấn khởi.

Vô Mẫn Quân lại cười: "Vân Kiểu".

Cái nụ cười này…sao mà ân cần thái quá thế…

Ta: "…".

"Đợi về được thân thể của mình rồi…Ta nhất định sẽ khiến nàng có thai ngay lần đầu tiên…Nhất định!!!"

Vô Mẫn Quân cười híp mắt, nói xong liền áp lại gần ta, phỏng chừng là định hôn một cái. Khổ nỗi thân thể ra hiện nay lại là của Lã Suất, hắn áp tới sát mặt ta rồi, lại vất vả ép mình dừng lại, thở dài một hời, vẻ mặt cực kỳ bối rối.

Ta phá lên cười ha hả, xem ra chui vào thân thể của Lã Suất cũng có chỗ hay.

Bất quá, cái gã Vô Mẫn Quân này là loại người có thể gây ra bất cứ chuyện gì kinh thiên động địa nào, vì thế ta vội vàng ngậm miệng, không dám trêu chọc Vô Mẫn Quân thêm nữa. Trong vấn đề trêu qua chọc lại này, ta lúc nào chẳng là người thua cuộc, lần nay may nhờ có Lã Suất mới miễn cưỡng có được kết quả hòa.

Sáng sớm ngày thứ hai thức dậy, bữa sáng vừa mới được bưng lên, Vô Mẫn Quân đã bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Ta nhìn một lúc, tạm cho ra kết luận đó là nôn nghén.

Tinh thần Vô Mẫn Quân bắt đầu sụp đổ, sau khi nôn xong liền bịt chặt mũi ngồi yên, hai mắt dại ra, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì.

Ta nhìn thấy thế cũng không đành lòng, liền cầm mấy quả dương mai đến định cho hắn ăn,

http://tieulun.hopto.org

ai dè hắn thở dài một hơi, cầm lên chuẩn bị ăn, kết quả là vừa há miệng ra đã lại bắt đầu nôn ọe…

Nhìn thế, tinh thần ta cũng suy sụp hệt như Vô Mẫn Quân vội vàng gọi Bình Dương tới hỏi: "Muội nôn nghén dữ lắm sao? Phải làm thế nào bây giờ?".

Bình Dương đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân đang thoi thóp cầm hơi bên cạnh, vẻ mặt như sắp òa khóc đến nơi: "Không đâu, muội có nghén gì đâu, ngoài mấy thứ quá nhiều dầu mỡ ra, thứ gì muội cũng ăn được hết mà!".

Vô Mẫn Quân nhìn Bình Dương, không biểu hiện gì, vậy mà ta lại có thể nhìn thấy được sát ý đang lấp ló trong mắt hắn…

Không ăn bữa sáng cũng chẳng động cơm trưa, mãi đến buổi chiều tình hình của Vô Mẫn Quân mới khá lên một chút. Hắn cuối cùng đã không nôn ọe nữa nhưng người cũng rã rời hết cả, ta nhìn thấy mà xót ruột, liền mời thái y đến xem thử. Thái y nói không có chuyện gì, chỉ cần uống chút thuốc tẩm bổ mà thôi.

Vô Mẫn Quân vừa nghe thấy chữ "uống", suýt nữa thì nôn thẳng vào mặt thái y.

Bình Dương ở trong thân xác của ta chạy tới, nhìn thấy Vô Mẫn Quân vẫn khó ở như cũ, vẻ mặt rất ưu tư: "Hoàng huynh, sao mà huynh kém thế! Còn chẳng bằng muội…".

Vô Mẫn Quân: "…".

Ta nghĩ chắc trong lòng hắn, nỗi thống hận đang tích tụ lại, từng chút từng chút một, nhất định là như thế…Chỉ mong đừng ảnh hưởng gì đến đứa bé trong bụng…

Buổi tối, ta và Vô Mẫn Quân nằm trên giường, Vô Mẫn Quân lại đột nhiên chủ động nói về những chuyện liên quan đến "mẫu thân và hài tử" với ta:

"Vân Kiều, nàng có nhớ được mẫu thân của nàng không?".

Ta thành thật đáp: "Hoàn toàn không nhớ gì. Lúc thiếp còn rất nhỏ, nhỏ đến độ chưa thể nhớ được bất cứ đoạn ký ức nào hoàn chỉnh, mẫu thân đã bị phụ hoàng ban chết. Nguyên nhân hình như là do hoài nghi bà tư thông cùng một tên thị vệ. Sau này điều tra ra bà chỉ bị kẻ khác vu oan nhưng lúc đó phụ hoàng cũng chẳng để tâm đến nữa".

Vô Mẫn Quân đưa mắt nhìn ta, nói: "Ta cũng không nhớ rõ mẫu thân mình".

http://tieulun.hopto.org

"…"

Mẫu hậu của hắn vì sinh khó mà qua đời, hắn nhớ được mới đáng sợ đấy.

Vô Mẫn Quân: "Ta chỉ đột nhiên nghĩ rằng, nữ nhân các nàng mang thai mười tháng, sau đó lại còn phải vật lộn mấy ngày trời mới sinh được hài tử, nếu không may…còn có thể chết vì sinh khó…Thật sự, có chút không công bằng".

Ta cảm động đến độ nước mắt tuôn rơi, đây thực sự là Vô Mẫn Quân sao? Đây có đúng là gã Vô Mẫn Quân chỉ biết có mình, tự cho mình là nhất, tự cao tự đại, chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác đó không?

Ta đờ ra nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ, thì ra làm mẹ, thực sự có thể thay đổi cả một con người!

Vô Mẫn Quân tiếp tục nói: "May mà ta là nam nhân".

"…"

Cái quỷ gì thế?!

Ta chẳng thèm để ý tới hắn, ngồi ở mép giường. Một lúc sau, liền thấy Lã Suất cõng Bình Dương len lén phi thân vào trong điện. Ước chừng còn một canh giờ nữa là chúng ta có thể đổi lại thân thể, nhưng nói thật lòng, tình huống hiện tại loạn như thế, chúng ta đều chẳng thể chắc được cuối cùng ai sẽ biến thành ai.

Nếu như lại thêm một vòng tuần hoàn nữa thì quá thảm.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, ta lại trải qua thứ cảm giác như lần đầu tiên uống thuốc. Bình Dương thì đang hô to gọi nhỏ: "Muội thấy lạ quá!".

Ta nói: "…Lần trước muội không cảm thấy gì sao?".

Bình Dương nói: "Phụ nữ có thai rất ham ngủ, muội ngủ sớm lắm".

Ta: "…".

Cứ cảm giác như muội ấy đang viện cớ cho qua chuyện ấy…

Lức kéo ra kia càng ngày càng rõ, ta nhắm nghiền mắt lại, lẳng lặng cảm nhận. Sau đó là

http://tieulun.hopto.org

thứ cảm giác dễ chịu hệt như lần trước, ta biết là đã đổi xong rồi, liền vội vàng nhìn một vong xung quanh. Không thấy mặt mình đâu cả!

Quá tốt rồi!

Hân hoan đứng bật dậy, xoay một vòng, ta phát hiện mình thực sự đã trở về thân thể của Vân Kiều!

Ôi cái cảm giác quen thuộc đã bao lâu không gặp này…

Ngay sau đó những người còn lại cũng đều mở mắt ra, Bình Dương vui vẻ hô to: "Là muội, là muội!!!".

Lã Suất cũng gật đầu.

Chỉ độc Vô Mẫn Quân vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Ta có chút nghi hoặc, lại gần hắn: "Chàng làm sao thế? Không có chuyện gì chứ…".

Không có phản ứng gì.

Ta cả kinh, vội vàng gọi: "Vô…".

Hai từ sau còn chưa ra khỏi miệng, Vô Mẫn Quân lại đột nhiên mở to mắt ra, nhìn thẳng về phía ta, sau đó vươn tay, ngáng chân ta một cái, bế bổng ta lên.

Bình Dương xấu hổ nói: "Hoàng huynh, làm gì mà huynh nóng lòng như lửa đốt thế chứ…".

Vô Mẫn Quân liếc nàng một cái, ý cười như có như không, sau đó lao ra khỏi cửa sổ một cách thành thạo. Ta nằm gọn trên tay Vô Mẫn Quân, ngây người nhìn hắn.

Sau lưng hắn là bầu trời xanh thẫm, lấp lánh những vì sao.

A, ta hình như có thể dự đoán được chuyện gì sắp xảy ra…

Đêm đó, cả căn phòng kiều diễm tựa trong mơ.

Sáng hôm sau, vài cung nữ vào dọn dẹp chăn đệm, ôm theo mấy tấm chăn đã bị cuộn thành một cục ra ngoài. Một cung nữ trong số đó lén đưa mắt nhìn ta, chỉ cười mà không nói. Ta

http://tieulun.hopto.org

lẳng lặng nhìn nốt ruồi bà mối[2] đỏ chót bên khóe môi nàng ta, không biết có nên giết người diệt khẩu hay không.

[2]Nốt ruồi bên khóe miệng, người ta nói rằng những người có nốt ruồi này thường nói nhiều, hay đưa chuyện.

Chương 31

[60]

Sau khi đổi lại thân thể với Vô Mẫn Quân, cuối cùng ta cũng biết được nỗi đau khổ cũng như hạnh phúc khi làm nữ nhân.

Đau khổ thì khỏi phải nói, chính là mấy việc đại loại như "đến tháng", còn hạnh phúc là không cần thượng triều mỗi sáng nữa, ngày ngày chỉ cần ở trong Chưởng Càn điện, thỉnh thoảng động tay động chân quản lý việc phân phối tiền hàng tháng trong hậu cung cũng như mấy việc vặt vãnh khác là xong. Còn về mấy chuyện như phê duyệt tấu chương thì hoàn toàn chẳng cần ta phí công phí sức mà suy nghĩ nữa, chỉ có đôi lúc, thấy Vô Mẫn Quân quá vất vả, ta cũng theo quán tính mà tới giúp một tay.

Ngày đầu tiên đổi lại, ta cảm thấy có chút không quên, còn suýt nữa thì dậy chuẩn bị thượng triều. Có điều, sang đến ngày thứ hai thì cái thói quen ấy đã bay sạch, ta hoàn toàn hòa nhập vào nếp sống mới, còn thấy sung sướng thoải mái vô cùng.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi ta và Vô Mẫn Quân đổi lại thân thể cho nhau, Vô Mẫn Quân tỉnh dậy trước, để đám cung nữ hầu hạ thay y phục, chuẩn bị vào triều. Ngày trước người đi đều là ta, Vô Mẫn Quân thì chỉ việc rúc người trong chăn ấm. Lần này thời thế đổi thay, đến phiên ta nữa tỉnh nữa mê, mắt nhắm mắt mở nhìn hắn, đợi hạ nhân lui ra ngoài hết rồi, mới cười tủm tỉm:

"Đã thấy tiếc chưa? Đã thấy khổ chưa? Đã thấy đau lòng chưa?".

Vô Mẫn Quân chỉ cười, đưa mắt nhìn ta, đáp: "Lười biếng quen rồi, giờ thế này đúng là có chút không quen".

Ta bật cười ha hả, đang định nói "Ta đây lại cảm thấy mình đã quen lắm rồi" thì Vô Mẫn Quân đã nhích lại gần, kéo ta dậy, sau đó hôn lên trán ta.

http://tieulun.hopto.org

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân ném cho ta một nụ cười tươi rói: "Có điều, vẫn có phúc lợi mà".

Ta thẹn thùng: "Cái này mà cũng coi là phúc lợi à…".

Vô Mẫn Quân chỉ cười không đáp, sau đó búng trán ta: "Vậy nàng còn ngủ được nữa không?".

Ta: "…Ờ, hình như…không ngủ được nữa rồi…".

Vô Mẫn Quân kiêu ngạo cười to, sau đó xoay người đi ra cửa.

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân, chẳng có thấy mình ấu trĩ thế nào không?! Nhìn người khác hạnh phúc là chàng khó chịu có đúng không?!

Chỉ có điều, sự thực đã chứng minh, nếu có cơ hội được ngủ nướng, ta hoàn toàn đủ khả năng hoàn thành cái nhiệm vụ vinh quang và cao cả ấy. Vô Mẫn Quân đi rồi, ta ngồi trên giường đờ ra một lúc lâu, sau đó liền dần dần ngủ thiếp đi. Mãi cho tới khi có người nào đó bóp mũi, cảm giác bản thân không tài nào thở được, ta mới mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn. Vừa mở mắt đã thấy gương mặt Vô Mẫn Quân lù lù phía trước.

Tay ta vung lên theo quán tính, giáng thẳng vào sống mũi của Vô Mẫn Quân.

Vô Mẫn Quân: "…".

Hắn đau đến độ nước mắt chực rớt ra: "Nảng không thể đối xử với ta dịu dàng hơn một chút à…".

Ta nói: "Thiếp cũng có cố ý đâu! Ai bảo chàng bóp mũi thiếp làm gì…".

Ngồi thẳng người dậy, ta nhoài người tới gần nhìn một chút: "Chàng không sao chứ?".

Vô Mẫn Quân: "Vẫn còn sống…".

Ta cũng đã ngủ đủ giấc rồi, liền gọi người hầu tới giúp ta rửa mặt chải đầu, thay y phục. Lúc dùng bữa sáng, ta thấy Vô Mẫn Quân vẫn còn đang ngồi xoa sống mũi, đành gọi hắn qua

http://tieulun.hopto.org

bên này: “Thật sự đau lắm à?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Thôi thì nàng hôn ta một cái đi”.

Ta: “…”.

Ta thở dài một hơi, nói: “Vô Mẫn Quân, trước đây chàng rất nữ tính, hiện tại còn mỏng manh dễ vỡ hơn…Cứ thế này chỉ sợ chàng hết thuốc chữa mất…Thiếp nói thật lòng đấy…”.

Vô Mẫn Quân không hề do dự, nhích lại gần, dùng miệng chặn những lời ta định nói lại trong cuống họng. Ta bị hắn hôn đến độ đầu váng mắt hoa, đợi đến khi hắn “thu quân” lại, ta đã hoàn toàn quên sạch ban nãy mình định nói gì.

Vô Mẫn Quân nhướng mày nhìn ta, bộ dáng đáng khinh hết chỗ nói: “Nói tiếp đi, giờ ta rất mỏng manh yếu ớt, về sau thì sao, hử?”.

Ta: “…”.

“Chàng từ mỏng manh yếu ớt, đã biến thành kẻ “khiến người người căm tức” rồi đấy.” Ta ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, trong lòng lại có chút ngượng ngùng. Từ khi đổi lại thân thể tới giờ, Vô Mẫn Quân có vẻ hào hứng vô cùng, làm mấy hành động thân mật cũng rất tự nhiên, chỉ có ta là vẫn cứ cảm thấy ngài ngại thế nào ấy…

Phỏng chừng là do da mặt ta không dày bằng da mặt hắn chăng…

Đến buổi chiều, Vô Mẫn Quân phải tới ngự thư phòng, còn ta thì ở lại Chưởng Càn điện. Ngồi được một lúc thì Lã Suất cùng Bình Dương tới. Bình Dương nói muội ấy buồn chán quá, nghe thế ta liền thấy cực kỳ đồng cảm. Có điều, sau khi ngẫm kỹ lại mới thấy không được đúng cho lắm. Dù sao Bình Dương chán là bởi vì đang mang thai, còn ta…chắc không nhàn đến mức như thế chứ…

Những ngày sống trong thân thể của Vô Mẫn Quân, lượng việc ta phải làm nhiều không kể hết. Vô Mẫn Quân cũng sẽ tới giúp một tay, tóm lại cả hai chúng ta đều chẳng biết cái khái niệm “rảnh rỗi đến phát chán” mặt mũi thế nào, trừ đôi lúc Vô Mẫn Quân lên cơn biếng nhác, trốn ở Chưởng Càn điện ngủ hoặc đọc sách.

Mà hiện giờ những chuyện trong triều đều đã giao cho Vô Mẫn Quân hết, bản thân ta lại thấy mình đúng là chẳng có chuyện gì làm, quả thật khiến người ta bối rối.

Bình Dương và ta ngồi xuống, bắt đầu sự nghiệp buôn dưa bán cải thiêng liêng. Vốn ta

http://tieulun.hopto.org

không hiểu lắm về những chuyện ở trong cung, chỉ có thể ngồi nghe Bình Dương nói, được một lát muội ấy đã hết cả hứng:

"Hoàng tẩu, sao hôm nay tẩu chỉ nghe mà không nói năng gì thế? Ngày trước mỗi lần muội tới tìm, tẩu đều bật mí cho muội nhiều tin tức lắm cơ mà!".

Ta: "…".

Cái tên Vô Mẫn Quân kia rốt cuộc nghĩ gì trong đầu thế không biết… ?

Chẳng nói được chuyện gì hay ho, ta thấy xấu hổ vô cùng, đành kể cho Bình Dương nghe về Đông Nguyên Quốc, cái này thì ngay cả Vô Mẫn Quân cũng đừng hòng biết được, thế nên Bình Dương liền hào hứng hẳn lên. Ta kể về những chuyện khi ta còn nhỏ xíu, cũng dần dần nhớ lại những mảnh ký ức đã bị lớp bụi thời gian phủ lấp, tự bản thân cũng thấy thật thú vị.

Nói chuyện phiếm với Bình Dương tới tận giờ cơm chiều, Vô Mẫn Quân cũng đã trở về, ta liền giữ Lã Suất và Bình Dương ở lại ăn cơm luôn. Sau khi ăn xong, Bình Dương và Lã Suất ra về, ta liền lựa lời mà thể hiện nỗi buồn chán bản thân đang gặp phải.

"Nếu ngày nào cũng chỉ có thể ở trong Chưởng Càn điện thì chết mất. Bình Dương có phải ngày nào cũng đến đâu, thiếp cũng chẳng biết mình nên làm gì nữa." Hai tay chống cằm, ta thực sự rất sầu lo.

Vô Mẫn Quân gật đầu: "Ừm, vậy nàng tới giúp ta một tay đi?".

Ta méo mặt đáp: "Ngoại trừ việc này ra, chẳng lẽ không còn chuyện gì thiếp có thể làm sao…".

Vô Mẫn Quân thay ta đề xuất ý tưởng: "Luyện võ?".

"Ừm, cái này được đấy…"

"Sau đó, học nữ công?" Vô Mẫn Quân lại thay ta phân tích, "Không giấu gì nàng, hiện giờ ta đã có thể thêu được hà bao[1] rồi, mấy dạng hoa văn uyên ương gì đấy giờ không làm khó được ta đâu".

[1] Chỉ túi vải đựng tiền thời xưa.

Ta: "Chuyện này cũng không đáng để tự hào đến thế chứ…".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nói: “Tuy nàng không thích thi văn ca phú, thế nhưng đã là mẫu nghi của một nước, vẫn nên thông hiểu văn chương một chút sẽ tốt hơn. Nếu nàng đồng ý, ta có thể mới thái phó đến dạy nàng”.

Ta nói: “Chuyện này có cần biết đâu…Mà thôi, dù sao cũng chẳng có chuyện gì làm, chàng cứ bảo ông ấy tới đi:.

Vô Mẫn Quân vừa lòng, xoa đầu ta: “Ngoan lắm”.

Ta gạt phăng tay hắn ra, nói: “Haizz, nếu sớm biết làm hoàng hậu của chàng lại chán thế này thì…”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

“Hừ, chỉ sợ năm xưa nàng gả cho Ngô Ung hay Nguyên Úc cũng chưa chắc đã tốt hơn bây giờ đâu”, Vô Mẫn Quân sầm mặt.

Ta: “…”.

“Thiếp chỉ thuận miệng nói thế thôi, chàng đừng suy diễn quá lên thế…”

Vô Mẫn Quân: “Hừ!!!”.

Ta: “…”.

Chàng có thấy đôi khi chàng ngớ ngẩn lắm không…

***

Ngày hôm sau, Vô Mẫn Quân liền mời thái phó tới dạy ta đọc sách. Trước sự việc này, thái phó quả thực cảm thấy rất khó hiểu. Bởi lẽ trên thềm Nghênh Xuân điện ngày trước, biểu hiện của Vô Mẫn Quân trong thân thể ta phải nói là phong thái bất phàm, văn chương bay bổng khiến quần chúng trầm trồ, đâu có chỗ nào giống một người dốt đặc văn thơ. Ta chỉ có thể giải thích rằng, thật ra ngày đó đều do Vô Mẫn Quân đứng sau lưng dạy cho ta cả.

Thái phó đáp, vậy được, lão hủ nhất định sẽ cố hết sức mình.

Khi còn ở Đông Nguyên Quốc, ta hầu như chẳng hề đọc sách, chỉ dừng ở trình độ nhận được mặt chữ mà thôi, ngoài ra còn thuộc được một hai câu của những bài thơ thông tục nhất, những thứ còn lại thì không hiểu gì. Bởi vậy, lần này thái phó dạy ta cũng thật vất vả. Đến đêm

http://tieulun.hopto.org

khuya, ta cầm sách trên tay, châm ngọn đèn dầu, lẳng lặng học thuộc Kinh Thi, kết quả đọc hoài đọc mãi vẫn không sao thuộc được. Vô Mẫn Quân vốn ngồi một bên phê tấu chương, cuối cùng không nhịn được mà tới cạnh ta, giật lấy quyển Kinh Thi: "Đủ rồi, nàng đừng học nữa".

Ta nói: "Chàng mặc kệ thiếp, nhất định thiếp sẽ thuộc được".

Vô Mẫn Quân nói: "Thật ra để nàng học thứ này cũng chỉ vì sợ nàng buồn chán thôi. Còn nếu vì thế mà nàng phải chong đèn thức thâu đêm thì tốn sức làm gì? Có người trời sinh thích hợp học văn, có kẻ trời sinh lại chỉ phù hợp luyện võ, huống gì, độ tuổi tiếp thu kiến thức tốt nhất của nàng cũng đã qua rồi".

Ta rơi lệ: "Chẳng lẽ thiếp phải làm kẻ thất học cả đời sao…".

Vô Mẫn Quân: "…".

"Nàng biết chữ rồi còn gì, cái đống văn thơ kia, có học thuộc hay không thì cũng giống nhau cả. Nàng muốn đọc thoại bản, chẳng phải vẫn đọc bình thường đó thôi? Lễ Nghênh xuân trong cung mỗi năm chỉ có một lần, thường ngày dẫn các công chúa đi dạo trong ngự hoa viên cũng đâu cần đến văn thơ lai láng. Nói thật nhé, gần như chẳng có mảnh đất nào để thể hiện đâu".

Ta nghe Vô Mẫn Quân nói thế, cảm thấy cực kỳ có lý, một lát sau mới giật mình nhận ra, nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt kinh ngạc: "Chàng đang an ủi thiếp đấy à?".

Vô Mẫn Quân: "…Chứ không thì là gì?".

Ta ôm mặt nói: "Haizz, nói tới nói lui một hồi, thiếp quả thật không thích hợp học mấy thứ này".

Vô Mẫn Quân quay lại cái bàn bên kia của hắn, khom lưng chắp bút viết hai câu rồi đưa cho ta: "Đọc thử xem nào".

Hử? Chẳng lẽ muốn kiểm tra xem ta có biết hết các mặt chữ hay không à…

Ta nhìn tờ giấy đó, chữ của Vô Mẫn Quân vẫn hệt như ngày trước, phóng khoáng mà rắn rỏi.

"Nhân sinh thức tự ưu hoạn thủy, tính danh thô ký khả dĩ hưu…[2]"

http://tieulun.hopto.org

[2] Trích trong bài Thạch Thương Thư túy mặc đường của Tô Đông Pha đời Tống. Đại ý là: Người đời biết chữ thì nhiều âu lo, chỉ cần biết được tên mình là tốt rồi.

Chầm chậm đọc lên, ta mới biết Vô Mẫn Quân muốn nói gì.

Ta không nhịn được mà phá lên cười: "Cái câu thơ này lấy đạo lý ở đâu ra thế? Chàng nhìn xem những người dân sống ở thôn quê, không biết chữ đấy mà vẫn sầu khổ bởi manh áo miếng cơm đó thôi. "Nhân sinh thức tự ưu hoạn thủy", sao có thể nói vậy được".

Vô Mẫn Quân: "Bởi vì những người đã biết chữ rồi sẽ nghĩ nhiều hơn người khác, cho dù cơm đủ ăn áo đủ mặc, cuộc sống khá giả mà vẫn không thấy thỏa mãn, bởi thế nên mới chuốc thêm đủ loại phiền não".

Ta nói: "Vô Mẫn Quân, sau khi hoán đổi thân xác với thiếp, chàng đúng là thay đổi nhiều quá. Chàng của ngày trước làm sao nói ra những câu này bằng cái giọng nghiêm chỉnh thế được".

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp lại: "Ta của ngày trước sẽ không nói mấy lời như thế này".

Ta vẫn chưa hiểu rõ Vô Mẫn Quân định ám chỉ điều gì, cầm tờ giấy viết hai câu thơ kia ngẩn người một lúc lâu. Đợi đến lúc nghĩ thông suốt rồi thì Vô Mẫn Quân đã sớm trở lại bên ngự án, tiếp tục vật lộn với đống tấu chương.

Thật ra cũng dễ hiểu thôi, đại khái ý hắn là, lúc hắn vẫn còn ở trong thân thể của mình, hắn sẽ không tử tế mà đi khuyên bảo ai đâu.

Ta tủm tỉm cười, trải tờ giấy Tuyên thành lên mặt bàn thưởng thức một phen, sau đó liền đặt quyển Kinh Thi xuống, bước tới bên cạnh Vô Mẫn Quân, nói:

"Vô Mẫn Quân, vậy ngày mai chàng bảo thái phó đừng tới nữa…Thiếp cứ tiếp tục luyện võ là hơn, luyện mệt rồi thì thử mày mò chút nữ công xem sao vậy".

"Được".

***

Sau khi đổi lại thân xác, cuộc sống của ta quả thực dễ chịu hơn nhiều, vừa có thể làm những chuyện mình muốn, lại nhàn nhã ung dung.

Nhưng có lẽ ông trời không thích nhìn ta được sống thảnh thơi, ta và Vô Mẫn Quân mới

đổi lại thân xác được bốn ngày thì một chuyện động trời cả hai chúng ta đều không ngờ tới dã đột ngột xảy ra: Nam Văn Quốc đem quân tấn công Tây Ương. Hơn nữa lần này gần như dùng toàn bộ binh lực, ước chừng sáu mươi vạn đại quân, con số này quả thật khiến người nghe chết lặng.

Vô Mẫn Quân trầm tư trong chốc lát, quyết định tự mình dẫn quân ra trận. Lúc còn làm thái tử hắn cũng đã từng đánh đông dẹp bắc không biết bao nhiêu lần, ấy thế mà sau khi lên làm hoàng đế tới nay lại chưa hề xuất trận lần nào. Đương nhiên, nguyên nhân là do chúng ta bị hoán đổi thân thể cho nhau…Sự việc này tới thật đúng lúc, một cuộc chiến tầm cỡ như thế, phải do hoàng đế thân chinh mới được, một mặt để cổ vũ sĩ khí, mặt còn lại ư, đương nhiên là vì Vô Mẫn Quân thực sự rất có năng lực về phương diện này rồi.

Ta và Vô Mẫn Quân mới đổi xác lại chưa được bao lâu mà hắn đã phải đi xa, trong lòng thật sự có chút luyến tiếc, thế nhưng ta tuyệt đối không dám nói mấy câu đại loại như "Chàng đi lần này nhớ chú ý giữ gìn, sau khi trở về chúng ta có thể thế này rồi lại thế kia" với hắn. Lý do là vì theo như quy luật bất di bất dịch trong đám thoại bản, nếu nói câu này ra, Vô Mẫn Quân nhất định sẽ phơi xác nơi chiến trường, rất không may mắn!

Để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp nổ ra, suốt mấy ngày rồi Vô Mẫn Quân chưa về lại Chưởng Càn điện, chỉ dẫn theo Hà Khâm - lần này làm phó tướng cùng mấy vị khác, cả ngày ngồi nghĩ sách lược. Lã Suất cũng chủ động xin xuất trận, bị Vô Mẫn Quân từ chối thẳng thừng. Hắn lấy lý do ngày xưa bản thân chỉ huơ tay một cái là Lã Suất đã bay xa tít tắp, cho rằng nếu Lã Suất mà ra trận thật thì Bình Dương sẽ sớm sống đời quả phụ mất thôi.

… Vô Mẫn Quân chẳng lẽ đã quên mất một sự thật là, ngày ấy hắn và vài thị vệ thuộc hàng cao thủ đã CÙNG NHAU đánh bại Lã Suất à???

Có điều, dù sao cũng là vì nghĩ cho Bình Dương, ta cũng liền nhắm mắt làm ngơ.

Nói thật lòng, lần này Nam Văn Quốc tấn công Tây Ương Quốc, dù sao nghĩ theo hướng nào thì cũng thấy là một chuyện không sáng suốt, chẳng hợp lý hợp tình. Cứ cho Nam Văn Quốc rốt cuộc không kìm chế được, muốn đạp đất mà lên đi chăng nữa thì chẳng phải nên xuống tay Bắc Xương Quốc- cái đất nước đang bị cô lập lại còn đang trong cơn hấp hối- trước hay sao? Ấy vậy mà bọn hô lại khiêu chiến với đất nước hùng mạnh nhất vào thời điểm này là Tây Ương Quốc…Quả thực khiến người ta không sao hiểu nổi.

Ta hỏi Vô Mẫn Quân rằng hắn muốn dẫn bao nhiêu quân đi, Vô Mẫn Quân đáp: Ba mươi vạn. Nghe vậy ta giật nảy cả mình:

"Chỗ đấy mới bằng một nửa quân của Nam Văn Quốc".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nói, trong lòng đã sớm tính toán chu toàn:

"Nam Văn Quốc lúc nào cũng thích nói quá binh lực lên…Ta đã phái người do thám rồi, lần này nhiều nhất cũng chỉ bốn mươi vạn là cùng".

Sau đó liền đưa mắt nhìn ta, khóe miệng khẽ nhếch lên:

"Nam nhân Tây Ương Quốc ta có ai không phải người xốc vác, điêu luyện? Lấy một chọi mười cũng chẳng phải vấn đề gì to tát, lần này dẫn ba mươi vạn đại quân đi đã là đánh giá cao Nam Văn Quốc lắm rồi".

Ta: "…Vậy chàng dẫn theo bốn mươi vạn quân đi".

Vô Mẫn Quân gõ đầu ta: "Nàng có thể im lặng cơ mà".

Cổ nhân nói, muốn động binh mã thì trước tiên phải có lương thảo. Quân hậu cần của Tây Ương Quốc rời kinh thành trước một bước, Vô Mẫn Quân cùng những người khác cũng sắp lên đường. Ta lấy bộ chiến giáp của Vô Mẫn Quân ra, năm đó ta nghe những người khác truyền miệng rằng, Tây Ương Quốc thái tử Vô Mẫn Quân có một bộ giáp của chiến thần, là do người của triều đại trước để lại, tương truyền đao chém không qua, thương đâm không thủng, mặc cho rồi, tiêu sái hào hùng không để đâu cho hết.

Hôm nay nhìn thấy mới biết lời đồn quả không sai. Bộ giáp này được ghép từ vô số những mảnh giáp nhỏ hình vảy cá, vạt áo uốn theo hình trăng khuyết, dài tới cẳng chân, mặc dù đã cất giữ cả một năm trời nhưng chỉ cần lau qua vài lượt, tia sáng bạc đã lóe lên dưới ánh mặt trời, nhìn mà lóa mắt.

Ngày Vô Mẫn Quân ra trận, ta dậy từ rất sớm, cài từng chiếc cúc một cho hắn, sau đó nhẹ nhàng khoác lên người hắn bộ áo giáp kia. Cuối cùng cũng mặc xong, ta liền đứng trước mặt hắn ấp a ấp úng: "Chàng…ừm, chiến thắng trở về".

Không dám nhiều lời, ta chỉ có thể nói đại một câu.

Vô Mẫn Quân lại trông rất thản nhiên, véo mặt ta, sau đó ung dung nói: "Đó là chuyện đương nhiên…Nàng vẫn còn nghi ngờ năng lực của vi phu sao?".

Ta dở khóc dở cười: "Vi phu cái gì mà vi phu…".

Vô Mẫn Quân nhướng mày nhìn ta: "Hôn một cái nhé?".

http://tieulun.hopto.org

Ta khẽ ngẩng đầu lên, nhắm nghiền mắt lại. Nụ hôn kia không hề rơi xuống bờ môi, thứ cảm giác ấm áp lạ kỳ lại truyền tới từ trên trán.

Nhẹ nhàng mở mắt ra, Vô Mẫn Quân đã nắm cây thương bạc đặt bên cạnh lên, bước ra ngoài cửa. Trước đây ta cũng đã nói rồi, Vô Mẫn Quân có vẻ bề ngoài khiến người ta nhìn mà lóa mắt, giờ còn khoác trên mình chiến giáp, một từ "đẹp" đã không còn đủ để hình dung về hắn nữa. Cái khí khái nam nhi cùng phong thái hào hùng tỏa ra đó, tựa như đã hóa thành thực tế, sừng sững ngay trước mắt, phủ lên gương mặt hắn một tầng hào quang.

Ta không tài nào tìm được sợi dây liên hệ giữa gã Vô Mẫn Quân thường ngày hay cùng mình đùa giỡn với người đang đứng trước mặt kia, tuy vậy trong lòng lại chẳng hề thấy xa lạ.

Chương 32

[61]

Trước khi xuất chinh, theo lệ thường cần phải cổ vũ sĩ khí một phen. Vô Mẫn Quân bước lên đài cao, bên dưới chật ních tướng sĩ, còn cả đám binh lính lén lút tới xem. Ta cũng đứng dưới tường thành mà nhìn trộm.

Đầu tiên là Hà Khâm và các vị tướng khác lên hô hào, ai nấy đều khí thế bừng bừng. Đến lượt Vô Mẫn Quân, hắn vừa mới bước lên trên đài, phía dưới đã ngập trong tiếng reo hò như sấm động, Vô Mẫn Quân lại chỉ thản nhiên nói mấy câu:

"Nam Văn Quốc muốn chết, tướng sĩ Tây Ương ta chẳng ngại gì mà không giúp một tay. Giữ gìn núi sông mở mang bờ cõi lấy máu quân thù nhuộm ngân thương!".

Bên dưới nhao lên vì kích động, người nào người nấy đều giơ cao nắm đấm mà lặp lại lời Vô Mẫn Quân vừa nói:

"Giữ gìn núi sông mở mang bờ cõi, lấy máu quân thù nhuộm ngân thương!".

Tiếng reo hò vang lên như trời long đất lở, khiến người người chấn động không thôi.

Ta ngẩng đầu, đưa mắt tìm bóng dáng Vô Mẫn Quân. Ánh mặt trời quá đỗi chói chang, chiếu lên bộ chiến giáp của hắn đến lóa mắt, ta chẳng thể nào nhìn cho rõ được.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân dẫn đầu đoàn quân chậm rãi rời đi, khí thế hào hùng, trùng trùng điệp điệp. Ta nhìn theo bóng lưng của hắn, đột nhiện trong lòng dâng lên thứ cảm giác buồn phiền trước nay chưa hề có.

***

"Ha ha, hai người đã đổi lại rồi sao? Chúc mừng, chúc mừng!".

Một giọng nói vang lên bên cạnh, mang theo ý cười không che lấp. Chất giọng đó mềm như kẹo bông, lại còn được phụ họa bởi một tiếng "chi", ta vừa nghe đã biết là Tư Đồ Hữu Tình rồi.

Quay người lại, quả nhiên là muội ấy. Ta khoát tay với đám ám vệ theo sau, ý bảo không vấn đề gì, sau đó nói với Tư Đồ Hữu Tình: "Đúng vậy, cũng nhờ muội cả".

Tư Đồ Hữu Tình chỉ tủm tỉm cười: "Không có gì đâu".

Ta nhìn quanh một lát mới hỏi: "Sư phụ muội đâu?".

Mặt Tư Đồ Hữu Tình xị xuống: "Sư phụ lại đi mất rồi…".

Ta: "…".

Nói thật nhé, ta bắt đầu nghi ngờ chẳng biết Tư Đồ Hữu Tình có sư phụ thật hay không…

Tư Đồ Hữu Tình khoát tay một cái, nói: "Thôi không nói chuyện này nữa…Muội có việc mới tới tìm tỷ".

Nói xong, liền móc từ trong áo ra một quyển sách hơi ố vàng, đưa cho ta: "Tỷ tranh thủ đọc qua, tốt nhất là đọc cẩn thận một chút, sau này sẽ có chỗ cần dùng, chỗ siêu siêu cần dùng ấy!!! Nếu không xem thì sẽ gay go lớn đấy!".

Tư Đồ Hữu Tình tuy rằng có chút quái gở nhưng lời nào muội ấy nói đúng đều có nguyên nhân của nó. Ta nhận lấy quyển sách, nhìn mới biết nó là một quyển sách về y dược, dường như đã truyền lại từ lâu lắm, lật vài trang xem thử còn có rất nhiều vết ố.

"Được, tỷ nhất định sẽ xem", ta gật đầu.

Ngẫm nghĩ một lúc, ta hỏi lại Tư Đồ Hữu Tình: "Trận chiến này…Tây Ương Quốc có thể thắng không?".

http://tieulun.hopto.org

Tư Đồ Hữu Tình cũng ngẫm nghĩ một lúc, đáp rằng: "Còn phụ thuộc vào tỷ!".

Ta: "…".

Ta nói: "Tỷ ở trong cung, cách chiến trường mười vạn tám ngàn dặm xa xôi, sao lại phụ thuộc vào tỷ được?".

Tư Đồ Hữu Tình nói: "Đại bản doanh!".

Tim ta khẽ rung lên, trong lòng cũng mơ hồ hiểu được một hai phần, liền nói: "Ừm, tỷ biết rồi, đa tạ muội".

Tư Đồ Hữu Tình lại nói: "Không cần đâu…Vậy có thể cho muội mượn ít tiền không?".

Ta: "…Đương nhiên là được rồi".

Tư Đồ Hữu Tình nhận tiền, ngượng ngùng nói: "Muội cứ đi tìm sư phụ suốt, hết sạch cả tiền rồi…lại lười đi kiếm nên mới bán quyển sách cho tỷ. Ừm, quyển sách ấy từ giờ thuộc về tỷ!".

Ta: "…".

Nói như vậy, mục đích chính lần này là tới bán sách sao…Đúng là lòng vòng thật…

Ta cười: "Về sau có khó khăn gì muội cứ tới tìm tỷ".

Sau đó chỉ về phía Bánh Bao mà nói: "Chỉ cần bảo Bánh Bao đến là được".

Tư Đồ Hữu Tình nói một câu cảm tạ, lại đột nhiên biến sắc mà rằng: "Sư phụ đang ở gần đây!".

Sau đó ta chỉ mới chớp mắt một cái, muội ấy đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chuyện này ta cũng đã quen, có điều mấy gã ám vệ đứng sau phỏng chừng đang trợn mắt há mồm vì sững sốt. Mấy ám vệ đó đều do Vô Mẫn Quân phái tới, trước đây ta không cần nhưng hiện tại Vô Mẫn Quân khăng khăng bắt ta dẫn theo mấy người họ cho bằng được, nói rằng sợ Nam Văn Quốc sẽ sai người lẻn vào cung, giở trò gì đó với ta.

Vấn đề là bản thân hắn lại chẳng đem theo một thị vệ nào…Rõ ràng xác suất hắn bị người

http://tieulun.hopto.org

ta nhắm vào cao hơn hẳn ta, hơn nữa võ công của ta cũng có kém gì hắn đâu cơ chứ…

Lúc đấy ta cũng khinh bỉ cái suy nghĩ này của hắn lắm, dù vậy khi hắn đã đi rồi, ta vẫn không lệnh cho ám vệ rời đi.

Haizz, cứ coi như đây là một lần hiếm hoi được Vô Mẫn Quân quan tâm săn sóc đi.

[62]

Sau khi Vô Mẫn Quân đi rồi, Hà Thần liền đứng ra cáng đáng việc trong triều. Ta thì vẫn giống trước đây, cuộc sống không có gi thay đổi, chỉ trừ việc mỗi lần có tin báo từ chiến trường truyền về, ta lại đến nghe lén một phen. Một lần vô tình bị Hà Thần bắt gặp, ta rất xấu hổ hứa rằng lần sau sẽ không đến nữa, ai ngờ Hà Thần lại đáp, từ nay ông ấy sẽ tự mình đến báo tin cho ta.

Hà Thần rất thức thời, ta vô cùng vừa lòng. Thế là mỗi lần có tin báo về, Hà Thần sẽ chủ động sai người mang thư đến cho ta, đây cũng là để tránh lời ra tiếng vào, ông ta không thể vào trong hậu cung được.

Có một chuyện khiến ta rất vui vẻ, ấy là Vô Mẫn Quân đoán chẳng sai, phỏng chừng Nam Văn Quốc không hề lợi hại như những gì bọn chúng tự hô hào, gần như bại trận liên miên.Ta đoán có lẽ Vô Mẫn Quân sẽ trở về sớm hơn dự đoán.

Chắc sợ ta buồn chán, Bình Dương ngày ngày đến bầu bạn với ta. Hai chúng ta học một chút nữ công, thêu được một cái túi vải con con.

Bình Dương nhìn thấy, vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ: “Tẩu lại thêu một đôi uyên ương cơ đấy! Giống lắm!”.

Ta khiêm tốn đáp: “Cũng thường thôi, cũng thường thôi”.

Thật ra ta thêu một con thụy thú kỳ lân[1] mà.

[1] Thụy thú là một hiện tượng văn hóa, một biểu tượng được người thời cổ sùng bái. Trong lịch sử Trung Quốc, có năm loại thụy thú được tôn sùng nhiều nhất, ấy chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ và Kỳ Lân.

Ngày hôm sau, thêu xong kỳ lân rồi, ta quyết định thêu thử một đôi uyên ương xem thế nào, ai mà ngờ mới thêu được một nửa, lại đột nhiên thấy thân thể khó chịu. Bình Dương lập tức sai người đi mời thái y tới, người tới là thái y giỏi nhất trong cung- Bạch thái y. Ông ấy bắt

mạch cho ta, sau đó mới vuốt râu cười:

"Chúc mừng Hoàng hậu, người đã mang long thai…Thật đáng mừng!".

Ta: "…".

Bình Dương nghe thế phấn chấn vô cùng: "Tốt quá rồi, hoàng tẩu, tẩu mang thai rồi! Hoàng huynh trở về biết chuyện chắc sẽ mừng lắm cho xem!".

Ta vẫn chưa qua cơn kinh ngạc, đầu óc mê man, chỉ có thể gật đầu hùa theo: "À, đúng vậy…".

Ngày hôm sau, cái tin Hoàng hậu hoài long thai đã lan truyền với tốc độ cực kỳ chóng mặt. Ta không biết Vô Mẫn Quân ở nơi biên giới có biết tin này không, trong lòng có chút hy vọng hắn biết, lại sợ hắn biết rồi sẽ ảnh hưởng đến tinh thần đánh giặc.

Ta mới là người mang thai, ấy thế mà Bình Dương còn hào hứng hơn cả ta, mỗi ngày đều dính lấy ta không buông, sai hạ nhân hết ninh thứ này lại hầm thứ nọ. Bản thân cái bụng của muội ấy thì càng ngày càng lớn, ta thấy Lã Suất đứng một bên thấp thỏm, liền bảo muội ấy đừng chú ý đến ta quá làm gì.

Bình Dương phản đối:

"Muội không sao đâu, hiện giờ cái thai cũng đã ổn định rồi. Tẩu thì khác, ba tháng đầu tiên là thời kỳ nguy hiểm nhất, phải thật cẩn thận mới được. Mấy cái trò võ vẽ kia, nhất định không được luyện nữa".

Bình Dương lại nói: "Mà nếu như tẩu sinh con gái, muội sinh con trai…".

Ta câm nín: "Ừ, thế thì sao?".

Bình Dương mới ngượng ngùng đáp: "Thế thì cũng không kết thông gia được nhỉ…".

Ta: "…Đúng thế, không được!".

Bình Dương lại nói: "Vậy thì sẽ là huynh muội, nếu như muội sinh con gái, tẩu sinh con trai, vậy thì là tỷ đệ rồi…".

Ta: "…Cảm ơn muội đã nhắc nhở! Tẩu còn thực sự không biết cái này!".

http://tieulun.hopto.org

Bình Dương: "…Ừm, không cần cảm ơn muội đâu".

Ta: "…".

Ta đã xem thường Bình Dương rồi. Muội ấy là muội muội của Vô Mẫn Quân, da mặt làm sao mà mỏng được…

Sau khi mang thai, trong lòng ta cũng âm thầm nảy ra một ý, chỉ có điều Vô Mẫn Quân chưa về, ta không tiện làm gì, chỉ còn cách kiên nhẫn chờ đợi.

Bạch thái y kê cho ta rất nhiều đơn thuốc an thai, ta lại mang quyển sách Tư Đồ Hữu Tình cho ngày trước ra đọc một lượt. Đến một ngày, nhân lúc rảnh rỗi, ta liền dựa theo những điều viết trong quyển sách kia, hỏi Bạch thái y:

"Bạch thái y, về thuốc an thai, sao bản cung cứ cảm thấy đơn thuốc ngài kê thiếu cái gì đó? Không phải nên cho thêm một chút xa tiền thảo[2] vào sao?".

[2]Là một loại thảo dược có thể tìm thấy ở bất cứ đâu, sau vườn nhà, bên lề đường, bên sông suối. Tác dụng chính của xa tiền thảo là lợi tiểu, giải nhiệt và tiêu đờm, ngoài ra còn có thể trị vết thương, cầm được máu, tiêu được ứ huyết.

Bạch thái y nghe thế liền cười, nốt ruồi màu đỏ tươi bên tai cũng rung lên, đáp:

"Bẩm, Hoàng hậu, không phải vậy đâu, mang thai được sáu tháng thì mới cho xa tiền thảo vào được, hiện giờ chưa cần".

Ta nói: "À, ra là vậy".

Từ đó trở đi, ta không đọc quyển sách Tư Đồ Hữu Tình đưa thêm một lần nào nữa, nhưng nội dung trong sách thì đã thuộc nằm lòng.

Bởi vì đang mang thai nên ta chỉ có thể tĩnh dưỡng trong tẩm cung, hoàn toàn không bước được ra khỏi cửa. Ta chỉ mới nghĩ tới chuyện bước ra một bước thôi đã bị Bạch thái ý cũng với mấy cung nữ chặn ngay lại, cứ như người mang thai không phải là ta ấy.

Phạm vi mà ta được phép đi lại, rộng nhất cũng chỉ hết bên trong nội cung. Chuyện trong triều thì ta chỉ biết có mỗi tình hình chiến sự nơi tiền tuyến do Hà Thần báo lại.

Vốn ta đoán rằng, ít nhất cũng phải ba tháng nữa Vô Mẫn Quân mới có thể trở về, ai ngờ mới chỉ một tháng, Vô Mẫn Quân đã lù lù xuất hiện, hơn nữa lại còn về một cách cực ký bí

http://tieulun.hopto.org

mật. Với tính cách của Vô Mẫn Quân, nếu đại thắng trở về nhất định hắn sẽ phải vênh vang loan tin cho cả bốn nước cùng biết, phương án tốt nhất là đứng trên thành cao, nói bằng thái độ khinh rẻ: "Đã hoàn thành tâm nguyện của chúng rồi".

Ấy thế mà cái ngày hắn trở về, lại chỉ báo cho mình Hà Thần biết, hai người trở về gặp ta, bộ dáng có vẻ mờ ám.

Hà Thần cười đến độ không thấy mắt mũi đâu, nói với ta: "Hoàng thượng đã chiến thắng trở về!".

Vô Mẫn Quân thong thả bước ra, giống như vai diễn tiểu sinh[3] trên sân khấu vậy, phía sau còn có một gã thị vệ đi cùng.

[3] Tiểu sinh là một trong những vai diễn trên sân khấu kinh kịch truyền thống, chỉ vai thanh thiếu niên. Đặc điểm của vai tiểu sinh là không có râu mép, hóa trang đều tương đối anh tuấn, đường nét nhã nhặn.

Song vẻ mặt hắn lại lạnh như tiền, nhìn ta bằng thái độ cực kỳ lãnh đạm, còn mang theo vài phần ghét bỏ, tựa như không hề quen biết ta, hoặc là ta với hắn có thâm thù đại hận gì ghê gớm lắm vậy.

Sau đó ta mới phát hiện, mình đã nhầm một chuyện.

Vô Mẫn Quân không tới một mình, bên cạnh hắn cũng không chỉ có Hà Thần cũng gã thị vệ kia.

Hắn dẫn theo Lưu Á.

Ta nhìn thấy Lưu Á, không khỏi có chút nghi hoặc:

"Chúc mừng Hoàng thượng chiến thắng trở về. Không biết Lưu cô nương tới đây làm gì?".

"Lưu cô nương?" Vô Mẫn Quân lạnh lùng đáp lại: "Chỉ sợ ngươi phải đổi lại cách xưng hô rồi".

"Đổi lại cách xưng hô?" Ta ngơ ngác hỏi lại: "Vậy phải gọi là gì, Lưu công tử chăng?".

Lưu Á: "…".

Vô Mẫn Quân: "…".

http://tieulun.hopto.org

“Không.” Vô Mẫn Quân nói, “Nên gọi là Hoàng hậu”.

Ta: “…”.

“Chàng có ý gì?” Ta hoàn toàn không hiểu ý hắn, “Thiếp phải gọi nàng ấy là Hoàng hậu sao?”.

Vô Mẫn Quân gật đầu, Lưu Á đứng một bên liền ra vẻ ngượng ngùng: “Đa tạ Hoàng thượng đã nhớ thương đến thần thiếp”.

Chuyện này quả thực quá đỗi hoang đường. Mới cách đây không lâu, Vô Mẫn Quân còn cố ý đào một cái hố để bẫy Lưu Á vào, cả người ngâm trong nước lạnh. Trước đó nữa, còn tự mình giơ chân đạp Lưu Á vào hồ sen.

Thế mà giờ đánh giặc trở về, hắn lại mở miệng nói muốn phong Lưu Á làm hoàng hậu?

Ta nhịn không được mới hỏi: “Hoàng thượng…Thần thiếp có một chuyện muốn hỏi người”.

Vô Mẫn Quân lãnh đạm đáp: “Ngươi hỏi đi”.

“Hoàng thượng, phải chăng lúc đánh giặc đã có kẻ nào đập trúng đầu người?”, ta hỏi rất thành khẩn, cũng rất chắc chắn.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Chương 33

[63]

“Ý trẫm đã quyết, ngươi không cần phải nhiều lời.” Vô Mẫn Quân nói, “Á nhi có kể với trẫm, ngươi từng đạp nàng xuống hồ sen, cũng từng đào một cái bẫy khiến nàng nhảy xuống, chuyện đó có không? Thứ đàn bà độc ác như ngươi, sao đủ tư cách trở thành mẫu nghi thiên hạ? Trẫm không muốn đưa ngươi vào tình thế khó coi, ngươi tự mình giải quyết cho tốt đi, nhanh chóng cạo đầu làm ni cô. Nếu không đợi đến lúc trẫm ra chiếu phế hậu, chỉ sợ cả Đông Nguyên Quốc đều không còn mặt mũi nhìn đời”.

http://tieulun.hopto.org

“Hoàng thượng, ngài cũng thật có lòng.”

Ta nhìn hắn, thầm nghĩ, chuyện này quả thực ta không ngờ đến, nhưng lại cũng đoán trước được phần nào. Những chuyện này do ai bày ra? Thật sự khiến người ta không sao hiểu nổi. Ấy thế mà sao mấy lời nói cùng hành động của Vô Mẫn Quân cứ cho ta cảm giác… như một lẽ đương nhiên?

Á nhi… Cách xưng hô này cũng thật quen thuộc. Ngày trước hắn gọi Thịnh An là Du nhi, rồi có lúc nổi hứng trêu đùa, cũng từng gọi ta một tiếng Kiều nhi.

Mà hiện giờ hắn gọi ta là gì?

Không, từ lúc bước vào trong điện tới giờ, hắn chưa từng gọi tên ta, chỉ dùng một chữ “ngươi” thay thế.

Ta không cảm thấy sầu khổ, chỉ là cũng không nở được nụ cười thản nhiên nhẹ bẫng mà những nhân vật nữ chính trong thoại bản thường làm.

Ta đưa mắt nhìn hắn, thầm mong có thể nhìn ra thêm gì đó.

Hà Thần đứng một bên phỏng chừng cũng có điểm không đành lòng, mới nói:

“Hoàng thượng, ngàn vạn lần không thể làm thế được. Hoàng hậu đã mang long thai rồi, bất kể là cạo đầu làm ni cô hay biếm vào lãnh cung đều không hợp tình hợp lý!”.

“Vậy sao?” Vô Mẫn Quân nhíu mày, bộ dáng lộ ra vài phần kinh ngạc. Lưu Á đứng bên cạnh hắn phỏng chừng cũng không ngờ tới chuyện này, dáng vẻ thấp thỏm nhìn ta.

Ta nói: “Hoàng thượng, người cũng không cần để ý chuyện đó làm gì. Chẳng qua, sao đột nhiên người lại đem lòng yêu mến Lưu công tử… à không Lưu cô nương vậy? Ngày trước người từng nói, người sẽ không đời nào để tâm tới nàng ấy cơ mà”.

Vô Mẫn Quân đáp: “Ngươi nhìn đi, nàng có một nốt ruồi mỹ nhân giữa trán”.

Hắn không nói ta cũng chẳng để ý, giữa trán Lưu Á quả thực có một nốt ruồi chu sa rất nhỏ… Ấy vậy mà từ trước tới giờ ta không hề phát hiện.

Có điều, chỉ bởi một nốt ruồi mỹ nhân thôi sao?

http://tieulun.hopto.org

Ta nói: “Trên mặt Thái sư cũng có mà, sao người không cho Thái sư làm hoàng hậu? Nốt ruồi của ông ấy còn lớn hơn nữa kìa”.

Vô Mẫn Quân giễu ta một tiếng: “Ngươi thấy pha trò thế là hay lắm à? Ta có thể nói thẳng cho ngươi biết, chẳng vui chút nào đâu. Còn về chuyện mang thai…”

Hắn nhắm mắt trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Cũng không biết có phải của ta thật không”.

Ta trợn tròn mắt lên nhìn, không tài nào tin được những điều mình vừa nghe thấy: “Không phải của người? Vậy thì của ai? Của Thái sư chắc?”.

Hà Thần: “…”.

Hà Thần gào lên khóc, nước mắt như mưa: “Hoàng thượng, giữa thần và Hoàng hậu hoàn toàn trong sạch mà!”.

Vô Mẫn Quân: “… Ngươi ngậm mồm lại cho ta, khóc cái gì mà khóc !”.

Sau đó hắn liền quay sang phía ta, nói: “Ta cũng chỉ thuận miệng nói thế mà thôi. Ta đi đã hơn một tháng, ai biết được trong khoảng thời gian ấy ngươi có gặp gỡ ai, làm chuyện gì hay không. Đương nhiên, hiện giờ ta cũng chẳng quan tâm làm gì”.

Ta hoàn toàn không có ý giải thích, chỉ nói:

“Vậy thần thiếp xin tạ ơn Hoàng thượng đã khoan hồng đại lượng. Nói thế thì dù đứa bé trong bụng thần thiếp có không phải của Hoàng thượng thì người vẫn chấp nhận, có đúng không ạ?”.

Vô Mẫn Quân hoàn toàn không bị ta chọc giận, ngược lại còn phá lên cười: “Chấp nhận? Ta chỉ nói ta không quan tâm, có nói ta không để ý sao?”.

Ta còn chưa kịp hỏi tiếp, Vô Mẫn Quân đã vỗ tay mấy cái. Bạch thái y vốn đứng ở bên ngoài chờ lệnh lập tức tiến vào, hành lễ xong liền hỏi:

“Không biết Hoàng thượng có chuyện gì sai bảo?”.

Vô Mẫn Quân chỉ về phía ta: “Kê cho nàng ta một liều thuốc phá thai, sau đó tống vào lãnh cung”.

Ta ngây người, đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân vươn tay sờ gương mặt ta, nói:

"Có muốn trách thì phải trách gương mặt ngươi quá bình thường, không có gì khiến người ta yêu thích… Trước đây sao tự nhiên trẫm lại muốn lấy ngươi nhỉ? Haizz, trẫm cũng thật muốn quay về quá khứ chất vấn bản thân một phen".

Nói xong, liền phá lên cười ba tiếng, sau đó quay người đi không hề do dự.

Lưu Á ném cho ta một nụ cười cực kỳ đắc ý, nói:

"Hoàng hậu… à không, Trường Nghi công chúa, thật ngại quá, một đá của ngươi ngày đó ta vẫn còn ghi khắc trong lòng, nước tuyết lạnh thấu xương kia ta lại càng không quên được. Ngươi có biết không, vốn ta phải gả cho một gã ăn chơi trác táng mặt lớn tai to khác cơ, vì chuyện này mà ta đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt, tan nát cõi lòng, thiếu chút nữa đã tự tìm cái chết… Sau đó được cứu, lại chẳng ngờ Hoàng thượng tới, âm thầm triệu kiến ta, nói muốn phong ta làm hoàng hậu… Ngày sau còn dài, những gì ngươi đối xử với ta khi trước, ta sẽ đáp lại gấp trăm lần… Dù sao thì thời gian cũng còn nhiều mà".

Nói xong, liền giữ nguyên nụ cười giả tạo đắc thắng kia, nối gót Vô Mẫn Quân rời đi. Hà Thần và Bạch thái y đứng bên cạnh đều đang cực kỳ sửng sốt, thấy ta vẫn lặng người đứng yên tại chỗ, mới vội vàng tiến đến, nói:

"Hoàng hậu, người…".

Ta nói: "Lỗ tai hai vị có vấn đề gì sao? Ta đã không còn là hoàng hậu nữa rồi".

Hà Thần thành thật đáp: "Không phải đâu ạ… Chiếu thư phế hậu còn chưa đọc cơ mà".

Ta: "…".

Ngươi giả vờ một tí thì chết à???

Ta thở dài một tiếng: "Để tự ta tới lãnh cung. Bạch thái y, đừng kê đơn cho ta có được không?"

Bạch thái y đáp: "Hoàng hậu nương nương, chuyện này… Lệnh vua khó cãi…".

Ta xua tay: "Mau lấy thuốc tới đây, coi như bớt phiền toái. Ta cũng không làm khó các người".

http://tieulun.hopto.org

Bạch thái y lộ ra vẻ mặt không đành lòng, sau đó lui ra, đi chuẩn bị thuốc. Còn Hà Thần thì đứng nguyên tại chỗ, hình như đang chẳng biết làm thế nào cho phải.

Ta ngồi xuống ghế, không biết mình nên phản ứng thế nào. Nên phản kháng quyết liệt hay là gào khóc thảm thiết, cũng có thể là điên điên dại dại nói muốn gặp Vô Mẫn Quân?

Khổ nỗi, dù chọn loại phản ứng nào cũng đều không phải sở trường của ta…

Mà chuyện Vô Mẫn Quân vừa làm, lại là sở trường của hắn.

Bỗng nhiên, đằng trước vọng lại tiếng bước chân. Ta ngỡ là Bạch thái y, ngẩng đầu lên nhìn thì lại thấy Vô Mẫn Quân vừa đi đã quay trở lại. Hắn đứng trước mặt ta, kiêu ngạo nhìn xuống.

Tim ta đập như điên trong lồng ngực.

Thế nhưng hắn lại nói: "Ta cứ trả lời ngươi như vậy. Lúc đánh trận ta không bị thương, đừng nói là bị thương ở đầu, ngay cả một vết xước ta đây còn không có".

Ta: "Thật sao?".

Ta rút trâm ngọc cài trong tóc ra với một tốc độ chóng mặt, nắm chặt trong tay, sau đó phi về phía Vô Mẫn Quân. Vô Mẫn Quân tránh không kịp, chỉ hơi nghiêng người một chút, gương mặt bị trâm ngọc sượt qua tạo thành một vết xước nhỏ nhưng rất rõ ràng.

"Vậy để thần thiếp cho người một vết làm kỷ niệm."

***

Vô Mẫn Quân phỏng chừng muốn giết ta, hoặc ít nhất cũng phải đánh cho ta một trận, thế nhưng cuối cùng hắn nhịn, dẫn theo thị vệ của mình hùng hổ bỏ đi.

Bạch thái y xuất hiện vừa kịp lúc, đưa cho ta một chén thuốc đen kịt như mực. Lần này ông ta không còn chút do dự nào nữa, lại càng không thấy vẻ đồng cảm đâu. Bởi vì ban này đã nhìn thấy tất cả, ông ta biết, ta hoàn toàn không còn cơ hội trở mình nữa rồi.

Ta nhận lấy chén thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi, chẳng ngờ lại ngửi thấy được một thứ hương thơm phảng phất, còn những bát thuốc an thai ngày trước đều có vị đắng chát vô cùng. Thuốc đắng dã tật, mật ngọt chết người, những chuyện trên thế gian này, có lẽ đều là thế cả.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng hề do dự, ta bưng bát thuốc lên, một hơi cạn sạch, bụng đau nhói lên, sau đó ta chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, dần dần mất đi tri giác.

***

Sau khi tỉnh dậy, ta phát hiện bản thân mình đang nằm ở một nơi cũng coi như quen thuộc.

Nói là quen thuộc, bởi vì chỗ này từng nhốt Ngô Ung. Đúng thế, chính là lãnh cung.

Khi đó Ngô Ung bị nhốt ở đây, tình cảnh vô cùng đáng thương. Ta đến thả hắn ra hắn còn không chịu, cái bộ dáng ngày đó đúng là vừa yếu đuối lại vừa tức cười.

Quả thật ta chưa bao giờ ngờ được, lại có ngày mình phải vào đây, trở thành chủ nhân mới của chỗ này.

Tuy chăn chiếu có chút lạnh lẽo, ẩm ướt nhưng cũng coi như mềm mại. Ta nằm trên giường, thong thả vuốt ve bụng mình, lại không thấy cảm giác gì lớn cả. Lúc mang thai, bụng không to lên, đến giờ cũng chẳng có gì thay đổi, giống như từ đầu tới cuối chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Hạ nhân cũng rất ít, chỉ có hai thị vệ và hai cung nữ. Hai tên thị vệ kia võ công không kém, phỏng chừng Vô Mẫn Quân sợ ta thi triển khinh công trốn mất nên mới phái hai cao thủ tới. Về phần cung nữ, cũng không làm ra hành động cân hồng đỉnh bạch[1] gì, vẫn cẩn thận hầu hạ ta y như xưa. Một trong hai người lại chính là cô cung nữ có nốt ruồi bà mối ta nhìn thấy ngày trước.

[1] Cân hồng đỉnh bạch: Là một cụm phương ngôn của vùng Quảng Đông, chỉ thái độ sống nịnh nọt, bợ đỡ người khác, gió chiều nào xuôi chiều ấy.

Nhìn thấy nàng, ta cảm thấy có chút kỳ quái, mới hỏi: “Sao ngươi lại theo tới đây?”.

Nàng liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, đáp rằng: “Bẩm Hoàng hậu nương nương… à, bẩm Nương nương, là do Hà thái sư sai nô tỳ tới. Ngài ấy nói nô tỳ hầu hạ người đã lâu, có thể giúp người sớm làm quen với hoàn cảnh mới”.

Ta nói: “Ngươi cũng có phải cung nữ trước giờ luôn hầu hạ ta đâu… Thôi được rồi, chẳng quan trọng nữa”.

Tiểu cung nữa mới thử ướm lời: “Cái này… Nương nương, người cũng đừng đau khổ

http://tieulun.hopto.org

quá”.

Ta nói: “Ngươi đừng nói nữa là ta hết đau khổ ngay thôi”.

Tiểu cung nữ liền im miệng, bộ dạng có vẻ ấm ức lắm. Ta chỉ cười, liếc nàng một cải, sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa sổ.

Trời đã tối, một vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa bầu trời, trăng sang sao thưa. Ánh trăng chẳng mang nặng tâm sự như con người, nó rất công bằng, ngay cả lãnh cung hiu quạnh này cũng được nó để tâm, ban cho thứ ánh sáng nhạt màu mà trong trẻo.

Tiểu cung nữ đứng bên cạnh ta, dè dặt mở lời: “Nương nương đang nghĩ gì vậy?”.

Một lúc lâu sau ta mới đáp:

“*Tư quân như mãn nguyệt*

Dạ dạ giảm thanh huy.[2]”

[2]Là hai câu cuối trong bài thơ Tự quân chi xuất hĩ kỳ 2 (Kể từ ngày chàng đi hôm ấy kỳ 2) của Trương Cửu Linh. Dịch thơ:

Nhớ anh như thể trăng đầy,

Mỗi đêm mỗi thấy sụt gầy vẻ thanh.

(Bản dịch của Trần Trọng Kim)

Chương 34

[64]

Ta ở trong lãnh cung cả một ngày, thân thể cực kỳ suy yếu, buổi tối lại bởi ngắm trăng mà hứng gió lạnh, đến hôm sau liền ngã bệnh, đầu đau như búa bổ, mơ mơ màng màng, ho không dứt được.

Hai tiểu cung nữ thấy thế có chút lo lắng, ta dựa theo quyển sách thuốc của Tư Đồ Hữu Tình, tự kê cho mình một liều thuốc, sau đó sai cung nữ không có nốt ruồi trên mặt đi bốc. Còn tiểu cung nữ có nốt ruồi son kia tên nàng là Hồng Liên – ta giữ lại, giọng nói của nàng rất êm tai, ta liền bảo nàng hát cho ta nghe mấy khúc.

Hồng Liên vào cung từ khi còn rất nhỏ, cũng không hát được bài nào cho tử tế, chỉ có thể ậm ừ mấy điệu đồng dao đơn giản, ta nghe lại thấy thật thanh thản.

Hồng Liên nói, khúc đồng dao này là do ngoại tổ mẫu[1] dạy nàng hát, nàng rất nhớ người. Ta mới nói rằng chỉ cần chờ đến tuổi là nàng có thể rời cung tìm người rồi, Hồng Liên buồn bã đáp rằng, ngoại tổ mẫu đã mất từ mấy tháng trước rồi. Lúc đó nàng cũng muốn xin nghỉ xuất cung nhưng bởi vì đắc tội với người trong Phủ Nội vụ nên không ra được, cơ hội nhìn mặt người lần cuối cũng tan thành bọt nước

[1] Bà ngoại

Ta lựa lời an ủi nàng mấy câu, cũng không biết nên nói gì cho phải. Trên thế gian này, ai mà chẳng có những nỗi khổ sở, đau đớn của riêng mình.

Hồng Liên hỏi: “Nương nương, người không thấy đau khổ sao?”.

Ta hỏi lại: “Sao lại hỏi vậy?”.

Hồng Liên đáp: “Tại nô tỳ thấy Nương nương không hề khóc”.

Ta ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Chuyện ấy không phải sở trường của ta. Hơn nữa khóc cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu”.

Phòng chừng sợ ta xảy ra chuyện gì, Hồng Liên tranh thủ lúc ta đang mơ mơ màng màng mà ra ngoài một chuyến, lúc trở về có dẫn theo Bạch thái y. Cung nữ còn lại ra ngoài lấy thuốc là Bích Vân vẫn chưa thấy trở về. Bạch thái y chẩn mạch cho ta, nói ta bị phong hàn, hơn nữa lại vừa dùng thuốc phá thai, thân thể đang vô cùng suy nhược.

Bản thân ta cũng không nghĩ gì đặc biệt. Sau khi tiễn Bạch thái y đi rồi, liền nằm trên giường chờ Bích Vân trở lại. Chẳng bao lâu sau Bích Vân xuất hiện, bưng theo một bát thuốc lớn đen sì. Hồng Liên ngửi thấy mùi thuốc, không nhịn được mà bịt mũi, nói:

“Sao thuốc này lại thối thế?”.

Bích Vân nói: “Vậy à? Sao ta không cảm thấy gì?”.

Ta nói: “Đúng là có hơi thối thật. Không sao, các ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước đi, chăm sóc ta lâu như vậy cũng đã được nghỉ chút nào đâu”.

Hai người vâng một tiếng, Hồng Liên thì lao như bay khỏi phòng.

Phỏng chừng là do Bạch thái y bép xép, chẳng bao lâu sau Vô Mẫn Quân lại tới. Khi đó ta còn đang ngủ, đầu rất đau, không sao mở mắt ra được, chỉ mơ hồ cảm thấy Vô Mẫn Quân đang đứng cạnh bên.

Vô Mẫn Quân đứng đó một lúc lâu, khẽ thở dài một tiếng. Tiếng thở dài kia sao mà nhạt nhòa đến lạ, ta cũng không biết là thật hay chỉ là ảo giác bản thân tự tưởng tượng ra.

Đợi đến khi ta mở mắt ra lần nữa, Vô Mẫn Quân đã đi rồi. Hồng Liên và Bích Vân cũng đã trở lại, nói với ta bằng thứ giọng buồn vui lẫn lộn: “Hoàng thượng vừa mới ghé qua, dặn chúng nô tỳ phải hầu hạ Hoàng hậu cho thật tốt”.

Ta nói: “Vậy à, hắn quả thật vẫn còn chút tình nghĩa”.

Hồng Liên nhỏ giọng lầm bầm:

“Hoàng thượng nói, là để tránh phiền phức ạ. Nếu Nương nương chết rồi thì Đông Nguyên Quốc sẽ lại ầm ĩ một phen. Hiện tại Tây Ương Quốc vừa mới đánh với Nam Văn Quốc xong, binh lực suy yếu, binh sĩ cần thời gian dưỡng sức. Đông Nguyên lại đã nghỉ ngơi lâu như vậy, tân đế cũng trưởng thành, không thể xem nhẹ được”.

Bích Vân đẩy nàng một cái, giọng trách cứ: “Sao ngươi nói nhiều thế? Không sợ gió lớn thổi mất lưỡi hay sao!”.

Hồng Liên thè lưỡi, không nói thêm câu nào nữa.

Ta bật cười: “Nói như vậy thì ngay cả Đông Nguyên Quốc Hoàng thượng cũng nhìn không vừa mắt rồi? Có phải định chờ đến khi binh lực của Tây Ương Quốc phục hồi lại sẽ giết sạch Đông Nguyên, đến lúc đó, liền tiện tay xử lý ta một thể?”.

Bích Vân vội vàng nói: “Nương nương, hiện giờ người cứ dưỡng bệnh cho tốt đã, đừng nên suy nghĩ quá nhiều”.

Ta dùng ánh mắt đầy ẩn ý mà nhìn Hồng Liên, bâng quơ nói: “Không phải ta nghĩ nhiều, là có người nói nhiều thôi”.

http://tieulun.hopto.org

Hồng Liên hoảng sợ, vội vàng dập đầu mà rằng: "Nương nương, nô tỳ… không phải nô tỳ cố ý đâu".

Ta nói: "Ta cũng có nói ngươi cố ý đâu".

Hồng Liên khẽ thở phào một hơi, cũng không dám nói thêm gì nữa. Sau khi hầu hạ ta dùng bữa, hai người đều lui xuống dưới. Ăn được miếng cơm vào bụng, cũng thấy tinh thần phấn chấn lên một chút, ta liền cố đè xuống cảm giác khó chịu trong người, đứng lên đi vài bước. Ừm, vẫn miễn cưỡng đi được, chỉ có điều đứng không vững mà thôi.

Ngẫm một lúc, ta vẫn thấy nên về giường là hơn, lại bất ngờ chân trượt một cái, cả người đổ ra đằng sau. Vốn cứ nghĩ đợt này chắc gáy mình tránh không khỏi được tiếp xúc thân mật cùng mặt đất rồi, ai ngờ lại có người đỡ lấy, ngẩng đầu nhìn, chính là Vô Mẫn Quân.

Phía sau hắn kè kè một gã thị vệ, bản thân mặc trên người một bộ y phục thường ngày. Hắn dìu ta đứng dậy, nói:

"Ngươi cũng nên cẩn thận một chút, nếu không thì phá thai không chết, lại tự mình ngã chết. Đến lúc đó, ta biết nói thế nào với Đông Nguyên Quốc đây?".

Ta đáp: "Thần thiếp phúc lớn mạng lớn, ngã không chết được đâu".

Vô Mẫn Quân cười lạnh một tiếng: "Nói cũng phải, coi bộ tinh thần ngươi còn tốt lắm, vẫn còn sức mà cãi lại".

Ta hỏi: "Hoàng thượng tới đây làm gì?"

Vô Mẫn Quân nói: "Không làm gì cả, chỉ nghe nói ngươi đang sống dở chết dở nên trẫm mới đến xem thử thế nào".

Ta biếng nhác ngồi phịch xuống giường: "Vậy xin đa tạ Hoàng thượng, thần thiếp hiện rất khỏe, nói nửa sống nửa chết cũng không sai, nhưng tốt xấu gì vẫn có một nửa còn sống".

Vô Mẫn Quân nói: "Thân thể ngươi khỏe mạnh là lẽ đương nhiên. Ta còn cho rằng, đến lúc tổ chức đại lễ phong hậu, ngươi cũng có thể tới mà xem".

Ta nói: "Hoàng thượng, người không phát hiện ra chuyện này có vấn đề sao?".

"Vấn đề gì?"

http://tieulun.hopto.org

“Người cứ luôn miệng nói bản thân ghét cay ghét đắng ta, thế nhưng cứ tới đây tìm ta suốt, hệt như thằng bé mới tròn ba tuổi ấy. Cứ khoe đi khoe lại chuyện giữa mình với Lưu cô nương, giống như không thấy ta đau lòng thì ngài không vừa lòng đẹp ý vậy… Hành vi này, quả thực khiến người ta thấy khác thường đấy”, ta nhìn Vô Mẫn Quân, thản nhiên nói.

Vô Mẫn Quân: “À, nếu ngươi nghĩ thế thật, thì ta chỉ có thể nói, ngươi nghĩ quá nhiều rồi. Từ trước tới nay ta cũng có ý khoe đi khoe lại gì đâu, những chuyện ta nói ra đều là sự thật cả”.

Ta vẫy tay với Vô Mẫn Quân, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp khẩn cầu người lại gần đây một chút”.

Vô Mẫn Quân không hiểu ra sao, nhíu mày lại nhưng vẫn bước gần thêm một chút.

Ta phe phẩy tay, mũi khịt khịt vài cái, liền nói: “Hoàng thượng, người ngài thơm quá, cứ như muốn dùng mùi mà che giấu thứ gì vậy”.

Vô Mẫn Quân tái mặt: “Ngươi đang nói lung tung gì đó?!”.

Ta thấy hắn định lùi lại phía sau, liền nhanh chóng đứng dậy, dùng tay siết chặt lấy cổ hắn, cố sống cố chết mà bóp, sau đó bẻ quặt sang một bên. Cổ Vô Mẫn Quân phát ra một tiếng rắc, hai mắt trợn tròn, co giật một lúc rồi chết hẳn.

[65]

Gã thị vệ đứng sau lưng Vô Mẫn Quân lập tức tái mặt, lại không tiến lên nghênh chiến mà vội vội vàng vàng chạy về phía cửa. Ta cười lạnh một tiếng, giũ hai cây châm bạc từ trong tay áo ra, bắn thẳng về phía hắn.

Đã nói từ trước rồi, ta ngắm chuẩn lắm, hai cây châm đâm thẳng vào hai huyệt đạo lớn của hắn. Gã thị vệ kia liền đứng trơ ra như đá, không sao nhúc nhích được.

Gã lắp bắp: “Ngươi… ngươi lại dám mưu sát Hoàng thượng”.

Ta chỉ cười, sau đó đá vào cái thi thể đang nằm sõng soài dưới chân vài phát, nói:

“Mưu sát? Giết một kẻ đã chết, lại còn đã chết tận mười năm, thì có coi là mưu sát không? Hả?”.

http://tieulun.hopto.org

Gã thị vệ kia nghe thế cả kinh: "Ngươi, ngươi điên rồi…".

Ta vỗ vỗ mặt hắn: "Khả năng diễn trò cũng không tệ nhưng sơ hở thì nhiều lắm. Nếu ta đoán không sai, ngươi hẳn là…"

Ta đưa mắt nhìn gương mặt hắn, sau đó giơ tay lột lớp mặt nạ da người kia xuống. Gương mặt tầm thường không có gì đặc biệt của gã thị vệ lập tức biến thành mặt của nhi tử thái phó Nam Văn Quốc, người đã từng tới Tây Ương với vai trò sứ giả ngày trước – Lưu Lương.

Thấy ta vạch trần được âm mưu của mình, Lưu Lương cũng không diễn kịch nữa, chỉ tủm tỉm cười:

"Rất tuyệt vời, chẳng ngờ Hoàng hậu lại đoán ra được… Chẳng hay người có thể nói cho tại hạ biết vì sao người lại đoán ra được không…".

Ta liếc mắt nhìn thi thể dưới chân, nói:

"Nam Văn Quốc có một loại y thuật cực kỳ quý giá, ấy chính là 'Nuôi xác', có thể nuôi thi thể như người còn sống vậy. Hơn nữa người nuôi xác còn có thể khống chế thi thể đó, khiến chúng nói năng, hoạt động như người bình thường, chẳng qua người nuôi xác không thể đứng cách cái xác quá xa, nếu không thì sẽ không khống chế được chính xác nữa. Bởi vậy lúc ta nhận ra Vô Mẫn Quân này không phải Vô Mẫn Quân thật, liền biết kẻ nuôi xác chỉ có thể là ngươi, gã thị vệ vẫn kè kè theo hắn từ lúc trở về tới giờ. Vô Mẫn Quân trời sinh đã có tính đa nghi, hắn hầu như chẳng đem thị vệ bao giờ, đột nhiên lại lòi ra một gã thị vệ từ trên trời rơi xuống là ngươi, sao ta có thể không hoài nghi cho được?".

Lưu Lương nói:

"A, thật không ngờ, bản thân Hoàng hậu gặp nhiều chuyện như vậy mà vẫn có thể quan sát tỉ mỉ đến thế".

Ta nói: "Không tỉ mỉ gì đâu".

Chỉ có điều trước đây ta từng sống bằng thân phận của Vô Mẫn Quân, có thể nói ta hiểu hắn không thua gì hiểu bản thân mình.

"Còn về phần gã này…", ta nói tiếp, "Chính là vị ca ca đã chết từ mười năm trước của Vô Mẫn Quân, đúng không? Những thủ đoạn mà ca ca của Vô Mẫn Quân dùng để đối phó với hắn, đều là từ sư phụ Lưu Thiện của ngươi mà ra, mà người duy nhất nắm được thuật 'Nuôi xác', chính là Thường Ngữ Cực. Thường Ngữ Cực lại là người Nam Văn Quốc, hai chi tiết này đặt cùng một chỗ, liền có thể đoán ra, người đứng sau tất cả chính là ngươi. Ta có thể cho

http://tieulun.hopto.org

ra một cái kết luận sơ bộ thế này: Năm đó, không hiểu vì sao ca ca của Vô Mẫn Quân lại có quan hệ với Lưu Thiện, hoặc cũng có thể là Lưu Thiện chủ động tìm tới, dạy ca ca của Vô Mẫn Quân vài hình phạt tàn khốc. Mà sau này khi ca ca của hắn chết rồi, đám người Nam Văn Quốc các ngươi liến lén lút đánh cắp xác của hắn, tiến hành quá trình nuôi xác. Cái xác này cứ thế lớn lên, lại còn giống hệt Vô Mẫn Quân nữa".

Lưu Lương nhíu mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc: "Hoàng hậu quả thực là người học rộng hiểu nhiều, ngay cả Thường Ngữ Cực mà người cũng biết".

Ta nói: "À, cũng không phải học rộng hiểu nhiều gì đâu, chỉ là có người từng muốn dùng 'Thiện cực' đối phó với ta nên mới biết một chút mà thôi".

Lưu Lương: "Ồ".

Ta tiếp tục nói: "Vô Mẫn Quân chân chính, chỉ sợ còn đang ở biên thành chiến đấu cùng với quân đội Nam Văn Quốc các ngươi… Cũng có thể nói, hắn đang đơn phương hành hạ quân đội Nam Văn Quốc, dù sao thì thực lực của hai nước cách nhau xa như thế, ta cũng không cần nói thêm gì nữa, chậc chậc".

Lưu Lương hơi biến sắc, dù vậy vẫn cố giữ vẻ mặt tươi cười: "Mời Hoàng hậu nói tiếp".

"Nói tóm lại, các ngươi một mặt đem quân đánh Tây Ương, một mặt lại giở trò trong cung, dùng một gã Vô Mẫn Quân giả mạo."

Lưu Lương nói: "Vậy rốt cuộc từ đâu mà Hoàng hậu lại nhìn ra được Vô Mẫn Quân này không phải Vô Mẫn Quân chân chính?".

Ta nói: "Nhiều nguyên nhân lắm, thật sự là ta cũng đếm không hết được".

Đồ gà mờ này, ta với Vô Mẫn Quân từng đổi xác cho nhau, có phải hắn hay không ta còn không biết chắc!

Ví như việc Vô Mẫn Quân nói rằng: "Á nhi nói cho ta biết ngươi từng đá nàng xuống hồ sen, còn đào hố cho nàng ngã xuống, có đúng không?", ta cũng không muốn nói gì cả. Cái trò ấu trĩ như thế, đương nhiên chỉ có bản thân Vô Mẫn Quân mới chạy đi làm. Nếu hắn đã thực sự muốn phế ta thì cần gì phải nhắc đến chuyện này, theo tính cách của hắn, chẳng cần cớ này có nọ, cứ thế mà phế thôi.

Nhưng ta cũng không nói vậy với Lưu Lương được, đành qua loa cho có lệ:

http://tieulun.hopto.org

“Thi thể dù sao cũng vẫn là thi thể, dù có giống người đến thế nào thì vẫn sẽ có một mùi hôi thối rất khó ngửi. Vì thế, ngươi mới cho hắn dùng một lượng lớn huân hương, vấn đề là Tây hoàng lại rất ghét thứ này”.

Nói là nói thế, thật ra từ sự cố mấy giọt nước an thần kia, hắn cũng không còn ghét bỏ gì huân hương nữa rồi…

Lưu Lương có chút giật mình: “Hóa ra là vì chi tiết nhỏ như vậy sao… Nói thế, Hoàng hậu đã biết chuyện ngay từ đầu?”.

Ta nói: “Không sai”.

Sau đó, ta có chút xấu hổ mà rằng: “Thế nên thật ra ngươi cũng không cần khâm phục ta đâu. Tất cả những suy đoán của ta, đều lấy chuyện ‘Hoàng thượng không phải là Hoàng thượng’ làm cơ sở. Lần đó ta phi trâm ngọc vào người hắn lại không thấy máu chảy xuống, chỉ có máu của người chết mới không chảy mà thôi. Từ đó ta đã hoàn toàn xác định chuyện này”.

Lưu Lương nói: “Dù là vậy, tại hạ vẫn thấy vô cùng khâm phục”.

Ta nói: “Đa tạ”.

Sau đó đưa tay ra, không hề do dự mà đánh hắn bất tỉnh.

Ta giấu “Vô Mẫn Quân” và Lưu Lương vào gầm giường, chỉ một lát sau đã thấy Hà thái sư vội vội vàng vàng chạy vào, vừa thở hồng hộc vừa nói với ta:

“Hoàng hậu nương nương, có chuyện lớn rồi! Vị hoàng thượng đó, thật ra là giả!”.

Ta cố ra vẻ kinh hãi: “Thật sao? Hắn vừa mới tới đây xong, kết quả chẳng biết vì sao, đột nhiên phi ra cửa sổ, chạy mất rồi”.

Hà thái sư vẫn thở dốc liên hồi: “Đúng vậy! Chiến tranh ở biên thành vẫn chưa kết thúc! Hoàng thượng ngài ấy, ngài ấy…”.

Ta: “Hoàng thượng làm sao?”.

Hà thái sư nói: “Hoàng thượng đã băng hà rồi!”.

http://tieulun.hopto.org

Chương 35

[66]

Ta sửng sốt hít sâu một hơi, sau đó lảo đảo ngã phịch ra đằng sau: "Ngươi nói… Hoàng thượng chết rồi?".

"Thưa vâng." Hà thái sư lệ đẫm hai tròng mắt: "Hoàng thượng đã qua đời trên sa trường…".

Ta thuận tay cầm lấy bát thuốc đặt cạnh gối, hất thẳng vào giữa trán Hà thái sư, một ly cũng không lệch. Hà thái sư kêu lên thảm thiết, sau đó gục người xuống, một con sâu đỏ tươi vẫn còn đang uốn éo không ngừng bắn ra từ giữa trán ông ấy, một con sâu đỏ tươi khác giống hệt ban nãy ông ấy vẫn lén lút nắm trong lòng bàn tay cũng rơi ra. Hai con sâu rơi vào trong bãi nước thuốc đọng trên sàn, cũng giãy giụa một hồi, sau đó cứng đờ lại mà chết.

Ta phủi tay, lôi Lưu Lương từ dưới gầm giường ra, thẳng tay tặng hắn hai cái tát:

"Còn dám giả vờ bất tỉnh nữa à? Ngươi được lắm, ban nãy tay ta còn chưa chạm tới mà mắt ngươi đã trắng dã ra rồi… Lại bày ra được một hồi kế-trong-kế cơ đấy. Đáng tiếc, quá lộ liễu!".

Lưu Lương trợn tròn hai mắt, lần này mặt hắn đúng là tái xanh tái xám thật, kinh hãi nói: "Hoàng hậu còn biết cả 'Khống hồn' nữa sao?!"

Ta nói: "Vốn không biết, cũng may có người đưa cho ta một quyển sách".

Trong quyển sách mà Tư Đồ Hữu Tình đưa cho ta, thực ra cũng chẳng có gì đáng nói, chỉ viết về thuật dùng trùng độc của Nam Văn Quốc mà thôi. Trong đó ngoài thứ thuật rất lợi hại là Nuôi xác, còn thêm một thuật cũng không kém cạnh, ấy chính là "Khống hồn".

Thuật Khống hồn, ý nghĩa đúng như tên gọi, chính là dùng để khống chế hồn phách của người khác, thuật này đặc biệt ở chỗ, người bị khống chế không bị kiểm soát hoàn toàn. Bình thường thì họ cũng giống như bao người khác, chỉ khi người khống chế họ ra tay thì mới bị ép nói ra vài câu, làm vài việc… ký ức cũng vì thế mà bị bóp méo dần.

Mà đặc điểm rõ rệt nhất của những người bị thuật này khống chế, chính là ở một chỗ nào đó trên người họ sẽ xuất hiện một điểm đỏ như nốt ruồi son, là dấu vết để lại khi trùng độc xuyên qua da thịt mà vào. Loại trùng độc này chỉ có thể xâm nhập vào thân thể của một người

http://tieulun.hopto.org

khi người đó đang trong trạng thái cực kỳ đau lòng, khốn khổ đến độ muốn chết đi, hoặc giả mang trong lòng một thứ cảm xúc cực đoan nào khác.

Giống như Hà Thần vậy, ông ấy bị trúng độc sau khi Thái sư qua đời, còn Hồng Liên là vì biết tin ngoại tổ mẫu của mình đã mất, Lưu Á thì bởi suýt nữa bị gả cho người mà nàng không thích… Còn về Bạch thái y, phỏng chừng cũng có nguyên nhân nào đó.

Những người bên cạnh ta bị cấy trùng độc gồm bốn bọn họ, chỉ vậy mới có thể liên kết hành động mà không để lại bất kỳ kẽ hở nào, mục đích là để ta tin rằng mình đã hoài long thai.

Thật ra, đó chính là lỗ hổng lớn nhất của kế hoạch này, bởi lẽ ta không thể nào có thai được.

Đêm đó giữa ta và Vô Mẫn Quân chẳng xảy ra chuyện gì cả, ta "đến tháng", hai người có muốn cũng đành chịu. Vào lần đầu tiên khi ta và Vô Mẫn Quân thành hôn, chúng ta đã cắt tay của Vô Mẫn Quân, cũng chính là tay của ta, để giấu giếm cho qua chuyện, nhưng… khụ, nghe giang hồ đồn thổi rằng mùi của máu không giống, cũng vì vậy mà ta phải bóng gió với vị ma ma kia một hồi.

Phỏng chừng đám người Nam Văn Quốc cũng biết chuyện này nên mới không dám chắc chắn ta và Vô Mẫn Quân rốt cuộc đã thành phu thê chân chính hay chưa, dù sao trong ngày đại hôn mà lại không làm chuyện ái ân, quả thực rất đáng nghi. Còn vào lần ấy, sáng hôm sau người thu dọn chăn đệm là Hồng Liên, phỏng chừng lúc đó nàng đã xác định đây là lần đầu tiên ta và Vô Mẫn Quân làm chuyện phu thê với nhau, cũng tức là đã đến lúc có thể bắt đầu hành động. Thế là Nam Văn Quốc liền bắt đầu tiến quân tấn công Tây Ương…

Nói thật, nếu bọn họ hành động muộn một chút nữa thôi là mọi chuyện êm đẹp hết rồi…

Đáng tiếc, Nam Văn Quốc hành động quá sớm, "tháng" chưa qua, ta và Vô Mẫn Quân còn chưa làm ra chuyện gì thì làm sao ta mang thai được… bằng niềm tin và hy vọng chắc…

Thật ra lúc đầu ta cũng không hiểu vì sao bọn họ lại muốn nói dối rằng ta đã mang thai, còn bắt ta uống thuốc cả một tháng liền. Đơn thuốc đó ta đã kiểm tra qua, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là có tính hỏa, sẽ khiến cho cảm xúc của người uống lên xuống thất thường. Về sau ta đọc được về thuật Khống hồn, lại thêm tên Vô Mẫn Quân giả kia nhảy ra, thái độ cùng hành vi bất thường như thế, mới hiểu bọn họ muốn khiến ta rơi vào trạng thái đau lòng khổ sở đến cực điểm… Đối với một người mẹ, so với việc bị trượng phu phản bội, thật ra chuyện mất đi hài tử mới là sự đả kích lớn nhất.

Đáng tiếc, một nước đi sai, hỏng cả bàn cờ, kế hoạch của bọn họ ta đã biết tỏng từ đầu. Tuy ta không có trí thông minh siêu phàm gì nhưng bởi ngày trước ta và Vô Mẫn Quân vẫn đổi

http://tieulun.hopto.org

xác cho nhau suốt, thêm nữa quan hệ vẫn sạch bong như tờ giấy trắng. Hai mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của bọn họ đã bị phá tan, những chuyện sau này, ta cũng rất dễ dàng nhìn thấu.

Còn về mấy bát được gọi là "thuốc an thai" kia, mục đích cũng chỉ là khiến "tháng" của ta không "đến", nhằm che giấu cho cái "thai" giả mà thôi.

Loại trùng độc "Khống hồn" này sợ nhất xa tiền thảo, vì vậy ta mới dùng nó để thử Bạch thái y, đồng thời cũng cho thêm thứ cỏ này vào trong đơn thuốc mình tự viết. Quả nhiên Bích Vân không có cảm giác gì, còn Hồng Liên – người bị cấy trùng độc – lại thấy mùi rất thối, đó là bởi trùng độc trong người nàng đang làm loạn.

Hà Thần không cho ta bước chân ra khỏi nội cung là vì muốn phong tỏa hoàn toàn thông tin của ta, khiến ta không biết được hiện tại Vô Mẫn Quân ra sao. Nhờ vậy ông ta mới có thể dễ dàng lừa ta rằng Vô Mẫn Quân đã về, cũng dễ dàng dối ta rằng Vô Mẫn Quân đã chết…

Ban nãy Lưu Lương chưa bị ta đập vào đầu đã giả bộ lăn ra ngất, là bởi muốn nhân lúc rối ren mà khống chế Hà Thần, bắt ông ấy nói với ta chuyện Vô Mẫn Quân tử trận, hy vọng ta vì phu quân tử trận mà đau lòng thống khổ, có thể nhân cơ hội ấy cấy "Khống hồn" lên người bản hoàng hậu.

Khổ nỗi… ta thật sự không tài nào hiểu nổi, rốt cuộc cái tên Lưu Lương đó có não hay không. Tại sao cứ cấy trùng độc vào những nơi đập thẳng vào mắt người ta như thế? Bạch thái y thì còn chấp nhận được, ở trên tai, mãi đến lúc ông ấy cúi xuống bắt mạch cho ta thì ta mới biết. Thế nhưng những người khác lại toàn ở trên mặt cả, Hà thái sư và Lưu Á thì lộ liễu không còn gì để nói rồi, chính giữa trán… Lưu Lương lại còn khống chế để "Vô Mẫn Quân" nhắc đến giữa trán Lưu Á có nốt ruồi mỹ nhân nữa chứ, đúng là giấu đầu hở đuôi…

Có điều, nếu Tư Đồ Hữu Tình không đưa cho ta quyển sách kia thì ta biết còn chẳng biết, chứ nói gì đến chuyện phát hiện ra mưu kế ấy, e là ban nãy đã bị bọn chúng lừa ngọt xớt rồi, hoặc cùng lắm thì cũng chỉ nghi ngờ Bạch thái y bị kẻ khác mua chuộc mà thôi.

Ta hỏi: "Ngươi muốn cấy 'Khống hồn' vào người bản cung, thực ra cũng chỉ vì muốn lợi dụng bản cung để lừa Vô Mẫn Quân thôi chứ gì?"

Lưu Lương đáp: "Đúng. Nếu khống chế được người rồi thì chúng ta có thể hoàn thành được hầu hết những việc cần làm, mấy chuyện linh tinh như lén lút giết chết Tây hoàng chẳng hạn".

"… Ngươi có biết xấu hổ là gì không đấy? Cái gì mà mấy chuyện linh tinh… Giết chết Tây hoàng cũng coi như ước vọng của các ngươi thành hiện thực hết rồi còn gì?" Ta thật sự

http://tieulun.hopto.org

không còn lời nào để nói nữa, "Nói thật nhé, sao các ngươi không nghĩ cách nào mà cấy trực tiếp 'Khống hồn' lên người Tây hoàng ấy?".

Lưu Lương nói: "Ta cũng biết Tây hoàng là người thế nào, hắn quá mạnh mẽ, quá cứng rắn, bất kể xét trên phương diện nào. Nhất là sức mạnh ý chí, ta cảm thấy mình không đủ khả năng bày mưu tính kế khiến hắn đau lòng đến độ sụp đổ tinh thần chứ đừng nói gì đến chuyện cấy trùng độc vào người hắn".

Ta thẹn thùng đề nghị: "Các ngươi có thể giết ta thử xem".

Lưu Lương nói: "Theo ý kiến cá nhân ta, chắc hẳn Vô Mẫn Quân sẽ không phản ứng gì đâu".

Ta: "…".

"Ngươi muốn chết thế cơ à?" Ta tức điên người, suýt chút nữa thì xuống tay tiễn Lưu Lương về chầu trời.

Sau khi đã bình tĩnh lại một chút, ta mới hỏi Lưu Lương:

"Hiện giờ ngươi còn mưu kế gì nữa, hử? Nói luôn một lần cho gọn đi, nếu không ta ra ngoài giết sạch Hồng Liên, Bạch thái y và Lưu Á, thế là hết chuyện. Ta đoán, hiện tại trừ ta và đám người hầu ra, tất cả mọi người đều không biết chuyện Hoàng thượng đã trở về, đúng không? Từ đầu đến cuối, chỉ có mình ta là liên tục nhận được tin giả".

Lưu Lương nói: "Không còn, lần này thì hết thật rồi. Lưu Lương ta thật sự không ngờ tới Hoàng hậu lại có quý nhân phù trợ".

Ta nói: "Vậy được rồi. Ngươi vào nhà lao mà ngồi ngẫm nghĩ cho ta".

Nói đến đây ta mới cảm thấy có gì đó không ổn. Vô Mẫn Quân từng cử hai ám vệ đi theo bảo vệ ta, vậy mà từ đầu đến cuối lại chưa thấy bọn họ lộ mặt lúc nào, có khả năng đã bị đám người Lưu Lương âm thầm giải quyết rồi. Nói vậy, có khi nào trong số hai ám vệ đó có người gặp phải vấn đề gì, bị Lưu Lương cấy trùng độc vào người rồi đi truyền tin giả về tình trạng của ta cho Vô Mẫn Quân nghe? Vô Mẫn Quân hắn đâu có biết về "Khống hồn"…

Ta hỏi Lưu Lương: "Vậy đám ám vệ đó thì sao?".

Lưu Lương giả ngu: "Đám ám vệ nào cơ?".

http://tieulun.hopto.org

Ta nói: “Ngươi mà còn tiếp tục giả ngu, ta sẽ giết ngươi luôn, thế thì đám trùng độc kia cũng không còn ai điều khiển nữa”.

Nói xong, ta ngẩn người ra một lát mới thốt lên: “Đúng thể, sao ta không làm vậy luôn cho rồi?”.

“…”.

[67]

Lưu Lương nói: “Người không thể làm thế được!”.

Ta nói: “Hai nước chúng ta giờ đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán ngoài biên giới kia kìa, sao ta không thể làm thế?”.

Lưu Lương nói: “Trùng độc đó không do ta khống chế, nếu người giết ta thì chắc chắn Vô Mẫn Quân sẽ bị lừa”.

Ta nói: “Không phải mới nói hắn rất mạnh mẽ sao, ngươi nghĩ hắn dễ bị lừa thế chắc?”.

“Huống gì, dù ta không giết ngươi đi chăng nữa, ngươi cũng có nói cho ta biết đâu.”

Sau khi vò đầu bứt tóc một trận đã đời, ta cảm thấy giờ cứ giết phứt Lưu Lương đi sẽ tốt hơn, khổ nỗi từ nhỏ tới giờ ta chưa bao giờ nỡ xuống tay với một người tạm thời không có sức chống trả cả. Võ công của Lưu Lương ta cũng đã kiểm tra qua, đại khái ở mức trung bình, muốn so với ta thì còn xa mới tới. Vấn đề là hắn biết dùng trùng thuật, nếu như thả hắn ra, ai biết được hắn có tiếp tục bày ra chiêu gì bỉ ổi nữa không.

Lưu Lương nói: “Hoàng hậu cũng đừng vội làm gì, ta đoán chúng ta đã thành công rồi”.

Ta hỏi: “Rốt cuộc các ngươi định nói cho hắn tin gì thế?”.

Lưu Lương đáp: “Thật ra cũng không có gì to tát… Chúng ta chỉ định nói cho hắn, Hoàng hậu đã hoài long thai, nhưng sau đó lại không cẩn thận sinh non, cuối cùng đau lòng mà tự sát…”.

Ta: “…”.

Giả như Vô Mẫn Quân tin mấy lời ấy thật, ta dám chắc hắn sẽ phát rồ lên mất, bởi lẽ Vô Mẫn Quân sẽ biết, cái đứa bé bị sinh non ấy không phải là con của hắn… Chuyện này chắc

http://tieulun.hopto.org

chắn đám người Lưu Lương không nghĩ tới rồi, đúng thật là chó ngáp phải ruồi mà…

Vô Mẫn Quân sẽ không tin đâu… chắc vậy.

Lần này ta đánh cho Lưu Lương bất tỉnh thật, sau đó xách cổ hắn lên, gọi Bích Vân và Hồng Liên đang ở bên ngoài vào. Hai nàng bước vào trong điện, thấy sàn nhà bừa bãi, người nằm la liệt, đều giật nảy cả mình. Ta liền vươn tay vuốt qua khuôn mặt Hà Thần, dính một ít xa tiền thảo lên tay, sau đó giáng thẳng về phía khóe miệng Hồng Liên. Hồng Liên thét lên một tiếng chói tai, sau đó một con trùng độc màu đỏ bắn ra, cuối cùng mềm nhũn người mà chết.

Bích Vân đứng một bên há hốc mồm kinh ngạc. Ta nói:

"Đợi lát nữa rồi cảm thán sau, tóm lại nói cho ngươi biết, gã hoàng thượng kia là giả. Trước tiên giúp ta dọn dẹp chỗ này đi đã".

Bích Vân khúm núm đáp lời ta, phỏng chừng nàng sợ ta sẽ ra tay với nàng như với Hồng Liên ban nãy. Hai người chúng ta kéo mấy người kia ra ngoài. Chỉ một lát sau Hà Thần đã tỉnh, vẻ mặt mơ mơ màng màng nhìn về phía chúng ta. Ta giải thích sơ qua cho ông ấy những chuyện đã xảy ra, Hà Thần sợ đến độ gương mặt béo tốt chất phác thường ngày teo lại còn một nhúm, giống như trăng rằm đột nhiên biến thành trăng khuyết vậy, thực sự rất hãi hùng.

Sau đó Hà Thần mới nói rằng, đúng là trừ ông ấy ra thì văn võ bá quan trong triều đều biết Hoàng thượng vẫn còn đang đánh trận ở biên cương, mà ông ấy thì chỉ bị bóp méo ký ức, thỉnh thoảng mới bị người ta kiểm soát mà thôi.

Ta nói: "Đúng thế, ta đúng là phải tạ ơn ông, chỉ THỈNH THOẢNG mới bị điều khiển thôi, thật là may mắn quá".

Hà Thần: "…".

Sau đó chúng ta lần lượt "xử lý" Bạch thái y và Lưu Á. Lúc ta lấy xa tiền thảo đập lên đầu Lưu Á có dùng nội công, chỉ một chút xíu thôi, thế nhưng phỏng chừng thân thể nàng quá yếu ớt, chẳng hiểu thế nào mà lại văng ra… còn văng rất xa nữa chứ…

Bích Vân và Hà Thần: "…".

Haizz, phỏng chừng là cả ông trời cũng thấy ngứa mắt đây mà. Lúc Lưu Á tỉnh táo đã lăm le muốn quyến rũ Vô Mẫn Quân, đến lúc bị người ta khống chế rồi mà vẫn cứ đi làm cái sứ mệnh đó, quả thực là khiến người ta nghiến răng giận dữ mà.

http://tieulun.hopto.org

Ta triệu Lưu thị lang tới, hỏi ông ta về tình hình của Lưu Á. Lưu thị lang có chút lo lắng bất an, nói rằng Lưu Á đột nhiên biến mất, đã mấy ngày không thấy về nhà.

Sau đó ta liền lôi Lưu Á còn đang hôn mê ra, hỏi Lưu thị lang: "Có phải 'cái thứ này' không?".

Lưu thị lang bị dọa đến tái mặt, đáp rằng…đúng là "cái thứ này".

Ta nói, ta nhặt được Lưu Á ở trong vườn hoa phía sau cung, không biết nàng ta mò vào kiểu gì.

Lưu thị lang mới rơi hai hàng lệ:

"Nữ nhi ngốc này, phỏng chừng vẫn còn nặng lòng với Hoàng thượng… Haizz… Có điều Hoàng hậu và Hoàng thượng lại quá đỗi ái ân, thực chẳng còn chỗ nhỏ nhoi nào cho nó đặt chân vào nữa cả…".

Ông nhìn ta, ánh mắt mang vài phần bóng gió xa xôi.

Ta gật đầu khẳng định:

"Đúng, thật không có tý đất nào cho nàng ta chen vào đâu. Haizz, nếu nàng ấy mà sáng suốt như Lưu thị lang thì có phải tốt không?".

Lưu thị lang nghe thế liền khóc dữ dội hơn: "Hoàng hậu nương nương, người nói rất đúng…".

Sau khi giải quyết hết mọi chuyện xảy ra trong cung, ta liền bàn bạc với Hà Thần, nói mình muốn tới biên thành, bảo hắn phái một đội quân tới chi viện cho Vô Mẫn Quân, ta sẽ trà trộn trong đó.

Hà Thần đương nhiên phản đối kịch liệt nhưng ta đã kề sẵn kiếm trên cổ ông ấy rồi, Hà Thần cũng chỉ có thể gật đầu mà thôi.

Ông ta mà dám lắc đầu á, vậy thì đúng là dâng cổ lên tận lưỡi kiếm rồi…

Sợ bỏ Lưu Lương lại trong cung thì hắn lại gây thêm mưa to gió lớn gì nữa, ta quyết định mang hắn theo. Ta dựa vào quyển sách của Tư Đồ Hữu Tình để chế ra một loại thuốc nếu uống vào sẽ khiến cho người ta mất hết sức lực, cả người nhũn ra như bún. Ta chế ra tận mấy chục viên thuốc, cứ rảnh rỗi không có gì làm là lại ném mấy viên vào miệng Lưu Lương, nhìn

http://tieulun.hopto.org

hắn có vẻ cũng sắp phát điên đến nơi rồi.

Ta cải trang thành binh sĩ, lén lút trà trộn trong đoàn quân. Dù sao viên tướng chỉ huy cũng biết thân phận của ta, thế nên ta liền khoác cái danh phó tướng lên người. Mà làm thế cũng tiện, có thể ngủ tách biệt với những người khác, tránh được nguy cơ bị phát hiện, rước lấy phiền phức. Còn về phần Lưu Lương, ban ngày thì bị giấu trong đám vũ khí, kéo hắn cùng đi; đến tối lại bị trói gô, buộc vào cột trụ trong lều của ta. Dù gì cả người hắn cũng không còn sức, chẳng có cách gì hô gió gọi mưa.

… Còn việc tại sao hắn vẫn còn chưa phát điên… phỏng chừng sức mạnh ý chí của Lưu Lương so với Vô Mẫn Quân cũng một chín một mười…

Cứ thế, chúng ta bắt đầu hành trình gian nan, thẳng tiến biên thành. Trên đường tất cả những gì chúng ta nghe được đều liên quan tới chiến sự nơi biên giới, may mà đều là tin tốt cả. Đương nhiên là tin tốt rồi, hiện giờ ta đã biết Nam Văn Quốc hoàn toàn chẳng hề có ý định thắng Tây Ương Quốc trên chiến trường. Lần này bọn chúng bày ra một màn điệu hổ ly sơn, mục đích thật sự là muốn khống chế được ta.

Có lẽ nếu nhận được tin báo từ Lưu Lương, bọn họ sẽ lập tức thu quân.

Chỉ có điều… Ta nhìn gã Lưu Lương đang thoi thóp bên cạnh thầm nghĩ, đáng tiếc Nam Văn Quốc tính tới tính lui, cũng không tính được việc ông trời đứng về phía ta và Vô Mẫn Quân. Nếu không phải thế thì sao lại lường trước được bao nhiêu chuyện, còn bắt ta và Vô Mẫn Quân đổi thân xác cho nhau?

Giả sử Vô Mẫn Quân cưới một người con gái khác, giữa hai người cũng chẳng xảy ra một đống chuyện lằng nhằng như thế, vậy thì âm mưu của Nam Văn Quốc có thể xem như hoàn mỹ.

Rốt cuộc, người tính cũng chẳng bằng trời tính, đúng không?

Chương 36

[68]

Ước chừng hơn nửa tháng, sau một quãng đường vất vả ta cũng tới được biên thành. Bấm ngón tay nhẩm tính một lát, ta và Vô Mẫn Quân đã xa nhau hơn hai tháng. Tình hình chiến sự cấp bách, hắn không thể viết thư về, ta lại càng chẳng có cách nào gửi thư đi. Dù sao, hắn

http://tieulun.hopto.org

cũng là tấm gương cho mọi người noi theo, nếu thể hiện cảm xúc nhớ nhung, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tất cả binh sĩ.

Ta cũng không muốn nói ra đâu, nhưng mà … ta thật sự cũng có chút nhớ nhung Vô Mẫn Quân.

Đội quân chi viện của chúng ta chỉ vẻn vẹn một vạn người, chẳng có ảnh hưởng gì lớn với thế cục, vì vậy lúc tới biên thành, ngay cả mặt của Vô Mẫn Quân cũng không được thấy. Hà Khâm tới, phân công bố trí nhiệm vụ cho chúng ta một lượt, ta liên tục nháy mắt với Hà Khâm, khổ nỗi mắt hắn thật kém quá, từ đầu tới cuối cũng chẳng nhìn ra ta.

Tình hình lúc này quả thực khá thuận lợi. Nam Văn Quốc là bên tấn công nhưng binh sĩ của họ đã bắt đầu chán ghét tháng ngày chém giết, những lần công thành thất bại nối tiếp nhau khiến cho lòng tin của toàn quân đã biến mất.

Mà Nam Văn Quốc với Tây Ương Quốc lại có một phần lãnh thổ nối liền, thế nên cái tên điên Vô Mẫn Quân đó, đôi khi đẩy lùi được đợt tấn công của quân địch rồi, liền dẫn theo một nhóm cận vệ đuổi theo đối phương sang tận Nam Văn Quốc. Giống như chuyện gần đây nhất mà mọi người đang hăng say truyền tai nhau ấy: Nghe đồn Vô Mẫn Quân lần trước vào tận Cẩm Thành của Nam Văn Quốc, phóng cho một mồi lửa…

Cẩm Thành, nghe tên đã biết là vùng đất tốt rồi, hơn nữa ngày hôm đó thời tiết lại cực kỳ oi bức, lửa cháy không tài nào dập được, hầu như toàn bộ Cẩm Thành đều bị thiêu rụi. Sĩ khí của quân đội Nam Văn Quốc vốn đã ỉu xìu, nay lại mất một chốn dung thân, giống như bị giáng thêm một cái tát nảy lửa vậy.

Vô Mẫn Quân chính là người như thế, tuy ta không nói mình ủng hộ cách làm của hắn, nhưng lại không có tư cách gì để chỉ trích. Hắn đang đánh trận cơ mà, thủ đoạn có ác độc một chút cũng dễ hiểu, dù gì… ta liếc mắt nhìn Lưu Lương ở ngay bên cạnh, đám Nam Văn Quốc kia cũng có tốt đẹp gì cho cam. Hơn nữa Vô Mẫn Quân là đánh công khai, còn đám người Nam Văn Quốc này thì lại dùng mấy thủ đoạn hèn hạn để bắt nạt một… ừ thì, nữ nhân yếu đuối mỏng manh là ta.

Nếu Hà Khâm đã tới đón chúng ta, vậy chắc hẳn Vô Mẫn Quân đang ở trong lều của hắn rồi. Ta liền cùng với những người khác thu xếp chỗ dừng chân, nuốt vài miếng thức ăn, sau đó cởi bỏ bộ áo giáp nặng trình trịch, đón ít gió trời.

Haizz, từ lúc tới chỗ này, đã lâu lắm rồi ta chưa được tắm…

Ta lặng lẽ tính toán, chờ trời tối một chút là có thể âm thầm lẻn vào trong lều của Vô Mẫn Quân, kể cho hắn chuyện của Lưu Lương.

http://tieulun.hopto.org

Hiện tại, dường như Vô Mẫn Quân chẳng có gì bất thường cả, phỏng chừng hắn không tin mấy lời gã ám vệ bị khống chế kia.

Trời tối dần, ta nằm chờ những người khác đi ngủ, cũng nhắm nghiền mắt lại giả bộ bản thân đã đi gặp Chu Công. Tướng chỉ huy biết thân phận của ta, có lẽ cũng đoán được ta muốn làm gì, liền khuyến khích mọi người đi ngủ sớm, dưỡng sức lấy tinh thần. Ta thấy cái vị tướng quân này đúng là thức thời quá, cả thể xác và tinh thần đều phấn chấn cực kỳ.

Giả bộ ngủ một hồi, ta thực sự cũng thấy mệt rã cả người, vô thức nhắm nghiền mắt lại, dần dần chìm vào mộng đẹp…

Đột nhiên, bên ngoài vọng vào những tiếng kêu gào thảm thiết dồn dập, cùng với đó là sức nóng ập tới như muốn thiêu cháy chúng ta. Ta giật mình tỉnh giấc, cùng những người xung quanh vội vội vàng vàng tròng áo giáp lên người, cầm lấy vũ khí của bản thân, sau đó lao ra khỏi lều.

Vừa mới ra đã thấy bên ngoài là ánh lửa màu quất đang bốc lên dữ dội, ngút tận trời cao, sáng rực như muốn đâm mù hai mắt.

Ta ngẩn người nhìn, sau đó tùy tiện quay đầu, hỏi một kẻ đứng ngay bên cạnh: “Có chuyện gì vậy?”.

Người đó vừa chạy vừa nói: “Cháy rồi!”.

Ta: “…”.

Chuyện này còn cần ngươi nói sao…

Ta: “Cái gì bị đốt thế”.

Hắn đáp: “Không biết! Theo lẽ thường, hẳn là lương thảo!”.

Ta: “…”.

Cái lẽ thường chết dẫm gì thế…

Ta cũng có chút cuống, vội vàng chạy về phía đám cháy. Mới chạy được một lát đã bị người ta kéo lại, sau đó một gã trông có vẻ là tướng chỉ huy hét ầm lên: “Chiêu này của Hoàng thượng chính là gậy ông đập lưng ông! Mọi người yên tâm, thứ bị đốt không phải là

http://tieulun.hopto.org

lương thảo!”.

Chúng ta đứng đợi ở bên ngoài một lúc, lát sau liền thấy một đám lính ăn mặc hoàn toàn khác quân ta bị áp giải ra. Sau đó, các vị tướng lĩnh liền triệu tập binh lính dưới trướng của mình lại, ra lệnh toàn bộ tập trung dàn trận đón quân địch. Từ đầu đến cuối ánh lửa vẫn chưa hề tắt, trái lại càng ngày càng cháy dữ dội hơn.

Tướng chỉ huy đoàn quân của ta hét lớn:

“Mọi người yên tâm! Thứ bị đốt là củi chúng ta chặt từ trên núi xuống, hiện giờ kẻ địch đang mai phục ở bên bờ sông đối diện, chỉ đợi người chúng phái tới trà trộn trong quân ta phát tín hiệu là lập tức tấn công ngay. Chúng ta sẽ vòng ra phía đằng sau, đánh cho chúng trở tay không kịp!”.

Mọi người cực kỳ phấn chấn, đồng thanh hô lớn một câu “Được!”, tiếp đó thì chuyện khó hiểu nhất đã xảy ra. Tướng chỉ huy lại sai mỗi người chúng ta ôm theo một đống củi hoặc cỏ khô có tẩm dầu tới bờ bên kia, ném về bên phía Nam Văn Quốc là tốt nhất.

Mọi người ôm theo củi và cỏ khô, dùng ánh lửa cháy rừng rực như muốn nuốt gọn bầu trời phía sau lưng làm mốc, lặng lẽ tiến về một hướng. Lại thêm một đội khác đi vòng theo hướng khác, dần dần, chúng ta đều đã nhìn thấy bóng của quân lính Nam Văn. Bởi vì trận này là tập kích bất ngờ nên quân số không đông, ước chừng chỉ có tầm năm nghìn người là cùng. Mà chúng ta thì quân số còn ít hơn nhiều, đội của ta có và trăm người, thêm vài đội khác nữa, phỏng chừng cũng chỉ được ba nghìn mạng là hết cỡ.

Quân doanh của Tây Ương Quốc và Nam Văn Quốc ngăn cách nhau bởi một dòng suối sâu đến đầu gối, rộng chừng một mét. Chúng ta lội nước qua, dần dần tiếp cận đám quân Nam Văn Quốc.

Đột nhiên, một giọng nói vô cùng quen thuộc truyền tới bên tai, cực kỳ trầm ổn, theo gió vang xa: “Tướng sĩ Tây Ương, ném cỏ, tấn công!”.

Là Vô Mẫn Quân!

Toàn quân như được tiếp thêm sức lực, phấn chấn hẳn lên, cố sống cố chết mà ném củi với cỏ khô về phía Nam Văn Quốc, càng xa càng tốt, sau đó lao về phía đám lính Nam Văn Quốc vốn tới để mai phục nhưng rốt cuộc lại bị tập kích. Đương nhiên, trong số những kẻ lao lên đấy, có ta.

Võ công của ta vốn cao, giữ mạng trong lúc đánh nhau chỉ là chuyện nhỏ. Vấn đề là đánh trận không giống ẩu đả thông thường, chẳng phải lúc nào cũng là một đánh một. Ta không chỉ

http://tieulun.hopto.org

phải bảo vệ cho cái mạng mình, còn phải chém giết binh sĩ Nam Văn Quốc nữa.

Mà cả đám lính đó đều chẳng tên nào có võ nghệ bằng ta, ta xuống tay có vài phần do dự. Thế nhưng về sau ta cũng phát hiện ra, ta do dự một chút, Tây Ương Quốc liền bất lợi một chút, chỉ cần ta giết bọn họ sớm hơn vài giây thôi, bọn họ sẽ chẳng còn cơ hội mà tấn công những người khác nữa.

Cứ thế xông pha chém giết như thế một hồi, tay cầm vũ khí của ta đã bắt đầu tê dại. Bên cạnh có một gã trai tựa hồ xấp xỉ tuổi ta, vẫn sát cánh cùng ta giết địch từ nãy tới giờ. Hắn không có võ công gì nhưng lực tay cũng không tồi, giết người cũng không thấy run tay.

Sau khi giải quyết xong một đám người, ta thấy hơi thở của mình dồn dập hẳn lên, ấy thế mà tên kia vẫn còn sung sức lắm, bước lại gần, vừa cười vừa nói: "Trông tiểu huynh đệ da mềm thịt non thế kia, ai ngờ đánh cũng khá quá!".

Ta: "…".

Nhìn kỹ một hồi mới phát hiện ra hắn chính là cái người ban đầu đã nói với ta hai chữ "Cháy rồi"…

Ta miễn cưỡng cười đáp lại, không nhịn được đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân lúc này đang ngồi trên lưng ngựa, vung thương giết địch. Hắn khoác trên người bộ chiến giáp ta từng lau, giơ cao thương bạc, chỉ khua vài đường đã giải quyết hết đám người vừa lao tới.

Hắn lợi hại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta. Nếu chỉ xét riêng võ công thôi thì đôi ta không phân cao thấp, nhưng nếu nói đánh trận thực sự, quả nhiên hắn vẫn giỏi hơn ta rất nhiều. Dù vậy ta cũng không cảm thấy có gì ấm ức cả, ngược lại còn thấy vui đến lạ.

Ta có hơi bất ngờ, chỗ này cũng chỉ tầm năm nghìn quân địch thôi, cứ nghĩ hắn sẽ không tự mình ra trận.

Nhưng ngẫm kỹ lại thì cũng không hẳn vậy, bởi binh sĩ tuy rằng phấn chấn, lại không có vẻ ngạc nhiên. Xem ra trong những tháng ngày đánh giặc, đa số thời gian hắn đều tự mình xuất trận cả… Chẳng trách binh sĩ Tây Ương Quốc đánh giặc hăng hái như vậy, Hoàng thượng lúc nào cũng xông pha anh dũng thế, bản thân mình bảo vệ nước nhà còn dám không tung hết sức ra hay sao?

Gã kia thấy ta nhìn Vô Mẫn Quân, mới nói rằng:

"Chắc tiểu huynh đệ sùng bái Hoàng thượng lắm nhỉ? Haizz, Hoàng thượng quả thực là nam nhân anh dũng nhất, uy vũ nhất mà ta đây từng thấy, đã thế lại còn không hề làm bộ làm

http://tieulun.hopto.org

tịch gì nữa chứ".

Anh dũng hay uy vũ gì gì đó cứ bỏ qua đã… thế nhưng, không phách lối kiêu căng á? Cái này thì không thể chấp nhận được! Vô Mẫn Quân nếu không làm hoàng đế cũng thừa sức đi làm kép hát, mà đã làm kép hát thì đương nhiên phải diễn vai hồng tiểu sinh[1] rồi!

[1] Trong điện ảnh hiện đại, khái niệm "hồng tiểu sinh" được dùng để chỉ những nam diễn viên nổi tiếng, điển trai, thông thường còn đi kèm với sự kiêu căng, ngạo mạn.

[69]

Vốn nghĩ chỉ có năm nghìn người, ai ngờ được quân tiếp viện của Nam Văn Quốc cũng dần dần mò tới, may mà binh lính Tây Ương Quốc đã lục tục tràn lên chi viện không ngừng. Dải đất nối liền giữa hai đất nước bỗng biến thành một chiến trường càng ngày càng mở rộng.

Ta và gã trai kia đều tranh thủ lúc chiến trường rối ren mù mịt để nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến khi hơi thở bình thường, sức lực cũng khôi phục được một ít, liền tiếp tục dũng cảm xông lên giết địch. Ta thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía Vô Mẫn Quân, bởi vì quân hai bên quá đông, mà cưỡi trên lưng ngựa lại chẳng có mấy người, ta rất sợ Vô Mẫn Quân gặp phải chuyện gì.

Đột nhiên, Vô Mẫn Quân hét lên một tiếng: "Lui quân!".

Hả, cứ thế mà lui sao?

Mọi người đều chẳng hiểu ra sao, có điều lời Vô Mẫn Quân nói vừa là quân lệnh, vừa là thánh chỉ, ai dám không nghe.

Nhìn quân Tây Ương theo Vô Mẫn Quân lội sông trở lại, binh sĩ Nam Văn Quốc cho rằng chúng ta sợ chúng, mừng rỡ như điên mà châm chọc chúng ta, còn vội vã đuổi theo đánh tiếp. Dường như bọn chúng đã hoàn toàn quên mất một sự thật là cái kế hoạch mai phục ban đầu đã thất bại thảm hại, xôi hỏng bỏng không mất rồi.

Đợi đến khi hầu hết mọi người đã qua sông, vô số những mũi tên lửa lao vun vút từ điểm đóng quân của Tây Ương, bay thẳng về phía quân doanh Nam Văn Quốc phía đối diện. Mặc dù tầm bắn không đủ nhưng cũng có thể hạ gục không ít binh lính của đối phương.

Đúng lúc củi gỗ đang cháy đùng đùng, Vô Mẫn Quân liền nhân cơ hội chuẩn bị sẵn một đội xạ thủ, mượn lửa từ đám cháy mà bắn.

http://tieulun.hopto.org

Mà lúc trước chúng ta đã ném không ít cỏ khô củi khô có tẩm dầu sang bên đó, hiện giờ muốn lửa cháy lên là chuyện cực dễ dàng. Sau khi giải quyết xong một đám lính Nam Văn Quốc đuổi sang, chúng ta liền ngồi xuống nghỉ ngơi, tiện thể đưa mắt nhìn lửa lớn ngút trời đang gào thét nơi bờ sông đối diện. Mặc dù đã cách một con sông, vậy mà vẫn có thể cảm nhận được cái nóng thiêu đốt, tiếng cháy tanh tách vang lên không dứt.

Sau đó, vô số những tiếng kêu thảm thiết vang lên, nghe còn đáng sợ hơn cả tiếng lửa cháy ngợp trời. Ta có chút mềm lòng, chẳng nỡ nghe tiếp, quay đầu lại tìm bóng dáng Vô Mẫn Quân. Chỉ thấy hắn đang ngồi trên yên ngựa, gương mặt không biểu hiện gì, không có niềm vui khi thắng trận, cũng chẳng có sự đồng cảm với quân thù.

Trận này, thương vong của quân ta cực ít, còn của quân địch lớn thế nào, ta cũng có thể đoán được sơ sơ. Bởi thế nên mọi người đều rất vui mừng, không ai để tâm đến những tiếng kêu rên thảm thiết của binh sĩ Nam Văn Quốc. Bọn họ biết, nếu quân địch không gào thét thê lương, vậy thì người gào thét chính là bản thân bọn họ.

Có vài binh sĩ, còn cả mấy vị phó tướng và Hà Khâm nữa, cũng vây lấy Vô Mẫn Quân. Ta phát hiện ra cái gã Vô Mẫn Quân chỉ biết cười gian với cười đê tiện ngày thường, giờ lại nở được một nụ cười giống hệt thứ hiện hữu trên mặt Ngô Ung lần đầu xuất hiện… Biết nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, hiền hòa tao nhã…

Lại điềm đạm ân cần…

Ta: "…".

Giả dối quá đi mất…

Ta cho rằng trong lòng Vô Mẫn Quân đang ngửa đầu lên mà cười man dại: "Ha ha ha ha ha, trẫm dũng cảm như thế, sáng suốt như thế, nhìn xa trông rộng như thế, đã sáng mắt ra chưa? Thế nào, có phục không, có phấn chấn không, có sùng bái không, hử?".

Bị cái tưởng tượng kia chọc cho muốn phá lên cười, ấy thế mà chỉ một lúc sau, ta lại không nhịn được mà thở dài thườn thượt.

Bờ bên kia, lửa đỏ như ráng chiều vỡ nát, quét từ trời cao xuống tận mặt đất, thiêu sạch tất thảy vạn vật nằm giữa đất và trời.

Đây chính là chiến tranh, nó hoàn toàn khác với cái lần ta tới hành thích Vô Mẫn Quân ngày đó.

Đây cũng là lần đầu tiên ta hoàn toàn dấn thân vào một cuộc chiến.

http://tieulun.hopto.org

Cảm tưởng là, may mà ta ở bên phe của Vô Mẫn Quân.

Gã trai kia ở ngay cạnh ta, đang nằm trên mặt cỏ, đẩy ta mấy cái: "Này này, sao tiểu huynh đệ lại không vui thế?".

Ta: "Ta có không vui đâu".

Hắn: "Vậy sao lại không cười?".

Ta: "…". Cái gã này thích lo chuyện bao đồng gớm…

"Hề hề", ta mở miệng cười.

Hắn: "Ta thấy tiểu huynh đệ cười giả lắm".

Ta: "Hì hì".

Hắn: "Giờ trông hèn hèn thế nào ấy".

Ta: "Ha ha ha ha ha, ngươi còn dám nói nữa là ta giết đấy".

Hắn: "…".

"Này, tiểu huynh đệ tên gì thế?" Hắn ngồi thẳng người dậy.

Ta cũng lười suy nghĩ, thuận miệng nói: "Thiên Duy".

Hắn ngẩn người ra, sau đó mới nói: "Trời đất, có người họ Thiên sao, lần đầu tiên ta nghe thấy đấy. Ta họ Chân, tên là Chân Nhị".

"Thật hâm[2] …?" Ta nghe mà dở khóc dở cười, quả nhiên người sao tên vậy.

[2]Tên của binh sĩ này là Chân Nhị, phát âm là zhēn èr, giống với …. Từ nhị thường để chỉ những người hâm hâm, bất thường, rất ngốc nghếch, chẳng làm được trò trống gì. Chữ … lại mang nghĩa là thật sự, bởi vậy ở đây Vân Kiều đã nghe nhầm tên của Chân Nhị thành "Thật hâm".

Mặt Chân Nhị méo xệch: "Không phải đâu, bởi vì ta họ Chân, trong nhà lại đứng thứ hai thôi".

Ta nói: “Được rồi, ta cũng không có ý cười ngươi”.

Ta đúng thật là chẳng còn tâm tình đâu mà trò chuyện với hắn, bởi vì ta đột nhiên nhớ một điều. Ta ra trận đánh giặc, mà Lưu Lương vẫn còn ở trong lều, tuy đã bị trói rồi nhưng cũng không biết giờ hắn đã khôi phục sức lực hay chưa.

Lại đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân lần nữa, ta liền đứng dậy, định bụng trở về lều một chuyến xem sao. Ai ngờ Chân Nhị đứng dậy theo ta, hỏi: “Này này, tiểu huynh đệ không định ở lại ngắm Hoàng thượng thêm chút nữa à?”.

Ta: “…”.

“Ngươi có ý gì…” Ta nghe mà choáng váng.

Chân Nhị nhìn ta bằng ánh mắt cực kỳ quan tâm:

“Ta biết mà, yên tâm đi, ta không nghĩ đoạn tụ có gì xấu cả. Huống gì Hoàng thượng lại là một nam nhân như thế, tiểu huynh đệ thích ngài cũng là chuyện bình thường thôi”.

“…”

Ta nhìn hắn rất lâu, rất lâu, không biết nên nói gì cho phải.

Cuối cùng, ta phun ra mấy chữ: “Đa… tạ”.

Chân Nhị rất cởi mở đáp lời: “Không có gì!”.

Sau đó hắn lại nói: “Có điều nghe đồn tình cảm giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu rất tốt, phỏng chừng tiểu huynh đệ chẳng có cơ hội đâu”.

Ta: “…Đa… tạ…”.

Chân Nhịn hiển nhiên không biết ta đang đa tạ cái gì, nhìn ta bằng ánh mắt khó hiểu, sau đó mới vỗ vai ta, nói: “Không có gì!!!”.

Bị Chân Nhị quay cho một vòng, cười không được mà khóc cũng chẳng xong, ta đứng dậy định về lều. Trước khi quay đi còn tiện đà nhìn Vô Mẫn Quân thêm lần nữa, lại thấy có hai gã áo đen không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh hắn, đang báo cáo gì đó. Vô Mẫn Quân nhíu chặt lông mày lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

http://tieulun.hopto.org

Hai gã áo đen đó, chính là ám vệ của ta!

Ta nhất thời kích động, hướng về Vô Mẫn Quân, hét ầm lên: "Vô Mẫn Quân, đừng có tin bọn chúng, bọn chúng đã bị khống chế rồi. Ta hoàn toàn không sao hết!".

Trong chớp mắt, đất trời chẳng một tiếng vang.

Chương 37

[70]

Vô Mẫn Quân không hề nghi ngờ lời ta nói, lập tức giơ tay điểm huyệt cả hai tên ám vệ, sau đó đánh cho bất tỉnh.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm mà nhìn một loạt hành động vừa diễn ra. Nơi đây có cả vạn người, giờ phút này lại lặng ngắt như tờ. Ta quả thực xấu hổ muốn lao đầu xuống đất mà chết luôn cho rồi. Tuy đêm tối như mực nhưng bằng cái giọng ban nãy, chắc chắn Vô Mẫn Quân đã nhận ra ta, hơn nữa không chỉ nhận ra, còn rất chắc chắn đó là ta, nếu không thì hắn đã không đối xử với hai gã ám vệ kia như vậy.

Người đứng gần ta nhất chính là Chân Nhị, ta còn có thể nghe thấy tiếng hắn xuýt xoa liên tục. Chân Nhị lắp ba lắp bắp: "Tiểu… tiểu huynh đệ dám gọi thẳng tên Hoàng thượng…".

Trong lòng thầm nghĩ, ta còn chưa gọi hắn là Khanh ca ca đâu đấy. Sớm biết thế này thì ban nãy đã gọi vậy rồi, dọa cho cả đám sợ đến chết ngất luôn, đỡ bị người ta vặn hỏi phiền phức…

Vô Mẫn Quân đứng ở bên kia, ánh mắt dõi về phía ta. Ta không nhìn rõ được sự thay đổi cảm xúc trên gương mặt hắn, cuối cùng chỉ thấy hắn thốt ra hai chữ: "Lại đây".

Ta nhích từng bước một, Vô Mẫn Quân phỏng chừng không kiên nhẫn được nữa, tự mình đi tới, vẻ mặt rất bình tĩnh. Dù gì cũng là lần tương ngộ sau tận hai tháng trời đằng đẵng, lại còn trong hoàn cảnh thế này, ta cũng có chút thấp thỏm. Mà Vô Mẫn Quân cuối cùng cũng đã tới trước mặt, lẳng lặng nhìn ta. Hắn đối diện với ta, trong mắt phản chiếu thứ ánh sáng màu cam nóng rực của đám lửa cháy như muốn nuốt cả đất trời phía sau lưng ta.

http://tieulun.hopto.org

“Thiếp…”, ta mở miệng, rồi lại chẳng biết mình phải nói gì.

Vô Mẫn Quân đột nhiên khom người xuống, trong chớp mắt đã bế bổng ta lên. Ta sợ hết hồn, vội vàng vươn tay ôm cổ hắn.

Đương nhiên, còn khối người kinh hãi hơn ta, ta có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh đều hóa đá hết cả rồi.

“Vị tiểu huynh đệ này đã nhắc nhở ta, có công, lại còn bị thương nữa. Ta dẫn hắn đi chữa trị, mọi người có thể tiếp tục ngồi đây tán gẫu, nghỉ ngơi một chút”, Vô Mẫn Quân mỉm cười, nói với mọi người.

“Bị …thương…?”

Có người nhỏ giọng hỏi lại. Phỏng chừng hắn thấy ta khỏe như vâm, chẳng có vẻ gì giống kẻ bị thương cả.

Ta đương nhiên không bị thương rồi, cùng lắm thì cũng chỉ có vài vết xước trên tay thôi. Mắt Vô Mẫn Quân tinh vậy sao…

Ta còn đang cảm động dạt dào, Vô Mẫn Quân đã lại cười mà đáp: “Đúng thế”, sau đó vỗ vỗ lên ngực ta, cất tiếng sang sảng: “Nhìn đi, chỗ này sưng hết cả lên rồi”.

Mọi người: “À! Ra là thế…”.

Ta: “……”.

Hà Khâm cùng mấy vị tướng lĩnh – những kẻ biết rõ sự tình đứng bên cạnh: “……”.

… Vô Mẫn Quân, sao ngươi không chết luôn đi!!!

***

Vô Mẫn Quân ôm ta trở về lều của hắn. Trong suốt quá trình đó, móng tay ta vẫn bấu lấy bấu để vào da thịt hắn, vậy mà Vô Mẫn Quân vẫn cứ nói nói cười cười, hoàn toàn không thấy phản ứng gì. Về đến nơi, hắn chẳng nói chẳng rằng, ném thẳng ta lên giường.

Ta giận dữ hét lên: “Ban này chàng làm cái trò gì thế hả?! Đám người Hà Khâm đều biết hết đấy!”.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân: “Nàng còn dám nói?! Bản thân nàng thì đang làm gì đấy, hả? Hoa Mộc Lan thay cha ra trận, nàng thì sao, thay phu quân xuất chiến hả? Trong cung xảy ra chuyện động trời như thế, nàng lại dám giải quyết một mình, hả? Sai người cấp tốc đưa tin thì chết hả, hả?!”.

Ta bị hắn phủ đầu một tràng, trong lòng có chút sợ sệt, nói: “Chàng đừng có hả nữa, lát nữa mũi nó phồng ra trông xấu lắm…”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Ta nhân cơ hội tiếp luôn: “Ồ, chàng đã biết trong cung xảy ra chuyện gì rồi sao?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Ban nãy vừa nghe hai tên ám vệ kia nói, nàng mang thai rồi lại sinh non, sau đó nghĩ quẩn, tự sát rồi”.

Ta nói: “Chàng không sợ hai tên đó nói sự thật à?”.

Vô Mẫn Quân: “Nàng nghe ta phân tích này”.

Ta gật đầu: “Được”.

Hắn rất bình tĩnh mà phân tích: “NÀNG DÁM?!”.

Ta: “…”.

Phân tích cái kiểu chết tiệt gì thế?!

Ta nói: “Chàng cũng tự tin gớm nhỉ?”.

Vô Mẫn Quân nói:

“Nói tóm lại, hiển nhiên những lời đám ám vệ nói đều không phải sự thật. Mà nàng lại xuất hiện, vậy thì chắc chắn bọn chúng đã bị không chế hoặc mua chuộc rồi… Khả năng đầu tiên có xác suất lớn hơn. Nếu ngay cả bọn chúng mà cũng bị khống chế, vậy thì những người khác rất có khả năng đã lung lạc hết cả, thế nên ta có thể đoán được, chắc chắn trong cung đã xảy ra không ít chuyện. Mà hiện tại nàng lại đến, tức là đã giải quyết xong hết rồi”.

Ta gật đầu: “Đúng thế… Để thiếp nói cho chàng nghe, chuyện là thế này…”.

http://tieulun.hopto.org

Ta kể cho Vô Mẫn Quân nghe những chuyện đã xảy ra từ đầu tới cuối. Nói xong liền cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, thấy mặt hắn vẫn thản nhiên như không, chẳng có biểu cảm gì đặc biệt mới thấy hơi yên lòng. Đợi đến lúc nghe ta nói mình có dẫn Lưu Lương tới đây, Vô Mẫn Quân lại đột nhiên hỏi:

"Nàng dẫn theo hắn suốt cả hành trình à?".

Ta đáp: "Đúng thế, hắn bị thiếp cho uống thuốc rồi, không làm gì được đâu".

Vô Mẫn Quân lại hỏi: "Nàng chắc chứ?".

Ta nói: "Chắc mà".

Vô Mẫn Quân hỏi tiếp: "Thế hiện giờ hắn đang ở đâu?".

Ta: "Bị cột vào cạnh giường thiếp".

Vô Mẫn Quân: "Cạnh giường nàng…".

Ta nói: "Chàng nghĩ linh tinh cái gì đấy?! Đã nói Lưu Lương không còn tý sức nào, không động đậy được rồi cơ mà!".

Vô Mẫn Quân hít sâu một hơi, đột nhiên lao ra khỏi lều, thoáng sau đã trở lại, nói với ta: "Không, ta chẳng nghĩ gì cả, nàng nói tiếp đi".

Ta buông thõng hai tay: "Làm gì còn gì nữa, chỉ có từng ấy thôi".

Từ đầu tới cuối ta vẫn ngồi trên giường, mà Vô Mẫn Quân thì ngồi bên mép giường. Đúng lúc này, hắn lại đột nhiên nhích người lại gần, gương mặt vẫn không có biểu cảm gì đặc biệt, ta lùi về phía sau một chút, hỏi: "Chàng làm gì thế?".

Vô Mẫn Quân nói: "Ta đang nghĩ tới một chuyện".

Ta nghi hoặc hỏi lại: "Chuyện gì?".

Hắn nói: "Nếu không có Tư Đồ Hữu Tình, hoặc nếu chúng ta chưa từng đổi thân thể cho nhau thì hiện tại mọi chuyện sẽ thế nào?".

Ta ngẩn người ra một lát, không hiểu hắn muốn nói cái gì.

http://tieulun.hopto.org

“Có điều, trên đời này không có ‘nếu như’.” Hắn nhìn sâu vào mắt ta, cũng không biết là đang nói cho ai nghe. Sau đó giữa chặt lấy khớp hàm ta, rồi hôn – hung hãn mà chẳng hề lý lẽ. Ta bị ép ngửa mặt lên nhìn hắn, vốn cũng hơi khó chịu, lại phát hiện ra, hắn không hề nhắm mắt mà chằm chằm nhìn ta như đang nhìn một món đồ quý giá tưởng đã mất mà nay lại tìm thấy.

Ta chưa từng được ai nhìn như thế cả.

Từ trước đến giờ, chưa từng.

Đặc biệt đối tượng lại là Vô Mẫn Quân – cái kẻ dường như thờ ơ với tất cả mọi thứ trên đời, cái kẻ mà chỉ cần giơ tay ra là có được bất cứ thứ gì mình muốn.

Ta nhắm nghiền mắt lại, hai tay vòng quanh cổ Vô Mẫn Quân, đáp lại nụ hôn của hắn, thật chậm, cũng thật tỉ mỉ. Nụ hôn của Vô Mẫn Quân càng ngày càng dữ dội, mút ra mút vào, đảo tới đảo lui đã đành, còn cắn nữa là thế nào?! Cả người ta mềm nhũn, né người ra một chút, đôi môi áp lên mí mắt Vô Mẫn Quân, còn hắn thì ôm lấy thắt lưng ta, thuận theo nụ hôn của ta mà nhắm nghiền mắt lại.

Hơi thở của ta vẫn chưa ổn định, hỏi hắn: “Vô Mẫn Quân, chàng đang sợ đấy à?”.

Vô Mẫn Quân chẳng thèm để ý tới ta.

Ta cười rộ lên: “Chàng đang sợ thật sao?”.

Vô Mẫn Quân dùng sức đẩy ta nằm thẳng ra giường, ánh mắt hắn từ trên cao chiếu xuống, vẫn chẳng nói năng gì. Còn ta, vẫn cứ cười mà nhìn hắn.

Hắn không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn thôi đã khiến ta hân hoan lâu như thế. Ta cũng tự cảm thấy bản thân đúng là vô dụng thật, biết thế nhưng lại chẳng có ý định thay đổi điều gì.

Vô Mẫn Quân nhìn ta, đột nhiên khóe môi treo lên một nụ cười bâng quơ: “Người thì lấm lem bùn đất, lại còn cười như đứa thiểu năng”.

Ta có chút ngượng ngùng:

“Cả quãng đường tới đây, ngã trái ngã phải, xóc lên xóc xuống, không bẩn mới lạ đấy… Thật ra thiếp vừa tới hôm nay, mới tắm rửa xong đấy! Chỉ tại cái trận chiến ban nãy… Hừ, được rồi, nếu chàng đã ghét bỏ thì thiếp đây cũng…”.

http://tieulun.hopto.org

Lời còn chưa nói hết, Vô Mẫn Quân đã áp người xuống, cắn lấy bờ môi dưới để ép ta mở miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua khe hở giữa đôi môi, lưu luyến chẳng rời, sau đó dần dần hướng lên trên, dịu dàng hôn lên trán ta, rồi một đường lướt qua sống mũi, mi mắt, cuối cùng phủ lấy vành tai của ta, thỉnh thoảng hơi dùng sức, khẽ khàng cắn lấy mà chà sát một phen.

Ta không khống chế được, hơi thở bắt đầu dồn dập, tay chân chẳng biết nên để chỗ nào. Vô Mẫn Quân thì đã thuần thục cởi áo giáp trên người ta ra, đúng lúc không biết nên làm gì, liền bắt chước, cởi bỏ áo giáp trên người hắn xuống. Áo giáp của hắn ngày trước là do ta mặc cho, cài từng chút một, từng chút một, hôm nay lại do ta cởi ra, gỡ từng chút một, từng chút một, chẳng lẽ đây thực sự là ý trời.

Không còn lớp giáp sắt lạnh lẽo như băng, thân thể của chúng ta liền dính sát lại với nhau, mà hai tay hai chân vốn đang chẳng biết đặt ở đâu, liền thuận thế quấn lấy cơ thể hắn, bàn tay ve vuốt không ngừng tấm lưng của hắn. Đôi môi Vô Mẫn Quân di chuyển dần xuống dưới, áp vào cổ ta, hắn khẽ thở dốc, giọng trở nên khàn khan.

Hắn nói: "Đúng thế".

Đầu óc ta đang rối tung hết lên, hoàn toàn chẳng hiểu cái câu "Đúng thế" từ trên trời rơi xuống của hắn có ý gì. Mãi một lúc lâu sau, thấy cảm giác lành lạnh truyền tới từ phía ngực, biết là y phục bản thân đã bị hắn cởi ra, ta mới hoàn hồn lại. Câu "Đúng thế" của hắn, có lẽ để trả lời cái câu "Chàng đang sợ à" của ta ban nãy.

Sửng sốt một hồi, ta nhìn hắn: "Chàng mới nói gì thế?".

Giọng nói phát ra ngọt lịm ngoài sức tưởng tượng của ta, cứ như những lời ấy đi ra từ một đống mật đường vậy.

Ta bị bản thân dọa cho phát hoảng, vội vàng ngậm miệng, không dám ho he thêm gì nữa.

Vô Mẫn Quân khẽ cười một tiếng, lần xuống dưới, hôn lên xương quai xanh của ta, hai bàn tay lưu luyến nơi thắt lưng. Ta cắn chặt môi, trong tiềm thức biết bản thân là lại bị hắn bặt nạt nữa rồi, nhưng vừa có bài học ban nãy xong, ta tuyệt đối không dám mở miệng thêm lần nữa.

May mà Vô Mẫn Quân cũng rất tự giác, cất tiếng: "Ta nói…Ta đang sợ".

Ta lẳng lặng nhìn hắn, hắn chống tay, cũng lẳng lặng nhìn ta. Trong đôi mắt đen thăm thẳm tựa mặt hồ phẳng lặng, tĩnh mịch, thâm u kia lại như có thứ cảm xúc không tên nào đó đang bốc lên cuồn cuộn.

http://tieulun.hopto.org

Một khắc sau, hắn hôn lên mi mắt ta lần nữa: “Tuyệt đối không thể có lần sau”.

Dừng lại một chút, hắn nói thêm: “Nếu còn có lần sau, nàng cứ bỏ ta luôn đi”.

Giọng nói ẩn chứa ý cười, vậy mà không hiểu sao ta lại nghe ra một thứ tâm tình khác hẳn.

Chẳng biết tại sao, ta thấy mắt mình cay cay, không hề báo trước, nước mắt cứ thế lặng lẽ tràn ra. Vô Mẫn Quân lần theo dòng lệ, hôn cạn từng giọt một, nói:

“Khóc cái gì… Ta nói chơi thôi, nàng có muốn cũng không bỏ nổi đâu”.

Ta nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, mạnh mẽ hôn. Vô Mẫn Quân dâng đôi môi mình lên tận cửa, chuẩn đến từng ly, ta cố sức cắn hắn một cái, mãi tới khi cảm giác được vị tanh nồng dần lan tỏa, mới dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng ve vuốt vết thương.

Vô Mẫn Quân lẳng lặng nhận lấy tất cả, hai bàn tay lại không chịu để yên, thám hiểm khắp nơi trên thân thể ta. Ta dần nhũn hết cả người, lại một lần nữa từ thế chủ động rớt về bị động, chỉ có thể mặc cho nụ hôn nóng bỏng của Vô Mẫn Quân dần dần trượt xuống, từ bờ môi chuyển tới xương quai xanh.

Ta vươn tay, cởi thắt lưng của hắn như ban nãy hắn cởi bỏ y phục của ta vậy, chiếc áo khoác nhẹ nhàng rơi khỏi thân thể hắn. Nụ hôn của Vô Mẫn Quân càng ngày càng không có quy củ, hai tay ta mềm nhũn, chỉ có thể vừa giằng vừa kéo vừa lôi, mãi mới cởi được trung y của hắn ra, bàn tay liền trượt lên tấm lưng cường tráng, căng tràn những đường cong cực kỳ hấp dẫn của hắn. Ta sờ được một chỗ lõm, cảm thấy thật gợi cảm, liền dùng ngón tay lần theo vết đó, thong thả lần xuống dưới. Vô Mẫn Quân khựng lại một chút, hai tay véo nhẹ lên eo ta như trừng phạt, nụ hôn lại càng nóng bỏng hơn. Ta thở hổn hển, hai tay không còn chút sức nào, khoác hờ lên người hắn, không dám sờ soạng lung tung nữa.

Bỗng nhiên, Vô Mẫn Quân dừng lại. Hắn hít sâu một hơi, như dùng cạn sức lực trong người vậy, nói với ta: “Vân Kiều…”.

Ta mơ mơ màng màng đáp lại: “Sao thế…”.

Vô Mẫn Quân nói:

“Lần đầu tiên của nàng, chắc chắn sẽ chảy máu… Chỗ này điều kiện quá kém, không thể để nàng chịu khổ thế được… Đợi chúng ta hồi cung… rồi hẵng…”.

Mấy câu kia hắn nói đứt chỗ này ngắt chỗ kia, hiển nhiên đã phải cố gắng lắm rồi. Tuy ta

http://tieulun.hopto.org

thấy có chút buồn cười, trong lòng lại ấm áp vô cùng. Ta mở mắt ra, nhìn gương mặt anh tuấn vẫn lưu lại chút dục vọng chưa hoàn toàn ép xuống được của hắn, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Ta đáp: "Được".

Vô Mẫn Quân nhấc người lên, xoay lưng về phía ta, bộ dáng cứng ngắc như tượng đá, nói: "Mau mặc quần áo vào đi".

Nụ cười của ta càng nở rộng, dù vậy vẫn cố giữ cho giọng nói có vẻ nghiêm chỉnh một chút: "Được".

Chân tay ta vẫn còn đang mềm nhũn, tê dại… cù cưa một lúc lâu mới mặc xong quần áo, ta liền đẩy Vô Mẫn Quân:

"Được rồi… Thiếp ra ngoài trước nhé, còn chàng, khụ, tự mình… nghĩ cách đi…".

Vô Mẫn Quân phỏng chừng cũng sắp phát điên, nói: "Sai người múc một chậu nước lạnh từ suối lên cho ta là được".

Chẳng hiểu vì sao, giờ ta rất muốn phá lên cười. Ta nói:

"Sao có mỗi cái chuyện ấy mà chúng ta làm mãi không được thế nhỉ? Cứ thế này, thiếp sợ chàng có chuyện mất, ha ha ha".

Vô Mẫn Quân: "…".

Ánh mắt của hắn lập tức bắn tới, lúc này ta nhớ lại hoàn cảnh của mình, liền ngượng nghịu nói: "Khụ, thiếp ra ngoài ngay đây…".

Vô Mẫn Quân thở dài một tiếng, tay đỡ trán, bộ dạng bất đắc dĩ vô cùng.

Ra khỏi lều, ta đưa tay sờ sờ hai má, vẫn còn hơi nóng. Ta bước vài bước, chẳng nhìn thấy một ai, lại đi thêm một đoạn về hướng dòng suối, lúc này đột nhiên có người nào đó khẽ lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương".

Ta giật nảy người, vội vàng quay lại, hóa ra là Hà Khâm. Hắn đang đứng cách đó không xa, ánh mắt vô cùng gượng gạo:

"Hoàng hậu nương nương, người và Hoàng thượng… Khụ, có cần gì không ạ?".

http://tieulun.hopto.org

Ta còn xấu hổ hơn cả hắn, ngơ ngác nói: “Hoàng thượng cần một bồn nước lạnh”.

Hà Khâm: “….”.

Ta phát hiện bản thân ăn nói quá lộ liễu, xấu hổ không để đâu cho hết, lắp ba lắp bắp: “Khụ, để ta tự mình đi múc…”.

Hà Khâm nói: “Không cần đâu ạ, ban nãy thần vừa thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu vào lều liền lấy cớ rằng có lẽ ngày mai sẽ tiếp tục đánh nhau để đuổi mọi người về nghỉ hết. Giờ thần đi gọi vài người tới là được”.

Ta nói: “À, được”.

Hà Khâm xoay người lại, định đi gọi người, chưa được bao lâu, hắn đã lại vòng về, dáng vẻ cực kỳ xấu hổ mà nói:

“Hoàng hậu nương nương, người… tốt nhất nên chỉnh trang lại một chút”.

Ta ngẩn người, sau đó tới bên dòng suối soi thử. Kết quả bị dọa một trận chết khiếp: Quần áo tuy tử tế gọn gàng nhưng đầu tóc lại rối tung hết cả lên, tóc gần như rơi hết xuống, vừa nhìn đã biết là nữ nhân. Đã vậy trên cổ còn có mấy dấu hôn rất rõ ràng giống như tuyên bố lãnh địa vậy.

Ta: “…”.

Cái tên Vô Mẫn Quân chết dẫm này…

Ta vội vội vàng vàng chỉnh trang lại một lượt, kéo cổ áo lên cao, che đi tất cả những dấu hôn. Chỉ một lát sau Hà Khâm đã dẫn theo vài người, khênh một thùng nước lạnh rất lớn vào trong lều của Vô Mẫn Quân rồi vội vã đi ra. Ta đột nhiên nhớ tới Lưu Lương, ban nãy xảy ra nhiều chuyện như thế, không biết hắn đã chạy chưa.

Về lại lều, quả nhiên không thấy Lưu Lương đâu nữa!

Ta hoảng hốt chạy tới lều của Vô Mẫn Quân. Lúc này hắn đang xoay lưng về phía ta, hai tay đặt lên trên thành thùng gỗ, vẫn còn đang ngâm nước lạnh. Ta gọi hắn:

“Vô Mẫn Quân! Không ổn rồi! Lưu Lương biến mất rồi!”.

Một lúc sau, Vô Mẫn Quân mới thong thả đáp:

http://tieulun.hopto.org

“Là ta dặn Hà Khâm đem hắn đi nhốt cho tử tế”.

Ta thở phào một hơi, chợt nhớ đến ban nãy, lúc chúng ta đang nói chuyện, Vô Mẫn Quân có ra ngoài một lát, chắc là lúc đó rồi.

Vô Mẫn Quân tiếp tục thong thả nói: “Có điều… Sao nàng lại chạy vào lúc này… Khó khăn lắm ta mới…”.

Ta: “…”.

“Thực sự xin lỗi, thiếp không cố ý đâu, chàng… tiếp tục bình tĩnh thêm chút nữa đi…”

Chương 38

[71]

Lần này ra tận chiến trường, ngoài muốn báo chuyện xảy ra trong cung cho Vô Mẫn Quân nghe, ta còn một mục đích khác, chính là dẫn Lưu Lương tới để nói cho Nam Văn Quốc rằng, kế hoạch của bọn chúng đã thất bại rồi, còn thất bại thảm hại.

Để tránh người khác hoài nghi, ta không ở lại lều của Vô Mẫn Quân mà về lều của mình để nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, Chân Nhị tới tìm ta, vẻ mặt cảm thán vô vàn:

“Hôm qua tiểu huynh đệ lại thật sự được nói chuyện với Hoàng thượng cơ đấy, ngài còn mời chú em về lều của mình nữa chứ! Ôi chao, thật khiến người ta hâm mộ quá…”.

Ta cười giả lả: “Đúng thế, ha ha…”.

Chân Nhị lại hỏi: “Hoàng thượng đã nói gì thế?”.

Ta đáp: “Cũng chẳng có gì, chỉ là khuyến khích ta cố gắng hơn, nỗ lực hơn, báo đền đất nước”.

http://tieulun.hopto.org

Chân Nhị trừng mắt nhìn ta: “Vậy tiểu huynh đệ có nhân cơ hội mà bày tỏ tình cảm của mình với Hoàng thượng không?”.

Ta: “…”.

“Khụ, không có đâu.” Ta thật sự không còn lời nào để nói với gã này nữa rồi, “Thật sự là do ngươi tưởng tượng quá nhiều thôi”.

Chân Nhị nói: “Thôi đi, giờ là lúc nào rồi mà còn ở đó gạt ta”.

Ta: “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Ban nãy Hoàng thượng có triệu kiến ta, ta đi trước đây”.

Chân Nhị gật đầu: “Được! Tiểu huynh đệ cố lên nhé!”.

Ta: “Ngươi muốn nói đến phương diện nào?”.

Chân Nhị nháy mắt với ta: “Tiểu huynh đệ hiểu mà…”.

Ta: “…”.

Mới sáng sớm, bởi Chân Nhị mà tâm tình ta đã trở nên cực kỳ quái dị. Một mặt hắn nói thực sự không sai, nhưng mặt còn lại thì sai, vô cùng sai, phi thường sai!... Thật chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc ta đến chỗ của Vô Mẫn Quân, Lưu Lương đang rũ người, quỳ ở một bên viết cái gì đó. Thấy ta tới, Vô Mẫn Quân liền nói: “Lại đây”.

Ta bước đến gần, thấy Lưu Lương đang cầm bút viết thư, báo cho người bên Nam Văn Quốc rằng bản thân đã thất bại, dặn bọn họ nhanh chóng thu quân.

“Cứ thả hắn ra như thế sao?” Ta sửng sốt, sao lần này Vô Mẫn Quân lại tử tế thế.

Vô Mẫn Quân nhướng mày:

“Đương nhiên không rồi. Làm vậy chỉ để bọn họ rút quân trước thôi, còn về Lưu Lương… đương nhiên phải đem thứ gì đó ra mà đổi lại. Bọn chúng cũng nhìn thấy tấm gương của Bắc Xương Quốc rồi đấy thôi. Những thứ khác thì trẫm không cần, nhưng thành trì thì cũng miễn cưỡng nhận được vài tòa”.

http://tieulun.hopto.org

Lưu Lương: "…".

Ta cười mà nói: "Lưu Lương chỉ là con trai của thái phó thôi, làm sao mà giống Ngô Ung năm ấy được, thời điểm đó Bắc Xương Quốc không có hắn là gay to ấy chứ. Lần này, Nam Văn Quốc chưa chắc đã chịu đâu".

Lưu Lương: "…".

Vô Mẫn Quân nói: "Lưu Lương là đồ đệ của Lưu Thiện, lại là con riêng của Nam đế, cứ chờ xem Nam đế sẽ làm thế nào".

Chiếc bút trong tay Lưu Lương lập tức rơi xuống đất, hắn nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt cực kỳ kinh hoàng: "Ngài nói cái gì?".

Vô Mẫn Quân thờ ơ liếc Lưu Lương một cái, hoàn toàn chẳng thèm để ý tới hắn, tiếp tục nói với ta: "Nam Văn đã lui binh rồi, chúng ta cũng nhanh chóng quay về thôi".

Lưu Lương vẫn còn đang trong cơn hoảng loạn, thấy Vô Mẫn Quân không để ý gì tới mình, lại càng cố hỏi cho bằng được.

"Tây hoàng, ban nãy ngài vừa nói gì vậy?! Tại hạ là con riêng của Nam đế?! Ngài dựa vào đâu mà nói lung tung như thế?!".

Vô Mẫn Quân vẫn chỉ nói với ta: "Tính sơ thời gian, hài tử của Bình Dương và Lã Suất cũng sắp ra đời rồi".

Tinh thần Lưu Lương sắp vỡ nát tới nơi:

"Tây hoàng! Ngài trả lời ta đi! Tại hạ không phải con ruột của phụ thân ư?! Vậy mẫu thân tại hạ là ai?! Phụ thân nói mẫu thân tại hạ đã mất vì bệnh năm tại hạ một tuổi cơ mà, chẳng lẽ không phải vậy?! Nếu như phụ thân tại hạ là Nam đế, chẳng lẽ sư phụ lại là mẫu thân … Không, không thể thế được!".

Vô Mẫn Quân cười tủm tỉm, nói với ta: "Nàng thấy nên đặt tên đứa bé là gì?".

Lưu Lương: "…". Hai mắt hắn trợn ngược lên, lăn ra xỉu.

Ta đứng bên cạnh nhìn, thật sự vô cùng bất đắc dĩ, hỏi Vô Mẫn Quân: "Ban nãy chàng nói thật đấy à?".

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân dửng dưng đáp: “Đương nhiên là giả rồi, ta mới chỉ bâng quơ nói một câu mà hắn đã tự mình hoang tưởng ra bao nhiêu thứ như thế”.

Ta: “…”.

Vô Mẫn Quân lại nói:

“Lại dám lấy thi thể của tên kia ra mà nuôi, đúng là đám vô liêm sỉ! Phụ hoàng ta ở trên trời có linh, nếu biết chuyện này, chỉ sợ sẽ tức đến độ bật nắp quan tài mà dậy mất”.

Ta nói: “Sao thế, nghe giọng chàng có vẻ… rất mong chờ?”.

Vô Mẫn Quân nhìn ta cười, nhặt tờ giấy trên mặt đất mà Lưu Lương đang viết dở lên, nhìn một hồi, nói: “Hình như còn thiếu cái gì đó thì phải…”.

Hắn liền ngồi xuống, bắt chước bút tích của Lưu Lương mà viết tiếp:

Thần gặp nạn ở Tây Ương, thường nằm mộng, trông thấy tiên sư[1], thấy người rơi lệ, chẳng biết vì sao. Nếu thần bất hạnh hy sinh đền nợ nước, chỉ mong bệ hạ sẽ sửa sang lại phần mộ cho tiên sư, xem như an ủi vong linh người nơi chín suối. Còn nếu có thể may mắn trở về, sẽ đích thân tới trước mộ tiên sư, nguyện gặp bóng liễu dưới ánh trăng, nghe tiếng oán than dằng dặc ba kiếp người.

[1] Sư phụ đã qua đời.

Hắn búng tờ giấy, ra chiều cực kỳ thỏa mãn, sau đó cầm lấy tay của Lưu Lương, ấn vào trang giấy.

Cuối cùng, sai người lôi Lưu Lương đi.

Ta thấy khó hiểu: “Chàng thêm đoạn đó vào làm gì?”.

Vô Mẫn Quân nói:

“Ban nãy nàng không chú ý tới mấy câu Lưu Lương nói à? Hắn nói, nếu Nam đế là phụ thân của hắn, vậy Lưu Thiện chính là mẫu thân của hắn, đủ để chứng minh lời đồn năm đó Nam đế yêu thương Lưu Thiện là có thật. Đã như thế, ta liền lấy nó để cược một lần, viết thêm mấy câu linh tinh trong này, khuấy lên nỗi nhớ nhung của Nam đế đối với Lưu Thiện, biết đâu Nam đế sẽ niệm tình Lưu Lương là đệ tử của Lưu Thiện mà cứu hắn không chừng. Huống gì… Lưu Lương lại là đồ đệ duy nhất của Lưu Thiện, phỏng chừng có rất nhiều thứ chỉ một mình

http://tieulun.hopto.org

hắn biết".

Sau đó chỉ vào bốn chữ "bóng liễu dưới trăng", vênh mặt lên, đắc ý mà rằng:

"Liễu ám chỉ lưu[2],đây cũng chỉ là một thủ đoạn nhỏ của ta".

[2]Thông qua nhành "Liễu" để bày tỏ ý muốn "lưu" (giữ) người ở lại. Thời cổ, trước khi tiễn biệt một người, thường hái cành liễu đem tặng, biểu đạt ý tứ luyến lưu chẳng muốn xa rời.

Ta: "… Ừ, chàng thông minh thật".

Vô Mẫn Quân đáp: "Thông minh bình thường thôi".

Sau đó liền gấp tờ giấy kia lại, gọi người tới, ra lệnh chuyển cho Nam Văn Quốc càng nhanh càng tốt.

Hai nước đánh nhau, không chém sứ giả, thế nên người kia cũng chẳng sợ hãi, nhận thư xong liền vâng lệnh mà đi.

Mấy ngày sau Nam Văn Quốc nhận được thư, lập tức thu quân. Binh sĩ Nam Văn tử thương vô số, cả đội quân chán chường ủ rũ lui về. Vô Mẫn Quân giả bộ muốn tiếp tục đuổi theo, chuyển thủ thành công, Nam đế thấy vậy lập tức chịu thua, chủ động cầu hòa, dâng tặng năm tòa thành, đương nhiên, cũng yêu cầu chúng ta phải đưa Lưu Lương trở về Nam Văn Quốc.

Chiến sự giữa hai nước cũng coi như hạ màn, phỏng chừng ngày mai chúng ta sẽ trở lại kinh đô. Đêm nay Vô Mẫn Quân cứ nằng nặc bắt ta ngủ cùng hắn cho bằng được, ta ngẫm nghĩ một hồi, thấy nếu đã sắp trở về rồi thì cũng chẳng còn xảy ra chuyện gì được nữa, liền đồng ý.

Buổi tối, Vô Mẫn Quân rất an phận, không lộn xộn gì cả, ta thấy mà buồn cười không ngớt, bất quá cũng chẳng dám kích thích hắn. Hai người nằm trên cái giường hơi cứng, hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Đột nhiên, ta nghe thấy một tiếng bước chân, khinh công không tầm thường, giống như đạp gió mà đi vậy, liền vội vàng ngồi bật dậy, đôi mày khẽ nhíu, quay sang thì thấy Vô Mẫn Quân cũng đang lười biếng nhỏm người dậy.

Đêm hôm khuya khoắt lại dùng khinh công tới, đủ thấy kẻ kia bụng dạ khó lường. Vô Mẫn Quân lẳng lặng rút từ dưới gối ra một con dao găm cực kỳ quen mắt – chính là con dao hắn

cướp từ tay ta ngày đó.

Lần đầu tiên Vô Mẫn Quân "đến tháng", ta cũng cùng hắn gặp phải một phen "ám sát", giờ lại lâm vào cảnh ngộ này trên trận chiến, mà kẻ tới lần này công phu rất cao.

Ta và Vô Mẫn Quân chậm rãi xuống giường, đưa mắt nhìn nhau, như có thần giao cách cảm, lại dùng cách lần trước để đối phó, tạm thời trốn vào một góc xem xét tình hình.

Hai chúng ta trốn cạnh chân giường, nín thở. Chẳng bao lâu thì kẻ kia tiến vào, bước chân nhẹ nhàng thong thả, thân người uyển chuyển lả lướt, thì ra là một nữ tử. Nàng chậm rãi bước đến gần, dừng lại ngay trước giường của chúng ta, lại không làm gì cả, chỉ nói:

"Xin Tây hoàng ra mặt, tiểu nữ có việc muốn nhờ, không mang ác ý".

Ta và Vô Mẫn Quân đều không động đậy

Nàng dừng lại một chút mới nói tiếp:

"Tiểu nữ vốn là thái tử phi của Bắc Xương Quốc. Ngô Chinh là do tiểu nữ giết, Ngô Húc cũng chết dưới tay tiểu nữ, tiểu hầu gia bị thương nặng, cũng do tiểu nữ".

Ta và Vô Mẫn Quân dần dần khôi phục lại nhịp thở, sau đó bước ra khỏi bóng đêm. Ta thấy chung quanh tối quá, liền lấy hỏa chiết tử ra, thắp nến lên.

Cả tướng mạo và vóc người của nàng ta đều thuộc vào hàng cực phẩm, mắt như trái hạnh, môi tựa anh đào, có điều trên gương mặt kia lại phảng phất vẻ lạnh lùng nghiêm nghị chẳng hề thua kém cánh mày râu. Nàng thấy có hai người xuất hiện, sững người chốc lát, sau đó nhìn ta: "Vị này là…".

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp: "Thỏ nhi gia[3], mang về để tiết chút lửa trong người".

[3] Thỏ nhi gia: Ở đây được dùng với ý chỉ những chàng trai có gương mặt, tính tình quá dịu dàng, giống phái nữ.

Ta: "…".

Nữ tử kia: "…".

Dù không muốn để lộ thân phận ta cũng không cần lấy cái cớ khốn kiếp như thế chứ?!

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân tiếp: “Ngươi nói đi, không cần để ý tới hắn”.

Nữ tử ấy không nhìn ta nữa, nói với Vô Mẫn Quân:

“Tây hoàng, lần này tiểu nữ tới là có chuyện muốn cầu, chỉ mong ngài… có thể giúp tiểu nữ tìm ra tiểu hầu gia của Bắc Xương Quốc”.

Vô Mẫn Quân nói:

“Dù sao ngươi cũng phải nói cho trẫm nguyên nhân đã, Bắc đế đời trước có ban nhi tử thì tận hai người đã chết trên tay ngươi rồi. Đất Bắc Xương giờ cũng đã tan thành năm bè bảy mảng, hiện chỉ còn là đám cát vụn mà thôi, rốt cuộc ngươi có mưu đồ gì, hả?”.

“Tiểu nữ muốn… Bắc Xương Quốc sụp đổ.” Vẻ hận thù trong ánh mắt nàng càng thêm rõ nét, dường như đã lướt qua chúng ta mà nhìn chuyện gì đó khiến nàng cực độ đau lòng, khốn khổ.

Vô Mẫn Quân nói: “Cái chuyện rành rành ra đó, còn cần ngươi nói hay sao?”.

Nữ tử kia: “…”.

“Xem mặt mũi của ngươi, không hoàn toàn giống người Trung Nguyên”, Vô Mẫn Quân vạch trần.

Nữ tử ấy gật đầu: “Tiểu nữ vốn là người của một dân tộc du mục sống gần lãnh thổ Bắc Xương Quốc. Đám người Bắc Xương kia vẫn luôn mồm gọi dân tộc tiểu nữ là lũ man di mọi rợ. Năm tiểu nữ mười tuổi, Ngô Húc sắp tròn mười lăm tuổi, vì muốn làm đẹp lòng phụ hoàng, hắn liền dẫn theo một đội quân, giết sạch bộ tộc của tiểu nữ. Ngày đó, tiểu nữ đang cùng mẫu thân tới Nam Văn Quốc mua đồ nên mới tránh được một kiếp. Sau khi trở về, chỉ thấy trước mặt là đống đổ nát hoang tàn, phụ thân và các thúc, các bá đều bị binh sĩ Bắc Xương dùng vũ khí đâm chém dã man, hoàn toàn không còn nhận ra diện mạo. Cả bộ tộc không còn lấy một thi thể nguyên vẹn… Các thím, các cô thậm chí còn bị…”.

Dường như nàng không muốn hồi tưởng tiếp một chút nào nữa, vẻ mặt thống khổ, hai mắt nhắm nghiền, tiếp:

“Ngô Húc nổi tiếng là đứa con được Bắc đế cưng chiều, hắn thông minh hơn Ngô Ung và Ngô Chinh, lại gan dạ, sáng suốt, có năng lực. Nhìn qua thấy mặt nào cũng tốt, thực chất thì không hề có trái tim”.

http://tieulun.hopto.org

Ta nghe lời nàng kể, cũng thấy thật đau lòng. Song đến câu cuối, ta không nhịn được mà hỏi nhỏ Vô Mẫn Quân:

"Này, có phải nàng ta đang châm chọc chàng không?".

Vô Mẫn Quân: "… Hình như thế".

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân nói:

"Có điều từ trước tới giờ ta chưa từng tùy tiện bức hiếp người già trẻ nhỏ. Năm đó đem quân tấn công Đông Nguyên, binh lực hai bên nào có chênh lệch bao nhiêu, tất cả là do ý chí chiến đấu của lính Đông Nguyên đã mất, tướng sĩ bất tài… Huống gì, ta đây không giết kẻ đã đầu hàng…"

Ta nói: "Được rồi, được rồi, có ai tính nợ cũ với chàng đâu, hiện nay chàng đã tiến bộ lắm rồi".

Vô Mẫn Quân nói: "Được, ta thừa nhận, đấy là công lao của nàng".

Ta nhịn không được mà phì cười: "Thiếp cũng đâu phải có ý này…".

Nói đến đây, ta mới đột nhiên nhớ ra nữ tử kia vẫn còn đứng đó, liền vội vàng ngậm miệng. Nàng ấy quan sát ta một lúc mới nói với Vô Mẫn Quân: "Tây hoàng cũng thật để tâm tới vị tiểu binh này".

Vô Mẫn Quân thản nhiên đáp: "Hầu hạ tốt, đương nhiên phải để tâm rồi".

Ta: "…".

Nữ tử kia: "…".

Nàng ta ho khan một tiếng, nói tiếp:

"Mẫu thân trước lúc lâm chung đã nói với tiểu nữ rằng nhất định phải báo thù. Một mình tiểu nữ cứ thế sống lay lắt qua ngày, đổi sang một cái tên Trung Nguyên, gọi là Hồ Phù. Tiểu nữ học tất cả những thứ thuộc về mảnh đất Trung Nguyên này, nỗ lực tìm trăm phương ngàn kế tiếp cận Ngô Húc. Sau này biết được, thực ra hắn là một tên cực kỳ háo sắc, thế là tiểu nữ liền dàn dựng một lần 'gặp gỡ tình cờ' để hắn ta cưới tiểu nữ về. Sau khi vào cung, tiểu nữ

http://tieulun.hopto.org

liền âm thầm bày mưu tính kế, vừa không để Ngô Húc sinh nghi, vừa quyến rũ Ngô Chinh, đồng thời còn hợp sức với tiểu hầu gia, bàn bạc xem làm thế nào mới đưa được Ngô Chinh lên ngôi. À, đúng rồi, tiểu nữ còn cho thêm một vài thứ vào thuốc của Bắc đế, khiến lão ta chết nhanh một chút".

Ta: "…".

Nghe có vẻ bận rộn thật…

Nàng lại tiếp:

"Những chuyện sau này thì các vị cũng biết rồi. Tiểu nữ thành công, hơn nữa còn thành công rực rỡ. Bắc Xương chỉ còn chút hơi tàn, nếu không phải đột nhiên Nam Văn Quốc chen chân vào, tiểu nữ tin là Tây hoàng ngài sẽ không hề do dự mà tiếp tục tấn công Bắc Xương. Đến lúc đó, Bắc Xương lấy gì để giữ vững vị trí một trong bốn nước lớn của mình? Cùng lắm cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn, giống những quốc gia nhỏ lân cận mà thôi.

Vô Mẫn Quân nói: "Chuyện này thì cũng chưa chắc".

Hồ Phù ngơ ngác: "Vì sao?".

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói: "Hoàng hậu của trẫm không thích chiến tranh".

Ta không nói lời nào.

Hồ Phù đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau thương:

"Xét về lòng dạ độc ác, Tây hoàng tuyệt đối không thua Ngô Húc, thế nhưng nói về năng lực, về thủ đoạn, lại hơn Ngô Húc cả trăm lần. Ấy thế mà Ngô Húc bị tiểu nữ giết chết, Tây hoàng lại vì Hoàng hậu của mình mà hạn chế chiến tranh… Chuyện này cũng thật nực cười!".

Ta ngẫm nghĩ một chút, liền nói với Vô Mẫn Quân: "Lúc đầu đúng là nàng ấy nói khấy chàng thật rồi".

Vô Mẫn Quân: "Ừ, ta nghe ra mà".

Hồ Phù nói: "Phỏng chừng cũng là báo ứng… Tiểu nữ… sau này cũng đem lòng thầm mến một người".

Ta không nhịn được mà chen miệng: "Là ai thế? Chắc không phải Ngô Ung chứ?".

http://tieulun.hopto.org

Nếu thế thì nàng quá hoành tráng, ba hoàng tử, tên nào tên nấy đều có dây dưa tình cảm với nàng cả.

Vô Mẫn Quân gõ đầu ta: "Ngốc chết đi được, hiển nhiên là tiểu hầu gia rồi".

Hồ Phù nở một nụ cười sầu thảm, đáp rằng:

"Tây hoàng nói không sai… Chính là tiểu hầu gia. Thật ra sau khi giết Ngô Húc xong, tiểu nữ đã muốn buông tay, nhưng lúc này lại phát hiện bản lĩnh của tiểu hầu gia cũng chẳng phải vừa. Hắn phò tá Ngô Chinh, vậy thì có khác gì Ngô Húc trị vì, Bắc Xương hoàn toàn có khả năng hùng cường lần nữa. Bất quá, nếu bảo tiểu nữ giết hắn, tiểu nữ lại không nỡ xuống tay… Bởi vậy chỉ có thể dùng thuốc khiến hắn sinh bệnh, đợi đến khi hắn khỏi bệnh rồi thì giết Ngô Chinh, giá họa cho hắn. Từ đầu tới cuối, chưa bao giờ tiểu nữ thực sự muốn thương tổn hắn cả".

Ta nói: "Chẳng phải tiểu hầu gia cũng đem lòng yêu một nữ nhân sao?".

Hồ Phù gật đầu:

"Không sai. Tiểu nữ tới ám sát tiểu hầu gia đêm đó, là vì biết được thì ra hắn đã thích một nữ nhân khác rồi. Hắn còn không ngừng châm chọc tiểu nữ, nói rằng tiểu nữ đây đến một sợi tóc của nàng ta cũng chẳng bằng…".

Vô Mẫn Quân hỏi: "Thế nên, tin tiểu hầu gia chết là giả?"

"Đúng thế, hắn chỉ bị thương nặng thôi, phỏng chừng chính hắn đã tung cái tin giả đó ra. Cứ thế, những thế lực chống đối ở trong triều sẽ tạm yên, đợi đến khi Bắc Xương Quốc lâm nguy, hắn lại xuất hiện. Lúc đó thì hắn có khác nào người trời xuống giúp, uy tín sẽ lại trở về".

Hồ Phù thở dài một tiếng, "Hiện giờ tiểu nữ không tìm ra hắn, cũng không biết rốt cuộc hắn trốn ở chỗ nào, chỉ hy vọng Tây hoàng ngài có thể giúp tiểu nữ chuyện này. Dù sao nếu hắn dưỡng thương lành rồi, Bắc Xương khôi phục, cũng là chuyện bất lợi với Tây Ương đúng không?".

Vô Mẫn Quân hỏi: "Tìm được hắn rồi thì sao?"

Hồ Phù đáp: "Tiểu nữ đã nghĩ thông suốt rồi. Tiểu hầu gia không thích tiểu nữ, tiểu nữ cũng mang trên thân sứ mệnh báo thù. Chuyện đã như vậy, chỉ còn cách giết hắn thôi".

http://tieulun.hopto.org

Có một câu thơ nói thế này, "Chàng đã vô tình thiếp đành buông". Hồ Phù hiển nhiên không phải loại nữ nhi tầm thường, nàng ta ấy à, chàng đã vô tình thiếp giết luôn…

Vô Mẫn Quân lại nở nụ cười, nói:

"Trẫm không thể hứa chắc là sẽ tìm được hắn, nhưng nếu tìm được, nhất định sẽ báo tin lại cho ngươi".

Nàng ta liền hành lễ, đáp: "Vậy Hồ Phù xin tạ ơn Tây hoàng trước".

Vô Mẫn Quân thờ ơ khoát tay một cái, nữ nhân kia liền rời đi, nhẹ nhàng hệt như lúc đến. Ta nhìn bóng nàng hòa dần vào màn đêm u tối, thở dài một hơi: "Nàng cũng thật chẳng dễ dàng…".

Vô Mẫn Quân ném ta lên giường, nói: "Đừng nghĩ nữa, ngủ đi".

Chương 39

[72]

Ngày hôm sau, chúng ta bắt đầu hành trình trở lại kinh đô Tây Ương Quốc. Về việc Vô Mẫn Quân cử ai, bao nhiêu người đi điều tra tung tích tiểu hầu gia, ta không hỏi, cũng không muốn biết.

Chuyện giữa tiểu hầu gia và Hồ Phù, hay nói chính xác hơn là chuyện giữa Hồ Phù và Ngô Húc, cũng có vài phần tương tự chuyện giữa ta và Vô Mẫn Quân, chỉ có điều phương thức báo thù của ta trực tiếp hơn nhiều. Hồ Phù thân cô thế cô, lại thêm tướng mạo cực kỳ xinh đẹp nên có thể dùng mỹ nhân kế, còn ta… Thôi bỏ đi, không nói nữa.

Suốt cả hành trình, ta đều bị Vô Mẫn Quân ép phải ở cùng hắn, khiến cho tất cả mọi người giờ đều nghĩ rằng Vô Mẫn Quân thực sự đã "nuôi" một vị tiểu binh bên cạnh rồi. Chân Nhị còn nói với ta: "Chúc mừng chúc mừng, bất quá, ta nghe nói võ công của Hoàng hậu nương nương không tồi đâu, hơn nữa còn là cọp cái đấy, tiểu huynh đệ cũng nên cẩn thận, tự thu xếp cho ổn thỏa nhé".

Tự thu xếp cái đầu hắn ấy!

http://tieulun.hopto.org

Ta đúng là… không biết nên khóc hay nên cười mà.

Cũng chính ở chỗ này, ta đã biết được một điều, cái lời đồn "Hoàng hậu uy vũ, Hoàng hậu dũng mãnh" đã truyền khắp dân gian. Tất cả những chuyện Vô Mẫn Quân làm đều đổ lên đầu Vân Kiểu ta bằng sạch, không sót cái nào. Trên phố người ta kháo nhau rằng, Tây hoàng ngông cuồng tự đại không coi ai ra gì bị Hoàng hậu "chăn" cho hiền như cục bột.

Ta hỏi Chân Nhị: "Sao lại thế?".

Chân Nhị nhìn ta, nở một nụ cười thần bí, ý tứ thâm sâu khó lường: "Tiểu huynh đệ có biết cái đợt mà các đại thần muốn Hoàng thượng tuyển phi không?".

Ta nói: "Biết chứ, thì sao?".

Chân Nhị nói: "Người ta đồn rằng sau khi nghe chuyện ấy, Hoàng thượng phấn khởi ngồi trong Chưởng Càn điện cười lớn một hồi, còn Hoàng hậu thì lại sầm mặt, âm u tận mấy ngày trời".

Ta: "…".

Đúng, không sai, bởi vì lúc đó ta đang hớn hở khi thấy Vô Mẫn Quân gặp nạn, thế nên cười mãi không dừng. Còn Vô Mẫn Quân thì phải vật lộn trong đống danh sách của đám nữ nhân kia, thật sự rất bực mình.

Chân Nhị tiếp tục nói: "Thế ngươi có biết Lưu Á tiểu thư nhà Lưu thị lang không?".

Ta gật đầu: "Biết, biết".

"Nghe nói nàng hẹn gặp riêng Hoàng thượng lúc nửa đêm, ai ngờ Hoàng hậu lại đột nhiên đuổi tới, giơ chân đá thẳng nàng ta vào hồ sen, ấy thế mà Hoàng thượng cũng chẳng dám hó hé câu nào! Đến lễ Nghênh xuân sau đó, Hoàng hậu còn cố tình bẫy Lưu Á xuống hố nữa kìa!"

Chân Nhị trợn trừng hai mắt, kể chuyện cứ như hắn đã tận mắt chứng kiến ấy, "Ngày hôm đó trời rét phải biết! Nước lạnh miễn bàn! Nghe nói có người hầu mang trà gừng tới mà Hoàng hậu còn không cho Lưu Á uống nữa kia!".

Ta: "…".

Ai hò hẹn gì với Lưu Á… Hoàn cảnh lúc ấy ta còn có thể nói gì đây?! Còn về cái lễ Nghênh xuân, trà gừng Lưu Á uống, khăn mặt Lưu Á dùng, toàn bộ đều được Vô Mẫn Quân

http://tieulun.hopto.org

dặn người hầu chuẩn bị cả rồi cơ mà…

Chân Nhị đảo mắt một cái, tiếp tục thao thao bất tuyệt:

“Chưa hết, nghe nói còn có một lần, Hoàng thượng không biết làm gì, chọc cho Hoàng hậu tức giận, đêm đó Hoàng thượng cầu hoan, chẳng ngờ Hoàng hậu lại lôi theo ngài cùng nhau nhảy ùm xuống hồ sen!”.

Ta: “…”.

Cái tin đồn này là quái đản nhất đấy!!!

Rõ ràng lúc đó ta đá Vô Mẫn Quân xuống hồ sen trước, có tung tin nhảm thì nội dung cũng phải là Hoàng thượng ngược đãi Hoàng hậu chứ?! Sao thế hả trời, chẳng lẽ cả đời này ta cứ phải mang cái danh cọp cái mà sống sao…

Ta đau lòng tới độ muốn khóc rống lên, thế nhưng Chân Nhị lại vỗ vai ta mà nói:

“Yên tâm đi, Hoàng hậu nương nương có lẽ sẽ chấp nhận tiểu huynh đệ thôi”.

“…Hả?” Ta ngẩn người.

Chân Nhị nói:

“Tiểu huynh đệ là nam nhân mà, có đẻ ra được đứa con nào đâu, làm sao mà uy hiếp địa vị của Hoàng hậu đươc? So với việc để cho một đám nữ nhân và cung tranh giành sủng ái với mình, phỏng chừng Hoàng hậu chỉ ước Hoàng thượng cứ tìm nam nhân đi là tốt nhất!”

Nói xong, hắn còn vỗ vai ta, bộ dáng cực kỳ khí khái: “Yên tâm đi, ta nói chỉ có đúng trở lên!”.

Ta: “…Oa oa oa…”.

Chân Nhị luống cuống tay chân:

“Sao, sao lại khóc rống lên thế? Lẽ nào từ đầu đến cuối đều là do ta hiểu lầm?!”.

Ta sướng rơn, trong lòng thầm nhủ, rốt cuộc gã Chân Nhị này cũng hiểu ra rồi, gật đầu liên tục: “Đúng thế”.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Chân Nhị đột nhiên trĩu nặng: “Không ngờ chú em lại bị Hoàng thượng cưỡng bức”.

Ta: “Oa oa oa oa oa oa oa…”.

Chân Nhị: “…”.

Cuối cùng, hắn bày ra bộ dáng của bậc tráng sĩ “một đi chẳng trở về”, nói:

“Không bằng thế này, ta, ta… tuy rằng không thích nam nhân, nhưng thấy con người tiểu huynh đệ cũng được lắm, chẳng bằng chúng ta nói với Hoàng thượng rằng, người ngươi thích là ta, cầu xin Hoàng thượng tác thành. Làm vậy là ngươi có thể được tự do rồi”.

Ta: “…”.

Cái tên chết tiệt này, sao hắn không chết luôn đi cho rồi?!

“Cái gì, tác thành cho các ngươi?” Giọng nói âm u lạnh lùng của Vô Mẫn Quân đột nhiên vang lên sau lưng, nhất thời cả ta và Chân Nhị đều run rẩy.

Ấy thế mà gã Chân Nhị kia vẫn gật đầu nói: “Đúng vậy, thần và Thiên Duy thật lòng yêu nhau”.

“Cái gì, Thiên Duy?” Giọng nói của Vô Mẫn Quân càng thêm âm u, càng thêm lạnh lẽo. Mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán ta, từ từ chảy xuống.

Chân Nhị lại lên tiếng bằng giọng nói bất bình:

“Hoàng thượng, thần thực sự rất kính trọng người, nhưng chuyện tình ái nhất định phải là đôi bên tự nguyện mới được. Hơn nữa, hắn đã hầu hạ Hoàng thượng bao nhiêu ngày rồi, vậy mà ngay cả tên hắn người còn chẳng biết…”.

Cái gã Chân Nhị này đúng là không sợ chết. Ta vừa thấy dở khóc dở cười, vừa có chút cảm động, liền xoay người lại, nhìn thẳng về phía Vô Mẫn Quân:

“Hoàng thượng… khụ, Chân Nhị hắn không biết gì cả, mong người bớt giận… Hơn nữa, cái tên Thiên Duy này, vốn chỉ là quán tính mà thôi… Lần đầu gặp Tư Đồ Hữu Tình, chẳng phải thần cũng xưng mình là Thiên Duy đó sao…”.

Ánh mắt Vô Mẫn Quân phủ từ trên cao xuống, cuối cùng cũng cất giọng: “Lần này bỏ qua,

http://tieulun.hopto.org

sau khi hồi cung, ngươi tự mình nghĩ cách giải quyết đi".

Ta: "…Vâng".

Vô Mẫn Quân thỏa mãn vuốt ve mặt ta, sau đó hoàn toàn chẳng thèm để ý tới gã Chân Nhị còn đang ngơ ngác chẳng hiểu gì bên cạnh, xoay người đi mất.

Chân Nhị: "…Rốt cuộc là thế nào vậy? Tiểu huynh đệ, ngươi cùng Hoàng thượng, dường như đã quen lâu lắm rồi thì phải…".

Ta đáp: "Không đâu".

Chân Nhị yên lòng, thở phào một hơi: "Ừm…".

Ta tiếp: "Mới có hai năm thôi".

Chân Nhị: "…".

Từ đó, chàng thiếu niên Chân Nhị rơi vào trạng thái mơ hồ, không tài nào hiểu được rốt cuộc quan hệ giữa ta và Vô Mẫn Quân là gì. Hễ có lúc nào rảnh rỗi là hắn lại chạy tới hỏi ta mấy câu linh tinh như: "Rốt cuộc chuyện là thế nào?". Lúc ấy ta chỉ có thể lẳng lặng nhìn hắn mà cười, chẳng nói câu gì.

Bởi vì quân ta chiến thắng, thế nên đường trở về hân hoan và nhẹ nhõm vô cùng. Cuối cùng cũng tới kinh đô, cổng thành vừa mở, liền thấy bách tính sắp thành hai hàng bên đường chào đón đoàn quân. Trong số đó không thiếu những người có nhi tử hoặc tướng công ra trận, vẻ mặt của họ đong đầy lo lắng, tìm kiếm bóng dáng người thân giữa đoàn người đông đúc. Nếu tìm được, liền rạng rỡ mặt mày, còn nếu tìm hoài không thấy, sẽ chẳng nhịn được mà nước mắt tuôn rơi.

Đây đại khái cũng là một trong những nguyên nhân ta không thích chiến tranh, bởi vì bất luận thắng hay thua, kết quả cuối cùng, vẫn cứ là hai bên cùng tổn thất.

Chiến tranh, là ván cờ giữa các quốc gia, là trò chơi trong tay những kẻ quyền cao chức trọng.

Vô Mẫn Quân thì giống như lúc xuất chinh, đứng trên đài cao, vẫn dùng cái giọng điệu cực kỳ đáng đánh mà rằng:

"Nam Văn đã lui binh, còn nhượng lại năm tòa thành, những thứ đó thuộc về Tây Ương

http://tieulun.hopto.org

vốn là ý trời định sẵn".

Tất cả mọi người được lời này cổ vũ, hân hoan hưởng ứng. Ta bị Vô Mẫn Quân kéo theo, cùng Hà Khâm đứng ở ngay dưới đài, đưa mắt thấy Vô Mẫn Quân đã xuống khỏi đài cao, càng ngày càng tiến lại gần ta.

Cuối cùng, hắn lặng lẽ nắm lấy tay ta, thản nhiên cất tiếng: "Chúng ta trở về thôi".

***

Từ biệt ba tháng trời, rốt cuộc ta cũng đặt chân về lại Chưởng Càn điện lần nữa. Chưởng Càn điện mỗi ngày đều có người tới dọn dẹp nên vẫn sạch sẽ gọn gàng giống hệt trước đây. Ta và Vô Mẫn Quân tách nhau ra tắm rửa, thay quần áo một hồi, sau đó Vô Mẫn Quân phải ra ngoài, gặp mặt các đại thần, đồng thời xử lý những sự vụ bị tích lại suốt mấy tháng qua, phỏng chừng cũng phải bận rộn một khoảng thời gian. Huống gì còn cả thứ trùng độc Lưu Lương cấy vào ngày đó nữa, có lẽ Vô Mẫn Quân phải trừng phạt đám Hà Thần một trận ra trò.

Ta cũng mệt rã cả người, liền lăn ra ngủ một giấc say sưa. Sau khi tỉnh lại thì nhận được thư mời từ cung của Bình Dương công chúa, trong thư viết, hy vọng ta có thể đến chỗ nàng gặp mặt. Ta nhẩm tính một lát, Bình Dương có thai đã hơn tám tháng, phỏng chừng cũng sắp sinh rồi, thế là ta liền lập tức lên đường.

Lúc ta tới nơi, Bình Dương còn đang phơi nắng trong sân, Lã Suất đỡ lấy nàng, hai người đi đi lại lại. Nhìn thấy ta tới, Bình Dương trông vui hẳn, reo lên: "Hoàng tẩu!!!".

Ta vội vàng bước lại gần, nói: "Muội đừng kích động, bụng đã lớn thế này rồi…".

Bình Dương nói: "Không sao, không sao đâu".

Sắc mặt Lã Suất rất là phức tạp: "…".

Ta nói: "Sao giờ mà muội còn đi lại ở đây là thế nào? Thời điểm này phải nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt chứ?".

"Thái y nói, thỉnh thoảng cũng phải vận động tay chân một chút, nếu không chỉ sợ tương lai sẽ khó sinh", Bình Dương cười, đáp lại.

"Ừ, vậy cứ tiếp tục đi."

Ta nào có hiểu gì về việc mang thai, nghe nàng nói vậy liền gật đầu lia lịa. Đứa bé trong

http://tieulun.hopto.org

bụng Bình Dương là chuyện lớn, bản thân nàng cũng là chuyện lớn chẳng kém, cả hai người đều rất quan trọng.

Lã Suất đứng một bên đỡ nàng nên ta cũng chẳng dám lại gần mó tay vào, Bình Dương nói:

"Thôi để lát nữa rồi đi tiếp, giờ ngồi xuống nghỉ đã. Thiếp muốn hàn huyên với hoàng tẩu mấy câu".

Lã Suất gật đầu, đỡ Bình Dương ngồi xuống. Ta liền ngồi vào cái ghế đối diện.

Bình Dương nói: "Hoàng tẩu, gan tẩu cũng lớn thật, lại dám chạy thẳng ra chiến trường… Muội có gửi thư mời mà mãi chẳng thấy bóng dáng tẩu đâu, liền tóm Hà Thần tới hỏi. Lúc đó mới biết được có chuyện tày trời như thế… May mà tẩu không sao, chứ nếu không hoàng huynh lại một phen lo lắng cuống cuồng cho xem".

Ta nói: "À, ngày đó xảy ra mấy chuyện, tẩu phải tìm được hoàng huynh của muội mới xong".

Bình Dương nói: "Trên chiến trường chơi có vui không?".

Lã Suất liếc mắt nhìn ta.

Ta vội đáp lời: "Đương nhiên là không vui rồi, vui thế nào được mà vui? Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy toàn chém với giết, thấy mà buồn phiền. Lần này nếu chẳng phải bất đắc dĩ, tẩu cũng tuyệt đối không tới đó làm gì".

Bình Dương gật đầu, nhìn qua có vẻ đã không còn tơ tưởng mấy ý định kỳ quái trong đầu nữa rồi. Ta thở phào một hơi, hỏi tiếp: "Đứa bé cũng sắp sinh rồi đúng không?"

Bình Dương nói: "Vâng, hiện giờ thái y túc trực luôn ở chỗ này, cứ lúc nào rảnh là lại tới bắt mạch cho muội".

Nói xong, nàng liền thở dài một hơi não ruột: "Chuyện này cũng phiền phức lắm, tương lai hoàng tẩu mang thai là biết liền".

Ta nói: "À, ừ…".

Bình Dương khẽ liếc nhìn Lã Suất, nói:

http://tieulun.hopto.org

“Chỉ sợ tương lại còn có thêm đứa thứ hai. Đúng là không công bằng chút nào! Nếu có thể chọn lựa thì tốt rồi, muội có thể chia đều cùng Lã Suất, mỗi người mang thai một lần”.

Lã Suất: “…”.

Bình Dương nói thế, quả thực đã đánh thức cái đầu tăm tối của ta. Chờ tương lai tìm được Tư Đồ Hữu Tình rồi, hoàn toàn có thể làm theo cách ta nói trước đây, để Vô Mẫn Quân mang thai thay ta, hoặc là để hắn thay ta sinh nó ra, tránh cho ta cơn đau sinh nở… Khụ, có điều cái việc ấy còn cần phải thương lượng với hắn mới được…

Sau đó Bình Dương lại hỏi ta về mấy việc trong quân. Ta không dám nói gì hấp dẫn quá, chỉ có thể nhặt nhạnh vài chuyện khô khan buồn tẻ mà kể cho nàng nghe. Bình Dương nghe mãi cũng chán, không hỏi thêm gì nữa.

Ta ở lại Bình Thân điện một lúc lâu, đến khi thấy trời dần tối mới cáo từ hồi Chưởng Càn điện. Bình Dương muốn nghỉ sớm, cũng không giữ ta lại.

***

Trở về Chưởng Càn điện đã thấy Vô Mẫn Quân ở đó, bên cạnh là một chồng tấu chương chất cao như núi. Ta bước tới gần, hỏi: “Chàng đã ăn cơm chưa?”.

“Rồi.” Vô Mẫn Quân gật đầu, đột nhiên nói: “Hôm nay, ta đã phong quan cho Chân Nhị”.

Ta sửng sốt vô cùng: “Quan gì? Đừng nói là tổng quản thái giám nhé?!”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Hắn cười với ta: “Nói nghe hay đấy, ngày mai ta lập tức cho hắn làm tổng quản thái giám”.

Ta vội vàng: “Rốt cuộc chàng cho hắn làm quan gì?”.

Vô Mẫn Quân đáp: “Vốn là do tướng chỉ huy của hắn nhắc tới, hắn từng lập công, ta cũng chỉ hơi nâng lên một chút thôi”.

Ta gật gù: “Vậy à”.

Vậy thì không sao.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân tiếp tục nói: “Có điều, hiện giờ không có chiến tranh, ta liền cho hắn một chức quan văn”.

“Quan văn?”, ta nói, “Chức gì?”.

“Ngôn quan.” Vô Mẫn Quân cười nói với ta, “Bởi vì, hắn có cái miệng rất dám nói”.

Ta: “…”.

Nói vậy, gánh cái chức này trên vai, chắc hẳn Chân Nhị bị áp lực ghê gớm lắm đây…

Chương 40

Đêm đó.

Chưởng Càn điện sạch sẽ gọn gàng, mùi hương của nước an thần phảng phất trong không khí.

Khóe miệng của Vô Mẫn Quân hàm chứa ý cười, bước lại gần ta.

Nhớ đến những chuyện xảy ra lúc ở quân doanh, ta lại muốn bật cười. Hắn bước tới gần, nâng cằm ta lên, động tác dịu dàng không gì sánh được, hạ xuống một nụ hôn.

Ta chậm rãi mở lời: “Vô Mẫn Quân …”.

Vô Mẫn Quân noi: “Sao?”.

Ta có chút thẹn thùng: “Chàng không phát hiện ra sao? Từ ngày chàng ra trận đánh giặc đến hôm nay, vừa khéo tròn bốn tháng…”.

Vô Mẫn Quân: “…Thế nên?”.

“Thế nên, thật xin lỗi, thần thiếp lại ‘đến tháng’ rồi…”.

“…”

http://tieulun.hopto.org

***

Bình Dương sắp sinh.

Lúc biết tin này, ta và Vô Mẫn Quân đang ngồi chơi cờ bên ngoài Chưởng Càn điện.

Ta mới học chơi cờ chưa được mấy ngày, thua Vô Mẫn Quân vốn là chuyện rõ như ban ngày. Ấy thế mà Vô Mẫn Quân còn ngạo mạn nói, dù ta có thêm mấy chục năm nữa cũng chẳng có khả năng đánh thắng được hắn đâu.

Ta … hoàn toàn không biết phải phản bác thế nào.

Lần này Vô Mẫn Quân đột nhiên nổi lòng từ bi, nhường ta hẳn ba nước. Ta tay phải chống cằm, tay trái cầm một quân cờ đen, còn đang do dự không biết hạ vào đâu thì đột nhiên có người từ Bình Thân điện tới, báo rằng Bình Dương công chúa chuẩn bị sinh rồi, bà đỡ và thái y đều đã ở đó. Ta và Vô Mẫn Quân nghe vậy liền lập tức bỏ bàn cờ lại, vội vội vàng vàng lao tới Bình Thân điện.

Trong suốt thời gian mang thai, Bình Dương được thái y chăm sóc rất cẩn thận, từ việc ăn uống cho tới vận động đều rất điều độ thỏa đáng, dù vậy ta vẫn có chút lo lắng. Đưa mắt nhìn Vô Mẫn Quân thì thấy vẻ mặt của hắn bình tĩnh như không, chẳng có biểu cảm gì đặc biệt. Nhưng ta đoán, trong lòng hắn chắc hẳn cũng đang lo lắng cho tình trạng của Bình Dương.

Tới Bình Thân điện, ta và Vô Mẫn Quân liền vội vàng chạy thẳng tới phòng của Bình Dương, Vừa tới trước cửa đã thấy Lã Suất đang đứng trước tấm bình phong ở trong phòng. Nha hoàn thì đang bưng chậu lưu kim[1] đựng nước, thành chậu vắt ngang một tấm khăn màu trắng, bước vào, còn thêm cả mấy nha hoàn bước từ phía trong ra, nước và khăn trắng đều thấm đầy máu đỏ.

[1] Lưu kim là một loại kỹ thuật mạ, trong đó người ta hòa lẫn vàng và thủy ngân thành một loại hỗn hợp, sau đó quét lên mặt ngoài của dụng cụ bằng đồng, cuối cùng nung nóng, khiến thủy ngân bốc hơi, vàng sẽ bám chắc vào bề mặt dụng cụ bằng đồng. Kỹ thuật này xuất hiện từ thời Xuân thu Chiến quốc. Đời Hán đổi tên thành "Mạ vàng" hoặc "Mạ hoàng".

Lã Suất nhìn thấy nước và khăn đầy máu như thế, mặt cũng tái mét cả ra, đúng lúc này, tiếng gào đau đớn của Bình Dương lại vọng lên. Ngay đến ta nghe mà cũng run rẩy cả người, cũng có thể hiểu được phần nào cảm giác của Lã Suất lúc này. Lo lắng mà lại chẳng giúp gì được. Vô Mẫn Quân đứng ở ngoài cửa một hồi, sắc mặt thâm sâu khó đoán, phỏng chừng trong lòng cũng thấy đau lòng vì Bình Dương.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói với Lã Suất: “Nhìn chuyện tốt do ngươi gây ra đi!”.

Ta: “… Chàng đừng nói lung tung, tâm trạng của Lã Suất đã bất ổn lắm rồi”.

Lã Suất lắc đầu, nói: “Hoàng thượng nói không sai, đều là lỗi của thần”.

Ta: “…”.

Ba chúng ta ngồi ngay trước bình phong, thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh kêu la của Bình Dương loáng thoáng truyền ra, còn cả tiếng bà đỡ luôn mồm “Mạnh lên” hay “Hít sâu vào”. Đám nha hoàn thì vẫn bưng chậu nước đi tới đi lui, quả thực khiến lòng người càng thêm hoảng loạn.

Lã Suất lo lắng nói: “Đã lâu như thế rồi…”.

Lã Suất lại lắc đầu: “Đã nửa canh giờ rồi”.

Ta thở dài: “Cũng không thể nói là lâu, có người nói muốn sinh con ra, phải mất tới mấy ngày mấy đêm liền ấy chứ”.

Sắc mặt Lã Suất tái xanh tái xám.

Ta chợt nhận ra bản thân vừa lỡ lời, vội vàng an ủi Lã Suất: “Chắc Bình Dương sẽ không mất nhiều thời gian như thế đâu … Ngươi đừng lo lắng”.

Vô Mẫn Quân ngồi bên cạnh vẫn chẳng nói câu nào, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, ta liền nói: “Chàng cũng đừng lo lắng quá … Sẽ không có chuyện gì đâu”.

Vô Mẫn Quân lắc đầu, vẫn lặng yên.

Hai gã nam nhân đều rất lo lắng, ta cũng chẳng thanh thản gì hơn, lo lắng vô cùng. Hơn nữa ta không chỉ lo lắng, mà còn tưởng tượng vẩn vơ, nghe Bình Dương kêu la thảm thiết như thế, ta không nhịn được mà liên tưởng, nếu ta vào Vô Mẫn Quân thật sự … làm chuyện đó, rồi ta mang thai, sau khi trải qua được mười tháng mang thai đầy vất vả, cuối cùng đến lúc sinh con, chẳng phải cũng sẽ giống Bình Dương hay sao?

Tuy ta là người luyện võ, da thô thịt dày, thế nhưng nghe tiếng kêu rên của Bình Dương như thế, phỏng chừng nỗi đau này quả thực khiến người ta khó mà chịu được, không biết đến lúc đó ta có chịu được hay không … Còn nữa, đêm đầu tiên của nữ tử cũng sẽ rất đau…

http://tieulun.hopto.org

Ta rơi vào trầm tư, trong lòng trăm mối ngổn ngang, thật sự là vừa bứt rứt vừa đau khổ, sau khi hoàn hồn, lại tiếp tục vì Bình Dương mà lo đứng lo ngồi. Tình trạng ấy kéo dài tới khi trời nhập nhoạng, ba người chúng ta đều ngồi chờ cả một ngày trời, chẳng ăn được bữa nào tử tế, cũng không có tâm trạng đâu mà ăn uống. Dù sao, cái con người chịu khổ thật sự trong kia cũng đã ăn được miếng cơm nào…

Cuối cùng, tới nữa đêm, ta bắt đầu mơ mơ màng màng, đầu óc không tỉnh táo thì đột nhiên, một tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang lên, xé toạc màn đêm yên tĩnh. Ta giật mình tỉnh lại, thấy Lã Suất bật dậy như bị ai đó đâm vào mông, định chạy thẳng vào bên trong nhưng bị nha hoàn đứng ngoài ngăn lại.

Ta dụi dụi mắt, sau đó đứng lên, cùng Vô Mẫn Quân giãn gân giãn cốt một phen. Ba người chúng ta sốt ruột đứng ngoài chờ, một lát sau mới thấy bà đỡ ôm theo một tiểu hài tử bước ra, cười với Lã Suất:

“Chúc mừng phò mã, là một vị công tử! Mẫu tử đều bình an vô sự!”.

Dứt lời, lại quay về phía ta và Vô Mẫn Quân hành lễ: “Hoàng thượng…”.

Lời còn chưa dứt, Vô Mẫn Quân đã khoát tay: “Không cần đa lễ, cẩn thận đứa bé…”.

Lã Suất cẩn thận đỡ lấy tiểu hài tử kia, ta cũng nín thở mà nhìn. Nó thật bé quá, khắp người chỉ thấy xanh xanh tím tím, nhìn trông thực xấu, mắt vẫn chưa mở, ấy vậy mà mồm vẫn cứ ngoạc ra mà khóc. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một đứa trẻ mới sinh ra, đúng là bị dọa cho sững cả người, còn chẳng dám lại gần quá. Lã Suất ôm nhi tử bước vào bên trong, ta cũng vội vã đi theo.

Vừa vào đã thấy mùi máu tươi nồng nặc, Bình Dương yếu ớt nằm ở trên giường, đầu tóc rối tung, bị mồ hôi thấm ướt đẫm, dính bệt trán, thoạt nhìn có vẻ vô cùng thảm hại. Bờ môi nàng trắng bệch, yếu ớt vô cùng. Lã suất tới bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: “Dương nhi…”.

Bình Dương yếu ớt hé mắt ra nói: “Mệt chết thiếp rồi…”.

… Thật không hổ là Bình Dương!

Sau đó nàng đưa mắt nhìn bé con đang nằm gọn trong vòng tay Lã Suất, ánh mắt sang bừng lên, hỏi: “Là do thiếp sinh ư?”.

… Không phải muội sinh thì ai sinh?!

http://tieulun.hopto.org

Lã Suất gật đầu: “Đúng! Là một bé trai”.

Bình Dương nở một nụ cười thỏa mãn: “Ừm, vậy là tốt quá rồi … Nhà họ Lã không lo tuyệt hậu nữa …”.

Lã Suất: “…”.

Lã Suất nói: “Dương nhi, nàng đừng nghĩ ngợi nhiều, cung nữ đã đi bưng nước và canh tới rồi, đợi lát nữa uống xong thì nghỉ ngơi cho tốt”.

Bình Dương thều thào đáp lại một tiếng, sau đó liếc thấy Vô Mẫn Quân, lại nói: “Hoàng huynh, Hoàng tẩu…”.

Vô Mẫn Quân: “Muội đừng lộn xộn, lo mà nghỉ ngơi đi”.

Ta cũng gật đầu: “Đúng thế, đúng thế, nhìn đã biết vừa đau lại vừa mệt, muội vẫn nên nghỉ ngơi trước đã”.

Vô Mẫn Quân đột nhiên nghiêng đầu, nhìn ta bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Ta: “Sao thế?”.

Chẳng lẽ ta nói sai gì à?

Đúng là quái lạ…

Bình Dương uống xong canh liền ngủ, tiểu hài tử khóc mệt cũng ngoan ngoãn thiếp đi. Lã Suất cả ngày hôm nay đã cuống cuồng một trận, lúc này rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút. Ta và Vô Mẫn Quân quay về ngay trong đêm, suốt cả quãng đường Vô Mẫn Quân cứ trầm tư không nói. Lúc đầu ta cũng mặc kệ, về sau quả thật không nhịn được nữa mới hỏi:

“Cả ngày hôm nay chàng làm sao thế? Tâm trạng sao có vẻ nặng nề vậy?”,

Vô Mẫn Quân đột nhiên quay đầu lại, chăm chú nhìn ta: “Vân Kiểu”.

Thật ra hắn rất ít khi gọi thẳng tên ta, chỉ có điều, ừm, gọi một tiếng như thế, cảm giác cũng tuyệt lắm…

Vô Mẫn Quân hỏi: “Hôm nay… nàng thấy thế nào?”.

http://tieulun.hopto.org

Ta khó hiểu, hỏi lại: “Cái gì mà thấy thế nào? Chàng nói chuyện Bình Dương sinh con á?”.

“Ừ”.

“Thiếp cảm thấy, hình như có chút đáng sợ… Trông có vẻ rất đau… Hơn nữa trường hợp của Bình Dương, thời gian sinh vẫn còn là ít, trước đây thiếp từng nghe nói có vị phi tử đã chết vì sinh khó. A, đúng là đáng sợ!”, ta suy tư trong chốc lát, đáp lại.

Vô Mẫn Quân: “Ừ”.

Ta vẫn không hiểu ra sao cả, hỏi: “Chàng hỏi chuyện đó làm gì?”.

Vô Mẫn Quân nói: “Cũng chẳng có gì … Có điều ta đang nghĩ, cứ tìm được Tư Đồ Hữu Tình trước đã”.

“Tìm Tư Đồ Hữu Tình? Tìm làm gì?” Ta hoàn toàn ù ù cạc cạc, không hiểu sao tư duy của Vô Mẫn Quân lại khác thường dữ vậy.

Vô Mẫn Quân chẳng nói năng gì.

Ta đột nhiên hiểu ra, giật mình đưa mắt nhìn hắn: “Ý của chàng là… Ý của chàng là muốn thay thiếp sinh con?!”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Ta không nhịn được mà xông tới, ôm chầm lấy hắn: “Oa oa, Vô Mẫn Quân, thiếp yêu chàng chết mất… Chàng thực sự sẽ giúp thiếp sinh con hả?!”.

Vô Mẫn Quân: “…Nói gì thì nói, nàng cứ buông ra trước đã”.

Chương 41

Tuy Vô Mẫn Quân không thừa nhận rằng hắn sẽ sinh con thay ta, nhưng cũng chẳng phủ nhận. Ta nghe vậy hân hoan khôn xiết, lập tức sai người đi tìm Tư Đồ Hữu Tình.

Bất kể ta và Vô Mẫn Quân có muốn đổi thân xác cho nhau hay không, thì chỉ xét riêng chuyện Lưu Lương thôi, chúng ta cũng phải cảm tạ nàng cho tử tế. Nếu không có nàng, chỉ sợ

khó mà biết được ta và Vô Mẫn Quân giờ đã ra sao.

Từ trước đến nay, Tư Đồ Hữu Tình nếu không phải lặng lẽ rơi từ trên trời xuống thì cũng là do ngẫu nhiên gặp mặt trên đường, đến lúc cần tìm lại thực sự cần tìm lại tìm hoài không thấy. Ta đoán rằng có lẽ tiểu cô nương ấy cuối cùng cũng đã tìm được sư phụ của mình rồi. Hiện tại, tuy 'tháng' của ta đã qua nhưng bởi vẫn còn mong ngóng Tư Đồ Hữu Tình nên vẫn cấm Vô Mẫn Quân động vào người. Vô Mẫn Quân trầm mặc một lúc lâu, chỉ nói một câu: "Đúng là tự làm tự chịu mà".

Chẳng bao lâu sau, có một ngày Vô Mẫn Quân đột nhiên nói với ta rằng, đã tìm được tiểu hầu gia rồi.

Không ngờ hắn lại ở Tây Ương.

Ở Nghi Thành của Tây Ương Quốc.

Nghi Thành ở cách đây không xa, phong cảnh vô cùng tươi đẹp, hơn kinh đô rất nhiều. Vùng ấy kề sông dựa núi, rất nhiều văn nhân đều thích lưu lại vài ngày, mong tìm cảm hứng sáng tác. Nghi Thành bốn mùa đều là xuân, trăm hoa đua nở, tuy ta chưa có dịp tới lần nào nhưng cũng có nghe nhắc tới không ít lần.

Chuyện này cũng thật thần bí, ta cho rằng, tiểu hầu gia không ở Bắc Xương, lại mò tới Tây Ương náu thân, ý đồ chẳng cần nói cũng rõ như ban ngày, vậy mà Vô mẫn Quân lại trưng ra vẻ mặt đầy thâm ý, nói hai chữ: "Chưa chắc".

Tiểu hầu gia tới Tây Ương Quốc, phỏng chừng cũng chỉ vì phong cảnh Nghi Thành quá đẹp mà thôi.

Vô Mẫn Quân mà lại cho ra được cái phỏng đoán đầy tính lãng mạn như thế, quả thực khiến ta giật nảy mình.

Đến đêm, ta nhân lúc hắn đang ngủ, lén lút cởi quần áo hắn ra định kiểm tra một lượt xem có điểm nào đáng nghi không. Ai ngờ cuối cùng lại bị Vô Mẫn Quân đè xuống giường, màu đen trên mặt hắn quả thực có thể cùng đít nồi tranh cao thấp.

Vô Mẫn Quân nghiến răng nghiến lợi: "Nàng biết mình đang làm gì không?".

Ta nơi: "Thiếp, thiếp đang kiểm tra xem chàng có bị Lưu Lương cấy trùng độc không…".

Vô Mẫn Quân nói: "Vậy sao? Vậy ta có nên chứng minh tử tế cho nàng xem một lần

http://tieulun.hopto.org

không?”.

Ta gật đầu: “Nên chứ!”.

Vô Mẫn Quân đột nhiên nhếch môi lên:

“Vốn ta muốn chiều theo ý nàng, chờ tìm được Tư Đồ Hữu Tình rồi nói sau… Thế nhưng xét tình hình hôm nay, để chứng minh rằng ta đây không bị cấy trùng độc lên người, thực sự phải để nàng ‘tự thân kiểm nghiệm’một phen rồi”.

Ta: “…”.

Cái gì?!

Còn chưa kịp hoàn hồn, nụ hôn của Vô Mẫn Quân đã ép xuống, ta vô thức định đẩy hắn ra, đến khi khoác tay lên bờ vai hắn rồi, lại nghĩ cúng không cần làm thế… Nói cho cùng, tương lai… người phải sinh con là hắn cơ mà!

Đúng thế!!!

Nghĩ đến đây, đột nhiên ta cảm thấy mình mới là người thắng cuộc, lập tức yên tâm, gan cũng lớn thêm nhiều, ta nhắm mắt, nhiệt tình hôn lại Vô Mẫn Quân, kết quả hăng hái quá, môi va phải răng của hắn, đau đến độ nước mắt chực trào ra. Vô Mẫn Quân khẽ bật cười, sau đó vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm lấy bờ môi ta như đang vỗ về an ủi, ta lập tức quên luôn cơn đau trên miệng, lại thẹn thùng đến độ đầu muốn vỡ cả ra…

Giống như lần trước, những nụ hôn của Vô Mẫn Quân trải rộng trên cơ thể ta, lien tiếp mà dày đặc. Bản thân ta dường như đã quen với cảm giác này lắm rồi, nhắm nghiền mắt, cắn chặt môi, lẳng lặng cảm thụ tất cả. Chậm rãi, quần áo dần dần trượt xuống, ta cũng mơ mơ màng màng mà cởi y phục của hắn, dựa theo ký ức của ta lần trước, sờ đến hốc lõm ta thích nhất kia.

Bầu không khí nóng rực mà ái muội dần dần lan tỏa quanh thân chúng ta, tiếng thở dốc cũng khẽ khàng vấn vít. Đến khi hắn dẫn ta bước vào một mảnh đất mà ta chưa bao giờ tưởng tượng đến thì ta cũng chỉ có thể mặc hắn tung hoành, hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào.

Một đêm triền mien, ngày thứ hai tỉnh lại,chỉ thấy eo đau lưng mỏi, thân thể giống như bị hơn mười cỗ xe ngựa nghiến qua vậy. Đêm qua Vô Mẫn Quân rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, vậy mà ta vẫn cảm thấy mình … thật sự chịu không nổi.

http://tieulun.hopto.org

Vừa mở mắt, gương mặt của Vô Mẫn Quân đã xuất hiện ngay trước mặt,khóe miệng hắn cong lên, hiển nhiên tâm trạng đang rất tốt. Hắn một tay chống đầu, một tay đang đùa nghịch lọn tóc đen nhánh của ta, ta thì ngơ ngác nhìn hắn, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Vô Mẫn Quân cười với ta, sau đó nhích lại gần, đặt lên trán ta một nụ hôn: "Tỉnh rồi sao?".

Chẳng hiểu vì sao, nghe thấy giọng nói hơi khàn vào sáng sớm của hắn lại khiến mặt ta đỏ bừng lên, chỉ có thể lắp ba lắp bắp dung thủ đoạn từng dung ngày trước để ứng phó: "Không thế thì sao…".

Ý cười của Vô Mẫn Quân lại càng rõ rệt, hắn nói: "Ừ, không sao cả, ta đã dặn người hầu chuẩn bị nước nóng, nàng có thể đi tắm rửa rồi".

"… Được".

Tiếng nói của ta lúc này quả thực có thể sánh với tiếng muỗi vo ve. Ta muốn bò dậy, lại phát hiện cả người nhũn ra như bún, hoàn toàn không có chút sức lực nào. Vô Mẫn Quân bật cười, sau đó xuống giường trước. Dường như hắn đã tắm rửa rồi, một thân y bào sạch sẽ, vươn tay bế bổng ta lên, đến lúc đấy ta mới phát hiện trên người mình cả một sợi chỉ cũng chẳng có, hét lên:

"Đồ lưu manh".

Vô Mẫn Quân cười ha hả, sau đó vươn tay tùy tiện túm lấy một tấm áo, nhẹ nhàng phủ lên cơ thể của ta.

Được lắm, Vô Mẫn Quân đã chứng minh rất rõ ràng hắn là ai rồi.

Lúc tắm rửa, lấy lý do là chân tay ta đang chẳng có tí sức lực nào, Vô Mẫn Quân rất hảo tâm đề nghị được kỳ lưng cho ta, còn có thể khuyến mãi thêm mấy lần xoa bóp. Ta chẳng nghĩ ngợi gì, gật đầu đồng ý. Kết quả đương nhiên đã chứng minh, ta đã làm một việc hết sức sai lầm…

Vô Mẫn Quân đúng là xoa bóp cho ta thật, nhưng mà … thà không xoa bóp còn hơn.

ĐỒ LƯU MANH!!!

***

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay là hưu tuần, Vô Mẫn Quân không cần thượng triều sớm, liền theo chân ta ở lại Chưởng Càn điện ăn không ngồi rồi. Cả người ta nhũn ra như bún, hoàn toàn không có chút sức lực nào, Vô Mẫn Quân ngồi bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại nhìn ta, tặng kèm một nụ cười rất là … đê tiện!

Đê tiện thì có đê tiện, thế nhưng đi kèm với cái gương mặt khiến người ta ghen tị của hắn, quả thực vẫn đẹp đến không thốt nên lời. Ta nằm trên nhuyễn tháp, nói: "Vô Mẫn Quân, thiếp nghĩ tới một chuyện".

Vô Mẫn Quân hỏi: "Việc gì?".

Ta nói: "Giả như chúng ta tìm được Tư Đồ Hữu Hình thật, thiếp muốn thử cái cảm giác gọi là nam nhân một lần".

Vô Mẫn Quân: "… Nàng nói cái gì đó?".

Ta nói bằng giọng cực kỳ nghiêm túc:

"Thiếp nói thật đấy! Chàng nhìn mà xem, tối hôm qua… Khụ, sáng nay thiếp thức dậy, eo đau, lưng mỏi, khổ sở chết đi được, còn chàng thì lại phấn chấn vui vẻ như thế, thử hỏi xem có công bằng không? Trừ phi tìm được Tư Đồ Hữu Tình, hai chúng ta đổi lại một chút, nếu không… từ nay về sau nhất định phải giữ khoảng cách".

Vô Mẫn Quân: "…".

"Vân Kiều, nguyên nhân chủ yếu là vì hôm qua là lần đầu của nàng… Lần đầu có chút khó chịu, nhưng ta đảm bảo sau này sẽ không sao đâu".

Ta cực kỳ bất mãn: "Chàng dám đảm bảo thân thể thiếp sẽ không khó chịu? Cái tự tin ấy của chàng móc ra từ chỗ nào thế?".

Vô Mẫn Quân nhếch miệng cười: "Là ta tin vào năng lực bản thân".

Ta: "…".

Cái tên Vô Mẫn Quân này, có biết xấu hổ là gì không đấy? Lại lén phản đòn như thế…

Ta đây cũng lười chấp nhặt cái sự mặt dày mày dạn của Vô Mẫn Quân. Có điều, quả thật tối hôm đó Vô Mẫn Quân cũng rất để tâm tới cảm nhận của ta, cả buổi đều yên phận nằm ngủ, không giở trò gì khác.

http://tieulun.hopto.org

Ngày thứ hai cũng thế, nhờ vậy thân thể ta hồi phục tương đối. Đến ngày thứ ba, Vô Mẫn Quân lại nói muốn dẫn ta ra ngoài.

Ta có chút khó hiểu, không biết tới đâu, hỏi Vô Mẫn Quân thì chỉ nhận lại vẻ mặt bí hiểm, nhất quyết không chịu nói.

Chúng ta ngồi trên xe ngựa, đi về hướng nam, bởi vậy ta cũng đại khái đoán được, lần này chúng ta tới Nghi Thành. Đi được nửa đường, xe ngựa đột nhiên dừng lại, xa phu cũng nhảy xuống, đổi thành một nữ tử đội mũ rộng vành, miếng vải đen buông xuống che khuất gương mặt, vóc người nàng rất đẹp, cực dễ nhận ra, ta vừa nhìn đã biết đó là Hồ Phù.

"Chúng ta đến tìm tiểu hầu gia sao?", trong lòng đã hiểu rõ, ta hỏi.

Vô Mẫn Quân cười: "Ừ".

Ta cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi lại: "Chàng nói cho Hồ Phù biết là được rồi, sao chúng ta phải tự mình đến làm gì?".

Vô Mẫn Quân vén rèm lên, làm gió mát khiến người ta khoan khoái tràn vào, khẽ đáp: "Phong cảnh của Nghi Thành rất được".

Ta có chút khó hiểu, dù vậy cũng hiểu hẳn là Vô Mẫn Quân có dụng ý gì đây, liền thôi không hỏi thêm gì nữa. Vô Mẫn Quân cuộn rèm lên, quả nhiên, phong cảnh ven đường càng đi càng đẹp, biển hoa hai bên đang bung nở, đung đưa trong gió. Những đóa hoa màu lam, màu tím chẳng biết tên giống như một tấm thảm khổng lồ phủ kín mặt đất, mỗi lần có cơn gió nhẹ thổi qua liền tỏa ra thứ hương thơm dịu dàng như thấm vào gan ruột người ta.

Suốt từ kinh thành tới đây xe đều đi tiểu lộ, ta cũng lờ mờ đoán được rằng tiểu hầu gia náu mình ở vùng thôn dã của Nghi Thành. Tới buổi chiều, chúng ta xuống xe đi bộ, chân vừa chạm đất đã cảm thấy khác hẳn lúc còn ngồi trên xe. Dưới chân là đất mềm, ánh mặt trời rực rỡ mà không hề oi bức nghiêng nghiêng phủ xuống, chiếu lên thân thể của chúng ta. Mọi thanh âm cơ hồ biến mất, chỉ còn chú ngựa kia thỉnh thoảng hí lên hai tiếng, dường như cả đất trời đều đã chìm vào giấc ngủ say.

Ta, Vô Mẫn Quân, còn cả Hồ Phù cùng bước đi. Hồ Phù cố ý đi thật chậm, theo sau ta và Vô Mẫn Quân. Mũ trùm của nàng chưa hề tháo xuống, đầu hơi cúi, dường như tâm tư đang rối bời hỗn loạn. Nghĩ tới chuyện lát nữa nàng sẽ gặp tiểu hầu gia, ta lại có chút thấp thỏm, không biết tình cảnh lúc đó sẽ dữ dội như thế nào.

Giữa biển hoa cách đó không xa sừng sững một ngôi nhà gỗ nhỏ, nhìn qua có vẻ mới được

http://tieulun.hopto.org

dựng lên, cảm giác không hoàn toàn hòa hợp với phong cảnh xung quanh. Vô Mẫn Quân dừng chân trong chốc lát, hỏi: "Hắn là chỗ này?".

Hồ Phù khựng lại, sau đó gỡ mũ trùm vội vã bước vào căn nhà gỗ.

Ta đứng yên tại chỗ, không biết nên đi theo nàng hay cứ đứng ở đây. Vô Mẫn Quân lại chỉ cười, nắm lấy tay ta mà nói: "Cùng vào thôi".

Ta nói: "Hai người họ gặp nhau, chúng ta cùng vào có tiện không?".

Vô Mẫn Quân thản nhiên nói: "Không sao đâu".

… Chàng đương nhiên không thấy sao rồi, vấn đề là người ngoài nhìn vào sẽ thấy chúng ta rất vướng víu đấy!

Ta lẳng lặng theo Vô Mẫn Quân bước về phía căn nhà gỗ nhỏ, Hồ Phù đã đẩy cửa vào, ta và Vô Mẫn Quân thì vẫn ung dung thong thả đi tới. Còn chưa kịp bước vào đã thấy Hồ Phù lao ra, đôi lông mày nhíu chặt, vẻ mặt cực kỳ khó hiểu: "Bên trong không có ai cả".

Vô Mẫn Quân nói: "Thế sao, vậy hẳn là đã bị kẻ khác chở đi rồi".

Hồ Phù và ta đều sững cả người, nàng hỏi: "Chở đi? Ngài có ý gì?".

Vô Mẫn Quân nói:

"Lúc thuộc hạ của trẫm tìm thấy tiểu hầu gia thì mới phát hiện bệnh tình của hắn đã vô phương cứu chữa rồi. Phỏng chừng vết thương ngươi đâm vào hắn ngày đó vẫn chưa lành, sau đó liền lết cái thân dở sống dở chết đến náu ở chỗ này".

Hồ Phù trợn trừng hai mắt, run rẩy mà rằng: "Ý của ngài là… hắn đã…".

Vô Mẫn Quân gật đầu: "Hắn đã chết rồi, vào ngày thứ hai sau khi trẫm cử người đến báo tin cho ngươi".

Nước mắt của Hồ Phù trong chớp mắt tràn khỏi bờ mi, giống như con suối cực mảnh, cực mảnh, phản chiếu ánh mặt trời có vẻ chói mắt vô cùng. Nàng chẳng nói chẳng rằng, lại xông vào căn nhà gỗ không người kia lần nữa, dường như phát điên mà kiếm tìm bóng dáng tiểu hầu gia khắp chốn. Ta có chút lo lắng liền theo nàng vào trong, lại thấy dường như nàng chẳng tin tiểu hầu gia đã chết, cứ mãi mơ hồ lầm bẩm một cái tên. Tuy nghe không rõ, nhưng ta cũng đoán được rằng, có lẽ đó là tên của tiểu hầu gia.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng, Hồ Phù tìm thấy một bức họa cuộn tròn trên giường. Nàng đột nhiên dừng khóc, nói: “Chính là nàng”.

Ta hỏi: “Cái gì cơ?”.

Hồ Phù đáp: “Ngày đó, hắn cũng ôm bức họa này trong lòng… Hắn nói, đây là nữ tử mà cuộc đời này hắn yêu thương nhất”.

Trước khi chết, tiểu hầu gia vẫn giữ khư khư bức họa của nữ nhân khác mà giá hạc về tây[1], chuyện này đúng là đả kích không nhỏ đối với Hồ Phù. Nàng ôm cõi lòng tan nát đi tìm tung tích tiểu hầu gia, cuối cùng lại chỉ tìm được mối si tình mà hắn dành cho một người khác, quả thực là tạo hóa trêu ngươi.

[1] Giá hạc về tây: ý chỉ đã qua đời

Hồ Phù nhắm nghiền hai mắt, nói:

“Tiểu nữ thật muốn nhìn xem rốt cuộc là ai có thể khiến cho gã nam nhân vô tâm đó nhớ thương tới tận lúc này…”.

Sau đó nhẹ nhàng mở cuộn tranh kia ra. Cổ chân mảnh khảnh, làn váy thêu hoa, thắt lưng thon nhỏ của người con gái ấy dần dần hiện lên trước mắt chúng ta.

Cuối cùng, chúng ta đều sững sờ vì kinh ngạc.

Bởi nữ tử kia có một đôi mắt như sóng nước ngày thu, tay cầm đoản kiếm, khóe miệng khẽ nhếch lên, ý cười phảng phất như có như không, chẳng phải Hồ Phù thì còn là ai nữa?!

Bên dưới có đề một câu thơ, viết bằng thể chữ Nhan[2]:

Nhã kim nhân bệnh hồn điên đảo

Duy mộng nhàn nhân bất mộng quân[3]

[2] Thể chữ Nhan là do đại thư pháp Nhan Chân Khanh đời Đường tạo ra. Thể chữ Nhan nét bút vuông vắn, đưa ngang thì nhẹ, sổ thẳng thì nặng, bút lực hung cường, khí thế hung hồn, trang nghiêm.

[3] Đây là hai câu cuối trong bài Thù lạc thiên tần mộng vi chi của Nguyên Chẩn viết

cho Bạch Cư Dị thay cho thư hồi đáp, thể hiện cái chí tình chí nghĩa của con người, chỉ hận trong mơ chẳng thể gặp đối phương.

Nay tôi mắc bệnh, thần tâm loạn

Mộng thấy người dưng chẳng thấy ông.

(Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu)

"Tiểu hầu gia nay đã chết vì bệnh nặng, ngươi cũng không cần tự mình giết hắn nữa. Giờ đây nợ nước thù nhà đều đã báo, sau này ngươi cũng tự mình thu xếp cho ổn thỏa đi".

Nói dứt lời, Vô Mẫn Quân vươn tay, kéo ta rời đi.

Ta ngơ ngác để Vô Mẫn Quân kéo ra khỏi căn nhà gỗ, không nhịn được mà quay đầu lại tìm bóng dáng Hồ Phù, nàng vẫn ngồi nơi đó, tay ôm bức họa. Hồ Phù quay lưng lại nên ta không thấy biểu cảm trên gương mặt nàng, chỉ biết bóng lưng nàng rất thẳng, rất thẳng, tựa như một bức tượng gỗ vô hồn.

Ta nói: "Sao chuyện lại thành ra thế này?".

Vô Mẫn Quân nghiêng đầu nhìn ta, hỏi: "Cái gì cơ?".

Ta nói, trong lòng khó chịu:

"Hai người họ rõ ràng cùng yêu nhau… cách trở chắn ngang lại quá nhiều. Cứ cho là ngày đó tiểu hầu gia nói cho Hồ Phù biết người hắn thích là nàng, phỏng chừng cuối cùng hai người họ vẫn chẳng thể bên nhau".

Dừng lại một chút, ta lại nói: "Thật giống chúng ta ngày đó, đúng không?"

Vô Mẫn Quân nói: "Vận mệnh của chúng ta có vẻ tốt hơn hai người họ".

Ta ngẩn người, hỏi lại: "Vận mệnh có vẻ tốt hơn?".

Vô Mẫn Quân cười với ta: "Ừ, sao nào?".

Ta: "Chẳng có gì, chỉ cảm thấy… ừm, chàng nói thật đúng".

Vô Mẫn Quân nắm tay ta, bước lên xe ngựa. Ta có chút lo lắng cho Hồ Phù, lại nghe Vô

Mẫn Quân nói:

“Hiện giờ nàng ấy nhất định không đi đâu. Tối nay ta sẽ phái người đến tìm lần nữa… Có điều ta đoán, Hồ Phù chắc sẽ vẫn chẳng chịu đi”.

Nơi này cảnh sắc đẹp như tranh vẽ, lại chôn giấu một câu chuyện khiến kẻ khác thương tâm, trong lòng ta cảm thán không thôi. Ánh mắt dõi theo biển hoa rực rỡ và căn nhà gỗ nhỏ đang dần dần trôi khỏi tầm mắt kia, thở dài não nuột.

Vô Mẫn Quân khẽ xoa đầu ta: “Đó là chuyện của người khác, nàng cũng đừng nghĩ nhiều làm gì”.

Ta nói: “Ừ…”.

Vô Mẫn Quân biếng nhác ngồi trên ghế, ta không nhịn được mà nhích lại gần hắn, rồi lại gần thêm chút nữa.

Vô Mẫn Quân vươn tay ôm luôn lấy ta, hỏi: “Hiện giờ đã biết trẫm hay, trẫm tốt chưa, hả?”.

Ta cười: “Biết, biết, tuy rằng mồm miệng đê tiện một tý, lòng dạ độc ác một tý, nhân cách xấu xa một tí,…”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

“Nhưng ít ra chàng cũng rất chân thành thẳng thắn, chưa từng lừa gạt thiếp bất kể chuyện gì, kể cả chuyện chàng thích thiếp, nhớ thiếp, nguyện ý thay thiếp sinh hài tử”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Hắn khựng lại một lúc lâu, mãi sau mới lên tiếng nhả ra mấy chữ: “Vi phu miễn cưỡng nhận lời khen của nàng”.

Ta phá lên cười: “Còn vi phu cơ đấy… Thế thiếp tự xưng là gì bây giờ, lão nương à?”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Hắn nhích lại gần, một nụ hôn nhẹ bẫng áp lên vành tai ta, mang theo âm thanh trầm thấp, ẩn chứa ý cười: “Nương tử”.

http://tieulun.hopto.org

Được rồi.

Vân Kiểu ta sống trên đời này hơn mười bảy năm, từ nhỏ đã mất mẫu thân, chẳng được phụ thân thương yêu, luyện võ chịu khổ, học văn đau đầu, làm người ngốc nghếch, dung mạo bình thường.

Có điều, trong hằng hà sa số những người sống trên cõi đời này, ta nhất định là kẻ may mắn nhất.

Phiên ngoại 1: Trò chơi sinh tử

Những vai lên sân khấu: Vô Mẫn Quân, Vân Kiểu, Bình Dương, Lã Suất, Lưu Á, Hà Thần, Ngô Ung, Phùng Du, Lưu Lương, Nguyên Úc, Tư Đồ Hữu Tình, … Bánh Bao.

[1]

Trò chơi sinh tử là một trò chơi do Tư Đồ Hữu Tình đề xướng.

Vô Mẫn Quân và ta, nhất là ta, dồn hết tâm trí cũng như sức lực, tìm cho bằng được Tư Đồ Hữu Tình, những mong lấy được viên thuốc tráo đổi thân thể. Trầy trật mãi cuối cùng cũng tìm được, thế nhưng Tư Đồ Hữu Tình lại trưng ra vẻ mặt ỉu xìu xìu như bánh bao ngâm nước mà nói rằng, muội lạc mất sư phụ rồi, không lấy được loại thuốc đó.

Đối với đáp án này, ta từ chối đưa ra bất kỳ bình luận nào. Nói cho cùng ta cũng chưa từng tin vào sự tồn tại của cái vị sư phụ kia…

Bất quá, dù sao Tư Đồ Hữu Tình cũng tới Tây Ương quốc làm khách, lại vừa đúng lúc trời đông giá rét, tuyết phủ kín trời, một người một thú liền ở lại luôn, ta cũng coi như có người bầu bạn. Tư Đồ Hữu Tình đã đi qua rất nhiều nơi, tuy rằng mục đích thì chỉ có một, ấy là tìm sư phụ, nhưng cũng bởi vậy mà biết được vô vàn điều kỳ thú. Tiểu cô nương vừa ngồi ăn quà vặt vừa kể lại cho ta nghe, sống động như thật, Bánh Bao ở bên cạnh cũng hươ hươ móng vuốt phụ họa, quả thật cũng có vài phần đặc sắc riêng.

Qua vài ngày nữa là sinh thần hai mươi tuổi của Vô Mẫn Quân, các quốc gia đều cử sứ giả tới chúc mừng. Sứ giả của Đông Nguyên Quốc thì ta biết, Thái hậu và hoàng đệ có viết thư nói rằng sẽ cử Nguyên Úc tới. Nghe đồn Nguyên Úc vẫn chưa lấy ai, lần trước ta rã bọt mép khuyên tới khuyên lui, ấy vậy mà hắn hoàn toàn chẳng để chữ nào vào tai. Thái hậu và

http://tieulun.hopto.org

hoàng đệ ngỏ ý, hy vọng ta có thể nói thêm mấy câu nữa, mà nếu Tây Ương Quốc có nữ nhân nào thích hợp thì cứ trói cả hai lại rồi ném lên giường cho xong.

… Thái hậu và hoàng đệ, chỉ sợ đã rảnh rỗi đến phát điên rồi…

Bức thư đó trong một phút bất cẩn bị Vô Mẫn Quân nhìn thấy. Hắn phá lên cười, khen Thái hậu và hoàng đệ ta nói rất hay, sau đó sai thuộc hạ đi chuẩn bị mấy thứ thuốc xấu xa hèn hạ kia…

Ta quả thực không muốn bình luận gì thêm nữa…

Vô Mẫn Quân sinh vào mùa thu, cây cỏ dần dần tàn úa, cảnh sắc tuy chẳng được rực rỡ như ngày xuân tháng hạ, may mà bù lại được cảnh lá vàng nhẹ rơi, cũng coi như có phần nên thơ.

Sứ giả của Bắc Xương Quốc là Ngô Ung và Phùng Du. Nhìn qua thì thấy Ngô Ung sống có vẻ thoải mái lắm, đã béo lên một chút so với lần gặp trước, càng ngày càng phấn chấn. Ta cảm thấy nếu hắn mà điểm chút son đỏ rực lên trên mặt nữa thì có thể chạy ra đường mà đóng giả Tán Tài Đồng Tử rồi. Phùng Du thì lại không thay đổi là bao, chẳng qua vì đã sinh con nên trên gương mặt thêm vài phần hào quang của người làm mẹ.

Có điều nói đi thì phải nói lại, Bình Dương cũng đã sinh con, sao ta thấy nàng chẳng thay đổi chút nào cả. Chỉ có Lã Suất là khác, càng ngày càng hiền, càng ngày càng nghe lời, quả thật là hào quang chói lọi…

Chuyện khiến chúng ta bất ngờ nhất chính là, sứ giả của Nam Văn Quốc không phải ai khác mà lại là Lưu Lương. Không ngờ hắn còn dám tới!!!

… Nói tóm lại, sinh thần của Vô Mẫn Quân đã kết thúc trong hàng đống câu chúc tụng không chút lòng thành của đám người đó. Lúc trước ta vốn cũng rất đau đầu về chuyện phải tặng quà gì cho Vô Mẫn Quân, nhưng Vô Mẫn Quân đã thay ta giải quyết vấn đề này. Còn về chuyện lễ vật rốt cuộc là cái gì, ta cũng không tiện nói kỹ càng, chỉ có điều, nếu có lần sau, tuyệt đối không cần hắn quyết định thay ta…

Đám người tới Tây Ương Quốc cũng sẽ không về sớm thế. Tư Đồ hữu Tình ở trong cung đã sớm chán đến phát điên, liền đề ý kiến, dù sao Vô Mẫn Quân cũng chẳng đếm xỉa gì đến đống quy củ cứng nhắc, liệu có thể cho cả đám người vào cung, sau đó cùng nhau chơi một trò chơi cho đỡ chán không.

Vô Mẫn Quân thờ ơ hỏi: “Trò gì?”.

http://tieulun.hopto.org

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Giết người”.

Ta: “…”.

Vô Mẫn Quân cười cực kỳ nham hiểm: “Được lắm…”.

Ta: “… Người tỷ giết đầu tiên chắc chắn sẽ là muội, được chưa? Muội im ngay cho tỷ…”.

Tư Đồ Hữu Tình vội vàng giải thích:

“Không phải giết người thật, chỉ giả vờ thôi. Trong số chúng ta sẽ có một người được chỉ định là ‘hung thủ’, sau đó hung thủ chỉ cần quệt một nét mực trên cổ hoặc trên trán một người mà không bị người khác phát bắt gặp, vậy thì coi như đã giết được người đó.:.

Vẻ mặt của Tư Đồ Hữu Tình rất hân hoan, đầu ta ngược lại túa mồ hôi hột: “Thế sau đó thì sao?”.

“Người đó xem như đã chết, từ đó về sau không thể nói chuyện. Tối thiểu cũng không thể nói những chuyện như hung thủ là ai”.

Vô Mẫn Quân lập tức trưng ra vẻ mặt hứng thú: “Nói tiếp đi”.

“Mỗi lần có người chết, mọi người sẽ phải tập trung lại với nhau để bàn bạc, cuối cùng bầu chọn ra một người là hung thủ. Người bị bầu là hung thủ này có thể biện giải cho mình, nếu biện giải thất bại thì nhất định phải chịu ‘xử tử’. Sau khi chết rồi người đó sẽ phải nói rõ mình có phải là hung thủ thật hay không. Nếu hung thủ có thể sống tới tận cuối trò chơi thì sẽ trở thành người thắng cuộc”.

Sau khi nói xong, Tư Đồ Hữu Tình nhìn ta bằng ánh mắt lấp lóe chờ mong, hỏi: “Hoàng hậu nương nương, người cảm thấy trò chơi này thế nào?”.

Ta nói: “Nghe cũng có chút thú vị đấy…”.

Vô Mẫn Quân vỗ đùi cái đét: “Vậy đêm nay gọi hết đám người đó vào thôi”.

Ta: “…”.

Hành động cũng thật tốc độ.

Quả nhiên, tối hôm đó, tất cả mọi người đều bị gọi tới. Ngoài ra còn thêm cả Lưu Á, nàng

http://tieulun.hopto.org

nghe được tin này, liền cùng tới. Ta và Vô Mẫn Quân ôm trong lòng suy nghĩ: Càng đông càng vui, cũng không từ chối nàng ta. Sau khi công bố tất cả quy tắc của trò chơi, chúng ta liền bắt đầu bốc thăm. Trên mỗi cái thăm đều có chữ, trừ một cái có viết "hung thủ" ra, tất cả những cái còn lại đều viết "nạn nhân"… Ta thuận tay vớ một cái lá thăm, chỉ thấy trên đó có hai chữ "nạn nhân".

… Được lắm, ta cũng muốn xem kẻ nào có thể giết được ta.

Người nào người nấy sau khi liếc nhìn chữ trên thăm của mình xong đều trưng ra vẻ mặt cực kỳ khó đoán mà cất thăm đi, cười tủm tỉm, chẳng nói câu nào. Ta đảo mắt một vòng, cảm thấy ai cũng có chỗ đáng nghi, thế là khỏi nhìn luôn cho nhẹ nhõm. Cũng đã tới lúc lên đèn, ta và Vô Mẫn Quân cùng nhau trở về Chưởng Càn điện, Vô Mẫn Quân như lơ đãng hỏi ta một câu: "Nàng là hung thủ hả?".

Ta cũng giả bộ thờ ơ mà hỏi lại: "Còn chàng?".

Vô Mẫn Quân cười đáp: "Ta đây cũng chỉ hy vọng được thế thôi".

Ta nói: "Yên tâm, thiếp không phải".

Vô Mẫn Quân nói: "Ừ, yên tâm, ta cũng không phải".

Khụ, nói thật lòng, ta cảm thấy Vô Mẫn Quân rất rất đáng nghi…

Sau khi trở về Chưởng Càn điện, ta liền tắm rửa sơ qua một lượt rồi lên giường. Tuy ta có nghi ngờ Vô Mẫn Quân nhưng ngủ thì vẫn cứ phải ngủ, dù gì so về mặt võ công hai chúng ta cũng khó phân cao thấp, không thể có chuyện hắn muốn đánh lén mà ta lại không biết gì được.

Vô Mẫn Quân cũng nhanh chóng bò lên giường, chỉ một lát sau ta đã mơ mơ màng màng mà thiếp đi mất. Lại qua một lúc nữa, đột nhiên ta nghe thấy một âm thanh rất nhỏ vang lên, thứ âm thanh đó đến từ kẻ đang nằm ngay cạnh ta, Vô Mẫn Quân.

Ta nhắm nghiền hai mắt, nằm yên bất động, lờ mờ cảm thấy hắn ngồi dậy, xuống giường. Chẳng lẽ định đi lấy bút? Ta cảnh giác, cố gắng cảm nhận từng động tác dù là nhỏ nhất của hắn, phát hiện hắn khoác y phục lên người, sau đó ra khỏi Chưởng Càn điện.

Ta mở mắt, cũng vội vội vàng vàng khoác tạm cái áo, lén lút bám theo. Ta thấy Vô Mẫn Quân đi thẳng tới ngự thư phòng, sau đó thắp đèn lên, bắt đầu ngồi phê duyệt tấu chương.

Cũng đúng, mấy ngày nay việc chất như núi, phỏng chừng có một lượng lớn tấu chương

http://tieulun.hopto.org

chưa được duyệt.

Ta đứng bên cửa sổ nhìn một lúc, nghe hạ nhân báo lại có người xin được cầu kiến Hoàng thượng. Ta có chút nghi hoặc, không hiểu muộn thế này mà còn có người xin gặp là sao, nhưng vì sợ bị Vô Mẫn Quân phát hiện, đành quay về Chưởng Càn điện.

Ngày thứ hai, vừa tỉnh lại ta đã choáng váng cả người. Trên cổ của gã Vô Mẫn Quân đang nằm bên cạnh ta có một vết mực tàu!

Ai mà lại lợi hại thế, ngay từ tối đầu tiên đã đi "giết" Vô Mẫn Quân rồi?! Hơn nữa hung thủ lại còn "giết" thành công!!!

Ta nói: "Vô Mẫn Quân… chàng… chàng…".

Vô Mẫn Quân chậm rãi mở mắt ra, sau đó lặng lẽ nhìn ta, một lời không nói, vẻ mặt thì hậm hực, phỏng chừng tâm tình cũng không tốt đẹp gì.

Ta nói: "Ai vậy kìa, lại dám giết cả chàng?!".

Vô Mẫn Quân vẫn chẳng hé một lời, lúc này ta mới nhớ ra Vô Mẫn Quân đã là "người chết" rồi, không thể nói gì cả, nhất là những lời có liên quan đến hung thủ…

Ta vỗ vai hắn: "Yên tâm, lát nữa thiếp sẽ giúp chàng lôi cổ hung thủ ra!".

Vô Mẫn Quân chỉ cười, sau đó ngồi dậy, nghiêng đầu hôn lên mặt ta.

Ta và Vô Mẫn Quân cùng tới đại sảnh, tất cả mọi người đều đã có mặt. Mọi người vừa thấy vết mực trên cổ Vô Mẫn Quân đều biến sắc, mặt viết rõ ràng mấy chữ "Không phải chứ…". Trong lòng ta cực kỳ khó chịu,vừa nghĩ tới việc hung thủ có thể là một trong những người này, liền cao giọng:

"Nói, rốt cuộc là ai?".

Mọi người đồng loạt liếc mắt nhìn ta.

Ta: "…".

Tư Đồ Hữu Tình ho khan mấy tiếng rồi nói: "Chúng ta thảo luận một chút xem, kẻ giết Hoàng thượng có thể là ai…".

http://tieulun.hopto.org

Bản thân nàng lập tực nêu ý kiến: “Muội đoán là Hoàng hậu nương nương!”.

Ta: “…”.

Tất cả những người khác cũng đồng loạt gật đầu.

Ta: “…”.

“Thật sự không phải ta mà!” Ta phát điên lên, “Ta thề hung thủ không phải là ta! Nếu là ta thật, ta lại đi giết Vô Mẫn Quân sao? Làm thế lộ liễu quá còn gì?! Các ngươi nghĩ kỹ lại mà xem!”.

Mọi người vẫn cứ nhìn ta trong im lặng.

Ta: “Thật sự không phải ta… Thật sự không phải mà”.

Ta nheo mắt lại, nhìn về phía Lưu Lương đang đứng gần đó: “Lưu Lương, ngươi nói đi, có phải là ngươi không hả? Kẻ tới gặp Vô Mẫn Quân tối qua tại ngự thư phòng chắc chắn là hung thủ, chẳng qua ta không nhìn thấy hắn là ai thôi. Có phải là ngươi không?”.

Lưu Lương bật cười: “Sao chuyện lại dính đến tại hạ thế này? Nếu là tại hạ thật, Tây hoàng hẳn sẽ đề cao cảnh giác, không chút thả lỏng mới đúng. Chỉ khi đứng trước mặt Hoàng hậu nương nương, Tây hoàng mới hoàn toàn không phòng vệ mà thôi”.

“…” Đã không kéo được Lưu Lương xuống bùn thì thôi, lại còn bị hắn đá hậu cho một quả… Số ta thật là khổ mà… Ta nước mắt lưng tròng:

“Vô Mẫn Quân, chàng biết không phải là thiếp mà, đúng không?”.

Vô Mẫn Quân rất tuân thủ quy tắc, một chữ cũng chẳng hé răng, biểu cảm trên mặt cũng không nốt!

Ta thật sự là hết lời để nói rồi.

Cuối cùng, tất cả mọi người đồng lòng nhất trí tống cái danh hung thủ cho ta, sau đó lôi ta ra xử tử. Ta quả thực muốn khóc mà không có nước mắt, lấy tờ thăm của mình ra, bên trên viết rõ ràng hai chữ “nạn nhân”…

Ta thực sự không phải hung thủ mà!!!

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân thở dài một hơi, nói: "Vân Kiều đáng thương, đương nhiên nàng không phải là hung thủ rồi".

Ta suy sụp: "… Chàng nói sớm một chút thì chết người à?!".

Vô Mẫn Quân nói: "Cũng được, nàng chết rồi làm bạn với ta, hai người chúng ta làm một đôi uyên ương ma quỷ vậy".

Ta càng suy sụp hơn: "Cái gì mà 'cũng được' hả?! Ngay từ lúc bị giết xong chàng đã ấp ủ cái kế hoạch này rồi chứ gì?!".

Vô Mẫn Quân nở một nụ cười dịu dàng hết mực, sau đó vươn tay chặn môi ta, nói: "Chúng ta đều đã chết rồi, không được nói nữa, ngoan".

"NGOAN CÁI ĐẦU CHÀNG ẤY!".

Tất cả mọi người: "…".

[2]

Chỉ trong vòng mười hai canh giờ kể từ lúc bắt đầu cuộc chơi, ta và Vô Mẫn Quân đã cùng nhau "tử vong", quả thực là chẳng ai ngờ được. Nhất là ta, lại chết oan… Thật đúng là vô vọng mà.

Tuy ta và Vô Mẫn Quân đã không được coi như người trong cuộc nữa rồi nhưng dù sao trò chơi vẫn đang tiếp tục. Mọi người dùng xong bữa sáng, sau khi thăm dò đánh giá lẫn nhau chán mắt rồi, liền tản ra đi làm chuyện của mình.

Bình Dương thì nhớ nhung Tiểu Tuế, con của nàng. Tiểu Tuế mới được một nắm tay, vẫn chưa có tên chính thức. Vốn Bình Dương còn mong Vô Mẫn Quân đặt tên cho nó, ai dè gã Vô Mẫn Quân đó lại nhất định đòi đặt cho Tiểu Tuế cái tên "Phong XX", cũng có nghĩa là cùng họ với Bình Dương. Bình Dương tức điên người, đến giờ còn chưa dám nói cho Lã Suất nghe.

Cũng bởi thế nên chúng ta chỉ gọi nó là Tiểu Tuế. Dù gì thì hài tử đợi đến lúc đầy tuổi mới đặt tên cũng là chuyện bình thường.

Bởi lẽ Bình Dương và Lã Suất bị chúng ta triệu vào cung nên Tiểu Tuế cũng theo vào luôn. Ta vừa lúc chẳng có chuyện gì làm, liền theo Bình Dương tới chỗ Tiểu Tuế, Phùng Du về đi ngủ. Ngô Ung thì lại vội vội vàng vàng đi thăm Tiểu Tuế cùng chúng ta. Con hắn giờ đang ở Bắc Xương nên có vẻ nhớ nhung lắm.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Tuế mới được vài tháng tuổi, trông cực kỳ giống mẫu thân của nó, mắt hạnh môi hồng, da trắng như bóc. Đợi đến lúc lớn lên rồi, chắc hẳn lại thành một tai họa giống Vô Mẫn Quân mất thôi. Chỉ có mỗi lông mày và mũi là hao hao Lã Suất, mày rộng, mũi cao khiến cho gương mặt vốn đẹp nay lại thêm vài phần anh khí, cái bộ dạng này… đúng thật là quà trời ban mà. Tương lai dù có lưu lạc đầu đường xó chợ đi nữa cũng chẳng lo… Khụ.

Tiểu Tuế không sợ người lạ, thấy Ngô Ung tới cũng không sợ sệt hay hoảng hốt gì. Ngô Ung từ từ lại gần, nó liền dùng đôi mắt đen láy, to tròn mà sáng sủa nhìn Ngô Ung, khiến hắn không sao chống đỡ nổi. Hàng lông mi dài thật dài của hài tử khẽ chớp, sau đó nở một nụ cười ngọt như kẹo đường. Chỉ sợ nếu nó cười với ta thì trái tim ta cũng phải mềm nhũn cả ra mất, huống gì đối tượng lại là Ngô Ung, kẻ mới lên chức phụ thân chẳng được bao lâu. Hắn liền bước nhanh lên phía trước, nói bằng giọng vô cùng dịu dàng: "Tiểu Tuế…".

Lời còn chưa nói hết, Tiểu Tuế đã ợ một ngụm sữa ra, phun thẳng lên mặt Ngô Ung.

Ta: "…".

Ngô Ung: "…".

Tiểu Tuế thấy thế thì vui lắm, phá lên cười giòn giã. Bình Dương vốn đang đứng bên ngoài dặn dò hạ nhân chuẩn bị những thứ Tiểu Tuế cần dùng, nghe thấy tiếng cười mới chạy vào, thấy ta nhịn cười, Tiểu Tuế cười như nắc nẻ, Ngô Ung cười gượng, lại thêm hình ảnh gương mặt Ngô Ung tung tóe sữa, liền biết ngay chuyện gì vừa xảy ra. Nàng ngắn người một lúc, nói:

"A, thôi đúng rồi, ban nãy mới cho Tiểu Tuế bú sữa xong, ta quên vỗ lưng để Tiểu Tuế ợ hơi ra rồi".

Ngô Ung: "…".

Bình Dương hoàn toàn chẳng thèm để ý đến tấn bi kịch mà Ngô Ung gặp phải, ngược lại rất hài lòng mà nói với Tiểu Tuế rằng: "Lúc đầu không ợ lên người mẫu thân, ngoan quá".

Tiểu Tuế chớp chớp mặt, cũng nở một nụ cười ngầm hiểu.

… Không đúng, chuyện này hoàn toàn không đúng một chút nào cả.

Lã Suất đâu? Lã Suất đâu rồi? Sao hắn không tới đây mà trông coi một chút! Bình Dương mà cứ dạy con kiểu này thì chắc chắn Tiểu Tuế sẽ thành một gã Vô Mẫn Quân thứ hai mất.

http://tieulun.hopto.org

Không cẩn thận có khi "tam quan"[1] lại còn vặn vẹo hơn Vô Mẫn Quân nữa thì chết dở.

[1] Tam quan ở đây là chỉ thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.

Đầu ta túa mồ hôi hột, vội nói: "Muội, muội không thể dạy hài tử như thế được, cứ thế này thì Tiểu Tuế…".

Ta còn chưa nói hết lời, Tiểu Tuế đã đột nhiên hướng về phía ta mà "ư ư" không dứt, sau đó vươn đôi cánh tay tròn tròn trắng muốt ra, hươ hươ về phía ta, dường như muốn ta bế nó lên.

Ta lập tức không nói được lời nào nữa, vội vàng bước tới, nhẹ nhàng bế bổng nó lên, xuýt xoa: "Tiểu Tuế ngoan nhất trần đời…".

Tiểu Tuế lại cười khanh khách, ta khó hiểu, hỏi: "Tiểu Tuế cười gì vậy?".

Tiểu Tuế chưa biết nói, chỉ biết cười, quả thực sắp tiến hóa thành bộ dạng "chỉ cười mà không nói" rồi. Mãi lâu sau, khi nó dùng tay chọc vào chỗ cổ ta, ta mới hoàn hồn, sáng sớm sau lúc bị "xử tử", ta đã tự mình quẹt một vệt mực ngang cổ, biểu thị rằng bản thân đã "chết" rồi… Tiểu Tuế cười vui vẻ đến vậy, hóa ra là đang cười nhạo ta!!!

Ta: "…".

Thằng ranh chết giẫm này… Ta lẳng lặng thả nó về lại cái giường nhỏ, Tiểu Tuế vẫn còn đang cười như nắc nẻ. Ta quay đầu lại, định nói với Bình Dương bảo nó đừng cười nữa, trẻ con mà cười nhiều quá cũng không tốt đâu. Kết quả lại bắt gặp Bình Dương đang cười trộm.

Bình Dương: "Khụ…".

Ta: "…".

Mẫu tử kiểu gì thế này hả trời…

Ta ở lại chỗ của Bình Dương một lúc, đến chiều Vô Mẫn Quân cũng tới thăm. Tiểu Tuế vừa nhìn thấy hắn, hai mắt liền sáng rực lên, vội vội vàng vàng bò tới bên cạnh hắn, thế nhưng Vô Mẫn Quân lại chẳng thèm nhìn nó lấy một cái, chỉ nói với ta:

"Đi thôi, ta dẫn nàng ra ngoài cung chơi".

Ta quả thực không còn gì để nói: "Xuất cung làm gì? Hơn nữa sao tự nhiên lại là hôm

nay?”.

“A a a…” Tiểu Tuế thấy Vô Mẫn Quân không để ý tới mình, sốt ruột đến độ kêu ầm ỹ.

Vô Mẫn Quân nói: “Dù gì chúng ta cũng là người chết rồi, xuất cung cũng có sao đâu”.

“Chàng đừng có mà trưng ra cái bộ mặt đương nhiên như vậy để thốt ra câu mượn cớ vừa vụng về vừa mặt dày mày dạn thế có được không?!”. Ta há hốc miệng, nói thế mà cũng được à…

Vô Mẫn Quân: “Không sao đâu, đằng nào cũng chẳng có việc gì làm:.

Ta đáp: “Thôi cũng được”.

Thấy ta đồng ý, Vô Mẫn Quân thỏa mãn ngay, kéo tay ta định xuất phát luôn. Tieur Tuế thấy Vô Mẫn Quân sắp đi đến nơi rồi, cuống đến sắp khóc, ta quả thực không nỡ, mới nói: “Chàng để ý tới Tiểu Tuế một chút đi”.

Vô Mẫn Quân khựng lại một chút, sau đó cúi đầu, lộ ra vẻ mặt cực kỳ phức tạp: “Tiểu Tuế, sao lại ở đây?”.

Ta: “…”.

Tiểu Tuế cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ngoạc mồm ra mà khóc oa oa.

Bình Dương nghe thấy tiếng khóc liền chạy vội vào, thấy Tiểu Tuế đang rạp mình trên mặt đất, Ta và Vô Mẫn Quân thì đang đứng trơ như tượng ở một bên, liền cuống quýt bế Tiểu Tuế lên, nói:

“Hoàng huynh, Hoàng tẩu, hai người làm gì thế?!”.

Ta nói: “Tiểu Tuế tán giai bất thành, lại bị người ta lơ đẹp”.

Vô Mẫn Quân: “…”.

Bình Dương rớt nước mắt: “Hoàng huynh, huynh cũng biết ngoại trừ phụ thân ra, Tiểu Tuế thích huynh nhất có mà, sao lần nào cũng không để ý tới nó thế?”.

Vô Mẫn Quân trề môi ra, sau đó đỡ lấy Tiểu Tuế, tiện tay đưng đưa mấy cái xem như an ủi. Tiểu Tuế lập tức hân hoan trở lại, không khóc nữa, mở đôi mắt tròn xoe, long lanh ngập

http://tieulun.hopto.org

nước mà nhìn Vô Mẫn Quân, lông mi dường như vẫn còn hơi ươn ướt.

Vô Mẫn Quân thở dài: "Ai bảo mị lực của trẫm lớn vậy chứ".

Ta: "…".

Bình Dương: "…".

Thật sự là không muốn để ý tới hắn, bất kể là phương diện nào đi chăng nữa…

Ta nói: "E chỉ bởi Tiểu Tuế ngửi thấy mùi đồng loại thôi".

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn nó, nói: "Đồng loại? Ầy, không nỗi đâu… Con của chúng ta nhất định… hà hà".

Cũng chẳng biết hắn đang tự tin đắc thắng mà nói lung tung cái gì, Tiểu Tuế chỉ một lát sau đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi. Vô Mẫn Quân liền thả nó lại giường, sau đó vươn tay khẽ véo một cái lên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nó. Ta vốn sắp bị hình ảnh ôm ấp hài hòa giữa bá phụ và tiểu điệt[2] làm cho cảm động muốn chết, lại nghe thấy Vô Mẫn Quân lạnh lùng phán một câu: "Thằng oắt xấu xa, dám cười nhạo nương tử của ta…".

[2] Bá phụ và tiểu điệt: Chỉ bác và cháu.

Ta: "…".

Làm sao mà hắn biết đươc?! Mà dù biết đi nữa cũng không cần cố ý đi báo thù như thế chứ?! Có biết ấu trĩ lắm không hả?! Vô Mẫn Quân, chàng còn dám nói chàng và nó không phải đồng loại, Tiểu Tuế còn có tiền đồ hơn cả chàng đấy!

***

Ta và Vô Mẫn Quân xuất cung, đi dạo loanh quanh ở bên ngoài. Vô Mẫn Quân dẫn ta đi ăn đủ thứ linh tinh, sau đó liền xuống dưới chân cầu xem tạp kỹ, chơi đùa đến quên đất quên trời.

Cuối cùng sắc trời gần tối, Vô Mẫn Quân đi sát ngay bên cạnh, hai chúng ta thong thả hồi cung. Đột nhiên ta cảm giác tóc mình bị kéo một chút, liền dừng lại, nhìn Vô Mẫn Quân bằng ánh mắt cực kỳ khó hiểu. Hắn chỉ nở một nụ cười, chẳng nói câu nào. Ta nghi hoặc vươn tay sờ thử tóc mình, lại sờ thấy một cây trâm, sờ trên tay thấy được lắm, là một cây trâm ngọc, hình dạng thì… dường như là một đóa hoa mai.

http://tieulun.hopto.org

… Ta nhớ ra rồi, ngày đó hai chúng ta vẫn đang đổi thân xác cho nhau, hắn cứ nằng nặc bắt ta phải mua trâm cài cho hắn, trong đó có một chiếc hắn tự mình cài, là chiếc này đây.

Lòng ta chợt rộn lên, một lúc sau mới cất lời: "Chàng… chàng vẫn giữ nó suốt à?".

Vô Mẫn Quân có chút mất tự nhiên: "Hôm qua tự nhiên tìm thấy, ta cũng đâu cài được nên cho nàng đấy".

Ta: "…".

Vô Mẫn Quân cười ha hả, tiếp lời: "Có thể thế sao? Ừ, là giữ cho nàng đấy".

Ta nói: "Ừm, cảm ơn chàng".

Vô Mẫn Quân vừa cười vừa lắc đầu.

Sau khi trở về cung, chúng là lại phát hiện ra một sự thật kinh hoàng: Lã Suất "bị giết" rồi…

Mọi người ngồi xúm lại với nhau, lặng lẽ nhìn Lã Suất đứng giữa với vết mực quẹt ngang trán, sau đó tiếp tục lặng lẽ đưa mắt nhìn Bình Dương đang khóc lóc như mưa. Bình Dương nói:

"Cái tên trời đánh thánh vật nào lại dám giết phò mã của bản công chúa?! Không biết hài tử mà không có phụ thân thì không sống lâu được sao?!".

Mọi người: "…".

Lã Suất: "…".

Có phải là chết thật đâu mà… Hơn nữa nói mấy câu như thế mới là xui ấy… Haizz dù sao cả Bình Dương và Vô Mẫn Quân đều thế, cái nhà này nào biết kiêng kỵ là gì, thôi bỏ đi…

Tư Đồ Hữu Tình nói: "Mọi người thảo luận một chút, ai có khả năng là hung thủ?".

Bình Dương là người đầu tiên lên tiếng: ""Bất luận thế nào cũng không phải ta, Lã Suất vào cung trực, đến lúc về thì đã có vết mực trên mặt rồi".

Mọi người đều dùng ánh mắt "ngươi lừa con nít đấy à?" mà nhìn Bình Dương.

http://tieulun.hopto.org

Bình Dương nức nở: "… Thực sự không phải ta mà".

Tư Đồ Hữu Tình nói: "Được rồi, muội nói trước, muội cảm thấy hung thủ chính là Bình Dương công chúa".

Những người còn lại đồng loạt hùa theo, Bánh Bao cũng gật đầu lia lịa. Kết quả là, mọi người xem lời biện hộ của Bình Dương như gió thoảng bên tai, không đếm xỉa gì đến tình nghĩa mà lôi nàng ra "xử tử".

Hừ, Bình Đương đáng thương.

Thật ra ta cũng cảm thấy nàng đúng là hung thủ…

Bình Dương hai mắt rưng rưng mở tờ thăm của mình ra, chỉ thấy mặt trên rành rành hai chữ "nạn nhân". Xung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ…

Bình Dương lệ tuôn ào ạt, lao tới bên cạnh ta, nói: "Hoàng tẩu, cuối cùng muội cũng hiểu được cảm giác của tẩu rồi!!!".

"… Cảm ơn muội…".

Cứ như thế, chỉ trong mười hai canh giờ đã có tới bốn người bị giết, bản lĩnh của cái tên hung thủ này cũng thật cao cường.

Ta và Vô Mẫn Quân, thêm cả Bình Dương và Lã Suất nữa, bốn "xác chết" túm lại một chỗ tán chuyện, ta hỏi:

"Mọi người có nhận ra không, Lần nào Tư Đồ Hữu Tình cũng là người nêu ra ý kiến đầu tiên?".

Bình Dương trầm tư một lát, nói: "Đúng thế, hơn nữa Bánh Bao sẽ đứng ngay bên cạnh mà phụ họa, khiến cho cả muội cũng thấy lời của Tư Đồ Hữu Tình có lý vô cùng".

Ta nhìn Bình Dương: "Cái gì? Muội toàn dựa vào Bánh Bao mà đưa ra phán đoán sao…".

Bình Dương: "…".

Ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện: "Đúng rồi, thật ra võ công của Vô Mẫn Quân và Lã Suất cao như thế, phỏng chừng cũng chỉ có Bánh Bao dính mực lên chân, sau đó lén lút hươ một cái thôi".

http://tieulun.hopto.org

Hơn nữa, cũng làm gì có ai đi đề phòng Bánh Bao đâu cơ chứ.

Bình Dương lộ ra vẻ mặt "nhất thời lĩnh ngộ", còn Vô Mẫn Quân và Lã Suất – hai con người biết hung thủ là ai – lại chỉ lẳng lạng ngồi yên, không nói câu nào.

Ta và Bình Dương đều có suy nghĩ ấy trong lòng, thế nhưng bởi vì tôn trọng quy tắc trò chơi mà không thể nói cho bất kỳ kẻ nào "còn sống" nghe. Huống gì giờ chúng ta giờ đang là người ngoài cuộc, lại có lòng muốn xem kịch vui, vì vậy đều lặng im không nói, chỉ đứng đó mà theo dõi diễn biến sự việc.

Sau khi Bình Dương bị "xử tử", mọi người cũng tản đi, ai về nhà đấy mà ngủ. Ta mới hỏi Vô Mẫn Quân:

"Rốt cuộc chàng có nhìn thấy hung thủ không, kẻ đó là ai?".

Vô Mẫn Quân nói: "Không phải nàng đã có đáp án của mình rồi sao?".

Ta nói: "Thật sự là do Tư Đồ Hữu Tình và Bánh Bao làm sao? Oa, ta giỏi thế cơ à!".

Vô Mẫn Quân thở dài: "Haizz…".

Ta nghi hoặc nhìn hắn: "Chàng haizz cái gì mà haizz… Thật ra… thiếp vẫn còn một nghi vẫn khác chưa nói".

Vô Mẫn Quân nhướng mày: "Cái gì? Nói ta nghe thử xem nào?".

Ta liếc mắt nhìn hắn, sau đó đáp: "Thật ra thiếp nghĩ hung thủ có khả năng là chàng… Chàng tự giết mình, sau đó lần lượt giết tất cả những người khác… Cứ vậy thì chàng thắng rồi, không phải sao?".

Vô Mẫn Quân có vẻ khựng lại một chút, sau đó trưng ra bộ mặt bất đắc dĩ vô cùng, nói:

"Tư Đồ Hữu Tình nói rồi còn gì, hung thủ phải sống tới tận cuối cùng thì mới xem là thắng cuộc".

"Khụ, có cả quy tắc này nữa à…" Ta cũng khựng lại, sau đó tiếp lời: "Thiếp không chú ý…".

Vô Mẫn Quân chỉ cười mà nói: "Có điều nếu là ta thật, phỏng chừng cũng sẽ làm như lời

http://tieulun.hopto.org

nàng nói. Dù sao thiên hạ đại loạn, cũng thú vị lắm".

Ta: "…".

Cái tên Vô Mẫn Quân này đúng là trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ thiên hạ thái bình…

Hai chúng ta trở về phòng đi ngủ, ta có một linh cảm rất mãnh liệt rằng, căn cứ theo cách thức giết người nhanh như chớp giật của hung thủ, đợi đến sáng mai tỉnh lại nhất định sẽ có thêm người chết, chỉ không biết đó là ai thôi…

Ta trăn trở mãi một hồi, vẫn không nghĩ ra được ai sẽ là kẻ bị giết sáng mai. Thế là vừa sáng ra đã vội vội vàng vàng chạy tới đại sảnh.lại phát hiện mọi người ai nấy đều bình thường cả, hoàn toàn không có thêm "cái xác" nào.

Những người khác hiển nhiên cũng kinh ngạc mười phần, không hiểu vì sao đột nhiên hung thủ lại dừng tay, có điều nếu chẳng ai chết, vậy cũng không bỏ phiếu được rồi. Mỗi người ôm trong lòng suy nghĩ riêng của mình dùng bữa sáng. Sau đó Vô Mẫn Quân thượng triều, Ta và Bình Dương, Tư Đồ Hữu Tình cùng với Bánh Bao đến thăm Tiểu Tuế, những người khác cũng đi làm việc của mình hết cả. Ví Như Ngô Ung, hiện tại vẫn đang buôn vải bán lụa, lần này tới Tây Ương Quốc, cũng muốn nhân cơ hội mở rộng chuyện làm ăn, vì vậy phải đi thăm hỏi một lượt tất cả các quan viên cai quản lĩnh vực này. Dám đứng ngay trước mắt Hoàng đế mà thể hiện ta đây sắp sửa đi hối lộ, Ngô Ung cũng thật là không có não. Có điều đối với những món hối lộ vặt vãnh như thế này, Vô Mẫn Quân xưa nay đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Chỉ cần cầm tiền nhưng thực sự làm việc, Vô Mẫn Quân sẽ không nói gì. Còn nếu ôm tiền rồi mà dối trên lừa dưới thì Vô Mẫn Quân tuyệt đối không nương tay… Tóm lại mọi người ai muốn kiếm tiền thì cứ kiếm nhưng tuyệt đối không được cướp tiền của dân. Trong lòng Vô Mẫn Quân đã có một cái bàn tính, tính toán rành mạch rõ ràng, nếu có kẻ nào dám vượt giới hạn thì kẻ đó xong đời rồi.

Phùng Du thấy Ngô Ung phải ra ngoài, liền đi cùng chúng ta tới thăm Tiểu Tuế. Ngày hôm qua nàng ấy không tới, phỏng chừng Ngô Ung cũng thấy xấu hổ mà không cho thê tử biết chuyện mình bị nôn đầy sữa lên mặt. Thế nên rất đương nhiên, sau khi Phùng Du bị gương mặt tươi cười của Tiểu Tuế hấp dẫn giống hệt chồng nàng hôm qua, thì việc bị thằng bé phun cho đầy một mặt sữa là chuyện hoàn toàn trong dự kiến. Phùng Du hét lên một tiếng chói tai, sau đó vừa khóc sướt mướt vừa vớ lấy một tấm khăn cạnh đó, ném một cái nhìn đầy ai oán về phía mấy con người đang không dừng cười được là ta cùng Bình Dương và Tư Đồ Hữu Tình, Bánh Bao, nói:

"Sao mấy người chẳng thèm nhắc ta một tiếng…"

Ta nói: "Xin lỗi, mà dù có nhắc cũng không kịp đâu… Ha ha ha ha ha ha …".

http://tieulun.hopto.org

Phùng Du khựng lại một chút, nói: “Chẳng trách hôm qua lúc tướng công trở về, cả người toàn mùi sữa…”.

Ta: “…”.

Bình Dương: “Ha ha ha ha ha ha ha…”.

Bánh Bao cũng cười lăn cười lóc, thân thể tròn vo run lên bần bật hệt như quả cầu lông đang rung động vậy. Tiểu Tuế ngừng cười, nhìn về phía Bánh Bao bằng ánh mắt tò mò, Bánh Bao “chi” liền hai tiếng, sau đó dè dặt nhảy đến bên cạnh Tiểu Tuế.

Tiểu Tuế trợn tròn đôi mắt như bi ve của mình lên, ngơ ngác mà nhìn Bánh Bao, Bánh Bao thì “Chi, chi!”.

Con mắt của Tiểu Tuế lại càng mở to hơn, giống như vừa bắt gặp thứ mà trước đây chưa từng được thấy… Mà nó đúng là chưa nhìn thấy bao giờ thật… Tiểu Tuế sửng sốt, bắt chước theo tiếng kêu của Bánh Bao, bập bẹ mấy từ: “Chi… chi?”.

Bánh Bao thấy Tiểu Tuế bắt chước theo tiếng kêu của nó, liền cực kỳ phối hợp: “Chi!!!”.

Tiểu Tuế lúc này lại chẳng còn hứng thú nữa, liếc Bánh Bao một cái, sau đó quay phắt đầu đi. Bánh Bao giờ đối diện với cái gáy của nó, thằng ranh này đúng là bạc bẽo thật.

Bánh Bao: “…”.

Bánh Bao tan nát cõi lòng quay người lại, nhảy lên vai Tư Đồ Hữu Tình, kêu mấy tiếng đầy buồn khổ: “Chi chi…”.

Tư Đồ Hữu Tình vuốt ve nó, an ủi: “Đừng buồn, ngoan”.

Ta: “…”.

Nhìn đi nhìn đi, cái bộ dạng thiếu đạo đức đó, đúng là giống Vô Mẫn Quân như lột mà…

Ta thật sự càng lúc càng lo lắng cho hài tử tương lai của ta và Vô Mẫn Quân rồi… Không biết sẽ có bộ dạng thế nào đây…

Nói đến chuyện này… Ta nhìn về phía Tư Đồ Hữu Tình:

http://tieulun.hopto.org

“Tư Đồ này, rút cuộc đến lúc nào mới tìm được sư phụ của muội đây… Tỷ muốn sinh con với Vô Mẫn Quân…”.

Tư Đồ Hữu Tình: “…”.

“Hai người muốn sinh con thì liên quan gì đến sư phụ của muội…”, Tư Đồ Hữu Tình thận trọng hỏi lại.

Ta: “…”.

“Muội tưởng tượng xa quá đấy… Chỉ là lần trước tỷ thấy cảnh Bình Dương sinh con đau đớn quá, hy vọng Vô Mẫn Quân có thể thay mình sinh con. Vô Mẫn Quân cũng đã bóng gió xa gần đồng ý rồi…”, ta nói.

Bình Dương vốn đang ngồi cạnh đó chơi đùa với Tiểu Tuế, nghe được mấy lời ta nói liền nhích lại gần: “Cái gì, để hoàng huynh sinh á?”.

Ta gật đầu, nói: “Muội cũng biết mà, không phải lần trước chúng ta…”.

Đã đổi thân xác cho nhau sao …

Lời còn chưa nói xong, Bình Dương đã cắt ngang, vẻ mặt cực kỳ phức tạp: “Cứ coi như là hoàng huynh có thể mang thai đi, vấn đề là huynh ấy dùng chỗ nào mà sinh bây giờ?”.

Ta: “…”.

Tư Đồ Hữu Tình: “…”.

Bánh Bao: “…”.

Chỉ còn mình Tiểu Tuế đang nhìn chúng ta bằng ánh mắt ngơ ngác chẳng hiểu gì… Phỏng chừng thằng bé đang khó hiểu lắm đây, vì sao mẫu thân nó lại có thể chỉ dùng một câu nói mà khiến hai người một chuột im thin thít thế kia…

Một lúc lâu sau, ta mới gượng gạo đáp lời:

“Hoàng huynh của muội đương nhiên không thể mang thai, càng không thể… sinh con được. Chỉ có điều linh hồn của Vô Mẫn Quân có thể đổi sang thân xác của tẩu, như vậy thì nỗi đau đớn sẽ do huynh ấy chịu…”

http://tieulun.hopto.org

Rất hiển nhiên, Bình Dương bị câu nói này của ta làm cho kinh hãi, nàng nói: “Vậy cũng được sao?!”.

Sau đó gương mặt nàng liền lộ vẻ sầu khổ, tiếp lời:

Hoàng tẩu, sao tẩu không nói sớm?! Sớm biết thế thì muội nhất định sẽ bắt Lã Suất làm! Cho chàng ấy sinh tám đứa, mười đứa luôn!!!”.

“… Không cần đến thế chứ…” Đầu ta ướt đẫm mồ hôi, “Nếu như muội muốn sinh thật, vậy có thể bàn bạc với Lã Suất thử xem… Chẳng qua hiện giờ không đổi được…”.

Ta dừng lại một chút, sau đó nói:

“Hơn nữa sau khi uống thuốc vào chỉ có thể đổi thân thể với nhau mười hai canh giờ thôi. Trong khoảng thời gian này phải… làm chuyện phu thê thì mới duy trì được trạng thái tráo đổi”.

Bình Dương giờ còn kinh hãi hơn, đưa mắt nhìn ta: “Vậy chẳng khác nào phải làm chuyện đó với thân thể mình…”.

Ta gật đầu: “Đúng… thế…”.

Bình Dương hoàn toàn rụt người lại: “Vậy thì bỏ đi, vậy thì bỏ đi… kích thích cỡ ấy thì…”.

Dừng lại một chút, nàng nói: “Lúc nào có thuốc nhớ nói với muội một tiếng…”.

Ta: “… Ừ”.

Ta và Bình Dương ngồi bàn bạc với nhau một hồi về chuyện mang thai và sinh nở, đồng thời cùng bày tỏ nỗi vui mừng cũng như chờ mong phu quân sẽ gánh nhiệm vụ sinh con đầy cao cả.

Phùng Du ở gần đó nghe hết từ đầu đến cuối, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, cuối cùng, nàng cũng thong thả mà rằng:

“Cái kia… Nhớ gửi cho ta một phần đấy… Cảm tạ…”.

Ta và Bình Dương: “…”.

http://tieulun.hopto.org

Mấy người chúng ta trở về đại sảnh để dung bữa, kết quả đến phiên Phùng Du phát điên. Chỉ thấy Ngô Ung đang ngồi trên ghế, vẻ mặt ỉu xìu xìu, nơi cổ rõ ràng có một vết mực cực kỳ rõ.

Phùng Du sững người trong chốc lát, sau đó vừa chạy lại bên phu quân vừa hét lên lanh lảnh:

"Tướng công! Sao, sao chàng lại…".

Ngô Ung thở dài một hơi, lắc đầu, rất tôn trọng quy tắc, không nói lời nào.

Ta đưa mắt nhìn Tư Đồ Hữu Tình đứng cạnh đang ở trong trạng thái cực kỳ kinh ngạc, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ban nãy Bánh Bao có bỏ đi một lần. Lúc đó ta cũng không để ý lắm, đến giờ ngẫm lại, rất có khả năng nó chạy đi "mưu sát" Ngô ung…

Lúc này Tư Đồ Hữu Tình vẫn là người đầu tiên cất tiếng: "Lại có người chết rồi, mọi người nói thử xem, ai là hung thủ?".

Lưu Lương chen vào:

"Lần này hiển nhiên không phải Ngô phu nhân rồi. Ngô phu nhân và Hoàng hậu đều ở chỗ của Bình Dương công chúa, hẳn không có cơ hội nào để ra tay cả".

Tư Đồ Hữu Tình gật đầu, nói:

"Đúng thế, hơn nữa muội còn phát hiện. Tên hung thủ này rất đáng hận, lần nào cũng giết một trong hai phu thê, lẽ đương nhiên, mọi người liền đoán hung thủ là người còn lại trong đôi, vậy là có thể một tên trúng hai đích rồi!".

Dừng lại một chút, tiểu cô nương đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó nói: "Xem ra, có khả năng hung thủ là kẻ ngứa mắt với những người đã nên vợ nên chồng…".

Lưu Lương hiểu ý, cười: "Nếu đã vậy, xem ra hung thủ hẳn là người vẫn si mê Tây hoàng những lại chẳng thành công – Lưu cô nương – rồi".

Lưu Á vừa nghe thế, ngẩn người trong chốc lát, sau đó liền hét lên: "Không phải, không phải tiểu nữ!".

Sau đó nàng ném cho Lưu Lương một cái nhìn đầy phẫn nộ, nói: "Tiểu nữ đã không còn thích Tây hoàng từ lâu rồi! Tiểu nữ chúc phúc cho Tây hoàng và Hoàng hậu, chúc rất chân

http://tieulun.hopto.org

thành đấy!”.

Lưu Lương không thèm để ý tới nàng, nói: “Tại hạ bỏ một phiếu cho Lưu Á”.

Tư Đồ Hữu Tình gật đầu: “Muội cũng thế”.

Bánh Bao đương nhiên theo phe Tư Đồ Hữu Tình rồi, chỉ về phía Lưu Á.

Trong chớp mắt Lưu Á đã có ba phiếu, tức đến phát khóc, nàng chỉ thẳng vào mặt Lưu Lương mà nói:

“Sao ngươi lại đáng ghét thế hả, ngậm máu phun người… Nhất định hung thủ là ngươi!”.

Chỉ còn Phùng Du và Nguyên Úc nữa thôi. Phùng Du cắn môi, sau đó nói:

“Tâm trạng của Lưu cô nương, thiếp cũng có thể thấu hiểu phần nào, nhưng bất kể ra sao, dù cho có không giành được, cũng sẽ không đi phá phách, làm tổn thương người khác đâu…”.

Nàng liếc Lưu Lương một cái sắc lẻm, phán: “Vậy chắc chắn là Lưu công tử rồi”.

Lưu Lương ngẩn người, giờ hắn cũng đã có hai phiếu, Lưu Á thì có ba. Tấm phiếu quan trọng nhất đang nằm trong tau Nguyên Úc, Nguyên Úc nói:

“Trông Lưu cô nương không có vẻ ác… Tại hạ chọn Lưu Lương”.

Lưu Lương: “…”.

Lưu Lương và Lưu Á mỗi người có ba phiếu, không có cách nào xử tử một trong hai được, mọi người đành tản ra, chờ bao giờ có thêm người “chết” rồi mới quay lại bầu tiếp.

Lưu Á nói với Nguyên Úc, giọng nói pha mấy phần cảm động: “Nguyên tướng quân, thật sự cảm ơn ngài…”.

Nguyên Úc xấu hổ: “Khụ, không có gì đâu”.

Lưu Á nói: “Nguyên tướng quân tung hoành chiến trận, chắc sẽ phải rành rẽ chuyện bày mưu tính kế. Thủ đoạn trong trò chơi này hắn đã bị ngài nhìn thấu, ngài vốn đã biết ai là hung thủ rồi đúng không? Có phải là Lưu Lương không?”.

Nguyên Úc ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “E là không phải”.

http://tieulun.hopto.org

Lưu Á lại càng cảm động hơn, nói: “Ngài vì muốn bảo vệ cho tiện thiếp, không bỏ phiếu cho hung thủ thật sự mà lại bỏ phiếu cho Lưu Lương…”.

Nguyên Úc lại càng bối rối hơn: “Tại hạ cũng không biết hung thủ rốt cuộc là ai… chỉ bỏ phiếu bừa thôi…”.

Lưu Á: “…”.

Ta đứng một bên vểnh tai nghe lén, đến đoạn này đã sắp không nhịn được mà cười ra tiếng rồi. Vô Mẫn Quân đứng cạnh ta cũng mỉm cười mà nghe, một lúc lâu sau, hắn nói:

“Thứ thuốc kia có thể phát huy tác dụng rồi…”.

Ta: “…”.

“Không được, để bọn họ tiến triển tự nhiên không được sao…?”.

Vô Mẫn Quân liếc mắt nhìn ta, đáp: “Được rồi, nghe nàng vậy”.

***

Cái chết của Lưu Á đến rất thần tốc. Tối đến, lúc chúng ta ngồi dùng bữa đã thấy trên trán nàng có một vết mực rất nổi bật, khiến người ta không muốn nhìn cũng không được, xem ra hung thủ thực sự chẳng ưa nàng cho lắm…

Lưu Á cúi đầu, lặng yên không nói, trông có vẻ khuất phục ra trò. Nguyên Úc thấy thế mới tiến lên vài bước:

“Ơ, sao Lưu cô nương lại…”.

Lưu Á ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt đáng thương vô cùng.

Nguyên Úc thở dài một hơi, nói: “Haizz, vết mực ở đâu chẳng được, lại ở trên trán…”.

Lưu Á: “…”.

… Nguyên Úc cũng thật là lợi hại, ấm nào không sôi bê ấm ấy[3] sao.

http://tieulun.hopto.org

[3]Đây là câu tục ngữ của Trung Quốc, dung để ám chỉ những người nói những lời không nên nói, làm những việc chẳng nên làm.

Hiện giờ chỉ còn Phùng Du, Tư Đồ Hữu Tình, Lưu Lương, Nguyên Úc, cộng thêm Bánh Bao nữa thôi. Sau khi bỏ phiếu xong, lại thêm một người nữa phải chết. Mọi người cứ chết liên tiếp thế này, đúng là có chút đáng sợ thật. Hung thủ rốt cuộc là ai nhỉ, trốn gì kỹ thế…

Tư Đồ Hữu Tình vẫn là người lên tiếng đầu tiên: "Mọi người nghĩ hung thủ là ai?".

Lưu Lương nói: "Tại hạ cảm thấy, hung thủ không phải một người".

Tư Đồ Hữu Tình khó hiểu: "Sao có thể thế được? Chỉ có thể là một hung thủ thôi mà".

Lưu Lương cười mà nói: "Ý của tại hạ là, hung thủ không phải là một CON NGƯỜI!".

Sau đó hắn chỉ tay về phía Bánh Bao trên vai Tư Đồ Hữu Tình: "Con vật này cũng có rút thăm. Nhìn bộ dạng nó nhanh nhẹn như thế, có thể hiểu được chúng ta nói cái gì, cũng biết buồn giận vui mừng, gần như giống hệt con người. Vạn nhất nó là hung thủ, chẳng phải sẽ giết người dễ dàng lắm sao, chỉ cần dính ít mực lên móng vuốt, hươ một cái là có thể 'giết người' rồi".

Tư Đồ Hữu Tình ngẩn cả người, hỏi lại: "Bánh Bao?".

Sau đó tiểu cô nương túm Bánh Bao xuống, hỏi: "Bánh Bao, có phải em không?".

Bánh Bao lắc đầu quầy quậy, vừa luống cuống vừa vô tội nằm vật ra, chống thẳng bốn chi lên trời để lộ ra phần thịt béo tròn non mịn nơi móng vuốt, dường như muốn nói chân mình không dính mực.

Lưu Lương cười: "Đúng là cũng đáng yêu lắm… Có điều, tại hạ cứ chọn nó đấy".

Phùng Du và Nguyên Úc cũng chọn Bánh Bao, Tư Đồ Hữu Tình cắn chặt môi: "Vì nghĩa diệt thân, Bánh Bao, em chết đi".

Bánh Bao: "Chi… chi…".

Bánh Bao đáng thương móc một tờ giấy từ trong cái túi nhỏ đeo bên người ra, mọi người mới giật mình thấy hai chữ "nạn nhân" rành rành trên đó.

… Đến cả Bánh Bao cũng bị chết oan sao…

http://tieulun.hopto.org

Tư Đồ Hữu Tình nước mắt như mưa: “Bánh Bao, xin lỗi em, hu hu hu hu hu”.

Bánh Bao: “Chi chi chi…”.

Tư Đồ Hữu Tình trề môi, liếc mắt nhìn Lưu Lương, nói: “Lần sau mà người chết không phải Lưu công tử thì tiểu nữ nhất định sẽ ném phiếu vào mặt công tử!”.

Lưu Lương cũng không chịu kém cạnh gì: “Ha ha, muội cũng rất khả nghi còn gì. Vạn nhất muội là hung thủ, lại sai Bánh Bao đi làm thì sao?”.

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Đến lúc đó mọi người sẽ rõ thôi”.

Nói xong, liền ôm theo Bánh Bao với tâm hồn đã rạn vỡ nghiêm trọng đi mất.

***

Tư Đồ Hữu Tình quả thực là bà hoàng tiên đoán, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, chúng ta liền bắt gặp trên cổ Lưu Lương có một vết mực tàu.

Lưu Lương nhìn Tư Đồ Hữu Tình, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Mọi người cũng lặng lẽ dồn cả ánh mắt về phía Tư Đồ Hữu Tình.

Tư Đồ Hữu Tình: “…”.

“Không phải muội làm… Muội làm sao lại ngu thế được?! Nếu quả thực là muội, đương nhiên sẽ giết người khác, sau đó giá họa cho Lưu Lương, làm vậy chẳng phải là một hòn đá ném chết hai con chim rồi sao?!” Tư Đồ Hữu Tình nói, “Chuyện này hẳn mọi người cũng phải nghĩ tới chứ!”.

Tất cả đều chẳng biết nói gì, cực kỳ lặng lẽ. Phùng Du còn sống, tuy không hiểu gì lắm nhưng vẫn miễn cưỡng mở miệng noi:

“À, cũng có thể là vì mọi người chắc mẩm trong đầu rằng nếu muội là hung thủ thì nhất định sẽ không giết Lưu Lương, thế nên muội mới làm ngược lại, cố ý giết Lưu Lương chăng?”.

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Muội, muội tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như thế”.

Phùng Du thở dài: “Cũng chẳng còn bao nhiêu người nữa, tỷ bỏ phiếu cho muội đấy”.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên Úc nói: “Tại hạ cũng thế”.

Tư Đồ Hữu Tình bị “xử tử”, thở dài một hơi, sau đó lấy tờ giấy của mình, mở ra, vẫn cứ là hai chữ “nạn nhân”.

Mọi người đều ngẩn người.

Phùng Du và Nguyên Úc đưa mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu đánh giá đối phương bằng vẻ mặt không chắc chắn.

Phùng Du và Nguyên Úc – hung thủ lại là một trong hai người này… Quả thực là náu mình kỹ quá!

Tư Đồ Hữu Tình thở dài một hơi, nói:

“Trò chơi kết thúc, hung thủ đã giết sạch, chỉ còn lại một người. Sau này chỉ cần hắn giết nốt người còn lại thì độc mỗi hung thủ còn sống rồi. Này… Trong số hai người ai là hung thủ? Đứng ra đây đi, thắng rồi đấy”.

Phùng Du và Nguyên Úc đồng thanh nói: “Ta không phải hung thủ!”.

Khựng lại một lúc, Phùng Du và Nguyên Úc lại đồng thanh nói: “Nguyên tướng quân/Ngô phu nhân mới là hung thủ!”.

Thế là hai người không nói không rằng gì nữa, cùng lúc móc tờ giấy trong người ra. Đưa mắt nhìn, trên hai tờ giấy đều viết “nạn nhân”.

Lần này thì tất cả mọi người đều hóa đá. Chẳng lẽ có nhầm lẫn gì, chẳng có tờ giấy nào ghi “hung thủ” cả? Nhưng người thì cứ liên tiếp “chết”, sao có thể như thế được.

Tư Đồ Hữu Tình nói: “Muội biết rồi… Nếu như hung thủ tự giết mình đầu tiên thì sao?”.

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người lập tức dồn ánh mắt về phía Vô Mẫn Quân – nạn nhân đã chết… nhanh gọn nhất.

Vô Mẫn Quân cười cười, sau đó mở tờ giấy của mình ra, hai từ “hung thủ” lập lòe phát sáng…

Ta sụp đổ: “Thì ra là chàng!”.

http://tieulun.hopto.org

Mọi người cũng đều lộ ra vẻ mặt sắp phát điên. Đoán đi đoán lại lâu như thế, có quỷ mới biết được hung thủ lại là gã đầu tiên lăn ra chết!

Còn Ngô Ung, Lã Suất, Lưu Á, ba con người có vinh hạnh được nhìn thấy bộ mặt thật của hung thủ lại đồng loạt lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vô Mẫn Quân nói, bộ dạng cực kỳ vô tội: "Thế thì đã sao?".

Tư Đồ Hữu Tình nói: "Hoàng thượng, sao người lại làm thế…? Người tự giết mình rồi thì cũng là người chết…".

Vô Mẫn Quân cười mà nói: "Ngươi chỉ đề ra quy tắc người chết không được nói, chứ có bảo người chết không thể đi giết người khác đâu",

Tư Đồ Hữu Tình: "…".

Ta: "…".

Dừng lại một chút, ta tiếp lời: "Vậy phiền chàng giảng giải cho mọi người nghe một chút về quá trình hành động được không? Từ đầu đến cuối ấy!".

Vô Mẫn Quân ngẫm nghĩ một lúc, nói:

"Đêm đầu tiên, ta giả bộ có người cầu kiến, sau đó tự sát. Ngày thứ hai cũng khiến nàng chết theo ta".

Ta: "…".

"Sau đó, Lã Suất vào cung trực, ta gọi hắn tới, giết hắn. Kế đó Bình Dương cũng vì thế mà chết".

Bình Dương rơi lệ: "…".

"Về sau, Ngô Ung tới chào hỏi các quan viên, ta liền nhân cơ hội đó mà giết hắn".

"Còn Lưu Á và Lưu Lương đều bị ta nhìn thấy lúc tản bộ trong cung, tiện tay liền giết."

Vô Mẫn Quân chỉ dùng dăm ba câu đã nói xong từ đầu chí cuối, mọi người ai nấy đều lặng lẽ chẳng nói câu nào. Bốn kẻ bị giết im lặng hơn cả, nhất là Lưu Á và Lưu Lương…

http://tieulun.hopto.org

Người khác bị giết là do âm mưu từ trước, chỉ có hai người bọn họ là do tiện tay mà giết… Số thảm quá…

"Nhưng mà… thế này cũng không đúng…" Tư Đồ Hữu Tình cực kỳ bối rối, "Hung thủ nhất định phải sống cho tới khi trò chơi kết thúc mới được xem là người thắng cuộc… Người làm thế thì thua ngay từ đầu rồi còn gì?".

Vô Mẫn Quân ném cho chũng ta một nụ cười tươi rói: "Ta có nói ta muốn thắng sao?".

Tất cả mọi người: "…".

Phiên ngoại 2: Vô Mẫn Quân

Nhân sinh thức tự ưu hoạn thủy

Tính danh thô ký khả dĩ hưu.

Từ nhỏ tới lớn, hầu như tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của ta, chỉ trừ có một người.

Nàng tên là Vân Kiểu.

Ký ức về thuở ấu thơ của ta rất nhạt nhòa, cố lắm cũng chỉ nhớ được vài đường nét mờ mờ ảo ảo, ví như chiếc giường ẩm ướt lạnh lẽo, hay là căn mật thất chẳng biết ngày đêm, âm u không ánh sáng, hoặc là những món ăn khó nuốt, cùng với những trận tra tấn càng ngày càng khiến người ta thống khổ hơn đến từ một kẻ gọi là "ca ca".

Lúc đầu, ta hoàn toàn không hiểu.

Những thứ hắn học, ta cũng phải học, hơn nữa tất cả các sư phụ đều đối xử với ta nghiêm khắc hơn hắn rất nhiều. ta học rất tốt, rất nhanh, lại chưa bao giờ nhận được dù chỉ là một lời khen. Mỗi lần hắn tới đều mặc áo gấm cực kỳ tinh xảo, cực kỳ hoa lệ, cực kỳ thoải mái, đầu đội mũ vàng, có một vẻ ngạo nghễ và tự tin không biết từ đâu mà tới. Ta cũng chẳng tự ti gì, có điều, khoảng cách giữa hắn và thằng bé mặc tấm áo thô là ta dường như vô cùng xa xôi.

Khi đó, suy nghĩ của ta rất đơn giản, ta cho rằng, sở dĩ cuộc sống của ta không thoải mái bằng hắn là bởi mấy câu vớ vẩn linh tinh kiểu như "Trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho

http://tieulun.hopto.org

người nào đó, trước tiên phải…”[1]. Về sau, ta vô tình nghe lén hai sư phụ nói chuyện với nhau mới biết được rằng, chẳng qua vì ta ra đời muộn hơn hắn một chút, thế nên tất cả những thứ tốt đẹp đều thuộc về hắn, ta chỉ có thể làm một kẻ thế thân sống trong mật thất, bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết, ngay cả tên cũng không được đặt.

[1] Câu này thuộc thiên Cáo Tử hạ - thuộc phần hạ của sách Mạnh Tử.

Đại ý muốn nói: Nếu trời cao đã giao trọng trách cho một người, thì nhất định phải khiến cho nội tâm hắn đau khổ, khiến cho gân cốt hắn rã rời, khiến cho hắn phải trải qua cảnh đói rách, da thịt gầy gò, khiến cho hắn cảm nhận được nỗi khổ của đói nghèo, khiến cho hắn làm việc không được như ý, thông qua đó khiến hắn nâng cao đề phòng, khiến tính cách của hắn trở nên kiên định, cho hắn thêm những tài năng mà hắn không có từ lúc ra đời.

Ta không đau đớn, không khó chịu, lại càng không tuyệt vọng.

Cuộc sống ở chỗ này tuy khổ cực nhưng vẫn có thể gắng gượng qua ngày.

Có điều, phỏng chừng gã “ca ca” của ta cũng đã biết chuyện này. Hắn còn kích động hơn cả ta nữa kìa, cho rằng sự tồn tại của ta là mối uy hiếp với hắn, cũng vì vậy mà bắt đầu oán hận ta.

Đúng là đầu óc có vấn đề.

Ta còn không oán hận hắn, hắn oán hận cái quái gì.

Có điều các hình phạt mà người bình thường khó có thể tưởng tượng ra cứ liên tiếp trút xuống người ra, cuối cùng ta cũng nghĩ thông. Đúng thế, tuy ta không cho rằng cuộc sống ở đây quá thống khổ, dù vậy, bất kể thế nào, ta không định chết, nhất là bị cái tên ngu độn kia ngược đãi mà chết.

Vì vậy, ta giết hắn.

Hắn luyện võ không chuyên cần, học văn chẳng siêng năng, ta mới chỉ giăng một cái bẫy nhỏ thôi hắn đã cắn câu rồi. Trong cái khoảnh khắc mà hắn chết đi, ta thầm nghĩ, may mà ta không phải hắn, nếu không thì kẻ phải chết hiện tại chính là ta. Cơm ngon áo đẹp, quả thực dễ khiến người ta mất tỉnh táo, cứ nhìn vào phụ hoàng và ca ca ta mà xem, hai tấn bi kịch rõ rành rành.

Từ đó ta trở thành Vô Mẫn Quân.

http://tieulun.hopto.org

Hoặc nên nói là, từ trước tới giờ ta vẫn luôn là Vô Mẫn Quân.

Đầu óc của phụ hoàng ta vẫn nhanh nhạy lắm, chuyện ta giết ca ca không phải ông ấy không biết. Vấn đề là biết thì có thể làm gì nào, chỉ có thể chấp nhận ta, sau đó đem tất cả những thứ đã từng cho ca ca ta ngày trước, nhân lên mấy lần mà trao lại cho ta.

Ta không chối từ, nhưng cũng không hưởng thụ.

Sau đó, vài năm chớp mắt đã qua. Ta thích ứng rất tốt, từ cần kiệm đến xa hoa. Dù vậy cũng phải cảm ơn ca ca ta một tiếng, nhờ hắn, ta mới không dám hưởng thụ quá đà.

Dần dần, ta phát hiện bản thân rất thích chiến tranh.

Chiếm thành đoạt đất, giữ vững biên giới, mở mang bờ cõi, cầm thương xông pha chiến trận.

Bất kể là tự mình tung hoành trên chiến trường hay ngồi trong quân doanh tính kế bày mưu, đều là những việc khiến cho nhiệt huyết sôi lên.

Ta chưa bao giờ cảm thông với những quốc gia thua trận, cùng lắm thì chỉ có chút thương cho dân chúng mà thôi. Vậy thì đã sao, từ trước tới giờ, kẻ yếu luôn bị ức hiếp mà, đúng không.

Ta không đồ thành, không giết kẻ đầu hang, không cho phép binh sĩ tự ý làm bậy sau khi chiếm thành, đấy chính là nhân từ của ta.

Có điều, nếu không tấn công, vậy thì lại là ngu xuẩn.

Những ván cờ giữa các quốc gia, vốn dĩ chính là chiến tranh.

Ngày hôm đó, ta hạ được Liễu Thành của Đông Nguyên Quốc, lại nghe tin phụ hoàng lâm bệnh nặng. Nhớ đến thúc phụ đang nhăm nhe như hổ đói rình mồi, ta liền trở về kinh đô trước. Dù sao hiện tại Đông Nguyên Quốc đã ở trong giai đoạn thoi thóp, chiến thắng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ta chưa bao giờ ngờ được, lại có kẻ tới ám sát ta.

… Đúng là không biết lượng sức mình.

Từ nhỏ ta đã ngủ không sâu, chỉ cần một tiếng động cực nhỏ vang lên cũng có thể khiến ta

http://tieulun.hopto.org

thức giấc, lần này cũng không ngoại lệ. Ta nghe tiếng kẻ đó đánh hôn mê mấy tên thị vệ ngoài điện, lần mò tiến vào, tự cho là đã cẩn thận từng li từng tí, lại không biết đối với ta mà nói, tiếng động như thế đã là lớn lắm rồi.

Sau đó, kẻ kia dần dần bước lại gần ta.

Ta lập tức vùng dậy, định khống chế đối phương, ai ngờ người này võ công không tệ, đánh với ta cũng một chín một mười, hơn nữa, ta phát hiện kẻ đó còn là một nữ nhân.

Trận đánh đó đã kết thúc bằng việc cả hai chúng ta đồng loạt đập đầu xuống đất. Trước khi chìm hẳn vào hôn mê, ta nghĩ, chuyện này đúng là… lật thuyền trong cái mương bé tẹo[2].

[2] Trong mương không có gió, không có bão, cũng không có sóng, vậy mà lại lật được thuyền. Câu này có ý chỉ một sự việc không may, việc hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

***

Sáng hôm sau ta tỉnh dậy trước, ta vừa mở mắt đã bắt gặp gương mặt của chính mình, khoảnh khắc đó, ta đã nghĩ mình nhìn thấy ca ca.

Có điều dù sao cũng là mặt mình, ta vẫn có thể phân biệt được. Lại cúi đầu nhìn y phục và tay của bản thân, liền phát hiện thân thể hiện tại đúng là của nột nữ nhân… tuy ngực có hơi… phẳng một chút.

Thật sự quá buồn cười, ta trở thành nữ nhân, lại còn là nữ thích khách vốn muốn ám sát chính mình.

Nàng cũng đã tỉnh, nhìn qua có vẻ suy sụp lắm, ít nhất cũng suy sụp hơn ta. Ta tìm được một con dao găm, phát hiện nàng ấy thật ra chính là công chúa của Đông Nguyên Quốc.

Một vị công chúa, bị phái tới làm thích khách?

Nàng ấy cũng thật bi kịch.

Sau đó ta soi gương, càng khẳng định cái suy nghĩ trên của mình.

Đi nhà xí, tắm rửa… Sao nàng ta đáng sợ thế? Đau chết ta rồi…

***

http://tieulun.hopto.org

Thịnh An tới, quậy đông phá tây, gào to hét lớn, vậy mà lần này ta lại chẳng thấy phiền phức lắm, có lẽ vì trông vẻ mặt của Vân Kiều tức cười quá.

Đi thăm phụ hoàng, chẳng ngờ ông ta lại lăn ra chết rồi, cũng không gặp được lần cuối. Haizz, đúng là ý trời đã định.

Giết thúc phụ, trừ bỏ mối họa lớn trong lòng, đúng là thoải mái không gì tả xiết.

Ghế hoàng đế ta ngồi chắc rồi.

Sắp được làm hoàng hậu đấy, không biết nàng ta có vui không.

… Haizz, tại thời điểm này, ta mới là hoàng hậu!

***

Thịnh An ồn ào quá, phiền chết ta!

Cùng Vân Kiều đi trông quan tài. Nàng sợ cái gì không biết, quỷ mới phải sợ nàng thì có!

Nàng nói bản thân phải tìm một gã nam nhân về, thật ra giờ ta tìm còn tiện hơn nhiều… Sao nàng ấy lại ngốc thế không biết?

Thịnh An cũng chẳng thông minh được với ai.

Lọt tròng dễ như bỡn.

Cô ngốc Vân Kiều vẫn còn đang ngơ ngác.

Phỏng chừng là do ta thông minh quá. Haizz, đành chịu thôi.

***

Cùng Vân Kiều trở lại Đông Nguyên Quốc.

Cảm thấy thật kỳ quặc. Trước tới nơi này là để đánh trận, giờ lại thành về nhà mẹ đẻ.

Rặt mấy thứ linh tinh gì không biết.

Đám đại thần của Đông Nguyên Quốc thật là ngu không để đâu cho hết, đứng giữa đám đó

http://tieulun.hopto.org

Vân Kiểu quả thật chưa đến nỗi hết thuốc chữa.

***

Bị một gã nam nhân hôn!!!

Quả thực muốn giết cả nhà hắn, hôn ta làm gì?!

… Hôn Vân Kiểu cũng không được!

***

Vân Kiểu đúng là ngốc hết thuốc chữa, vừa nhìn thấy gã áo trắng tóc đen kia là hồn vía cũng bay theo hắn luôn.

Tóc ta không đen sao? Ta không có áo trắng à?

… Thôi, dù sao hiện giờ thân thể vẫn đang đổi cho nhau… Sao Vân Kiểu lại đần thế chứ, không biết đường tự mình mặc áo trắng vào, sau đó đi soi gương sao?

Thiên Duy… Đặt cái tên gì mà thiếu não thế này, đúng là chỉ có đám họ Ngô đó mới nghĩ ra được.

***

Đụng mặt một tiểu thần côn và một con chuột già, nói chúng ta sắp có họa đổ máu.

Cũng chẳng để ý lắm.

Kết quả, "đến tháng" rồi.

Trẫm… thực phiền muộn.

***

Cãi nhau với Vân Kiểu, suy nghĩ của nàng ấy lý tưởng quá, hoàn hảo quá, nói mãi cũng chẳng thông suốt thêm tý nào.

Không thèm an ủi, an ủi một lần thì sẽ còn lần sau, lần sau nữa…

http://tieulun.hopto.org

Có thể lâu như vậy sao?

***

Trở về Tây Ương.

Rơi vào mật thất rồi.

Thái sư đúng là đầu óc có vấn đề, nhìn xem, bày ra cái chủ ý khỉ gió gì thế này?

Vân Kiểu còn có vấn đề hơn, chạm lung tung vào cơ quan ẩn.

Đầu óc ta cũng có vấn đề nốt, sao lại quên không nhắc nhở nàng.

Haizz, bệnh ngu cũng có thể lây.

***

Trong mật thất, hồi ức cũng có chút không hay ho, có điều lần này… thêm một nữ nhân ngốc.

Hơn nữa còn đổi trở lại.

Xem ra cũng đến lúc chia tay rồi.

Thôi vậy, coi như nể mặt nàng ngốc như thế, trẫm đây liền tha cho Đông Nguyên Quốc.

Sao cứ cảm giác bản thân mình cũng ngốc đi một chút rồi?

Đi mau đi mau… Nếu không trẫm sẽ càng ngày càng ngốc mất.

***

Nàng ngốc nhìn trái nhìn phải, ta chợt nhớ ra chỗ này có chôn rượu, liền đào lên uống.

Cứ thế mà uống, cứ thế mà say.

Nàng dám uống ngụm rượu cuối cùng, không thể để thế được, đương nhiên phải cướp lại rồi.

http://tieulun.hopto.org

Không nghĩ ngợi gì đã nhào tới rồi, rượu thơm quá… Nàng ta da dày thịt béo là thế, chẳng ngờ môi lại thật mềm.

Nếu nàng biết ta nghĩ vậy, phỏng chừng sẽ không chỉ hất văng ta ra đơn giản thế đâu… Ui da, đầu đau quá, máu chảy hết ra rồi còn đâu… Đồ công chúa quái vật, sức gì mà trâu bò thế?

***

Nếu đã sắp chia tay rồi, vậy miễn cưỡng đối xử tốt với nàng một lần vậy, thay nàng chắn chút ánh mặt trời… Thật ra ta cũng muốn che hai mắt mình lại lắm chứ.

Nghiêm túc quá cũng không tốt, lần này thôi vậy.

… Không biết phải nói gì nữa, lại đổi rồi!

Chết tiệt nhất là ta còn cảm thấy hân hoan ra trò nữa chứ.

Có lẽ vì chơi rất vui.

***

Thực sự sắp thành hôn rồi

Từ sau… nàng sẽ gọi ta là Hoàng hậu.

Chết tiệt, sao cái mũ miện này lại nặng thế?

… Cái gì, là do nàng cố ý dặn dò?

Cái tốt thì chẳng học, cái xấu của ta thì lại học được mười phần.

… Cái gì, ta không có chỗ nào tốt cho nàng học?

Cái khác không nói, xét tướng mạo thôi, nàng không thể học ta một chút sao?

***

Cái tên Nguyên Úc mặt mày ủ dột đó lại tới nữa rồi, ta chưa từng thấy hắn vui vẻ bao giờ. Lại còn cứ nhìn ta chòng chọc… Nhìn cái gì mà nhìn, chưa nhìn thấy nữ nhân nào xấu thế này hay sao?

http://tieulun.hopto.org

… Được rồi, thật ra cũng chẳng đến nỗi xấu thế.

Ngô Ung cũng tới rồi… Không nhắc tới hắn nữa, ta cũng chưa nhìn thấy hắn bình thường bao giờ.

… Có điều, áo bó cũng thú vị lắm… Thật chẳng biết đầu óc hắn làm sao nữa.

Nhốt Ngô Ung vào mật thất, cho hắn tự sinh tự diệt thôi.

***

Động phòng, Vân Kiểu quả nhiên chẳng biết cái gì, đúng là ngốc chết người mà.

Có điều nếu như nàng hiểu thì lại không hợp tình hợp lý cho lắm.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra rồi, mặt mũi đỏ bừng cả lên… Ta đời này cũng chưa thấy mặt mình đỏ lên bao giờ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, chẳng ngờ nàng lại…

Này, Vân Kiểu, ngươi phải lòng trẫm rồi có đúng không?

***

Nhốt Ngô Ung vào mật thất, sau đó thuận miệng hỏi hắn mấy chuyện liên quan đến Bắc Xương. Thật ra ta đã biết từ đời tám hoánh rồi, đúng là không có tính thử thách gì cả.

Chỉ có cái nữ nhân ngốc kia là trợn tròn mắt lên mà nhìn ta thôi… Hiện giờ đã biết trẫm tài hơn Gia Cát chưa?

Ba tên thợ giày[3] cũng đừng hòng thắng được ta.

[3]Nguyên gốc là: Ba ông thợ đóng giày hơn một vị Gia Cát Lượng. Câu này ý là nhiều cái đầu thì hơn một cái đầu, có chuyện gì mọi người cùng bàn bạc sẽ có được phương án giải quyết tốt nhất.

***

Mang Vân Kiểu xuất cung chơi một chuyến, nàng vui muốn chết kia kìa… Đúng là chẳng

http://tieulun.hopto.org

tiến bộ gì cả.

Lại gặp tiểu thần côn và chuột nhắt già, tiểu thần côn vẫn đang tìm sư phụ, lại nói có người sắp chết.

Là ta sao?

Chẳng qua, nếu ta chết thì Vân Kiểu sẽ khóc sao?

… Trẫm hỏi ngươi, trẫm chết rồi, ngươi có khóc không?

***

Bắc Đế băng hà, thì ra lời của tiểu thần côn ám chỉ cái này.

Vân Kiểu chạy đi báo cho Ngô Ung biết, lại còn e dè cẩn thận sợ chọc giận thằng điên đó… Vậy sao mỗi lần nàng cãi cọ, chọc tức ta, không nghĩ rằng tính tình ta xấu như vậy, sẽ nổi giận chứ?

… Mà quả là ta chưa tức giận thực sự bao giờ.

Tức chết ta!!!

***

Mọi người đều muốn ta nạp phi, Vân Kiểu thì ngờ nghệch cười nhạo ta… Cũng chẳng nghĩ xem, sau này đổi trở lại rồi, nếu trong hậu cung có người khác thật, nàng ngốc như thế, liệu có sống thoải mái được không.

… Tuy ta cũng sẽ không để nàng phải tranh giành cùng người khác, nhưng dù sao cắt cây từ gốc vẫn tốt hơn.

Hả?

Ta đang suy nghĩ về chuyện sau này đổi lại thân thể?

… Thôi được rồi, vân Kiểu, có đổi lại thì ngươi cũng đừng đi nữa… Cái chuyện phế hậu ấy, nó phiền phức ghê lắm, trẫm là người phải lo đại sự, mấy cái việc cỏn con ấy cứ tùy tiện thôi…

http://tieulun.hopto.org

Ngươi hiểu mà.

***

Thực sự là nhìn Lưu Á ngứa mắt quá, đá bay nàng cho rồi.

***

Bình Dương lại mang thai, còn chẳng biết thằng đốn mạt đó là ai.

… Biết rồi, là một gã giang hồ.

Kệ đi, dù gì cũng phải tới ở rể… Lã Suất? Cái tên này khó nghe thật.

Mặt mũi thì miễn cưỡng xem như giống người… Bình Dương cũng thích hắn, thôi thì cứ thế đi.

***

Giống người chỗ nào?! Lại dám dùng cái loại thuốc này!!!

Suýt chút nữa thì ta làm chuyện phu thê với Vân Kiểu rồi! Thật ra làm thì cũng chẳng có gì to tát, vấn đề là chúng ta vẫn còn đang ở trong thân thể của đối phương cơ mà!

… Chuyện ấy cũng chẳng có gì to tát à?

Rất có gì ấy chứ!

… Hình như, đúng là chẳng có gì thật.

Ừm, trẫm cũng không ghét nàng ấy lắm.

***

Bình Dương gả đi rồi.

Ta rất thích cô em gái này, có vài phần tính cách của ta… Gả đi rồi cũng tốt, bớt gây họa cho người trong cung.

Ta trải qua lễ Nghênh xuân cực kỳ vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Vân Kiều, trẫm quyết định rồi, nàng chính là hoàng hậu của Tây Ương… ừm, chỉ cần trẫm còn tại vị.

Phấn chấn không? Vui vẻ không?

Ừm, chắc vui vẻ muốn chết rồi…

Nhìn đi, mặt nàng cười đến cứng đơ thế kia rồi cơ mà.

Phiên ngoại 3: Chân Nhị và Hồ Phù

Chân Nhị đang cực kỳ phiền muộn.

Hắn vốn chỉ là một tên lính tép riu yên phận thủ thường. Tuy trên chiến trường chưa từng lùi bước, anh dũng giết địch, dù vậy vẫn cực kỳ chú ý trước sau, ưu tiên giữ mạng, bởi thế cũng chưa lập được công lao gì lớn. Đương nhiên, bản thân hắn cũng không nghĩ tới chuyện lập công.

Ai biết lần này ra trận lại đột nhiên được thăng quan, lại còn bay thẳng lên hàng nhị phẩm… Đúng là quá khoa trương.

Thế nhưng cái chuyện khoa trương nhất, ấy chính là hắn được làm quan văn, lại còn là ngôn quan!

Chân Nhị rất buồn phiền.

Hắn… hắn học hành chẳng được bao nhiêu, thật sự là chẳng được bao nhiêu mà!

Hơn nữa… hắn cũng không nghĩ tới chuyện ba hoa chích chòe, ăn nói lung tung trước mặt Hoàng thượng… Lúc ở doanh trại, chuyện Hoàng thượng ngang nhiên đi tìm thỏ nhi gia hắn cũng quả quyết ủng hộ tới cùng, nhìn chỗ nào mà bảo hắn là người có thể đốc thúc, can gián Hoàng thượng chứ? Haizz, có lẽ Hoàng thượng đã ngắm trúng tính cách này của hắn nên mới cố ý để hắn làm ngôn quan chăng… Thôi vậy, thôi vậy, Chân Nhị ôm đầu mà nghĩ, tốt xấu gì vẫn là một chức quan…

Nói đến cũng kỳ, sao không thấy con thỏ nhỏ ấy đâu ta… Thiên Duy ấy?

http://tieulun.hopto.org

Chậc chậc, ngẫm lại thì, phỏng chừng đã được Hoàng thượng nhét vào trong hậu cung rồi, sao có cơ hội lộ mặt với đời được. Cũng chẳng biết Thiên Duy đang sống thế nào, dù gì cũng từng là huynh đệ xông pha chiến trận cùng nhau. Hắn là một nam nhân, lại đem lòng yêu thương đế vương một nước, may mắn được cùng với đế vương lưỡng tình tương duyệt[1], cuộc sống hiện giờ hẳn không đến nỗi tệ. Chỉ có điều, không biết cái bà Hoàng hậu dữ như cọp cái kia có bày trò dằn vặt hành hạ gì hắn không.

[1] Lưỡng tình lương duyệt: Tình yêu đến từ hai phía.

Ngày đầu tiên Chân Nhị đội mũ quan vào triều, thái độ cực kỳ cẩn thận, e dè từng li từng tí, cố gắng không mở miệng. Dù sao thì bao nhiêu quan lại đứng đó, hầu như người nào mở miệng cũng sẽ bị Hoàng thượng nhìn bằng vẻ mặt "có rắm thì đánh cho nhanh", Chân Nhị hắn chỉ cần ngoan ngoãn, thành thật là được rồi.

Sau khi trở về chưa được bao lâu, lễ Nghênh xuân đã tới. Chân Nhị cứ nghĩ bản thân không có tư cách tham gia buổi lễ này, chẳng ngờ được tên mình lại lù lù trong danh sách… Chân Nhị vừa vui lại vừa thấp thỏm, kế đó hắn đột nhiên nhớ tới Thiên Duy. Chắc hẳn Thiên Duy cũng sẽ có mặt, nhỉ…?

Kết quả, tối hôm Đó Chân Nhị tới Nghênh Xuân điện, vừa đưa mắt nhìn đã trông thấy Thiên Duy đang ngồi ngay bên cạnh Hoàng thượng… Không đúng, người ngồi bên cạnh Hoàng thượng chẳng phải là Hoàng hậu hay sao?!

Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng đồng thời nhìn về phía hắn, sau đó cực kỳ ăn ý mà nở một nụ cười giống hệt như được đúc cùng khuôn vậy.

… Ra là thế.

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, kẻ thông minh như Chân Nhị lập tức hiểu ra chân tướng của sự việc.

Ăn tiệc no bụng, xem múa chán mắt xong, mọi người tự do rời Nghênh Xuân điện, ra ngoài dạo chơi. Chân Nhị liền chạy tới bên cạnh Vô Mẫn Quân và Vân Kiều, nói với Vô Mẫn Quân bằng giọng cực kỳ ân hận:

"Hoàng thượng, thì ra ngài không phải đoạn tụ, ha ha".

Vân Kiều nhớ đến chuyện xảy ra ở quân doanh lúc trước, cũng bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Vô Mẫn Quân nói: “Hiểu ra thì mọi việc nhanh như thế, ngươi cũng không quá ngu ngốc đâu nhỉ”.

Chân Nhị gãi đầu gãi tai: “Tạ ơn Hoàng Thượng có lời khen… Có điều, không biết Thiên Duy đang ở đâu vậy ạ?”.

Nụ cười trên mặt Vô Mẫn Quân và Vân Kiểu lập tức đông cứng.

“Ngươi nói cái gì?” Vô Mẫn Quân nhìn Chân Nhị bằng vẻ mặt không tài nào tin được.

Chân Nhị chớp mắt nhìn lại Vô Mẫn Quân, vẻ mặt cực kỳ vô tội: “Thiên Duy nếu đã là bào đệ[2] của Hoàng hậu, vậy thì hôm nay cũng sẽ có mặt trong cung, đúng không ạ?”.

[2] Bào đệ: em trai ruột.

“Bào đệ của bản cung?” Vân Kiểu câm nín nhìn Chân Nhị.

Chân Nhị đáp rằng:

“Đúng vậy, Thiên Duy là bào đệ của Hoàng hậu, hai người có gương mặt rất giống nhau. Ngài ấy được Hoàng hậu nhờ ra chiến trường tìm Hoàng thượng, phỏng chừng là để làm việc gì đó. Hoàng thượng có lẽ sợ chuyện này bị những kẻ không nên biết phát hiện ra nên mới nói rằng mình và Thiên Duy yêu nhau, mọi chuyện không phải thế sao ạ?”.

Sau khi Chân Nhị cuối cùng cũng hiểu được một sự thật hiển nhiên “Thiên Duy chính là Hoàng hậu”, vẻ mặt liền thay đổi hoàn toàn, cảm thấy chuyện đó vô cùng bất hợp lý.

Vân Kiểu sắc mặt u ám, hỏi:

“Vậy cái chuyện ngươi cho rằng Thiên Duy là bào đệ của ta thì hợp lý đấy…”.

Chân Nhị phải kìm chế một lúc lâu mới dằn được ba chữ “Đúng thế mà!!!” xuống bụng.

Mà Chân Nhị cũng chẳng dám nán lại lâu. Cứ nghĩ tới chuyện bản thân từng đứng ngay trước mặt Hoàng hậu mà oang oang mấy câu linh tinh như “Hoàng hậu là cọp cái”, hắn lại thấy ruột gan mình xoắn hết cả lại… Chẳng trách Hoàng thượng lại chọn hắn làm cái chức ngôn quan này…!

Chân Nhị thở dài một hơi, lặng lẽ bước về một góc vắng vẻ, lại phát hiện nơi này có một nữ nhân đang ngồi trên chiếc đôn đá. Nữ nhân kia một thân bạch y, tóc đen dài đến ngang eo,

http://tieulun.hopto.org

trong đêm ánh trăng mờ ảo lại có tuyết rơi thế này, quả thật giống hệt một…

Chân Nhị hít một ngụm khí lạnh, chẳng ngờ nữ nhân kia mẫn cảm đến vậy, lập tức quay đầu lại. Nàng ta trông cực kỳ xinh đẹp, có điều gương mặt kia không giống một người Trung Nguyên.

Nàng ta nhìn Chân Nhị bằng ánh mắt lạnh lung, hỏi: "Ngươi là ai?".

Chân Nhị đứng thẳng lưng lên, đáp lại: "Vị cô nương này, câu hỏi đó để hạ quan hỏi cô nương mới đúng…".

Nàng ta liếc mắt nhìn Chân Nhị, phỏng chừng thấy hắn mặc quan phục nên không hỏi thêm gì nữa, cũng chẳng thèm trả lời hắn, chỉ quay đầu lại, nâng vò rượu trên tay lên, uống liền mấy hớp.

Chân Nhị bắt đầu thấy khó hiểu. Đêm đông giá rét, tuyết rơi đầy trời thế này, sao tự nhiên lại có một bạch y nữ tử ngồi giữa hoàng cung uống rượu…

Chẳng lẽ, thật sự nàng ấy không phải là người…

Chân Nhị cảm thấy cả người lạnh toát, nuốt nước bọt đánh ực một cái, sau đó xoay người định chạy. Chẳng ngờ nữ nhân kia lại đột nhiên lên tiếng:

"Phiền ngài lấy giùm tiểu nữ một vò rượu tới đây".

Chân Nhị gượng gạo đáp lời: "Vì sao tại hạ phải giúp cô nương lấy rượu…?".

Nữ tử kia liền đáp bằng giọng buồn bã thê lương: "Vậy tiểu nữ không uống rượu thì uống cái gì, chẳng lẽ uống máu của mình?!

Nữ nhân này đáng sợ quá…

Chân Nhị đáp: "Được được, được, bây giờ tại hạ lập tức đi lấy cho cô nương…".

Lời vừa dứt, Chân Nhị đã vội vàng quay người chạy tới Nghênh Xuân điện xách một vò rượu ra, lại đụng phải Vô Mẫn Quân và Vân Kiều trên đường. Chân Nhị nghĩ tới nghĩ lui một hồi, cảm thấy vẫn nên báo chuyện này cho Hoàng thượng và Hoàng hậu biết là hơn, liền lại gần nói:

"Hoàng thượng, Hoàng hậu, ban nãy hạ quan vừa mới thấy một bạch y nữ tử khả nghi trong

http://tieulun.hopto.org

góc phía tây bắc…”.

Lời còn chưa nói hết, một giọng nữ đã vang lên sau lưng hắn: “Trông ta khả nghi lắm à?”.

Chân Nhị giật thót cả tim, tay hơi buông lỏng, vò rượu liền lập tức rơi xuống. Chỉ thấy một bàn chân đột nhiên chìa ra, đỡ lấy vò rượu kia một cách cực kỳ vững chãi.

Là nữ nhân nọ!

Nàng khẽ dung chút lực, vò rượu kia liền tung lên không trung, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống bàn tay đang vươn ra của nàng, cuối cùng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Chân Nhị.

Chỗ này đèn đuốc sáng trưng, nữ tử trước mắt cũng không còn vẻ đáng sợ như ban nãy, hơn nữa gương mặt lại cực kỳ xinh đẹp, hẳn là… không phải yêu mà quỷ quái gì.

Chân Nhị đang định lên tiếng xin lỗi, lại nghe thấy giọng nói của Hoàng hậu vang lên phía sau lưng:

“Hồ Phù, ngươi nói trong người không thoải mái mà, sao còn chưa đi nghỉ?”.

Hồ Phù?

Chân Nhị cảm thấy cái tên này có chút quen tai, khổ nỗi nghĩ cả nửa ngày vẫn không ra vị cô nương trước mặt là ai, chỉ nghe thấy Hồ Phù lên tiếng:

“Không có gì, uống chút rượu vào, thấy thoải mái hơn rồi”.

Chân Nhị lúng túng cất lời:

“Hồ cô nương, tại hạ hiểu lầm cô nương rồi. Lúc đầu thấy một mình cô nương đứng ở trong góc vắng, lại khoác bạch y, tại hạ nghĩ là… là…”.

Hồ Phù: “…”.

“Thế sao ngươi còn dám đi lấy rượu?” Hoàng hậu cười hỏi: “Lá gan cũng lớn nhỉ?”.

Chân Nhị càng bối rối hơn:

“Là bởi vì cô nương nói, nếu thần không đi lấy rượu thì nàng ấy sẽ không uống nữa. Thần sợ nàng ấy muốn uống máu của thần hay thứ gì ghê rợn khác nên mới…”.

http://tieulun.hopto.org

Hồ Phù: "…".

Đến lúc này thì cái kẻ vẫn hờ hững đứng bên cạnh là Vô Mẫn Quân cũng không nhịn được mà phá lên cười. Đêm đó, Chân Nhị đã có vinh dự được nhận phong hào do chính miệng Tây hoàng ban tặng: Ông hoàng hoang tưởng!

[3]

"Nghe nói cái ông Chân đại nhân đó sắp thành thân rồi đấy."

"Tiểu thư nhà nào mà xui xẻo dữ vậy trời, gả cho một cái gã 'hâm' như thế?"

"À, hình như lai lịch cũng chẳng vừa đâu, là Hoàng thượng và Hoàng hậu làm mối cho, thân thế có chút bí ẩn, chỉ biết nàng họ Hồ thôi."

"Ha ha ha ha ha ha."

"Ngươi cười cái gì?"

"Không có gì, ta chỉ nghĩ tới một chuyện, ấy là nếu tên của Chân đại nhân lại thêm họ của nàng kia vào, chẳng phải sẽ thành Chân Nhị Hồ[3] sao? Ha ha ha ha ha ha…"

[3]Nhị Hồ: Đàn nhị.

"Đầu ngươi có bệnh rồi, thật đấy!"

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
http://www.luv-ebook.com